श्रीः ।

चन्द्रालोकः ।

कविवरजयदेवपण्डितविरचितः ।

तद्व्याख्यानरूपश्च-

कुवलयानन्दः ।

श्रीमदप्पैय्यदीक्षितविरचितः ।

तत्सदुपाख्यश्रीमद्वैद्यनाथसूरिविरचितया अलंकार-
चन्द्रिकाख्यया व्याख्यया समेत ।

तदेतत्

खानदेशीयपाचेरग्रामनिवासिपरशुरामभट्टतनयेन गोविन्द-
शास्त्रिणा प्राचीनपुस्तकसाहाय्येन संशोध्य परिष्कृत ।

स च
खेमराज श्रीकृष्णदासश्रेष्ठिना
मुम्बय्यां
स्वकीये "श्रीवेङ्कटेश्वर" मुद्रणालये
मुद्रयित्वा प्रकाशितः ।

संवत् १९५२ शके १८१७

प्रस्तावना.

अथ कुवलयानन्दग्रन्थः श्रीमदद्वैतविद्याचार्यश्रीमद्द्विजकुलजलधिकौस्तुभश्रीरङ्गराजाध्वरीन्द्रवरदसूनुश्रीमदप्पयदीक्षितविरचितः – स च व्रजमण्डलान्तर्गतश्रीवृन्दावनविहारिश्रीराधाकृष्णशृङ्गारलीलावर्णनपरस्य गीतगोविन्दनामकाव्यस्य प्रणेतुः श्रीजयदेवकविवरस्य चन्द्रालोकनामकालङ्कारग्रन्थव्याख्यानमयोऽस्ति। जयदेवविषये चायमुल्लेखो दृश्यते–

असौ जयदेवनामा कविवरः श्रीभोजदेवतनयः, अस्य माता श्रीराधानाम्न्यासीत्। रामा इत्यपि केचित्तस्या नाम व्याहरन्ति। अयं श्रीजयदेवो वङ्गदेशीयतिबिल्वग्रामे बभूव। "अथ जयदेवो बोपदेवस्य भ्राताऽऽसीत्" इति कश्चिदनभिज्ञम्मन्यो दयानन्दो नामार्यसमाजोत्पादकः स्वकीये सत्यार्थप्रकाशग्रन्थे ३ पृष्ठे ११ समुल्लासे १ पङ्क्तौ प्रललाप। भिन्नमातापित्रोर्भिन्नदेशप्रसूतयोः कथं भ्रातृत्वं विज्ञातमनेनेति स एव जानातु। प्रायः 'देव' इति पदमस्य तयोश्च नामान्ते दृश्यते। यथा 'बोपदेव' किंच 'जयदेव' इति। एवं च 'देव' शब्दसादृश्येनानयोर्भ्रातृत्वं घटयन्देवानांप्रिय एवावभासते। किं दयानन्दस्य टद्रानन्दोऽपि कश्चिद्भ्राता न भवेत्? 'आनन्द' पदस्योभयत्रापि दृश्यमानत्वात्। अनयोर्भिन्नमातापितृत्वं च तद्ग्रन्थोल्लेखादेवावगम्यते। यथा चोक्तं जयदेवकविना गीतगोविन्दसमाप्तौ–

"श्रीभोजदेवप्रभवस्य राधादेवीसुतस्यास्य सदा कवित्वम्।
पराशरादिप्रियवर्गकण्ठे सुगीतपीताम्बरमेतदस्तु ॥"

इति। बोपदेवस्तु कविकल्पद्रुमनामकश्लोकबद्धधातुपाठग्रन्थसमाप्तौ च

"विद्वद्धनेशशिष्येण भिषक्केशवसूनुना।
तेने वेदपदस्थेन बोपदेवद्विजेन च ॥"

इति। एतच्छ्लोकद्वयार्थविचारणया सुस्पष्टमेवास्यार्यसमाजप्रतिष्ठापकस्य दयानन्दस्य कूपकूर्मायितमुदुम्बरकीटायितं चावगम्यते विविधग्रन्थावमर्शने इति सुनिपुणमवधेयं सुधीभिः। अस्तु किं तया चर्चया। परमेतन्नाथात्सिद्धं–यदयं जयदेवो न बोपदेवभ्राताऽऽसीत्।

अथास्य समयस्तावद्विमृश्यते। विक्रमार्कसंवत् १२६३ वर्षे कुतुबुद्दीननामैबकः स्वतन्त्रो दिल्लीपतिरभूत्। स पूर्वं शहाबुद्दीनगोरीसुल्तानदासतया ख्यात आसीत्। अनेन कुतुबुद्दीनेन कतिपयान्संवत्सरान् दिल्लीपतिपदमधिष्ठितमासीत्। तेन च बख्तियारखिलजीसेनापतिप्रभृति–योधानां साहाय्येन वङ्गदेशराज्यं जितम्। तस्मिन्समये [illegible] गौडेश्वरराजान्वयप्रसूतो लक्ष्मणसेननामा राजा नदियानगरे राज्यमशासीत्। तस्य राज्य पू

यां वंगदेशमभिव्याप्य समुद्रतीरान्तमाविपर्यन्तमासीत् । तद्देशीयाः साम-भूपालास्तदाज्ञां शिरसा पर्यग्रहयन् । यदा बख्तियारखिलजीनामा कुतुबु-नस्य सेनापतिर्नदियाशान्तिपुरं महात्त्वमुपद्रवमकरोत् । तदा राजा लक्ष्म-णो नदियाशान्तिपुरं परित्यज्य जगन्नाथपुरं प्रतिजगाम । उडीशाराजा-नो वंगदेशश्च दिल्लीराज्येन सह समधत्त । अयं वृत्तांतः प्रामाणिकभारतव-र्षेतिहासग्रंथेषु लिखितोऽस्ति । अयमेव लक्ष्मणसेननृपः स्वयं पण्डित आ-सीत् । अस्य सभां जयदेवोमापतिगोवर्द्धनशरणप्रभृतयः पण्डिता अलंचक्रुः । यैव लक्ष्मणसेनस्य राज्ञः समये जयदेवकविना गीतगोविन्दं नाम काव्य प्र-णीतमस्ति । गोवर्द्धनाचार्यादिभिरपि बहवो ग्रन्थाः प्रणीताः संति । तत्र गीतगोविन्दस्य प्रथमसर्गेऽयं चतुर्थः श्लोकोऽस्ति--

"वाचःपल्लवयत्युमापतिधरः संदर्भशुद्धिं गिरां
जानीते जयदेव एव शरणः श्लाघ्यो दुरूहद्रुतेः ।
शृङ्गारोत्तरसत्प्रमेयरचनैराचार्यगोवर्द्धन-
स्पर्द्धी कोऽपि न विश्रुतः श्रुतिधरो धोईकविक्ष्मापतिः ॥"

इति । अयं श्लोकश्च लक्ष्मणसेनभूपालेन विरचितः यतः– "अस्मिन्गीतगोविन्दकाव्ये संगीताष्टपदीगीतग्रन्थो जयदेवकविना निर्मितः, तत्रैव पद्य-पद्यश्च लक्ष्मणसेनभूपतिना निर्मितः" इत्ययं वृत्तांतो हि मानांकराजकृतगी-तगोविन्दमानांकीटीकायां नारायणभट्टचामन्येषु च सत्कथामृतसागरादिने-तिहासग्रंथेषु सुप्रसिद्धम् । एतावता च सिद्धमेतावत्,–यदयं जयदेवकविः विक्रमार्कसंवद् १२६३ वर्षपूर्वापरसमकालीन आसीदिति ।

अनेन जयदेवकविवरेणाय चन्द्रालोकग्रथो विरचितः।एतं ग्रंथं मूलतया परि-कल्प्य कुवलयानन्दग्रन्थनिर्माता द्रविडदेशान्तर्गतकाञ्चीनगरनिवासि श्रीमद-द्वैतविद्याचार्य श्रीमद्द्विजकुलजलधिकौस्तुभश्रीरङ्गराजाध्वरीन्द्रवरदाचार्यसू-नुरप्पैय्यदीक्षित इति समाप्तिदण्डकादयगम्यते।अयमेवाप्पैय्यदीक्षितः कर्णा-टराजगुरोस्तातार्यस्य भागिनेय आसीत्। अनेनाद्वैतसिद्धान्त-शिवश्रेष्ठ्यादि-विषये ऽनेकान्ग्रन्थान्विरच्य वादविवादान्कृत्वा मातुलस्य तातार्यस्य द्वैतानु-ग्रहः खण्डित इति सुप्रसिद्धं सर्वतोमुखम् । तदेतदनयोर्मातुलभागिनेयत्वं सुप्रसिद्धमिति द्योतयन्विश्वगुणादर्शकर्ता वेङ्कटाध्वरी विश्वगुणादर्शचम्पूका-व्यस्यारम्भे द्वितीयतृतीयश्लोकयोस्वनामनिर्देशानुबन्धप्रसङ्गेन निजवंशपु-रुषनिर्देशं चकार। तद्यथा–

"काञ्चीमण्डलमण्डनस्य मखिनः कर्णाटभूभृद्गुरो–
स्तातार्यस्य दिगन्तकान्तयशसो यं भागिनेयं विदुः ।
अस्तोकाध्वरकर्तुरप्पयगुरोरस्यैव विद्वन्मणे
पुत्रः श्रीरघुनाथदीक्षितकविः पूर्णो गुणैरेधते ॥
तत्सुतस्तर्कवेदान्ततन्त्रव्याकृतिचिन्तकः ।
व्यक्तं विश्वगुणादर्श विधत्ते वेङ्कटाध्वरी ॥"

इति । एतस्मात्सिद्धमिदं यदयमप्पैयदीक्षितः स एवायमिति । परमियमेका शंकोद्भवति । यदयं वेङ्कटाध्वरी रामानुजसम्प्रदायान्तर्वर्तिवडहलतेंगलान्यतरसंप्रदायानुसारी बभूव । तत्कथं घटतेऽत्यन्ताद्वैतसिद्धान्ताभिमानिनोऽप्पैयदीक्षितस्य संतते रामानुजमतानुगत्वमिति संदिग्धोऽयं विषयश्चिन्त्य एव । परं नूनमनेनाप्पैय्यदीक्षितेनैव सर्वथा भवितव्यम् । यतो रघुनाथाचार्याभिधस्यैतत्तनयस्य श्लेषयमकचक्रवर्तित्वमालङ्कारिकत्वं च सुप्रसिद्धंसाधकम् । यदुक्तं वेङ्कटाध्वरिणा विश्वगुणादर्शचम्पूसमाप्तिदण्डके– " इति श्रीपरमतभञ्जननिबन्धनव्याख्यातृतातयज्ञभागिनेयवाजपेयसार्वभट्टाप्तोर्यामादियज्वात्रेयवंशमौक्तिकीभवदप्पय्याचार्यतनूभवश्लेषयमकचक्रवर्तिरघुनाथाचार्यदीक्षिततनयस्य श्रीमद्वेङ्कटाध्वरिणः कृतौ विश्वगुणादर्शः समाप्तः " इति । अतः स एवायमप्पैय्यदीक्षित इति सुनिपुणमवधीयते । अस्तु । यद्ययमप्पैयदीक्षितोऽयमेव वेङ्कटाध्वरिपितामहः स्यात्तर्हि तदीयकालश्च–शालिवाहनसंवत्सरीय १७०० शतक आसीदिति सिद्धम् । यतो विश्वगुणादर्शचंपूकाव्य वेङ्कटाध्वरिणा विरच्य महाराष्ट्रदेशे पुण्यपत्तने 'पेशवे' पदाधिष्ठितानां श्रीबाजीरायाणां सभायामानीतमासीत् । तदीयविश्वगुणादर्शचम्पूकाव्ये महाराष्ट्रस्थब्राह्मणानां म्लेच्छनिर्णाशनैकबद्धकङ्कणानां वैदिकधर्मावनाय समादृतक्षत्रियाचाराणां गुणवर्णनं समाकर्ण्यातिसंतुष्टेभ्यः श्रीबाजीरायेभ्यस्तेन भूरिपारितोषिकधनं लब्धमासीदिति किंवदन्ती तदीयग्रन्थस्थमहाराष्ट्रब्राह्मणवृत्तान्तवर्णनादवितथैवेति । तस्यायं पितामहोऽप्पैयदीक्षितस्तस्मात्किंचित्प्रागासीदित्यनवद्यम् । अप्पैय्यदीक्षितेन बहवोऽद्वैतसिद्धान्तग्रन्थाः कृताः संति । अस्याप्पैयदीक्षितस्य पूर्वजन्मनि या पत्नी सा तस्मिन्जन्मनि शूद्रा भूत्वा शंभुनिदेशात्तं सिषेवे । सोऽपि तां, विना संगमं गृहे पालयांबभूव । अंतकाले च ब्राह्मणीं पत्नीं विहाय तया शूद्रपत्न्या सह शिवालयं गत्वा तत्र प्रस्फुटिते शिवलिङ्गे तया सह निलीनोऽभूदिति काचिद्दन्तकथा सर्वेषोऽपि प्रसिद्धा इति । अनेनाप्पैयदीक्षितेनायं कुवलयानन्दो विरचितः । न चैतेनायं कुवलयानंदग्रन्थश्चंद्रालोकग्रंथमपलप्य स एव स्वरूपनामान्तरेण निर्मित इति साभरयमदर्शायमिति शंक्यम् । तेन न चन्द्रालोकापलापः कृत. प्रत्युत सकलजगदाल्हादनाय सर्वेभ्यः स प्रदर्शितः । तेन च ग्रन्थादौ चतुर्थश्लोके–

" अलंकारेषु बालानामवगाहनसिद्धये ।
ललितः क्रियते तेषां लक्ष्यलक्षणसंग्रहः ॥"

इति लिखितं, तेन नवीन एवायं ग्रंथः क्रियत इति प्रतिज्ञाय परग्रन्थापलापनं कृतमिति कश्चित्कुत्सितो जानातु नाम । परं नायमुपरितनः श्लोकोऽप्पैयदीक्षितविनिर्मितः, किंतु चन्द्रालोकस्य एव सः । मूलभूते केवलचन्द्रालोकग्रन्थे तु यथानुपूर्वीको दृश्यत एवेति । तेन चास्मिञ्श्लोके सुस्पष्टमेवोदितम् । यथा-

" यथा चन्द्रालोके दृश्यन्ते लक्ष्यलक्षणश्लोकाः ।
प्रायस्त एव तेषामितरेषामभिनवा विरच्यन्ते ॥"

इति । तथाच नात्र परग्रन्थापहारशङ्कावकाशः । अत एवोक्तं समाप्तिपद्यद्वये

"अमुं कुवलयानन्दमकरोदप्पदीक्षितः ।
नियोगाद्वेङ्कटपतेर्निरुपाधिकृपानिधेः ॥
चन्द्रालोको विजयतां शरदागमसंभवः ।
हृद्यः कुवलयानन्दो यत्प्रसादादभूदयम् ॥"

इति । तस्मादिदमवधेयं सुधीभिः—अयं कुवलयानन्दः श्रीमद्वेङ्कटराजनियोगेन श्रीमदप्पैयदीक्षितविरचितश्चन्द्रालोकनामकग्रन्थसविस्तरयोजनाविष्करणेऽप्रतिमसाहाय्यभूत इति ।

अस्यापि कुवलयानन्दस्य सुबोधहेतवे श्रीमत्पदवाक्यप्रमाणाभिज्ञतत्सद्गुपाख्यभट्टविट्ठलसूरिवरात्मजश्रीरामचन्द्रसूरिसूनुश्रीवैद्यनाथविद्वद्वरैरलंकारचन्द्रिकाख्या व्याख्या विनिर्मिता । अयं च वैद्यनाथो वैजनाथापरनामधेयो महाराष्ट्रदेशोद्भवो देशस्थब्राह्मणो वेरूळग्रामसमीपस्थ इति वृद्धाः संगिरन्ते । प्रायोऽनेन शालिवाहनसंवत्सरीय १८०० अष्टादशशतके भवितव्यम् । यतस्तत्पौत्रेण सहाध्येतारः केचिच्छास्त्रिणोऽस्माभिः श्रुताः । संप्रति ते न संति । भवेदिदं भवतु । प्रकृतं तावद्विचारयामः—

इदं सालंकारचन्द्रिककुवलयानन्दविभूषितचन्द्रालोकपुस्तकं पूर्वं लक्ष्यलक्षणग्रंथात्मकमासीत् । तथैव च मुद्रितमासीत् । अस्माभिश्चेदं पुस्तकं संशोध्य मुद्रयितुमिच्छद्भिः खानदेशीयरावेरग्रामनिवासिपरशुरामभट्टतनयगोविन्दशास्त्रिषु सूचना कृता । ततस्तैर्गोविन्दशास्त्रिभिर्महता प्रयासेन संचितानेकप्राचीनपुस्तकसमूहात्सभानीतैस्त्रिभिर्हस्तलिखितपुस्तकैरेकवाक्यतां कृत्वा पाठभेदान्निवेश्य खानदेशीयरावेरग्रामनिवासिनां तत्पितृपितृव्यपौत्राणां रामचन्द्रभट्टतनयानां बालशास्त्रिणां च साहाय्येन संशोध्य परिष्कृतम् । परिशोध्य चास्माकं सविधे दत्तम् । तदेतदस्माभिः स्वकीये "श्रीवेङ्कटेश्वर" मुद्रणालये मुद्रयित्वा सकलविबुधानां सरस्वतीसमलङ्करणायोपस्थापितम् ।

विज्ञापयामः सर्वान्विद्वज्जनान् । यदस्मिन्नशुद्धं नैसर्गिकचित्तविभ्रमदृष्टिदोषाभ्यां भवेत्तत्क्षमध्वमिति । शम् ।

विद्वज्जन कृपाभिलाषी—

खेमराज श्रीकृष्णदास,

"श्रीवेङ्कटेश्वर" छापाखाना–मुंबई.

श्रीः।

अथ कुवलयानन्दस्थविषयानुक्रमणिका प्रारभ्यते।

अनुक्रमः	विषयाः	पृष्ठांकाः

[illegible]नः ॥२०॥
[illegible]र्थम् ।
[illegible]न्धवः ॥ २१ ॥
[illegible]येषु सस्मितम् ।
[illegible]भोरुविग्रहम् ॥ २२ ॥
[illegible]मभितोन्वयः ।
[illegible]स्यानुचरा वयम् ॥ २३ ॥
[illegible]न्तुसुव्रतः ।
[illegible]त्रून्समपूरयत् ॥ २४ ॥
[illegible]जनमनोरमम् ।
[illegible]सा[illegible]र्णं यत्तदेव तत् ॥ २५ ॥
[illegible]धरा चन्द्रेण [illegible]आयताम् ।

अथ कुवलय सन्दिग्धं नद्यां यान्ति पतत्रिणः ।
...लौकगम्यं वीताऽनुमादिवत् ॥ ९ ॥
...लिल्ये मच्चित्तं ते शशिश्रियि ।
...ह्लादि ग्राम्यमुच्यते ॥ १० ॥
...रादमनोहरम् ।
...रे यामिकाः कराः ॥ ११ ॥
...ः श्रेणिमृच्छति ।
...तमं वचः ॥ १२ ॥
...पिहिते विधौ ।
...टाक्षाः कामिनां हृदि ॥ १३
...तिक्रन्मतम् ।
...पयोधरा ॥ १४ ॥
...लाक्षरं विदुः ।
न मामङ्गद जानासि रावणं रणदारुणम् ॥ १५ ॥
यस्मिन्नुपहतो लुप्तो विसर्ग इह तत्तथा ।
कुसंन्धिः पटवागच्छ विसन्धिर्नृपती इमौ ॥ १६ ॥
हतवृत्तमनुक्तोऽपि छन्दोदोपश्चकास्ति चेत् ।
विशाललोचने पश्याऽम्बरं तारातरङ्गितम् ॥ १७ ॥
नूनं त्वत्खड्गसम्भूतं यशः पुष्पं नभस्तलम् ।
अधिकं भवतः शत्रून्दशत्यसिलताफणी ॥ १८ ॥
कथितं पुनरुक्ता वाक्छायाञ्जश्यामलोचना ।
विकृतं दूरविकृतैरैयरुः कुञ्जराः पुरम् ॥ १९ ॥

पतत्प्रकर्षहीनानुप्रासादित्वे यथोत्तरम् ।
गम्भीरारम्भदम्भोलिपाणिरेष समागतः ॥२०॥
समाप्तपुनरात्तं स्यादेष पीयूषभाजनम् ।
नेत्रानन्दीतुषारांशुरेत्यम्बुनिधिबान्धवः ॥ २१ ॥
अर्द्धान्तरपदापेक्षि क्रीडानृत्येषु सस्मितम् ।
मेघारम्भं स्तुमः शम्भुमर्द्धरम्भोरुविग्रहम् ॥ २२ ॥
अभवन्मतयोगः स्यान्न चेदमभितोन्वयः ।
येन बद्धोऽम्बुधिर्य्यस्य रामस्यानुचरा वयम् ॥ २३
स एष लङ्कालङ्कारं रावणं हन्तुमुद्यतः ।
द्विषां सम्पदमाच्छिद्य यःशत्रून्समपूरयत् ॥ २४ ॥
अस्थानस्थसमासं न विद्वज्जनमनोरमम् ।
मिथः पृथग्वाक्यपदैः सङ्कीर्णं यत्तदेव तत् ॥ २५ ॥
वक्त्रेण भ्राजते रात्रिः कान्ता चन्द्रेण राजते ।
ब्रह्माण्डं त्वद्यशःपूरगर्भितं भूरिभूषणम् ॥ २६॥
आकर्णय पयःपूर्णसुवर्णकलशायते ।
भग्नप्रक्रममारब्धशब्दनिर्वाहहीनता ॥ २७ ॥
अक्रमःकृष्ण पूज्यन्ते त्वामनाराध्य देवताः ।
अमतार्थान्तरं मुख्येऽमुख्ये वार्थे विरोधकृत् ॥ २८
त्यक्तहारमुरःकृत्वा शोकेनालिङ्गिताङ्गना ।
अपुष्टार्थो विशेष्ये चेन्न विशेषो विशेषणात् ॥ २९
विशन्ति हृदयं कान्ताकटाक्षाः खञ्जनत्विषः ।
कष्टः स्पष्टावबोधार्थमक्षमो वाच्यसन्निभः ॥ ३० ॥

व्याहतश्चेद्विरोधः स्यान्मिथः पूर्व्वापरार्थयोः ।
सहस्रपत्र मित्रं ते वक्त्रं केनोपमीयते ॥ ३१ ॥
कुतस्तत्रोपमा यत्र पुनरुक्तः सुधाकरः ।
दुःक्रमग्राम्यसन्दिग्धास्त्रयो दोषाः क्रमादमी ॥ ३२ ॥
त्वद्भक्तः कृष्ण गच्छेयं नरकं स्वर्गमेव वा ।
एकं मे चुम्बनं देहि तव दास्यामि कञ्चुकम् ॥ ३३ ॥
ब्रूत किं सेव्यतां चन्द्रमुखी चन्द्रकिरीटयोः ।
अनौचित्यं कीर्तिलतां तरङ्गयति यः सदा ॥ ३४ ॥
प्रसिद्ध्या विद्यया वापि विरुद्धं द्विविधं मतम् ॥
न्यस्तेयं पश्य कन्दर्पप्रतापधवलद्युतिः ॥ ३५ ॥
केतकी शेखरे शम्भोर्धत्ते चन्द्रकलातुलाम् ।
सामान्यपरिवृत्तिः स्यात्कुण्डलच्छविविग्रहा ॥ ३६ ॥
विशेषपरिवृत्तिः स्याद्दयिता मम चेतसि ।
द्वे स्तः सहचराऽचारुविरुद्धान्योन्यसङ्गती ॥ ३७ ॥
ध्वाङ्क्षाः सन्तश्च तनयं स्वं परश्च न जानते ।
सरोजनेत्रपुत्रस्य मुखेन्दुमवलोकय ॥ ३८ ॥
पालयिष्यति ते गोत्रमसौ नरपुरन्दरः ।
पदे तदंशे वाक्यांशे वाक्ये वाक्यकदम्बके ॥ ३९ ॥
यथानुसारमभ्यूहेद्दोषाञ्छन्दार्थसम्भवान् ।
दोषमापतितं स्वान्ते प्रसरन्तं विशृङ्खलम् ॥ ४० ॥
निवारयति यस्त्रेधा दोषाङ्कुशमुशन्ति तम् ।
दोषो गुणत्वं तनुते दोषत्वं वा निरस्यति ॥ ४१ ॥

भवन्तमथवा दोषं नयत्यत्याज्यतामसौ।
मुखं चन्द्रश्रियं धत्ते श्वेतश्मश्रुकराङ्कुरैः॥ ४२॥
अत्र आस्यरसोद्देशो ग्राम्यत्वं गुणतां गतम्।
तव दुग्धाब्धिसम्भूतेः कथं जाता कलङ्किता॥ ४३॥
कवीनां समयाद्विद्याविरुद्धो दोषतां गतः।
दधार गौरी हृदये देवं हि-मकराङ्कितम्॥ ४४॥
अत्र श्लेषोदयान्नैव त्याज्यं हीति निरर्थकम्।

इति श्रीजयदेवकविवरविरचिते चन्द्रालोके दोषनिरूपणोनामद्वितीयो मयूखः॥ २॥

तृतीयो मयूखः ३.

अथ लक्षणानि॥

अंत्याक्षरा विचित्रार्थख्यातिरक्षरसंहतिः।
उपाकान्तेनानुगतः शूरः शौरिरयं पुनः॥ १॥
शोभाख्यातोऽपि यद्दोषो गुणकीर्त्या निषिध्यते।
मुधा निन्दति संसारं कंसारिर्यत्र पूज्यते॥ २॥
अभिमानो विचारश्चेदूहितार्थनिषेधकृत्।
इन्दुर्यदि कथं तीव्रः सूर्यो यदि कथं निशि॥३॥
हेतुस्त्यक्त्वा बहून्पक्षान्युक्त्यैकस्यावधारणम्।
नेन्दुर्नार्कोऽयमौर्वाग्निः सागरादुत्थितो दहन्॥ ४॥
प्रतिषेधः प्रसिद्धानां कारणानामनादरः।
न युद्धे न भ्रुवोः स्पन्दे नैव धीरा निवारिता॥५॥
निरुक्तं स्यान्निर्वचनं नाम्नः सत्यं तथानृतम्।

ईदृशैश्वरितैर्जाने सत्यं दोषाकरो भवान् ॥ ६ ॥
स्यान्मिथ्याध्यवसायश्चेदसती साध्यसाधने ।
चन्द्रांशुसूत्रग्रथितां नभःपुष्पस्रजं वह ॥ ७ ॥
सिद्धिः ख्यातेषु चेन्नाम कीर्त्यते तुल्यतोक्तये ।
युवामेवेह विख्यातौ त्वं बलैर्जलधिर्जलैः ॥ ८ ॥
युक्तिर्विशेषसिद्धिश्चेद्विचित्रार्थान्तरान्वयात् ।
नवस्त्वं नीरदः कोपि स्वर्णं वर्षसि यन्मुहुः ॥ ९ ॥
कार्य्यं फलोपलम्भश्चेद्व्यापाराद्वस्तुतोऽथवा ।
असावुदेति शीतांशुर्मानच्छेदाय सुभ्रुवाम् ॥ १० ॥
इत्यादि लक्षणं भूरि काव्यस्याहुर्महर्षयः ।
स्वर्णं भ्राजिष्णुभानुत्वप्रभृतीव महीभुजः ॥ ११ ॥

इति श्रीजयदेवकविवरविरचिते चन्द्रालोकालङ्कारे
लक्षणनिरूपणो नाम तृतीयो मयूखः ॥ ३ ॥

चतुर्थो मयूखः ४.

अथगुणः ॥

श्लेषो विघटमानार्थघटमानत्ववर्णनम् ।
स तु शब्दैः सजातीयैः शब्दैर्बन्धः सुखावहः ॥ १ ॥
उल्लसत्तनुतां नीतेऽनन्ते पुलककण्टकैः ।
भीतया मानवत्येव श्रियाश्लिष्टं हरिं स्तुमः ॥ २ ॥
यस्मादन्तःस्थितः सर्वः स्वयमर्थोऽवभासते ।
सलिलस्येव सूक्तस्य स प्रसाद इति स्मृतः ॥ ३ ॥

---

१ [illegible]

समताल्पसमासत्वं वर्णाद्यैस्तुल्यताथ वा।
श्यामला कोमला बाला मरणं शरणं गता ॥ ४ ॥
समाधिरर्थमहिमा लसद्घनरसात्मना।
स्यादन्तर्विंशता येन गात्रमङ्कुरितं सताम् ॥५॥
माधुर्यं पुनरुक्तस्य वैचित्र्यचारुतावहम्।
वयस्य पश्य पश्यास्य चञ्चलं लोचनाञ्चलम् ॥ ६ ॥
ओजः स्यात्प्रौढिरर्थस्य सङ्क्षेपो वातिभूयसः।
रिपुं हत्वा यशः कृत्वा त्वदसिः कोशमाविशत् ॥ ७ ॥
सौकुमार्यमपारुष्यं पर्यायपरिवर्तनात्।
स कथाशेषतां यातः समालिङ्ग्य मरुत्सखम् ॥ ८ ॥
उदारता तु वैदग्ध्यमग्राम्यत्वात्पृथङ्मता।
मानं मुञ्च प्रिये किञ्चिल्लोचनं समुदञ्चय ॥ ९ ॥
शृङ्गारे च प्रसादे च कान्त्यर्थं व्यक्तिसंग्रहः।
अमी दश गुणाः काव्ये पुंसि शौर्यादयो यथा ॥ १० ॥
तिलकाद्यमिव स्त्रीणां विदग्धहृदयङ्गमम्।
व्यतिरिक्तमलङ्कारप्रकृतेर्भूषणं गिराम् ॥ ११ ॥
विचित्रलक्षणन्यासो निर्वाहः प्रौढिरौचिती।
शास्त्रान्तररहस्योक्तिः सङ्ग्रहो दिक् प्रदर्शिता ॥ १२ ॥

इति श्रीजयदेवकविवरविरचिते चन्द्रालोकालङ्कारे
गुणनिरूपणोनाम चतुर्थो मयूखः ॥ ४ ॥

पञ्चमो मयूखः

शब्दालंकारपरिसंख्यानम्

शब्दार्थयोः प्रसिद्ध्या वा कवेः प्रौढिवशेन वा।
हारादिवदलंकारसन्निवेशो मनोहरः॥ १॥
स्वरव्यञ्जनसन्दोहव्यूहाः सन्दोहदोहदाः।
गौर्जेगजाग्रदुत्सेकाच्छेकानुप्रासभासुरा॥ २॥
आवृत्तवर्णसम्पूर्णं वृत्त्यनुप्रासवद्वचः।
अमन्दानन्दसन्दोहस्वच्छन्दस्यन्दमन्दिरम्॥ ३॥
लाटानुप्रासभूर्भिन्नाभिप्राया पुनरुक्तता।
यत्र स्यान्न पुनः शत्रोर्गर्जितं तर्जितं जितम्॥ ४॥
श्लोकस्यार्द्धे तदर्द्धे वा वर्णावृत्तिर्यदि ध्रुवा।
तदा मता मतिमतां स्फुटानुप्रासता सताम्॥ ५॥
उपमेयोपमानादावर्थानुप्रास इष्यते।
चन्दनं खलु गोविन्दचरणद्वन्द्ववन्दनम्॥ ६॥
पुनरुक्तप्रतीकाशं पुनरुक्तार्थसन्निभम्।
अंशुकान्तं शशी कुर्वन्नस्वरान्तमुपेत्यसौ॥ ७॥
आवृत्तवर्णस्तवकं स्तवकन्दाङ्कुरं कवेः।
यमकं प्रथमाधुर्यं माधुर्यं वचसो विदुः॥ ८॥
काव्यवित्प्रवरैश्चित्रं खड्गबन्धादि लक्ष्यते।
तेष्वाद्यमुच्यते श्लोकद्वयी सज्जनराजिता॥ ९॥
कामिनीव भवेत् खड्गलेखा चारुकरालिका।
काश्मीरसेकरक्ताङ्गी शत्रुकण्ठान्तिकासिका॥ १०॥

शब्दालङ्कारान्निरूप्यार्थालङ्कारमाह ॥ तत्रैषामलङ्काराणामनुक्रमणिका लिख्यते ॥

उपमानन्वयावादावुपमेयोपमानता ।
प्रतीपं रूपकश्चैव परिणामस्ततो मतः ॥ १ ॥
उल्लेखःस्मृतिमद्भ्रान्तिमत्सन्देहा अपह्नुतिः ।
उत्प्रेक्षातिशयोक्ती च ततः स्यात्तुल्ययोगिता ॥ २ ॥
दीपकालङ्कृतिश्चैव तत आवृत्तिदीपकम् ।
प्रतिवस्तूपमा चैव स्याद्दृष्टान्तो निदर्शना ॥ ३ ॥
व्यतिरेकः सहोक्तिश्च विनोक्तिस्तदनन्तरम् ।
समासोक्तिः परिकरस्तथा परिकराङ्कुरः ॥ ४ ॥
श्लेषो ज्ञेयोऽप्रस्तुतप्रशंसा च प्रस्तुताङ्कुरः ।
पर्यायोक्तं ततो व्याजस्तुतिः स्याद्व्याजनिन्दनम् ॥ ५ ॥
आक्षेपालङ्कृतिश्चैव विरोधाभास एव च ।
विभावना विशेषोक्तिरसम्भव उदाहृतः ॥ ६ ॥
असङ्गतिश्च विषमं समश्चैव विचित्रकम् ।
अधिकालङ्कृतिश्चाल्पालङ्कृतिस्तदनन्तरम् ॥ ७ ॥
अन्योन्यश्च विशेषश्च व्याघातालङ्कृतिस्ततः ।
हेतुमालैकावली च माल्यदीपकसाधकौ ॥ ८ ॥
यथासख्यञ्च पर्यायः परिवृत्तिस्ततो मता ।
परिसंख्यालंकृतिः स्याद्विकल्पस्तदनन्तरम् ॥ ९ ॥
समुच्चयस्ततः प्रोक्तस्ततः कारकदीपकम् ।
समाधिः प्रत्यनीकञ्च काव्यार्थापत्तिरेव च॥ १०॥

काव्यलिङ्गं ततश्चार्थान्तरन्यास उदाहृतः ।
विकस्वरः स्यात्प्रौढोक्तिः सम्भावनमतःपरम् ॥ ११ ॥
मिथ्याध्यवसितिश्चैवं ललितं च प्रहर्षणम् ।
ततो विषदनोल्लासावज्ञालंकृतिस्ततः ॥ १२ ॥
अनुज्ञा शैलमुद्रा च रत्नावल्यपि तद्गुणः ।
स्यात्पूर्वरूपालङ्कारोऽतद्गुणाऽनुगुणावपि ॥ १३ ॥
मिलितञ्चैव सामान्यमुन्मीलितनिमीलितौ ।
उत्तरं सूक्ष्मपिहितं व्याजोक्तिस्तदनन्तरम् ॥ १४ ॥
गूढोक्तिर्विवृतोक्तिश्च युक्तिस्लोकोक्तिरेव च ।
छेकोक्तिश्चैव वक्रोक्तिः स्वभावोक्तिश्च भाविकम् ॥१५॥
उदात्तं तत्तदात्युक्तिर्निरुक्तिस्तदनन्तरम् ।
प्रतिषेधो विधिर्हेतुरित्यलंकृतयः शतम् ॥ १६॥

इत्यलङ्कारानुक्रमणिका ॥

एतदग्रेऽयं चन्द्रालोकग्रन्थःकुवलयानन्देमिश्रितोऽस्ति । सोऽस्माभिस्तत्र तत्र नाम्नानिर्दिष्ट एवास्तीति ततस्ततोऽवबोद्धव्यः ।

श्रीः।

अथ कुवलयानन्दः सटीकः

प्रारभ्यते।

श्रीगणेशाय नमः।

(कुवलयानन्दः)—भ्रमरीकबरीभारभ्रमरीमुखरीकृतम्।
दूरीकरोतु दुरितं गौरीचरणपङ्कजम्॥ १॥

(अलङ्कारचन्द्रिका)—अनुचिन्त्य महालक्ष्मीं हरिलोचनचन्द्रिकाम्।
कुर्वे कुवलयानन्दसदलङ्कारचन्द्रिकाम्॥ १॥

चिकीर्षिताविघ्नसिद्धये इष्टदेवतां स्तौति—भ्रमरीति। अत्र चरणमेव पङ्कजमिति मयूरव्यंसकादिसमासाश्रयणात्परिणामालङ्कारः। चरणे आरोप्यमाणस्य पङ्कजस्यारोपविषयचरणात्मतापरिणतिं विना दुरितदूरीकरणक्रियायोगासम्भवात्।

"परिणामः क्रियार्थश्चेद्विषयी विषयात्मना।"

इति तल्लक्षणात्। न च पङ्कजमिव चरणमिति पूर्वपदार्थप्रधान उपमितसमास एवास्त्विति शक्यम्। भ्रमरीणां कबरीभारस्य केशपाशस्य सम्बन्धिनी सौगन्ध्यलोभात्तत्संसृष्टा या भ्रमरी तया मुखरीकृतमिति विशेषणस्यानुगुण्याभावात्तस्य पङ्कजगततयैव प्रसिद्धेरिति। एतद्विशेषणावगतेन च पादपतनेनाभिव्यज्यमाना गौरीविषया सुराङ्गनागता रतिः कविगतां तां पुष्णातीति प्रेयोऽलङ्कारोऽपि बोध्यः॥ १॥

(चन्द्रालोकः)—परस्परतपःसम्पत्फलायितपरस्परौ[1]।
प्रपञ्चमातापितरौ प्राञ्चौ जायापती स्तुमः॥ २॥

(अ० चं०)—परस्परेति॥ प्राञ्चौ पुरातनौ जायापती अर्धनारीश्वररूपावुमामहेश्वरौ स्तुमः। चिरम्भूतौ प्रपञ्चस्य जीवस्य मातापितृरूपौ निरुपाधिकृपाश्रयत्वाद्धितोपदेष्टृत्वाच्च। तथा परस्परसम्बन्धिन्यास्तपःसम्पत्तेः फलवदाचरितं परस्पर-

---

१ अथ चन्द्रालोकग्रन्थः श्रीजयदेवकविविरचितः। एतत्पूर्वं मान्यो ग्रन्थो पुस्तकेन लिखितः। इमं श्रीमदप्पय्यदीक्षितैः संगृहीत एवास्ति। स चास्माभिर्नामनिर्देशेन तत्रतत्र उद्धृतोऽस्मत्कृतः। अप्पय्यदीक्षितेष्वायं श्लोकः। स्वकीयमङ्गलाचरणस्यैव संग्रहीतः।

स्वरूपम् ययोस्तौ। अत्र परशब्दस्य क्रियाविनिमयविवक्षायाम् "कर्मव्यतिहारे सर्वनाम्नो द्वे वाच्ये" इति वार्तिकेन द्विर्भावे असमासवद्भावे "पूर्वपदस्थस्य सुपः सुर्वक्तव्यः" इत्यनेन सुपः स्वादेशे च परस्परशब्दव्युत्पत्तेः पार्वतीतपःसमृद्धिफलायितः परमेश्वरः परमेश्वरतपःसम्पत्फलायिता च पार्वतीत्यर्थो लभ्यते। तपःसम्पत्तेश्च फलं निरतिशयानन्द इति तदुपमया परस्परं परमप्रेमास्पदत्वलक्षणः शृङ्गारो व्यज्यमानः सौभाग्यातिशयव्यञ्जनमुखेन शिवयोर्भावमकर्षे पर्यवस्यतीति सहृदयैराकलनीयम्। मातापितराविति रूपकाभ्यामुक्तोपमयोः संसृष्टिः। परस्परस्योपमयोः फलायितेत्येकवाचकानुप्रवेशलक्षणः सङ्करः इति दिक् ॥ २ ॥

(कुव०)—उद्घाट्य योगकलया हृदयाब्जकोशं
धन्यैश्चिरादपि यथारुचि गृह्यमाणः ।
यः प्रस्फुरत्यविरतं परिपूर्णरूपः
श्रेयः स मे दिशतु शाश्वतिकं मुकुन्दः ॥ ३ ॥

(अ०चं०)—सम्प्रति प्रतिपिपादयिषितानामलङ्काराणां व्युत्पत्तेःस्वतोऽपुरुषार्थतया फलत्वायोगात्तस्या रसास्वादौपयिकत्वेन फलत्वं प्रेक्षावतां प्रकृतग्रन्थप्रवृत्तये सूचयितुं शृंगाररसाधिदैवतं श्रीकृष्णमभिप्रेत्य रसास्वादानन्दं मार्धयते—उद्घाट्येति। स मुकुन्दो मह्यं शश्वद्भवं शाश्वतिकं प्रमावरणतया सदा प्रकाशमानं श्रेयो विगलितवेद्यान्तरमानन्दम्। "रसो वै सः" इति श्रुतेः। रसपदाभिधेयं दिशतु ददात्वित्यर्थः। यथाश्रुते मुक्तिप्रार्थनायाः भक्तेऽसङ्गत्यापत्तेः। स कः, यो धन्यमहामहिमपुण्यशालिभिर्नारदादिमुनिभिर्योगकलया योगकौशलेन हृदयाब्जस्य उरसो मध्यवर्तिनो हृदयपुण्डरीकस्य कोशं मुकुलमधोमुखतया विद्यमानमुद्घाट्य रेचकप्राणायामेनोर्ध्वमुखं कृत्वा चिराद्बहुकालं यथारुचि यथेच्छं गृह्यमाणोऽपि रामकृष्णाद्यभिमतमूर्तिध्यानगोचरीक्रियमाणोऽपि परितः पूर्णं रूपमस्य तथाभूतोऽपरिच्छिन्नब्रह्मरूपोऽविरतं निरन्तरं मुक्तिदशायां प्रस्फुरति प्रकाशते इति विरोधालङ्कारः। औपासनिकरूपस्य कल्पितत्वेन च तत्परिहारः। अथवा योगिभिरप्यचिन्त्यस्वरूप इति माहात्म्यातिशयवर्णनम्। अत्र योगिगतभगवद्विषयकरतिभावस्य काव्यगतं तं प्रत्यङ्गतया प्रेयोलङ्कारः ॥ ३ ॥

(चन्द्रालो०)—अलङ्कारेषु बालानामवगाहनसिद्धये ।
ललितः क्रियते तेषां लक्ष्यलक्षणसंग्रहः ॥ ४ ॥

(अ०चं०)—चिकीर्षितस्य ग्रन्थस्य प्रयोजनाभिधेये प्रदर्शयति—अलङ्कारेष्विति पद्यचतुष्टयेन। अलङ्कारेषु अर्थालङ्कारेषूपमादिषु विषये बालानामव्युत्पन्ना-

नां तेष्ववगाहनस्य व्युत्पत्तेः सिद्धय इत्यर्थः । तेषां ये लक्ष्यलक्षणे तयोः संग्रह इति निरपेक्षत्वात्समासः । लक्ष्यमुदाहरणम् । अलङ्कारत्वं च रसादिभिन्नव्यङ्ग्यभिन्नत्वे सति शब्दार्थान्यतरनिष्ठा या विषयितासम्बन्धावच्छिन्ना चमत्कृतिजनकतावच्छेदकता तदवच्छेदकत्वम् । अनुप्रासादिविशिष्टशब्दज्ञानादुपमादिविशिष्टार्थज्ञानाच्च चमत्कारोदयात्तेषु लक्षणसमन्वयः । शब्दार्थयोर्ज्ञाननिष्ठचमत्कृतिजनकतायां विषयितयावच्छेदकत्वेन तद्विशेषणीभूतानुप्रासोपमादेस्तन्निष्ठावच्छेदकतावच्छेदकत्वात् । रसवदाद्यलङ्कारसंग्रहाय व्यङ्ग्योपमादिवारणाय च भेदद्वयगर्भसत्यन्तोपादानमूह्यम् ।

(कुव०)–येषां चन्द्रालोके दृश्यन्ते लक्ष्यलक्षणश्लोकाः ।
प्रायस्त एव तेषामितरेषां त्वभिनवा विरच्यन्ते ॥५॥

(अ०च०)–परकीयग्रन्थापहारशङ्कानिरासायाह–येषामिति । येषामलङ्काराणां चन्द्रालोके चन्द्रालोकाख्यग्रन्थे । स एवेत्यनन्तरं लिख्यत इति शेषः । तत्र स्थितानामपि केषाञ्चिदलेखनात्प्राय इत्युक्तम् । यथानन्तरमेकैकस्योत्तरार्द्धम् । यथैव दृश्यते " हृदये खेलतोरुच्चैस्तन्वङ्गीस्तनयोरिव " इति । स्वयं त्वन्यदेव विरचितमिति । एवं च तदीयत्वेन कथनादाशङ्कानिरासः ॥ ५ ॥

(चन्द्रा०)–उपमा यत्र सादृश्यलक्ष्मीरुल्लसति द्वयोः ।
हंसीव कृष्ण ते कीर्तिः स्वर्गङ्गामवगाहते ॥ ६ ॥

(कुव०)–यत्रोपमानोपमेययोः सहृदयहृदयाह्लादकत्वेन चारुसादृश्यमुद्भूततयोल्लसति व्यङ्ग्यमर्यादां विना स्पष्टम्प्रकाशते तत्रोपमालङ्कारः । हंसीवेत्युदाहरणम् । इयं च पूर्णोपमेत्युच्यते । हंसी कीर्तिः स्वर्गङ्गावगाहनमिवशब्दश्चेत्येतेषामुपमानोपमेयसाधारणधर्मोपमावाचकानां चतुर्णामप्युपादानात् । यथा वा–

" गुणदोषौ बुधो गृह्णन्निन्दुक्ष्वेडाविवेश्वरः ।
शिरसा श्लाघते पूर्वं परं कण्ठे नियच्छति ॥ "

अत्र यद्यप्युपमानोपमेययोर्नैका साधारणो धर्मः । उपमाने ईश्वरे चन्द्रगरलयोर्ग्रहणमुपादानं तयोर्मध्ये पूर्वस्य चन्द्रस्य शिरसा श्लाघनं वहनमुत्तरस्य गरलस्य कण्ठे नियमनं संस्थापनमुपमेये बुधे गुणदोषयोर्ग्रहणं ज्ञानं तयोर्मध्ये पूर्वस्य गुणस्य शिरसा श्लाघनं शिरःकम्पेनाभिनन्दन-

मुत्तरस्य दोषस्य कण्ठे नियमनं कण्ठादुपरि वाचासुद्घाटनमिति भेदात् । तथापि चन्द्रगरलयोर्गुणदोषयोश्च बिम्बप्रतिबिम्बभावेनाभेदादुपादानज्ञानादीनां गृह्णन्तीत्येकशब्दोपादानेनाभेदाध्यवसायाच्च साधारणधर्मतेति पूर्वस्माद्विशेषः । वस्तुतो भिन्नयोरप्युपमानोपमेयधर्मयोः परस्परसादृश्यादभिन्नयोः पृथगुपादानं बिम्बप्रतिबिम्बभाव इत्यालङ्कारिकसमयः ॥ ६ ॥

(अ०चं०)–शब्दशतपर्यालङ्कारेषु निरूपणीयेषु बहुकालङ्कारघटकतया सुप्रसिद्धतया च प्रथममुपमालङ्कारं लक्षयति–उपमेति । अयं च लक्ष्यनिर्देशः । शेष लक्षणम् । सादृश्यलक्ष्मीश्चमत्कृतिजनकतातद्विशिष्टसादृश्यमिति यावत् । धर्मधर्मिणोरभेदोपचाराल्लक्षणं व्याचष्टे–यत्रेति । यत्र काव्ये वृत्तिर्व सप्तम्यर्थः तच्च शक्तिलक्षणान्यतरसहकारेण बोधकत्वसम्बन्धेन । उपमानमधिकगुणं चन्द्रादि उपमेयं वर्ण्यमानं कामिनीवदनादि सहृदयः काव्यभावनापरिपक्वबुद्धिः व्यङ्ग्यस्य मर्यादा प्रतीतिनियमरूपा यया सा व्यञ्जनेत्यर्थः । अत्र चोपमानोपमेययोरिति रूपकथनं न तु लक्षणान्तर्गतं व्यावर्तनीयाभावादात्माश्रयापादकत्वाच्च । उपमानत्वोपमेयत्वयोरुपमाघटितत्वात् । एतच्चाग्रे व्यक्तीभविष्यति । इत्थं चालङ्कारत्वे सति सादृश्यमुपमालङ्कारलक्षणं बोध्यम् । एवमग्रेऽप्यधिकारप्राप्तमलङ्कारत्वविशेषणं बोध्यम् । हंसीत्यादि । अत्र तावदिवार्थे सादृश्ये निरूपितत्वसंसर्गेण हंस्यादेरन्वयः । सादृश्यस्य प्रयोजकत्वसंसर्गेण स्वर्गङ्गावगाहनाश्रयत्वरूपे साधारणधर्मे तस्य च स्वरूपसम्बन्धेन कीर्तौ सादृश्यस्य निपातार्थतया नामार्थं प्रति साक्षात्सम्बन्धे न विशेष्यत्वे विशेषणत्वे च, बाधकाभावात् । तथा च हंसीनिरूपितसादृश्यप्रयोजकस्वर्गङ्गाकर्मकत्वावगाहनाश्रयत्ववती कीर्तिरिति बोधः । नन्वेवं स्वर्गङ्गावगाहनमिवशब्दश्चेत्याद्यग्रिमग्रन्थे धात्वर्थस्य समानधर्मत्वोक्तिर्विरुद्धेति वाच्यम् । तदाश्रयत्वस्य समानधर्मत्वे तस्य तथात्वस्यौचित्यायातत्वेन विरोधाभावात् । तथा सति तत्रैव कुतोऽन्न सादृश्यान्वय इति चेन्न धात्वर्थनिष्ठविशेष्यतानिरूपितप्रकारतासंसर्गेण शाब्दबोधे विशेष्यतया विभक्त्यर्थोपस्थितेर्हेतुत्वात् । न च निपातार्थभिन्नवृत्तित्वेन प्रकारता विशेषणीयेति वाच्यम् । घटो न पश्यतीत्यादौ प्रत्ययान्विताभावस्य कर्मतासंसर्गेण दर्शनेऽन्वयापत्तेः । यदि तु धात्वर्थेऽपि तात्पर्यवशात्सादृश्यान्वयोऽनुभवसिद्धस्तदा धात्वर्थनिष्ठविशेष्यतानिरूपितप्रकारतासम्बन्धेन नान्वयबुद्धिं प्रति नञन्योपस्थितेः प्रतिबन्धकत्वमात्रं परिकल्प्य घटो न पश्यतीत्यादौ पूर्वोक्तान्वयबोधो निराकरणीय इति दिक् । एवमरविन्दमिव सुन्दर

वदनमित्यादावरविन्दादिनिरूपितसादृश्यस्य प्रयोजकतासंसर्गेण सुन्दरपदार्थैकदेशेऽपि सुन्दरत्वे बलादन्वयस्तद्विशिष्टस्य चाभेदेन मुखादौ। इत्थं चारविन्दनिरूपितसादृश्यप्रयोजकसौन्दर्यवदभिन्नं वदनमित्यन्वयबोधः। अरविन्दसुन्दरमिति समासे त्वरविन्दपदेनारविन्दनिरूपितसादृश्यप्रयोजकं लक्ष्यते। तच्चाभेदेन पदार्थैकदेशे सौन्दर्येऽन्वेति। एवं चारविन्दनिरूपितसादृश्यप्रयोजकाभिन्नसौन्दर्यवदभिन्नं वदनमित्यन्वयबोधः। एकदेशान्वयायोगादरविन्दपदमेव लक्षणया सर्वार्थबोधकं सुन्दरपदं तु तात्पर्यग्राहकमित्येके। अरविन्दमिव वदनमित्यत्रारविन्दनिरूपितसादृश्यवद्वदनमिति बोधः। सादृश्यस्य निपातार्थतयाभेदेन नामान्वये बाधकाभावात्। अरविन्दमिव भातीत्यत्र भातेर्ज्ञानार्थकत्वेऽरविन्दपदस्यारविन्दनिरूपितसादृश्यप्रकारकज्ञानविषये लक्षणा। तस्य चाभेदेन मुखादावन्वयः। शेषं तात्पर्यग्राहकम्। पूर्वोक्तदिशा वा सादृश्यस्यैव प्रकारितासंसर्गेण धात्वर्थेऽन्वयः। अत्रैव सौन्दर्येणेति धर्मोपादाने तृतीयार्थस्य प्रयोज्यत्वस्य सादृश्येऽन्वयात्सौन्दर्यप्रयोज्यारविन्दनिरूपितसादृश्यप्रकारकज्ञानविषय इति बोधः। आद्यकल्पे त्वरविन्दपदमेव सर्वार्थबोधकमितरत्तात्पर्यग्राहकमिति ध्येयम्। इयं च सादृश्यस्य पदार्थान्तरत्वमते शाब्दबोधरीतिरुपदर्शिता। तस्य समानधर्मरूपत्वे तु चन्द्र इव मुखमित्यादौ चन्द्रवृत्तिधर्मवन्मुखमिति बोधः। अत्रैव ह्लादकमिति समानधर्मोपादाने इवार्थस्य धर्मस्याह्लादकत्वे पदार्थैकदेशेऽन्वयः। तदसहिष्णुतायां तु चन्द्रनिष्ठाह्लादकत्ववति आह्लादकपदस्य लक्षणा। चन्द्रादिपदं तात्पर्यग्राहकम्। चन्द्रसदृशमित्यत्राप्येकदेशे सादृश्ये चन्द्रान्वयः। ससम्बन्धिकत्वात्। सदृशपदं वा चन्द्रसादृश्यविशिष्टे लाक्षणिकम्। अत्राह्लादकत्वेनेत्युक्तावभेदस्तृतीयार्थस्तस्य च सदृशपदार्थैकदेशे धर्मेऽन्वयः। तथा चाह्लादकत्वाभिन्नचन्द्रवृत्तिधर्मवदभिन्नं मुखमिति बोधः। सदृशपदमेव वा सर्वार्थबोधकमितरत्तात्पर्यग्राहकमित्येवंविधान्वयसरणिरन्यत्रापि शब्दव्युत्पत्तिनिपुणैरनुसन्धेया इत्यलं प्रसक्तानुप्रसक्तपरिचिन्तनेन। पूर्णोपमेतीत्यनन्तरमालङ्कारिकैरिति पूरणीयम्। तत्त्वं च विशेषत उपात्तशब्दशक्तिप्रतिपादितोपमानोपमेयकत्वे सति विशेषतः शब्दोपात्तसमानधर्मकत्वे च सति विशेषतः स्वनिरूढशब्दगम्यत्वं स्वपदमुपमापरम्। उपमानलुप्तायामपि लक्षणयोपमानप्रतिपत्तेस्तद्वारणाय शक्तीति। उपमेयलुप्तायां स्मरवधूयन्तीत्यादावात्मन उपमेयस्याध्याहृत्वेनात्मानमिति शब्देन बोधनादुपात्तेति शब्दविशेषणम्। एवमपि तन्वीत्यर्थेनात्रोपमेयस्य काव्यस्य सदृशं न दृश्यत इत्येवंविधायां लुप्तोपमायामुपमानस्य च सदृशपदोपात्तत्वाद्विशेषत इति उपमेयोपमानतावच्छेदकरूपेणेत्यर्थः। धर्मलुप्तायामप्युपमावाचकेन सामान्यतो धर्मस्योपात्तत्वाद्विशेषत इति। उपमाप्रयोजकतावच्छेदकरूपेणेत्यर्थः। वा-

चकलुसायामपि लक्षणयोपमानादिपदेनोपमावसमान्तद्वारणाय विशेषतः स्वनिरूढेति । उपमायां च निरूढा इववद्वायथाशब्दा इत्याद्यभियुक्तोक्ति-संगृहीता इवादयः । अत्र निपातरूपस्येवादेरुपसर्गवद्द्योतकत्वमेव । कथमन्यथा " शरैरुस्रैरिवोदीच्यानुद्धरिष्यन्रसानिव " इत्यादावुस्रादिपदोत्तरतृतीयादिसङ्गतिः । उस्रादेरुद्धरणक्रियां प्रत्यकरणत्वात् इवार्थे सादृश्यान्वयित्वेन करणीभूतशरविशेषणत्वाभावाच्च द्योतकत्वे तूस्रादि पदस्योस्रसदृशलक्षकत्वादुस्रसदृशैश्शरैरिति शरविशेषणत्वेन तृतीयादिसङ्गतिरिति वैयाकरणमतं तु नादरणीयम् । उपास्यते गुरुरित्यादौ धात्वर्थासनक्रियाया अकर्मकतया कर्मलकारानुपपत्तिरूपबाधकस्योपसर्गवाचकतायामिवेवादिवाचकतायामभावेन दृष्टान्तवैषम्यस्य स्फुटत्वात् । विशेषणविशेष्ययोः समानविभक्तिकतायां " विशेष्येण सहैकार्थं भवेद्यत्र विशेषणम् । तत्र लिङ्गादयः प्रायो विशेष्यस्था विशेषणे ॥ " इत्यनुशासनस्येवोपमानोपमेययोरपि तस्यां " लिङ्गसङ्ख्याविभेदेऽपि सुपमानोपमेयता । विभक्तिः पुनरेकैव उपमानोपमेययोः " इत्यनुशासनस्य सत्त्वेनोपमानपदोत्तरतृतीयादेः साधुत्वार्थतयोपपत्तेश्च तस्माद्वाचकत्वमेवेवादीनाम् । युक्तं चैतत् । अन्यथा सकलालङ्कारिकसम्मतस्येवशब्दप्रयोगे श्रौतीत्यस्य दत्तजलाञ्जलिकत्वापत्तेः । रूढिप्रयोजनयोरन्यतरस्याभावेन चन्द्रादिपदेन चन्द्रसदृशलक्षणायां निषिद्धलाक्षणिकत्वरूपनेयार्थत्वरूपदोषापत्तेश्च । अपि च इवादेर्द्योतकत्वनये चन्द्रादेरुपमानस्य पदार्थैकदेशतया तत्र साधारणधर्मान्वयानुपपत्तिरिति दिक् । उपमानेत्यादि । उपमानत्वं चोपमानिरूपकत्वेन विवक्षितत्वं तदाश्रयत्वेन विवक्षितत्वं चोपमेयत्वम् । साधारणत्वं च धर्मस्य वास्तविकमौपचारिकं बिम्बप्रतिबिम्बभावकृतं श्लेषकृतं वस्तुप्रतिवस्तुभावेन समासभेदाश्रयणेनेत्यनेकधा चित्रमीमांसायां प्रपञ्चितम् । तत्र स्वर्गगावगाहनस्य तथात्वमौपचारिकं कीर्तौ तस्य वास्तविकत्वाभावात् । उपादानादिति वाचकस्योपादाननिर्देशः । इतरेषां तुशब्देन प्रतिपादनं प्रतिचिन्तनीयम् । साधारण्यप्रकारविशेषोपदर्शनायोदाहरणान्तरमाह । यथा वेति । गुणदोषाविति । गुणदोषायथार्थपरस्य गृह्णन् जानन् बुधः पण्डितः पूर्वं पूर्वनिर्दिष्टं गुणं शिरसा श्लाघते आन्दोलितेन शिरसा अभिनन्दयति परं परतो निर्दिष्टं दोषं कण्ठे नियच्छति निरुणद्धि । वाचा कण्ठाद्बहिर्नोद्घाटयतीत्यर्थः । क इव । इन्दुक्ष्वेडौ चन्द्रगरले गृह्णन्नुपाददान ईश्वरो हर इव सोऽपि पूर्वं चन्द्रं शिरसा श्लाघते तत्पूर्वकं धारयति । परं च गरलं कण्ठे नियच्छति स्थापयतीति । " क्ष्वेडस्तु गरलं विषम् " इत्यमरः । शङ्कते । अत्र यद्यपीति साधारणत्वेनाभिमतो धर्मः गृह्णन् शिरसा श्लाघते पूर्वमि'त्यादिनोक्तो यद्यपि नैको न साधारण इति योजना । गृह्णन्नित्यादिनोक्त एकोऽपि धर्मः साधारणो नैव वा । यथाश्ने

साधारणस्य साधारणत्वाभावोक्तेरसङ्गतत्वापत्तेः साधारण्याभावे हेतुरुपमान इत्यारभ्य इति भेदादित्यन्तेनोक्तः । समाधत्ते । तथापीति । वस्तुगत्या साधारण्याभावेऽपीत्यर्थः । चन्द्रगरलयोरित्यादि यथाक्रमं चन्द्रगुणयोर्गरलदोषयोश्चेत्यर्थः । "बिम्बप्रतिबिम्बभावेन प्रतीयमानसादृश्ययोरुपमानोपमेयधर्मयोर्भिन्नशब्दोपात्तत्वरूपेणाभेदादभेदाध्यवसायात् । एतच्च साधारणधर्मेतेत्यग्रेतनेनान्वितम्"। ज्ञानादीत्यादिना शिरसा वहनाभिनन्दनयोः कण्ठस्थापनतद्बहिरुद्घाटनयोश्च संग्रहः । गृह्णीत्यादिना च शिरसा श्लाघते, कण्ठे नियच्छतीत्यनयोः संग्रहः । अभेदाध्यवसायादिति । अभेदस्याध्यवसायादाहार्यनिश्चयादित्यर्थः । साधारणधर्मेतेति । साधारणधर्मत्वाभिमानविषयतेतीत्यर्थः । पूर्वस्मात्पूर्वोदाहरणादिति विशेष इत्यन्वयः । न चैवं साधर्म्यप्रतीत्युपपादनेनेति । वस्तुतस्तदभावात्कथमुपमालक्षणसमन्वय इति वाच्यम् । चमत्कारविशेषप्रयोजकसाधारणत्वाध्यवसायविषयधर्मत्वस्यैवोपमालक्षणत्वमित्यभिप्रायादिति । लोके बिम्बप्रतिबिम्बभावव्यपदेशस्य गगनजलाश्रयादिगतचन्द्रादिविषयतया प्रसिद्धेः । कथं प्रकृते तद्व्यपदेश इत्याशङ्कायामाह । वस्तुत इत्यादि । अभिन्नयोस्तथाध्यवसितयोः पृथगिति भिन्नशब्देनेत्यर्थः । बिम्बप्रतिबिम्बभाव इति । बिम्बप्रतिबिम्बभावपदवाच्यमित्यर्थः । समय इति । सङ्केत इत्यर्थः ॥ ६ ॥

(चन्द्रालो०)—वर्ण्योपमानधर्माणामुपमावाचकस्य च ।
एकद्वित्र्यनुपादानैर्भिन्ना लुप्तोपमाष्टधा ॥ ७ ॥
तडिद्गौरीन्दुतुल्यास्या कर्पूरन्ती दृशोर्मम ।
कान्त्या स्मरवधूयन्ती दृष्टा तन्वी रहो मया ॥ ८ ॥
यत्तया मेलनं तत्र लाभो मे यश्च तद्रतेः ।
तदेतत्काकतालीयमवितर्कितसम्भवम् ॥ ९ ॥

(कुव०)—उपमेयादीनां चतुर्णां मध्ये एकस्य द्वयोस्त्रयाणां वा प्रतिपादकशब्दाभावेन लुप्तोपमेत्युच्यते । सा चाष्टधा । यथा । वाचकलुप्ता १ धर्मलुप्ता २ धर्मवाचकलुप्ता ३ वाचकोपमेयलुप्ता ४ उपमानलुप्ता ५ वाचकोपमानलुप्ता ६ धर्मोपमानलुप्ता ७ धर्मोपमानवाचकलुप्ता च ८ इति । तत्रोपमानलोपरहिताश्चत्वारो भेदास्तडिद्गौ-

रीत्यादिश्लोकेन प्रदर्शिताः । तद्गतो भेदा उत्तरश्लोकेन दर्शिताः । तत्र तडिद्गौरीत्यत्र वाचकलोपस्तडिदिव गौरीत्यर्थे । "उपमानानि सामान्यवचनैः" इति समासविधायकशास्त्रकृतः । इन्दुतुल्यास्येत्यत्र धर्मलोपः स त्वैच्छिको न शास्त्रकृतः । कान्त्या इन्दुतुल्यास्येत्यपि वक्तुं शक्यत्वात् । कर्पूरन्तीत्यत्र धर्मवाचकलोपः । कर्पूरमिवाचरन्तीत्यर्थे विहितस्य कर्पूरवदानन्दात्मकाचारार्थकस्य क्विप इवशब्देन सह लोपात् । अत्र धर्मलोप ऐच्छिकः । नयनयोरानन्दात्मकतया कर्पूरन्तीति तदुपादानस्यापि सम्भवादिति । 'कान्त्या स्मरवधूयन्तीत्यत्र वाचकोपमेयलोपः । अत्र कान्त्येति विशेषणसामर्थ्यात्स्वात्मानं कामवधूमिवाचरन्तीत्यर्थस्य गम्यमानतया स्वात्मन उपमेयस्य सहोपमावाचकेनानुपादानात्स त्वैच्छिकः स्वात्मानं स्मरवधूयन्तीत्युपमेयोपादानस्यापि सम्भवात् । काकतालीयमित्यत्र काकतालशब्दौ वृत्तिविषये काकतालसमवेतक्रियावर्तिनौ तेन काकागमनमिव तालपतनमिव काकतालमितीवार्थे "समासाच्च तद्विषयात्" इति ज्ञापकात्समासः । उभयत्रोपमेयं स्वस्य क्वचिद्गमनं तत्रैव रहसि तन्व्या अवस्थानं चातिन स्वस्य तस्याश्च समागमः काकतालसमागमसदृश इति फलति । ततः काकतालमिव काकतालीयमिति द्वितीयस्मिन्निवार्थे "समासाच्च तद्विषयात्" इति सूत्रेण "इवे प्रतिकृतौ" इत्यधिकारस्थेन छप्रत्ययः । तथाच पतनदालितं तालफलं यथा काकेनोपभुक्तमेवं रहोदर्शनक्षुभितहृदया तन्वी स्वेनोपभुक्तेति तदर्थः । ततश्चात्र काकागमनतालपतनसमागमरूपस्य काककृततालफलोपभोगरूपस्य चोपमानस्यानुपादानात्प्रत्ययार्थोपमायामुपमानलोपः । समासार्थोपमायां वाचकोपमानलोपः । सर्वोपमायं लोप—

कशास्त्रकृतः । अवितर्कितसम्भवामिति साधारणधर्मस्यानुपादाने प्रत्ययार्थोपमायां धर्मोपमानलोपः । समासार्थोपमायां धर्मोपमानवाचकलोप इति सूक्ष्मया दृष्ट्याऽवधारितव्यम् । एतेषामुदाहरणान्तराणि विस्तरभयान्न लिख्यन्ते ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥

(अ०च०)—पूर्णायामुपमानादिसमग्रतानियमप्रसिद्धेस्तद्विपरीतायां लुप्तोपमायां सर्वलोपनियमाशङ्कानिरासाय लक्षणपूर्वकं तां विभजते—वर्ण्यत्यादिना । चकारो वाशब्दार्थे । तदनन्तरं च लोपे इत्यध्याहार्यम् । एवं चेतरेतरयोगाविवक्षया । वर्ण्यस्योपमानस्य, धर्मस्योपमावाचकस्य वा लोपेऽन्यतमानुपादाने लुप्तोपमा । सा च एकद्वित्र्यनुपादानैरष्टधा भिन्नेति पूर्वापराभ्यामुक्तं भवति । तडिदित्याद्युदाहरणान्यर्थतो व्याख्येये । उपमेयादीनामिति । वस्तुतो लाघवात्पूर्णाभिन्नत्वं लक्षणम्बोध्यम् । लक्षणवाक्यगतं क्रममुपेक्ष्योदाहरणक्रमानुसारेण विभागं दर्शयति । धर्मेत्यादि । वाचकलुप्तेति । वाचकत्वं चात्रानुपूर्वीविशेषवत्तयोपमाबोधेन निरूढत्वम् । तच्च शक्त्या निरूढलक्षणया वा । तत्राद्यमिवादेर्द्वितीयन्तु सुहृत्पदादेरिति । तदभावात्तडिद्गौरीत्यादौ वाचकलोपः । समासानुशासनेन निरूढलक्षणावगमेऽप्यानुपूर्वीविशेषवत्तया शब्दविशेषस्य तद्बोधनात् । शास्त्रकृत इति । शास्त्रप्रयुक्त इत्यर्थः । कर्पूरन्तीत्यत्रेति । अत्र "सर्वप्रातिपदिकेभ्यः क्विब्वा वक्तव्यः" इत्यनेन विहितः क्विप् लुप्तोऽपि स्मर्यमाणो धर्ममात्ररूपमाचारं बोधयति । कर्पूरपदं च लक्षणया कर्पूरसादृश्यम् । तस्य चातिरिक्तत्वे पूर्ववत्प्रयोजकतासंसर्गेणाचारेऽन्वयो धर्मरूपत्वे त्वभेदेन । वस्तुतस्तु क्विब्लोपाननुसन्धानेऽपि तथा बोधात्कर्पूरादिशब्दा एव कर्पूरादिसादृश्यप्रयोजकाभिन्नं तत्सादृश्याभिन्नं वाऽऽचारं लक्षयन्तीति युक्तम् । ननु वाचकस्येवादेरनुपादानाल्लोपो युक्तः । साधारणधर्मस्य त्वाचाररूपस्य क्विबुपात्ततया कथं लोपस्तत्राह । कर्पूरवदानन्दात्मकाचारार्थस्य क्विप इति कर्पूरस्येवेतीवार्थे वतिः । आनन्दात्मको जनकतासम्बन्धेन । वस्तुगत्या आनन्दस्वरूपो य आचारस्तद्बोधकस्येत्यर्थः । ननु क्विब्लोपाज्ञानेऽप्याचारप्रतीतेः कर्पूरादिपदानामेव तद्बोधकत्वपक्षे कथं धर्मलोपः सङ्गमनीय इति चेत् । अत्र प्राञ्चः । एवमपि तद्वाचकतया विहितस्य क्विपो लोपाल्लोपव्यपदेशः । अत एवात्र समानार्थकः क्यच् नोपात्तस्तस्यालुप्तत्वादित्याहुः । नव्यास्तु धर्ममात्ररूपस्याचारस्योपादानेऽप्यानन्दत्वादिना विशेषरूपेणानुपादानाद्धर्मलोपो युक्त एव । अन्यथा इन्दुतुल्यास्येत्यादेर्धर्मलुप्तोदाहरणस्यासङ्गतत्वापत्तेः । न चैवं पयजादावपि धर्मलुप्ता स्यादिति वाच्यम् । इष्टापत्तेरित्याहुः ।

स्मरवधूयन्तीत्यत्रेति । ननु "उपमानादाचारे" इति कर्मभूतादुपमाना-
दाचारे क्यचो विधानात्स्मरवधूं रतिमिवाचरन्तीत्ययमर्थोऽस्यात्मानमन्यां
चेति कथं निर्णयस्तत्राह । विशेषणेति । रत्यनुरूपाचरणस्य कान्तिकर-
णकत्वरूपविशेषणसामर्थ्यादित्यर्थः । कान्तेः स्वरसतः स्वीयत्वावग-
मादिति भावः । न चात्मन उपमेयस्य तन्वीपदेनोपादानात्कथं लोप इति
वाच्यम् । तस्या द्वितीयांततया कर्मभूतोपमेयासमर्पकत्वादात्मानमित्य-
ध्याहृतेनैव तद्बोधात् । अत्र च स्मरवधूपदेन स्मरवधूसादृश्यं लक्ष्यते ।
तस्य च प्रयोजकत्वसंसर्गेणाभेदेन धात्वर्थेऽन्वयः । तथा च स्मरवधूसा-
दृश्याभिन्न आत्मकर्मको य आचारस्तदाश्रयस्तन्वीति बोधः । काकता-
लीयेति । वृत्तिविषये समासविषये । ज्ञापकादिति । इवार्थे समासाभावे
तद्विषयादित्यनेनेवार्थविषयसमासानुवादोऽनुपपन्नस्तज्ज्ञापक इत्यर्थः । उ-
भयत्र काकागमनतालपतनयोः । उपमेयमित्यनन्तरं क्रमेणेति शेषः । ते-
नेति । काकतालसमवेतक्रियापरयोः काकतालपदयोरिवार्थे समासेने-
त्यर्थः । काकतालसमागमेति ॥ अयम्भावः । काकागमनतालपतनयो-
रुपमानत्वे तदुपमेययोः स्वीयगमनतन्व्यवस्थानयोः पृथगुपात्तत्वेनोपमे-
यतयाऽन्वयायोगात्काकतालसमागम एवोपमानम् । इत्थं च काकताल-
समागमसदृशः काकतालपदार्थस्तस्य चाभेदेन स्वीयतन्वीसमागमरूप
उपमेयेऽन्वय इति । तत इति । तादृशसमासोत्तरमित्यर्थः । इति तदर्थ इति ।
काकतालपदलक्षितस्य काककृततालफलोपभोगसदृशस्याभेदेन तन्वीर-
तिलाभरूपेणोपमेयेनान्वयादिति भावः । अत्र पतनदक्षितमिति दृष्टादर्श-
नक्षुभितहृदयेति च बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नधर्मस्वरूपकथनं तल्लेशमन्य-
थाकार इति बोध्यम् । न च सकृदुच्चारिताभ्यां काकतालपदाभ्यामुपमु-
पमानद्वयावगम इति वाच्यम् । अनुभयानुसार्यनुशासनेन व्युत्पत्तिवैचि-
त्र्यस्य स्फुटं प्रतिपत्तेरिति । एवं दुरूहत्वात्पद्यं व्याख्याय तत्रोपमालुप्ता-
दौ श्रुत्तरेऽपि भेदान्प्रदर्शयितुमाह—ततश्चेति । काकागमनेत्यादि । काकागमन-
तालपतनरूपो यः समागमस्तद्रूपस्येत्यर्थः । इदं च काकागमनमिव ता-
लपतनमिवेति महाभाष्यगतविग्रहवाक्यविरोधशङ्कापरिहारायोक्तम् समा-
गमस्य तादृशक्रियाद्वयाभिन्नत्वेनोक्तयुक्त्या तस्योक्तार्थ एव पर्यव-
सानात् । विशिष्टोपमायां विशेषणोपमावगतिवत्समागमोपमायामपि ।
तदवयवक्रिययोर्यथायोगं गम्यमानामुपमामभिप्रेत्य महाभाष्यकृतां तादृ-
शविग्रहवाक्यप्रणयनमित्याशयः । धर्मस्यानुपादान इति । तत्स्थाने "अ-
भवत्कि ब्रवीमि ते" इति पाठ इति भावः ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥

इति श्रीमत्तत्सदुपाख्यरामभट्टसूरिवरात्मजवैद्यनाथविरचितायामलङ्का-
रचन्द्रिकाख्यायां कुवलयानन्दव्याख्यायामुपमाप्रकरणं सम्पूर्णम् ॥ १ ॥

(चन्द्रालोकः)—उपमानोपमेयत्वं यदेकस्यैव वस्तुनः ।
इन्दुरिन्दुरिव श्रीमानित्यादौ तदनन्वयः ॥ १० ॥

(कुवलयानन्दः)—एकस्यैव वस्तुन उपमानोपमेयवर्णनमनन्वयः। वर्ण्यमानमपि स्वस्य स्वेन साधर्म्यं नान्वेतीति व्युत्पत्तेः। अनन्वयिनोऽप्यर्थस्याभिधानं सदृशान्तरव्यवच्छेदेनानुपमत्वद्योतनाय। इन्दुरिन्दुरिव श्रीमानित्युक्ते श्रीमत्त्वेन चन्द्रस्य नान्यस्सदृशोऽस्तीति सदृशान्तरव्यवच्छेदो लक्ष्यते। ततश्च स्वेनापि सादृश्यासम्भवादनुपमेयत्वे पर्यवसानम्।

यथा वा—गगनं गगनाकारं सागरः सागरोपमः।
रामरावणयोर्युद्धं रामरावणयोरिव ॥

पूर्वोदाहरणे श्रीमत्त्वस्य धर्मस्योपादानमस्ति। इह तु गगनादिषु वैपुल्यादेर्धर्मस्य तत्रास्तीति विशेषः ॥१०॥

(अ०चं०)—यद्यप्युपमानिरूपणानन्तरं सम्मूलालङ्कारेषु सम्भवत्सादृश्योपमेयोपमैव प्रथमं निरूपयितुमुचिता न स्वारोपितसादृश्यानिबन्धनोऽनन्वयस्तथापि स द्वितीयसदृशव्यवच्छेदफलकतया तृतीयसदृशव्यवच्छेदफलिकामुपमेयोपमामपेक्ष्य शीघ्रोपस्थितिकमभिप्रेत्य प्रथमं निरूपयति—उपमानोपमेयत्वमिति। उपमानत्वमुपमेयत्वं चेत्यर्थः। द्वन्द्वान्ते श्रूयमाणत्वात्। विवक्ष्यत इति च शेषः। एवं चैकस्यैव वस्तुनो यदुपमानत्वमुपमेयत्वं च विवक्ष्यते तदनन्वयः। असम्भवशङ्कानिरासाय मध्ये उदाहरणोक्तिः। ननूक्तलक्षणस्य "भणितिरिव मतिर्मतिरिव चेष्टा" इत्यादिरशनोपमायामतिव्याप्तिः। तत्र मत्यादेरेकस्यैव वस्तुन उपमानत्वस्योपमेयत्वस्य च वर्णनात्। तत्र मत्यादेरेकस्यैव वस्तुन उपमानत्वस्योपमेयत्वस्य च वर्णनात्। अथैकस्य वस्तुनो यदेकनिरूपितमुपमानत्वमुपमेयत्वं चेति विवक्षितमेकपदस्यावृत्तिकल्पनात्। इत्थं च रशनोपमायां मत्यादेश्चेष्टादिनिरूपितमुपमानत्वं भणितीत्यादि निरूपितं तूपमेयत्वमित्येकनिरूपितोपमानोपमेयत्वविरहान्नातिव्याप्तिरित्युच्यते। तदा "खमिव जलं जलमिव खम्" इत्युपमेयोपमायामतिव्याप्तिः। तत्रैकस्यैव वस्तुनो गगनस्यैकजलनिरूपितस्योपमानत्वस्योपमेयत्वस्य च वर्णनादिति चेन्मैवम्। एकस्यैवेति विरोधद्योतकैवकारबलेन स्वाश्रयनिरूपितयोरुपमानोपमेयत्वयोर्लाभेन क्वाप्यतिप्रसङ्गाभावात्। अस्ति हि "इन्दुरिन्दुरिव" इत्य-

नन्वये उपमानत्वमुपमेयत्वं च स्वाश्रयेन्दुनिरूपितं न तु रशनोपमायां चेति सङ्क्षेपः। अनन्वयपदप्रवृत्तिनिमित्तमाह। वर्ण्यमानमपीति। नान्वेतीति। न सम्बध्यत इत्यर्थः। साधर्म्यस्य भेदघटितत्वादिति भावः। नन्वेवं सप-सम्बद्धप्रलापत्वापत्तिरित्यत आह। अनन्वयिनोऽपीति। बाधितस्यापीत्यर्थः। अर्थस्य साधर्म्यस्य अभिधानमाहार्यारोपरूपतया। प्रतिपादनं सदृशान्तर-व्यवच्छेदेन सदृशान्तरव्यावृत्तिबोधद्वारेण। एतदेव विशदयति—इन्दुरित्या-दिना। इत्थं च सदृशान्तरव्यावृत्तिसूचनद्वाराऽनुपमत्वद्योतनरूपप्रयोजन-त्वादापाततो रुदद्रोदनार्थवादवद्वारमात्रतया सादृश्यप्रतिपादनेऽपि नास-म्बद्धप्रलापतापत्तिरिति भावः। उदाहरणान्तरमाह—यथा वेति। गगना-कारं गगनसदृशम्। इवेत्यतः प्राक् युद्धमित्यध्याहार्यम्। उदाहरणान्तर-प्रदर्शने—बीजमाह पूर्वोदाहरणेति। वैपुल्यादेरित्यादिपदाद्गाम्भीर्यदार्ढ्य-योः सङ्ग्रहः॥ १०॥ इत्यनन्वयालङ्कारप्रकरणम्॥ २॥

(चन्द्रा०)—पर्यायेण द्वयोस्तच्चेदुपमेयोपमा मता।
धर्मोऽर्थ इव पूर्णश्रीरर्थो धर्म इव त्वयि॥ ११॥

(कुवल०)—द्वयोःपर्यायेणोपमानोपमेयत्वकल्पनं तृतीयस-दृशव्यवच्छेदार्थम्। धर्मार्थयोः कस्यचित् केनचित्सा-दृश्ये वर्णिते तस्याप्यन्येन सादृश्यमर्थसिद्धमपि मुखतो वर्ण्यमानं तृतीयसदृशव्यवच्छेदं फलति॥

यथा वा—खमिव जलं जलमिव खं
हंस इव चन्द्रश्चन्द्र इव हंसः।
कुमुदाकारास्तारा-
स्ताराकाराणि कुमुदानि॥

पूर्वत्र पूर्णश्रीरिति धर्म उपात्तः इह निर्मलत्वादिधर्मो नोपात्त इति भेदः। उदाहरणद्वयेपि प्रकृतयोरेवोप-मानोपमेयत्वकल्पनम्। राज्ञि धर्मार्थसमृद्धेः शरदि गगन-सलिलादिनैर्मल्यस्य च वर्णनीयत्वात्। प्रकृताप्रकृतयो-रप्येषा सम्भवति।

यथा-गिरिरिव गजराजो गजराज इवोच्चकैर्विभातिगिरिः।
निर्झर इव मदधारा मदधारेवास्य निर्झरः स्रवति॥ ११॥

(अ०चं०)—अथोपमेयोपमां लक्षयति—पर्यायेणेति । अयौगपद्येनेत्यर्थः । वाक्यभेदेनेति यावत् । तत् उपमानोपमेयत्वं विवक्ष्यत इति शेषोऽत्रापि योध्यः । उपमेयोपमेति लक्ष्यनिर्देशः । उपमेयेनोपमेति व्युत्पत्तेः । धर्मोऽर्थ इवेत्युदाहरणम् । अर्थो धनम् । पूर्णश्रीः पूर्णसमृद्धिः । अत्र च धर्मार्थयोर्द्वयोर्वाक्यभेदेनोपमानत्वमुपमेयत्वं च वर्णितम् । तत्राद्यवाक्येऽर्थस्योपमानत्वं धर्मस्योपमेयत्वम् । द्वितीये तु तद्विपर्यासेन धर्मस्योपमानत्वमर्थस्योपमेयत्वमिति लक्षणसमन्वयः । उपमानोपमेयत्वमात्रोक्तावनन्वयेऽतिव्याप्तिर्द्वयोरित्युक्तम् । एवमपि "समस्तं शारदि भासुरहो कुमुदतारकाः" इत्युभयाविश्रान्तसादृश्यायामुपमायामतिव्याप्तिः । तत्र द्वयोः कुमुदतारकयोः सादृश्याश्रयत्वरूपोपमेयत्वस्येव तत्प्रयोगित्वरूपस्योपमानत्वस्याप्यर्थतः प्रतीतेरतः पर्यायेणेत्युक्तम् । ननु "भणितिरिव मतिर्मतिरिव चेष्टा चेष्टेव कीर्तिरतिविमला" इति रशनोपमायामतिव्याप्तिः । तत्र द्वयोर्मतिचेष्टयोर्वाक्यभेदेनोपमानोपमेयत्ववर्णनादिति चेन्न । द्वयोरित्यनेन परस्परमुपमानोपमेयत्वस्य विवक्षितत्वात् । अन्यथा पर्यायपदेनैवानन्वयवारणे तद्वैयर्थ्यापत्तेरिति संक्षेपः । ननूपमाप्रतीपोभयरूपाया उपमाद्वयरूपाया वा उपमेयोपमाया अलङ्कारान्तरत्वे किम्बीजमित्यत आह । द्वयोरिति । तथा चार्थविशेषद्योतकतया चमत्कृतिवैलक्षण्यमेव तत्र बीजमिति भावः । कथं तृतीयसदृशव्यवच्छेदलाभस्तत्राह । धर्मार्थयोरिति । धर्मार्थयोर्मध्य इत्यर्थः । मुखतः शब्देन । तथा च माघस्य पुनर्वचनं सदितरपरिसंख्यार्थमिति न्यायादिहापि तृतीयसदृशव्यावृत्तिलाभ इति भावः । खमिवेति । शरद्वर्णनमिदम् । खमाकाशमिव जलं कालुष्यापगमेन निर्मलत्वातिशयात् । शेषं स्पष्टम् । निर्मलत्वादीत्यादिपदेन शैत्यातिशयपरिग्रहः । गिरिरिवेति । अत्र गजः प्रकृतः । अयमिति प्रकृतपरामर्शित्वेनैवानिर्दिष्टत्वात् । अत एवोपक्रमाद्प्रेप्स्यस्य मदधारेत्यन्वयो योध्यः । अत्र पूर्वार्द्धे उभयोर्विभातीति समानधर्मे उपात्तः । उत्तरार्द्धे च स्रवतीति स उक्त इति विशृ । इत्युपमेयोपमाप्रकरणम् ॥ ३ ॥

(चन्द्रा०)—प्रतीपमुपमानस्योपमेयत्वप्रकल्पनम् ।
त्वल्लोचनसमं पद्मं त्वद्वक्त्रसदृशो विधुः ॥१२॥

(कुव०)—प्रसिद्धोपमानोपमेयभावप्रातिलोम्यात्प्रतीपम् ।
यथा वा—यत्त्वन्नेत्रसमानकान्ति सलिले मग्नं तदिन्दीवरं
मेघैरन्तरितः प्रिये तव मुखच्छायानुकारी शशी ।
येऽपि त्वद्गमनानुसारिगतयस्ते राजहंसा गता-
स्त्वत्सादृश्यविनोदमात्रमपि मे दैवेन न क्षम्यते ॥१२॥

(अ०चं०)-प्रतीपमिति । प्रतीपमिति लक्ष्यनिर्देशः । ननूपमानोपमेयभाववैवक्षिकतया मुखादेरप्युपमानत्वसम्भवाच्चन्द्र इव मुखमित्युपमाया व्याप्तिरित्यत आह-प्रसिद्धेति । प्रसिद्धोपमानस्योपमेयभाव उपा प्रतीपं प्रतीपपदवाच्यम् । कुतः । प्रातिलोम्यात्प्रसिद्धोपमानप्रतिकूलत्वाद् । उपमेयभावप्रातिलोम्यादित्यविसर्गपाठेऽपि प्रसिद्धोपमानस्य उपमेयभावस्तस्य प्रातिलोम्यादुपमानप्रातिकूल्यत्वादुपमानस्योपमेयत्वक प्रतीपमित्युच्यत इति व्याख्येयम् । ननु प्रसिद्धस्योपमानोपमेयभावस्य पर्यस्यादिति यथाश्रुतरीत्यैवंविधप्रातिलोम्यस्य तृतीयपञ्चमप्रतीपभेदाप्तियेन प्रतीपपदप्रवृत्तिनिमित्तत्वायोगादिति । एवं चोक्तप्रकारेणोपमप्रातिकूल्यस्य प्रतीपपदप्रवृत्तिनिमित्तत्वकथनेन प्रसिद्धोपमानप्रतिधर्मः प्रतीपमिति प्रतीपपञ्चकसाधारणं सामान्यलक्षणमिति सूचित अत एव पञ्चमप्रतीपव्याख्यानावसरे वक्ष्यति । उपमानप्रातिलोम्यादि प्रातिकूल्यं च तिरस्कारप्रयोजकत्वम् । एतस्य च सकलप्रतीपभेदसाधारण्यं तत्र तत्र स्फुटीकरिष्यते । यथा वेति । प्रोषितस्य प्रियां प्रति विरहवेदनानिवेदनमिदम् अयि प्रिये त्वदीयसादृश्येन विनोदनं विनो विरहमापतं तन्मात्रमपि मम दैवेन न क्षम्यते । एतदेव दर्शयति-यदित्यादिना । स्वनेत्रयोः समाना साधारणी कान्तिः शोभा यस्य तथाविधं यदिन्दीवरं तत्सलिले मग्नम् । वर्षर्तुना जलवृद्धेः । तव मुखस्य च्छायाः कान्त्या अनुकारी सदृशः शशी मेघैरन्तरितस्तिरोहितः। येऽपीत्यपिर्भिन्नक्रमस्त्वद्गमनसदृशगतयो ये राजहंसास्तेऽपि गता इति। अत्र कान्तीत्यादिधर्मोपादानात्पूर्वोदाहरणवैलक्षण्यं बोध्यम् । ननूपमानादुपमेयस्याधिक्यवर्णनात्व्यतिरेकालङ्कारादस्य को भेदः । उच्यते । तत्र वैधर्म्यप्रयुक्तमुपमेयस्याधिक्यं विवक्षितमिह तूपमानतामात्रप्रयुक्तत्वात्साधर्म्यप्रयुक्तमिति॥१२॥

(चन्द्रा०) अन्योपमेयलाभेन वर्ण्यस्यानादरश्च तत् ।
अलं गर्वेण ते वक्त्र कान्त्या चन्द्रोऽपि तादृशः ॥ १३ ॥

(कुवल०)-अत्युत्कृष्टगुणतया वर्ण्यमानस्यान्यत्र स्वसादृश्यमसहमानस्योपमेयं किञ्चित्प्रदर्श्य तावता तस्य तिरस्कारो द्वितीयं प्रतीपं पूर्वस्मादपि विच्छित्तिविशेषशालि । यथा वा-गर्वमसंवाह्यमिमं लोचनयुगलेन किं वहसि भद्रे ।
सन्तीदृशानि दिशि दिशि सरस्सु ननु नीलनलिनानि ॥ १३ ॥

(अ०चं०)-प्रतीपान्तरमाह-अन्योपमेयेति । अन्यदवर्ण्यमप्रधानं यदुपमेयं तस्य

तीपमित्यर्थः । तस्य गर्वप्रसक्तिपूर्वकत्वेनोपमेयतया अपि पूर्वमप्राप्तोपमानतिरस्कृतिविशेषप्रयोजकत्वादिति भावः । अत एव लाभेनेत्युक्तं न तु सत्त्वेनेति । अप्राप्तप्राप्तेर्लाभशब्दार्थत्वात् । विच्छित्तिविशेषेणेति । चमत्कारोत्कर्ष इत्यर्थः । उक्तरीत्योपमानतिरस्कारातिशयप्रतीतेरिति भावः । गर्वमिति । अहंवाद्य सवाहनायोग्यमपरिमितमिति यावत् । भद्रे शोभने इति सम्बोधनम् । नन्विति हेत्वर्थे । अव्ययानामनेकार्थत्वात् । पूर्वोदाहरणे कान्त्येति समानधर्मोपादानमिह तु नेति भेदः ॥ १३ ॥

(चन्द्रा०)–वर्ण्योपमेयलाभेन तथान्यस्याप्यनादरः ।
कः क्रौर्यदर्पस्ते मृत्यो त्वत्तुल्याः सन्ति हि स्त्रियः १४

(कुवल०)–अत्युत्कृष्टगुणतया क्वचिदप्युपमानभावमसहमानस्यावर्ण्यस्य वर्ण्योपमेयं परिकल्प्य तावता तस्य तिरस्कारः। पूर्वप्रतीपवैपरीत्येन तृतीयं प्रतीपम् ।

यथा वा–अहमेव गुरुस्सुदारुणाना-
मिति हालाहल मास्म तात दृप्यः ।
ननु सन्ति भवादृशानि भूयो
भुवनेऽस्मिन्वचनानि दुर्जनानाम् ॥ १५ ॥

(अ०च०)–वर्ण्योपमेयेति । अन्यस्य वर्ण्यस्य । अनादरोऽपि तथा । प्रतीपमित्यर्थः । अहमेवेति । सुदारुणानामतितीव्राणाम् । गुरुः श्रेष्ठः । तातेति सानुकम्पसम्बोधने । मास्म दृप्य इति । दर्पं मा कृथा इत्यर्थः ॥ १५ ॥

(चन्द्रा०)–वर्ण्येनान्यस्योपमाया अनिष्पत्तिवचश्च तत् ।
सुधापवादो मुग्धाक्षि त्वन्मुखाभं किलाम्बुजम् ॥१५॥

(कुवल०)–अवर्ण्यं वर्ण्योपमित्यनिष्पत्तिवचनं पूर्वेभ्य उत्कर्षशालि चतुर्थं प्रतीपम् । उदाहरणे सुधापवादत्वोक्त्योपमित्यनिष्पत्तिरुद्घाटिता ।

यथा वा–आकर्णय सरोजाक्षि वचनीयमिदं भुवि ।
शशाङ्कस्तव वक्त्रेण पामरैरुपमीयते ॥ १६ ॥

(अ०च०)–वर्ण्येनान्यस्येति । निरूपितत्व तृतीयार्थः । वर्ण्यनिरूपिता यान्यस्यावर्ण्यस्योपमा तस्या इत्यर्थः । अनिष्पत्तिवच । उच्यमाना अनिष्पत्तिः ।

" कृदभिहिते " इति न्यायात् । तत्प्रतीपम् । मुधेति । किलेति वार्तायाम् । त्वन्मुखाभमम्बुजमिति वार्ता मुधा निष्प्रयोजनोऽपवादः । अलीकार्थकत्वेनापवादस्य निष्प्रयोजनत्वम् । दर्पेति । उपमानतिरस्कारातिशयप्रयोजकत्वरूपेत्यर्थः । मुधापवादत्वोक्त्येति । दर्पकार्यमेतत् । आकर्णयेति । वचनीयमलीकतया निन्दितम् अत एव सुधीरित्युक्तम् । लोकान्तरे गुरुसन्निधानेन विशेषादर्शनादलीकत्वग्रहायोगात् । सन्निधानेऽपि विशेषाग्रहणात्पामरैरित्युक्तम् । अत्र वचनीयं पामरैरित्येताभ्यामुपमितेरनिष्पत्तिः प्रकाश्यते ॥ १५ ॥

(चन्द्रा०)–प्रतीपमुपमानस्य कैमर्थ्यमपि मन्वते ।
दृष्टं चेद्वदनं तस्याः किं पद्मेन किमिन्दुना ॥ १६ ॥

(कुव०)–उपमेयस्यैवोपमानप्रयोजनधुर्वहत्वेनोपमानकैमर्थ्यमुपमानात्प्रातिलोम्यात्पञ्चमं प्रतीपम् ।

यथा वा–तदोजसस्तद्यशसः स्थिताविमौ
वृथेति चित्ते कुरुते यदा यदा ।
तनोति भानोः परिवेषकैतवा-
त्तदा विधिः कुण्डलनां विधोरपि ॥

केचिदनन्वयोपमेयोपमाप्रतीपानामुपमाविशेषत्वेन तदन्तर्भावं मन्यन्तेऽन्ये तु पञ्चमं प्रतीपप्रकारमुपमानाक्षेपरूपत्वादाक्षेपालङ्कारमाहुः ॥ १६ ॥

(अ०चन्द्रि०)–प्रतीपमिति । कः अर्थः प्रयोजनं यस्य तत्तथा । अनर्थकमिति यावत् । तस्य भावः कैमर्थ्यं तदपि प्रतीपं मन्वते । आलङ्कारिका इति शेषः । ननूपमानस्य पद्मचन्द्रादेराह्लादविशेषरूपप्रयोजनसत्त्वात्कथमनर्थकत्वमत आह । उपमेयस्यैवेति । उपमानधूर्वहत्वेनोपमानकार्यकारित्वेन । अयं चोपमानकैमर्थ्ये हेतुः । अतश्चोपमानकैमर्थ्यमित्यध्याहार्यम् । आह्लादविशेषादेरन्यलभ्यत्वेन प्रयोजनत्वासम्भवात्कैमर्थ्यमिति भावः । उपमानप्रयोजकधूर्वहत्वेनेति पाठे उपमानं प्रयोजकं यस्या इति बहुव्रीहिः । ननु " उपमानकैमर्थ्यस्योपमानाक्षेपश्चाक्षेपः " इति वामनसूत्रेणाक्षेपालङ्कारत्वेनोक्तत्वादित्यर्थः । प्रतिकूलत्वं च तिरस्कारप्रयोजकत्वमित्युक्तम् । तथा च प्रतीपसामान्यलक्षणाक्रान्तत्वात्प्रतीपाभाव एवोचित इति भावः । तदोजस इति । नैषधीये नैषधवर्णनमिदम् । विधिर्ब्रह्मा तस्य नलस्यौजसः प्रतापस्य तद्यशस-

श्च स्थितौ सत्पात्रिमौ सूर्यचन्द्रौ वृथा प्रतापज्योत्स्नादेः कार्यस्य ताभ्या-मेवोपपत्तेर्निरर्थकाविति चित्ते यदा यदा कुरुते तदा भानोर्विधोश्च प-रिवेषस्य पद्धेः कैतवाच्छलात्कुण्डलनां वैयर्थ्यसूचिकां रेखावेष्टनां करोतीत्यन्वयः । अत्र च नायं परिवेषः किन्तु कुण्डलनेत्यपह्नुतौ कैमर्थ्यरूपप्रतीपस्याङ्गत्वात्तयोरङ्गाङ्गिभावलक्षणः सङ्करः । यद्यत्पापमि-त्यादिवच्च तत्पदे वीप्साया अकरणे न दोष इति बोध्यम् । केचिद्दण्डि-प्रभृतयः । अनन्वयोपमाप्रतीपानामिति । प्रतीपपदेन चात्राद्यभेदत्रयमेव गृह्यते न त्वन्त्यभेदद्वयमपि । तत्रोपमितिक्रियानिष्पत्तेरभावेनोपमान्त-र्भावस्यासम्भवात् । वस्तुतस्त्वाद्यभेदत्रयस्यापि नोपमान्तर्गतिर्युक्ता । चमत्कारं प्रति साधर्म्यस्य प्राधान्येनाप्रयोजकत्वात् । सामर्थ्यनिबन्धन उपमानतिरस्कार एव हि तत्र चमत्कृतिप्रयोजकतया विवक्षितः न तु सामर्थ्यमेव मुख्यतश्चमत्कारितया विवक्षितमिति सहृदयसाक्षिकम् । एवमनन्वयोपमेयोपमयोरपि न सादृश्यस्य चमत्कारितया प्राधान्येन वि-वक्षा किन्तु द्वितीयतृतीयसदृशव्यवच्छेदोपायतयेति न तयोरप्युपमान्त-र्गतिर्युज्यते । अन्यथा सादृश्यवर्णनमात्रेणोपमान्तर्भावे "धैर्यलावण्य-गाम्भीर्यप्रमुखैस्त्वमुदन्वतः ॥ गुणैस्तुल्योऽसि भेदस्तु वपुषैवेदृशेन ते ॥" इति व्यतिरेकालङ्कारस्याप्युपमान्तर्गतिः स्यात् । तत्र साधर्म्यसमाना-धिकरणं वैधर्म्यमेव चमत्कारे प्रधानं न तु साधर्म्यमिति चेत्तुल्यमिदं प्रतीपादिष्वपीति सहृदयैराकलनीयम् । एतावदेवास्वरसबीजमभिसन्धा-योक्तं केचिदिति । अन्ये वामनादयः । अत्र चास्वरसबीजं प्रागेवावेदितम् ॥ १६ ॥ इति प्रतीपप्रकरणम् ॥ ४ ॥

(चन्द्रालो०)—विषय्यभेदताद्रूप्यरञ्जनं विषयस्य यत् ।
रूपकं तत्त्रिधाधिक्यन्यूनत्वानुभयोक्तिभिः ॥ १७ ॥
अयं हि धूर्जटिः साक्षाद्येन दग्धाः पुरः क्षणात् ।
अयमास्ते विना शम्भुस्तार्तीयीकं विलोचनम् ॥ १८ ॥
शम्भुर्विश्वमवत्यद्य स्वीकृत्य समदृष्टिताम् ।
अस्या मुखेन्दुना लब्धे नेत्रानन्दे किमिन्दुना ॥ १९ ॥
साध्वीयमपरा लक्ष्मीरसुधासागरोदिता ।
अयं कलङ्किनश्चन्द्रान्मुखचन्द्रोऽतिरिच्यते ॥ २० ॥

(चन्द्रिका)—रूपकं लक्षयति—विषय्यभेदेति । रूप्यते इतरव्यावृत्ततया ज्ञायते ऽर्थो ऽनेनेति रूपं तद्रूपमस्यास्तीति तद्रूपस्तस्य भावस्तत्ता तद्रू-

कार्यकारित्वादि । विषयिण उपमानस्याभेदताद्रूप्याभ्यां विषयस्योपमेयस्य यद्रञ्जनमिव रञ्जनं स्वोपरक्तबुद्धिविषयीकरणमिति यावत् । तद्रूपकमित्यर्थः । रूपकं तदित्येव पाठः । रूपकं त्विति पाठे तु तदित्यध्याहार्यम् । उपात्तबिम्बाविशिष्टविषयधर्मिकाहार्यारोपनिश्चयविषयीभूतमुपमानाभेदताद्रूप्यान्यतररूपकमिति तु निष्कर्षः । मुखं चन्द्र इत्यादौ नामार्थयोरभेदान्वयव्युत्पत्तिवशादाहार्यचन्द्राभेदनिश्चयाल्लक्षणसमन्वयः । मुखमपरश्चन्द्र इत्यत्र तु न चन्द्राभेदो विषयः । अपर इति भेदस्य विवक्षितत्वात् । अपि तु चन्द्रकार्यकारित्वरूपं ताद्रूप्यमिति तत्रापि लक्षणसङ्गतिः । न च तस्य मुखे सत्त्वात्कथमारोप इति वाच्यम् । चन्द्रकार्यसजातीयकारित्वस्यैव मुखे सत्त्वादिति । यद्यपि नामार्थयोरभेदान्वयानुरोधादिहापि चन्द्रपदलक्षितस्य तत्कार्यकारिणोऽभेदसंसर्गेणैव मुखेऽन्वयादभेदरूपकमेव । तथाप्युपमानतावच्छेदकरूपेणाभेदभाने तु ताद्रूप्यरूपकत्वमिति तात्पर्यम् । अत्र "कमलमनम्भसि कमले च कुवलये तानि कनकलतिकायाम्" इत्याद्यतिशयोक्तिवारणायोपात्तेति विषयविशेषणम् । आरोपश्च निषेधानङ्गकत्वेन विशेषणीयः । तेनापह्नुतौ नातिव्याप्तिः । भ्रान्तिवारणायाहार्येति । "त्वत्पादनखरत्नानां यदलक्तकमार्जनम् । इदं श्रीखण्डलेपेन पाण्डुरीकरणं विधोः ॥" इति निदर्शनावारणाय बिम्बाविशिष्टेति । संशयोत्प्रेक्षयोर्निरासाय निश्चयेत्युक्तमिति सङ्क्षेपः । आधिक्येत्यादि । आधिक्यमुपमानस्य स्वाभाविकीमवस्थामपेक्ष्योपमेयतादात्म्यावस्थायां वैभवम् । एवं न्यूनत्वमपि । अनुभयमाधिक्यन्यूनत्वोभयरहितमभेदताद्रूप्यान्यतरमात्रम् । अयं हीत्यादि । अयं वर्ण्यमानो राजा येन हेतुना पुरो नगर्यः । शिवस्यापि त्रिपुरदग्धृत्वात्स एवायमिति भावः । तार्तीयिकमिति तृतीयमेव तार्तीयिकम् "तीयादीकक्स्वार्थे वा वाच्य" इति वार्तिकानुसारात् । विलोचन विनेत्यन्वयः । शम्भुरिति । अत्राप्ययमित्यनुषञ्जनीयम् । अन्यथातिशयोक्त्यापत्त्या रूपकोदाहरणत्वासङ्गतेः । अत्र राजभावावस्थायां समदृष्टित्वे समस्तलोचनतानेकरूपलोचनवत्तां च । मुखेन्दुनेति । अत्रेन्दुपदमिन्दुकार्यकारिपरम् । किमिन्दुनेति । प्रसिद्धचन्द्राद्भेदविवक्षणात् । अतश्चन्द्रताद्रूप्यरूपकमिदम् । न चात्रोत्तरपदार्थप्राधान्यादिन्दुकार्यकारिणि मुखाभेदभानान्मुखाभेदरूपकं स्यान्न तु चन्द्रताद्रूप्यरूपकमिति वाच्यम् । व्युत्पत्तिवैचित्र्येण मुखस्य स्वनिष्ठाभेदप्रतियोगित्वसंसर्गेणान्वयाभ्युपगमाद्विशेषणानुयोगिकस्यापि विशेषणसम्बंधतायाः स्वामित्वस्य षष्ठ्यर्थत्ववादिभिः प्राचीनैश्चैत्रस्य धनमित्यादावङ्गीकारात् । एवं च मुखनिष्ठाभेदप्रतियोगी चन्द्रस्तत्कार्यकारी चेति बोधान्न मुखाभेदरूपकापत्तिर्मुखप्रतियोगिकाभेदस्याभानादित्येवमन्यत्राप्यूह्यम् । अनुयेति । सुधा सागरादुदितो-

त्यत्रा प्रसिद्धा लक्ष्मीरयं तु न तथेति न्यूनत्वोक्तिः । अतिरिच्यत इति । निष्कलङ्कतया अधिको भवतीत्यर्थः ॥

(कुव०)–विषय्युपमानभूतं पद्मादि, विषयस्तदुपमेयं वर्णनीयं मुखादि, विषयिणो रूपेण विषयस्य रञ्जनं रूपकम् । अन्यरूपेण रूपवतः करणात्तच्च क्वचित्प्रसिद्धविषय्यभेदपर्यवसितं क्वचिद्भेदे प्रतीयमाने एव तदीयधर्मारोपमात्रपर्यवसितम् । ततश्च रूपकं तावद्विविधम् । अभेदरूपकं ताद्रूप्यरूपकं चेति । द्विविधमपि प्रत्येकं त्रिविधम् । प्रसिद्धविषय्याधिक्यवर्णनेन न्यूनत्ववर्णनेनानुभयोक्त्या चैवं रूपकं षड्विधम् । अयं हीत्यादिसार्धश्लोकेनाभेदरूपकाणि अस्या मुखेन्दुनेत्यादिसार्धश्लोकेन ताद्रूप्यरूपकाणि । आधिक्यन्यूनत्वानुभयोक्त्युद्देशक्रमप्रातिलोम्येनोदाहृतानि । येन दग्धा इति विशेषणेन वर्णनीये राज्ञि प्रसिद्धशिवाभेदानुरञ्जनाच्छिवस्य पूर्वावस्थातो वर्णनीयराजभावावस्थायां न्यूनत्वाधिक्ययोरवर्णनाच्चानुभयाभेदरूपकमाद्यम् । तृतीयलोचनप्रहाणोक्त्या पूर्वावस्थातो न्यूनतामदर्शनात्न्यूनाभेदरूपकं द्वितीयम् । न्यूनत्ववर्णनमप्यभेददार्ढ्यापादकत्वाच्चमत्कारिविषयद्दृष्टित्वपरित्यागेन जगद्रक्षकत्वोक्त्या शिवस्य पूर्वावस्थातो वर्णनीयराजभावावस्थायामुत्कर्षविभावनादधिकाभेदरूपकं तृतीयम् । एवमुत्तरेषु ताद्रूप्यरूपकोदाहरणेष्वपि क्रमेणानुभयन्यूनाधिकभावा ऊह्याः । अनेनैव क्रमेणोदाहरणान्तराणि–

चन्द्रज्योत्स्नाविशदपुलिने सैकतेस्मिन्सरय्वा
वादद्यूतं चिरतरमभूत्सिद्धयूनोः कयोश्चित् ।
एको वक्ति प्रथमनिहतं केटभं कंसमन्य-
स्तत्त्वं स त्वं कथय भगवन्को हतस्तत्र पूर्वम् ॥

अत्र स त्वमित्यनेन यः कंसकैटभयोर्हन्ता गरुडध्वजस्स-

तादात्म्यं वर्णनीयस्य राज्ञः प्रतिपाद्य तं प्रति कंसकैटभ-वधयोः पौर्वापर्यप्रश्नव्याजेन तत्तादात्म्यदार्ढ्यकरणात्पूर्वावस्थात उत्कर्षापकर्षयोरविभावनाच्चानुभयाभेदरूपकम्

(च०)-लक्षणं श्लोकं व्याचष्टे-विषय्युपमानेत्यादि। विषयिणोऽभेदेन रूपेण चेति पाठः। रूपेण आह्लादकत्वादिना ताद्रूप्येण क्वचित्ताद्रूप्येण चेत्येव पाठः। परमार्थतस्तु प्रामाणिकपुस्तकेषु विषयिणो रूपेण विषयस्य रञ्जनमिति युक्ततरः पाठः। तेन तच्चेत्यादेर्न पौनरुक्त्यमिति ध्येयम्। हरिद्रादिना शाटादिरञ्जने प्रयुक्तस्य रञ्जनशब्दस्येह प्रवृत्तौ बीजमाह-अन्यरूपेणेति। रूपं रक्तपीतादिकम्। अभेदताद्रूप्ये च यथा चान्यदीयधर्मेणान्यस्य ढतासम्पादनलक्षणसामान्यादिह गौणरञ्जनशब्दप्रयोग इति भावः। तच्चेति। रञ्जनं चेत्यर्थः। प्रसिद्धेति। कविसम्प्रदायप्रसिद्धोपमानाभेदेन लब्धात्मकमित्यर्थः। रूपकपदस्याभेदताद्रूप्योभयसाधारणत्वादिति भावः। अभेदेन रूपेण चेति पाठे तु तच्चेत्यत्र चशब्दो हेत्वर्थकः। तेन पूर्वोक्तस्यैव समर्थनमिति न पौनरुक्त्यम्। तावद्विधान्तरोक्तौ प्रागुद्देशक्रममतिक्रम्येनेति। निर्देशक्रमवैपरीत्येनेत्यर्थः। एतदेव विशदयति येनेत्यादि। विशेषणेनेति हेतौ तृतीया। पुरन्दरभूत्वादिविशेषणहेतुकशिवादात्म्यज्ञानादित्यर्थः। ननु न्यूनत्ववर्णने भेदापकर्षयोः प्रतीतेः कथमरूपतेत्यत आह। अभेददार्ढ्यापादकत्वादिति। विशेषनिषेधस्य शेषाभ्यनुज्ञानपरत्वात् निषिद्धव्यतिरिक्तसकलगुणशालितामतीतौ 'गुणदेशविशेषमनन्यद्भवति' इति न्यायेनाभेदनिश्चयसम्पादकत्वादित्यर्थः। विभावनात्मकज्ञानात्। चन्द्रज्योत्स्नेति। राजानं प्रति कस्यचिदुक्तिः। हे भगवन्। चन्द्रज्योत्स्नावद्विशदे श्वेते पुलिने यस्य तथाभूते अस्मिन् सरय्वाः शरयूनामकनद्याः सैकते स्थितामपदेकयोर्मिथस्स्थितवर्णयोश्चिरतरमतिचिरकालं यादृशं वृत्तमभूत्। तदेतमाह। कंसः विद्विषा कैटभः दैत्यविशेषः प्रथमं निहतः इति पृच्छति अत्र यस्य प्रथमं निहतः यश्च स वक्तव्य उभयोर्वेदना तत्र तयोर्मध्ये पूर्वः को हत इति तत्त्वं कथयत्वं नयः। यद्यपि मुनिकृतायं भगवदिन्द्रयामन्त्रणमुचितं न राज्ञो। तथापि राज्ञो भगवत्ताध्यवसायादेतच्चिरं परिहरणीयम्। क्वचित्तु भरतेति पाठः। अत्र दिव्यतारापदेनैव चन्द्रिकाऽत्रापि चन्द्रपदं शारदपूर्णचन्द्रपरतया नापुष्टार्थम्। पुष्पमालेत्यत्र पुष्पपदमिवात्रस्पष्टपुष्पपरतयार्थपौष्टम्। बाड्याम्पतारणाय पुनोक्तम्। अथ हरिपुम्याहरणे भेदारोपे द्रुभूत पुरन्दररूप साधारणमुपामिद ▮ समग्रशासनस्याभि...

किमसुभिर्ग्लपितैर्जड मन्यसे
मयि निमज्जतु भीमसुतामनः ।
मम किल श्रुतिमाह तदर्थिकां
नलमुखेन्दुपरां विबुधः स्मरः ॥

अत्र दमयन्तीकृतचन्द्रोपालम्भे प्रसिद्धचन्द्रो न निर्याणकालिकमनःप्रवेशश्रुतितात्पर्यविषयः । किन्तु नलमुखचन्द्र एवेति । ततोऽस्याधिक्यप्रतिपादनादधिकताद्रूप्यरूपकम् । रूपकस्य सावयवत्वनिरवयवत्वादिभेदप्रपञ्चनन्तु चित्रमीमांसायां द्रष्टव्यम् ॥

(अ०चन्द्रि०)–त्रेधा इति । त्रेधा कान्तायामिवात्मकनकधर्मिकायरूपविधाद्युपयुक्तं भ्रमं यद्यदनिष्टानन्तुपन्धिसुखसाधनत्वभ्रमम् । सर्वेषामपि भ्रमाणां वेधसा निर्माणेऽपि प्राधान्यविवक्षयोऽयमभिधानम् । अयमास्त इत्युदाहरणे शम्भुसादृश्यं गम्यमानमिह स्वनासक्तिरूपं तदुपात्तमिति भेदः । त्वय्यागत इति राजानं प्रति कवेरुक्तिः । सेतुश्च मन्थश्चेति द्वंद्वः । मन्थनं मन्थोऽमृतमन्थनम् । द्वीपान्तरेऽपि इत्यपिना सुतरामेतद्द्वीपे नास्तीति सूच्यते । अथ राजभावावस्थायां शम्भुर्विश्वसिरत्र विश्वसंरक्षकत्वं सादृश्यमुपात्तमिह तु नेति भेदः । किंपद्मस्येति दयितां प्रति नायकोक्तिः । तव यत्करूपेन्दीकार्यकारिणि सत्ययमपरः प्रसिद्धः शीतांशुश्चन्द्रो यदुज्जृम्भते उदितो भवति तस्मात्तव वक्त्रेन्दुः पद्मस्य रुचिं कान्तिं न हन्ति किम् । "प्रयोजनमनुद्दिश्य न मन्दोऽपि प्रवर्तते" इति न्यायात्प्रयोजनस्यान्यतः सम्भवे तदुज्जृम्भणस्यासङ्गतेरिति । किं न हन्ति इति काकुः । अपि तु हन्त्येवेति पर्यवसाने तदुज्जृम्भणं मुधेति प्रतीतिपर्यवसानम् । एवमग्रिमवाक्ययोरपि ज्ञेयो प्रकारः केतनं चिह्नमस्य तथाभूतस्य समुद्रस्य कामस्य च आलोकमालोकः प्रकाशश्च तन्मात्रेण अमृतेन दर्पोऽभिमान उज्जृम्भणहेतुः स्याच्चेद्युक्तमेतत् । यत इह वक्त्रेन्दौ बिम्बाधरे तदुभयस्यैवेति समुचितपदाध्याहारेण योजनीयम् । यच्छन्दस्योत्तरवाक्यगतत्वेन तच्छब्दाक्षेपक्षमत्वान्न तदनुपादानेऽपि न्यूनपदत्वदोषः । कार्यकारित्वमात्रेणैनाभेदव्याप्तिः । अस्या मुखेन्दुनाऽपरेण किमिन्दुनेति पुनरुपादानमात्रं भेदविषयकाज्ञापकम् । इह स्वपरशब्दस्याप्युपादानमिति विशेषः । अचतुर्वदन इति । बादरायणो व्यासः । भाले लोचनं यस्येति व्यधिकरणत्वेऽपि गमकत्वाद्बहुव्रीहिः । ननु हरापर इति विशेषणात्तदंश एव ताद्रूप्यरूपकं स्यात् इतरांशे त्वभेदरूपकमेवेत्याशङ्क्याह अन्येति । त्रिष्वपीति । एकत्रानेकार

रूपग्राहकस्यैकत्र स्थितस्यापि साधारण्यमेवोचितमिति भावः। अयमेव च सार्वीत्यादिपूर्वोदाहरणाद्विशेषः। न्यूनरूपकस्य चमत्कारित्वं पूर्वमुक्तं वृद्धसम्मत्या द्रढयति। इदमिति-यदाहेत्यनन्तरं स इति शेषः। एकगुणहानावभिहितायामिति शेषः। गुणसाम्यदार्ढ्यं शेषगुणप्रयुक्तसाम्याय योगो व्यवच्छेदः। चतुर्वदनत्वाद्येकगुणव्यतिरेकस्य प्रमाणान्तरसिद्धस्य पुनर्वचने शेषगुणाभावपरिसंख्यार्थपर्यवस्यतीति भावः। अत्र च रूपकप्रभेदत्वेनैव चमत्कारोपपत्तौ नालङ्कारान्तरत्वं न्यूनत्ववर्णनस्य युक्तम्। सामग्रीकालीनकार्याभावस्य स्वलङ्कारान्तरत्वाभिप्रस्य तद्वक्ष्यमाणं युक्तमित्यस्वरसो मतमित्यनेन सूचितः। क्रिमसुभिरिति। जडेति मूर्खजलमयसाधारणं चन्द्रसम्बोधनम्। स्थपितैर्नष्टैरसुभिर्निमित्तभूतैर्भीमसुतायाः दमयन्त्या मनो मयि निमज्जतु निलीयतामिति मन्यसे। किमिति सोपहास्यकाकुः। तेन मैवं मंस्था इत्यर्थः। अत्र हेतुमाह। किञ्च निश्चितम्। मम विबुधः पण्डितः स्मरः सुदुर्धिकासः प्राणनिर्गमकालीनमनःप्रवेशोऽर्थो यस्यास्तां श्रुतिम्। नलमुखेन्दुपरां मनःप्रवेशाधिकरणत्वेन नलमुखचन्द्रतात्पर्यवतीमादेति। अयं कलंकिन इत्युदाहरणे क्षेपशून्यत्वमयुक्तं शाब्दमाधिक्यम्, इह तु गुणविशेषप्रयुक्तं गम्यमानं तदिति विशेषः। सावयवत्वनिरवयवत्वादीति। आदिना समस्तवस्तुविषयत्वादिरूपैतत्प्रभेदानां परस्परितस्वरूपभेदान्तरस्य च परिग्रहः। तथा हि सावयवं निरवयवं परं चेति त्रिविधं रूपकं प्रत्येकं क्रमेण द्विविधम्। समस्तवस्तुविषयमेकदेशविवर्ति च केवलं माला च श्लिष्टवाचकमश्लिष्टवाचकं चेति श्लिष्टाश्लिष्टभेदयोः केवलमालारूपत्वाभ्यामंत्यं चतुर्विधमित्यष्टौ भेदाः। तत्र "ज्योत्स्ना भस्मच्छुरणधवला बिभ्रती तारकास्थीन्यन्तर्धानव्यसनरसिका रात्रिकापालिकीयम्। द्वीपाद्द्वीपं भ्रमति दधती चन्द्रमुद्राकपाले न्यस्तं सिद्धाञ्जनपरिमलं लाञ्छनस्य च्छलेन॥" इति पद्ये रात्रौ कापालिकीत्वारोपस्य प्रधानतयाऽऽश्रयाविनोऽवयवरूपाणि ज्योत्स्नाभस्मेत्यादिरूपकाणीति सावयवत्वं समस्तस्य वस्तुन आरोप्यमाणस्य शब्दविषयत्वं च द्रष्टव्यम्। "प्रौढमौक्तिकरुचः पयोमुचां बिन्दवः कुटजपुष्पसन्धयः। विद्युतां नभसि नाट्यमण्डले कुर्वते स्म कुसुमाञ्जलिश्रियम्॥" इत्यत्र प्रधानस्य नभसि नाट्यमण्डलत्वारोपस्यावयवभूतं विद्युतां नर्तकीत्वरूपणमार्थं नोशाब्दमित्येकदेशे विशेषेण शाब्दतया वर्तनादेकदेशविवर्तित्वम्। "कुरङ्गीवाङ्गानि स्तिमितयति गीतध्वनिषु यत् सखीं कान्तोदन्ते श्रुतमपि पुनः प्रश्नयति यत्। अनिद्रं यच्चान्तः स्वपिति तदहो वेद्म्यभिनवां प्रवृत्तोऽस्याः सेक्तुं हृदि मनसिजः प्रेमलतिकाम्॥" इत्यत्र प्रेमलतिकामित्येकमालारूपं निरवयवम्। "सौन्दर्यस्य तरङ्गिणी तरुणिमोत्कर्षस्य हर्षोद्गमः कान्तेः कार्मणकर्म नर्मरहसामुल्लासनावासभूः। विद्या वक्रगिरां विधेरनवधिप्रावीण्यसाक्षात्क्रिया बाणाः पञ्चशिलीमुखस्य ललनाचूडामणिः सा प्रिया॥" इत्य-

च मालारूपं निरवद्यं बोध्यम्। एवम् "अलौकिकमहालोकप्रकाशितः
यः। स्तूयते देव सद्वंशमुक्तारत्नं न कैर्भवान्॥" इत्यत्र वेणुकुलयोः
वंशपदेन कुले वेणुत्वारोपपूर्वक एव राज्ञि मुक्तारत्नत्वारोप इति
श्लिष्टवाचकं केवलपरम्परितरूपकं विद्वन्मानसेत्यादावेतदेव मालारूपं
चतुर्दशलोकवल्लिकन्द इत्यत्राश्लिष्टवाचकं केवलपरम्परितम्। प
राजलक्ष्म्या इत्यादावालानं जयकुञ्जरस्येत्यादौ चाश्लिष्टवाचकं
परम्परितं च द्रष्टव्यम्। विस्तरभयान्नेह प्रपञ्च्यते॥ १७॥ १८॥ १९

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां रूपकप्रकरणम्॥ ५॥

(चन्द्रा०)–परिणामः क्रियार्थश्चेद्विषयी विषयात्मना।
प्रसन्नेन दृगब्जेन वीक्षते मदिरेक्षणा॥ २०॥

(कुव०)–यत्रारोप्यमाणो विषयी किञ्चित्कार्योपयोगित्वे निबध्यमानः स्वतस्तस्य तदुपयोगित्वासम्भवात्प्रकृतात्मना परिणतिमपेक्षते तत्र परिणामालङ्कारः। अत्रोदाहरणम् प्रसन्नेनेति। अत्र हि अब्जस्य वीक्षणोपयोगित्वं निबध्यते तु दृशः। मयूरव्यंसकादिसमासेन उत्तरपदार्थप्राधान्या न चोपमितसमासाश्रयणेन दृगब्जमिवेति पूर्वपदप्राधान्यमस्तीति वाच्यम्। प्रसन्नेनेति सामान्यधर्मप्रयोगात् "उपमितं व्याघ्रादिभिः सामान्याप्रयोगे" इति तदप्रयोग एवोपमितसमासानुशासनात्। अब्जस्य वीक्षणोपयोगित्वं न स्वात्मना सम्भवत्यतस्तस्य प्रकृतदृगात्मतापरिणत्यपेक्षणात्परिणामालङ्कारः।

यथा वा–तीर्त्वा भूतेशमौलिस्रजममरधुनीमात्मनासौ तृतीय-
स्तस्मै सौमित्रिमैत्रीमयमुपकृतवानातरं नाविकाय।
व्यामग्राह्यस्तनीभिः शबरयुवतिभिः कौतुकोदञ्चदक्षं
कृच्छ्रादन्वीयमानः क्षणमचलमथो चित्रकूटं प्रतस्थे॥

अत्रारोप्यमाण आतरः सौमित्रिमैत्रीरूपतापत्त्या गुहोपकारलक्षणकार्योपयोगी न स्वात्मना गुहस्य रघुनाथ
[illegible]

(अ०चंद्रि०)–परिणामं लक्षयति–परिणाम इति। विषयिनिष्ठायाः प्रकृतकार्योपयोगिताया अवच्छेदिका विषयतात्मतापरिणतिः परिणामः । सा च विषयतादात्म्याध्यवसायविषयता । एवं च विषयाभेदस्यैव विषयिणि विचक्षणाद्दृग्भिन्नेनाब्जेनेति स्वारसिक एव बोधो न तु रूपक इव दृङ्निष्ठाभेदप्रतियोगित्वाब्जेनेत्यनुयोगित्वमुक्त इति रूपकाद्भेदो बोध्यः । असमासेऽप्युदाहरति । तीर्त्वेति । मुरारिनाटकगतमेतत्पद्यम् । आत्मना तृतीयः सीतालक्ष्मणसहित इति यावत् । असौ प्रक्रान्तो रामः भूतेशस्य शम्भोर्मौलिमालारूपाममरनदीं गङ्गां तीर्त्वा तस्मै नाविकाय गुहसंज्ञाय निषादपतये सौमित्रेर्लक्ष्मणस्य मैत्रीरूपमातरं तरणमूल्यमुपकृतवान् उपकाररूपतया दत्तवान्।अथो अनन्तरं चित्रकूटं प्रति प्रतस्थे प्रस्थितवान् । कीदृशः।श्यामेन तिर्यक्प्रसारितभुजद्वयान्तरालेन प्राप्तौ तावत्परिणाहौ स्तनौ यासां तथाभूताभिः शबराणां व्याधानां युवतिभिः कौतुकेनोदञ्चति विकसंत्यक्षीणि यत्र क्रियायां तथा कृच्छ्रात्क्लेशात् अत एव क्षणमन्वीयमानोऽनुगम्यमान इत्यर्थः ॥ २० ॥

इति परिणामालङ्कारप्रकरणम् ॥ ६ ॥

(चन्द्रालो०)–बहुभिर्बहुधोल्लेखादेकस्योल्लेख इष्यते ।
स्त्रीभिः कामोऽर्थिभिः स्वर्द्रुः कालः शत्रुभिरैक्षि सः॥२१

(कुव०.)–यत्र नानाविधधर्मयोगि वस्तु तत्तद्धर्मयोगरूपनिमित्तभेदेनानेकेन ग्रहीत्राऽनेकधोल्लिख्यते तदोल्लेखः । अनेकधोल्लेखने रुच्यर्थित्वभयादिकं यथार्हं प्रयोजकम् । रुचिरभिरतिः । अर्थित्वं लिप्सा । स्त्रीभिरित्याद्युदाहरणम्। अनेक एव राजा सौन्दर्यवितरणपराक्रमशालीति कृत्वा स्त्रीभिरर्थिभिः प्रत्यर्थिभिश्च रुच्यर्थित्वभयैः कामकल्पतरुकालरूपो दृष्टः ।

यथा वा–गजत्रातेति वृद्धाभिः श्रीकान्त इति यौवतैः।
यथास्थितश्च बालाभिर्दृष्टः शौरिः सकौतुकम् ॥

अत्र यस्तथा भीतं भक्तं गजं त्वरया त्रायते स्म सोऽयमादिपुरुषोत्तम इति वृद्धाभिः संसारभीत्या तद्भयार्थिनीभिः कृष्णोऽयं मधुरापुरं प्रविशन् दृष्टः।यस्तथा चञ्चलत्वेन

प्रसिद्धायाः श्रियोऽपि कामोपचारवैदग्ध्येन नित्यं वल्लभः सोऽयं दिव्ययुवेति युवतिसमूहैः सोत्कण्ठैर्दृष्टः । बालाभिस्तद्बाह्यगतरूपवेषालङ्कारदर्शनमात्रलालसाभिर्यथास्थितवेषादियुक्तो दृष्ट इति बहुधोल्लेखः । पूर्वं कामत्वाद्यारोपरूपकसङ्कीर्णः । अयं तु शुद्ध इति भेदः ॥ २१ ॥

(अ०चन्द्रि०)—अथोल्लेखालङ्कारं लक्षयति—बहुभिरिति । एकस्य बहुधोल्लेखादित्यन्वयः । उल्लेखनं विपर्याकरणमुल्लेखः । हेतौ पञ्चमी । तथा चैवंविधोल्लेखाद्धेतोरुल्लेख इष्यते । उल्लेख इति व्यवह्रियत इत्यर्थः । व्यवहारं प्रति लक्षणस्य प्रयोजकत्वात् । स्त्रीभिरिति स्वर्द्रुः. स्वर्गसम्बन्धिद्रुमः कल्पतरुः । कालो यमः । स प्रकृतो राजा । श्लोकं व्याचष्टे । यत्रेति । नानाविधेति सौन्दर्यदातृत्वशूरत्वादिरूपे इत्यर्थः । तत्तद्धर्मेति । कन्दर्पार्थित्वभयादिरूपैरित्यर्थः । एतच्च स्वरूपकथनं न तु लक्षणान्तर्गतम् । ननु द्वाभ्यां ग्रहीतृभ्यां निमित्तद्वयवशात्प्रकारद्वयेनोल्लेखेऽव्याप्तिरत आह । अनेकेत्यादि । तथा च लक्षणे बहुपदमनेकपरमिति भावः । एवं च ग्रहीतृविषयान्यतमानेकत्वप्रयुक्तमेकस्योल्लिख्यमानानेकप्रकारत्वमुल्लेख इति लक्षणं बोध्यम् । सौन्दर्यस्य तरङ्गिणीत्यादिमालारूपकवारणायाद्यं विशेषणम् । तत्र ग्रहीतृभेदप्रयुक्तं नानेकप्रकारत्वमिति नातिव्याप्तिः । वक्ष्यमाणोल्लेखप्रभेदसाधारण्यायान्यतमत्वप्रवेशः । तद्विवेचनं तद्व्याख्यानावसरे करिष्यामः । अन्यतमानेकत्वप्रयुक्तमेकस्योल्लिख्यमानत्वमित्येतावदुक्तौ । " विद्याधिकप्रसौन्दर्यतपसां निधिमागतम् । पश्यन्ति विबुधाः शूराः स्त्रियो वृद्धाश्च कौतुकात् ॥ " इत्यत्रातिव्याप्तिरतोऽनेकप्रकारत्वमित्युक्तम् । नचोल्लिख्यमानप्रकारत्वमित्येवास्तु । उक्तोदाहरणे प्रकारस्य कस्याप्यनुल्लेखादेवानतिप्रसङ्गादिति वाच्यम् । एवमपि " नृपत्वद्वाजिराजिप्रखरखुरपुटप्रोद्धतैर्धूलिजालैरालोकालोकभूमीधरमतुलनिरालोकभावं प्रयाते । विश्राम्यन्ति कामयन्ते रजनिरिति धिया भूतले सर्वलोकाः कोकाः क्रन्दन्ति शोकानलविकलतया किञ्च नन्दन्त्युलूकाः ॥ " इत्यत्र धूलिजालरूपस्यैकवस्तुनोऽनेकैर्लोककोकोलूकैर्ग्रहीतृभिरेकेनैव रजनीत्वेन प्रकारेणोल्लेखनादतिव्याप्तिवारणाय प्रकारेऽनेकत्वोपादानस्यावश्यकत्वात् । " क्षिप्तानैर्मञ्जरीति स्तनकलशयुगं चुम्बितं चञ्चरीकैस्तत्रासोल्लासलीलाः किसलयमनसा पाणयः कीरदष्टाः । तल्लोपायाल्पनयः पिकनिनदधिया ताडिताः काककोकैरित्थं चोलेन्द्र सिद्ध त्वदरिमृगदृशां नाप्यरण्यं शरण्यम् ॥ " इत्यनेकभ्रान्तिपरम्परायामतिप्रसङ्गवारणार्थमेकस्येत्युक्तमिति संक्षेपः । यथाहमिति । स्त्रीभिः कामत्वोल्लेखे तासां रुचिरनुरागः प्रयोजकः । अर्थिभिः कल्पतरुत्वोल्लेखे तेषां लिप्सा प्रयोजिका शत्रुभिर्य-

मत्वाल्लेखे तेषां भयं प्रयोजकमित्येवं यथायोग्यमित्यर्थः । उदाहरणान्तरमाह-यथावेति । श्रीकृष्णस्य मथुराप्रवेशवर्णनम् । शौरिः श्रीकृष्णः वृद्धाभिर्जगत्त्रातेति दृष्ट इत्याद्यन्वयाः । सकौतुकं सोत्कण्ठमिति दर्शनक्रियाविशेषणं सर्वत्र सम्बध्यते । श्लोकं व्याचष्टे-य इति । तथा महाग्रहग्रहेण । युवतिसमूहैस्तरुणीसमूहैः । पूर्वमिति । उदाहृत इति शेषः । उल्लेख इत्यनुषज्यते । आरोपरूपकसङ्कीर्ण इति पाठे आरोपस्वरूपं यद्रूपकं तत्सङ्कीर्ण इत्यर्थः । आरोपरूपकेति पाठस्तु स्पष्टार्थ एव ॥ २१ ॥

चन्द्रा०)–एकेन बहुधोल्लेखेऽप्यसौ विषयभेदतः ।

गुरुर्वचस्यर्जुनोऽयं कीर्तौ भीष्मः शरासने ॥ २२ ॥

कुव०)–ग्रहीतृभेदाभावेपि विषयभेदाद्बहुधोल्लेखनादसावुल्लेखः । उदाहरणं श्लेषसङ्कीर्णम् । वचोविषये महान्पटुरित्यादिवद्बृहस्पतिरित्याद्यर्थान्तरस्यापि क्रोडीकरणात् । शुद्धो यथा–अकृशं कुचयोः कृशं विलग्ने

विपुलं चक्षुषि विस्तृतं नितम्बे ।

अधरेऽरुणमाविरस्तु चित्ते

करुणाशालि कपालिभागधेयम् ॥

चन्द्रि०)–उल्लेखप्रभेदान्तरमाह–एकेनेति । व्याचष्टे–ग्रहीत्रिति । विषयभेदादित्यनन्तरमेकस्येति शेषः । विषयपदमाश्रयसम्बन्धिनोऽप्युपलक्षणम् । अत एव लक्षणे ग्रहीतृविषयादीत्यादिपदेन तत्संग्रहः कृतः । तत्र विषयसप्तमीनिर्दिष्टो विषय इत्युच्यते । अधिकरणसप्तमीनिर्दिष्टस्त्वाश्रयः षष्ठ्यादिनिर्दिष्टः सम्बन्धीति विवेकः । गुरुरित्यस्यार्थकथनं महानिति । "गुरुर्महति वाच्यवत्" इति विश्वकोशात् । पटुरिति तु तात्पर्यपर्यवसितार्थकथनम् । पटुर्दक्ष इत्यादीत्यादिना कीर्तिविषयेऽर्जुनो धवल इति यत्पार्थ इत्यर्थान्तरस्य धनुर्विषये भीष्मो भीषण इतिवद्गाङ्गेय इत्यर्थान्तरस्य च संग्रहः । "भीष्मस्तु भीषणे रुद्रे गाङ्गेये च निशाचरे।" इति विश्वः । क्रोडीकरणादेवकृन्तगतफलद्वयन्यायेन सङ्कृहात् । अकृशमिति । कपालिनो हरस्य भागधेयं भाग्य तत्वेनाप्यवसित पार्वतीस्वरूपं चित्ते आविरस्तु प्रकटीभवत्विति सम्बन्धः । किम्भूतम् । कुचयोः कुचविषये अकृशं स्थूलम् । एवमग्रेपि । विलग्ने मध्यः "विलग्नो मध्यलग्नयोः" इति विश्वः । विपुलमायतम् । अधरे अधरोष्ठे अरुणमारक्तम् । अरुणाधरमिति पाठस्तु प्रक्रमभङ्गादयुक्तः । चित्ते इति । करुणाशालीत्यत्रापि मध्यमणिन्यायेन सम्बध्यते । एवम् "तुषारास्तापसव्राते तामसेषु च तापिनः । इयन्ता-

स्तादृक्काशश्रीर्भूयास्तु मम भूतये॥" इत्यादावधिकरणानेकत्वप्रयुक्तः " यमः प्रतिमहीभृतां हुतवहोऽसि तन्नीवृतां सतां खलु युधिष्ठिरो धनपतिर्धनाकांक्षिणाम् । गृहं शरणमिच्छतां कुलिशकोटिभिर्निर्मितं त्वमेक इह भूतले बहुविधो विधात्रा कृतः ॥ " इत्यादौ सम्बन्धिभेदप्रयुक्तश्चोल्लेखो द्रष्टव्य इति दिक् ॥ २२ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायामुल्लेखप्रकरणम् ॥ ७ ॥

(चन्द्रा०)-स्यात्स्मृतिभ्रान्तिसन्देहैस्तदङ्कालङ्कृतित्रयम् ।
पङ्कजं पश्यतः कान्तामुखं मे गाहते मनः ॥ २३ ॥
अयं प्रमत्तमधुपस्त्वन्मुखं वेत्ति पङ्कजम् ।
पङ्कजं वा सुधांशुर्वेत्यस्माकं तु न निर्णयः ॥ २४ ॥

(कुवलं०)-स्मृतिभ्रान्तिसन्देहैः सादृश्यान्निबध्यमानैः स्मृतिमान्भ्रान्तिमान्ससन्देह इति स्मृत्यादिपदाङ्कितमलङ्कारत्रयं भवति । तच्च क्रमेणोदाहृतम् ।

यथा वा-दिव्यानामपि कृतविस्मयां पुरस्ता-
दम्भस्तः स्फुरदरविन्दचारुहस्ताम् ।
उद्वीक्ष्य श्रियमिव कांचिदुत्तरन्ती-
मस्मार्षीज्जलनिधिमन्थनस्य शौरिः ॥

पूर्वत्र स्मृतिमदुदाहरणे सदृशस्यैव स्मृतिरत्र सदृशलक्ष्मीस्मृतिपूर्वकं तत्सम्बन्धिनो जलनिधिमन्थनस्यापि स्मृतिरिति भेदः ।

पलाशमुकुलभ्रान्त्या शुकतुण्डे पतत्यलिः ।
सोऽपि जम्बूफलभ्रान्त्या तमलिं धर्तुमिच्छति ॥

अत्रान्योन्यविषयभ्रान्तिनिबन्धनः पूर्वोदाहरणाद्विशेषः ।

जीवग्रहणे नम्रा गृहीत्वा पुनरुन्नताः ।
किङ्कनिष्ठाः किमु ज्येष्ठा घटीयन्त्रस्य दुर्जनाः ॥

पूर्वोदाहृतसन्देहोऽप्रसिद्धकोटिकोऽयं तु कल्पितकोटिक इति भेदः ॥ २३ ॥ २४ ॥

(अ०चन्द्रि०)-अथ ज्ञानप्राधान्यसाम्यात्स्मृत्यादीनलङ्कारान् लक्षयति-स्य दिति । स्मृतिभ्रान्तिसन्देहैर्व्यवहर्तव्यतया हेतुभूतैस्तदङ्कं तेषामङ्कस्तदङ्क तदङ्को विद्यतेऽस्मिन् तथाभूतम् । मत्वर्थीयाच्प्रत्ययात् । अङ्कश्चिह्नं संज्ञां यावत् । तेन तत्संज्ञासंज्ञितमित्यर्थः । अलङ्कृतित्रयं व्यवहारविषयः स्या दिति योजना । एवं च स्मृतित्वभ्रान्तित्वसन्देहत्वानि त्रीणि लक्षणानि तत्र स्मृतित्वं तावत्स्मरामीत्यनुभवसाक्षिको जातिविशेषः । भ्रान्तित्वं विशेष्यावृत्तिप्रकारकज्ञानत्वम् । सन्देहत्वं तु निश्चयभिन्नत्वे सति सम्भा वनाभिन्नज्ञानत्वं पारिभाषिकम् । स्मृतिभ्रान्त्यादिवारणाय सत्यन्तम् उत्प्रेक्षावारणाय सम्भावनाभिन्नेति । चमत्कारित्वं पुनरखिलालङ्कारसा धारणलक्षणघटकमपि निवेशनीयम् । तेन स घट इति स्मृतावयं रजतमिति भ्रान्तावयं स्थाणुः पुरुषो वेति संशये नातिप्रसङ्ग इति ध्येयम् । गाहते आकलयति स्मरतीति यावत् । सादृश्यान्निबध्यमानैरिति चमत्कारित्वो पलक्षकम् । न त्वेतस्यापि स्वातन्त्र्येण लक्षणे प्रवेशः । सादृश्यमूलका नामपि स्मृत्यादीनां चमत्कारित्वेऽलङ्कारताया अनिवार्यत्वाच्चमत्कारित्वै कजीवातुत्वात्तस्याः । अचमत्कारित्वे तु तेनैव वारणमिति व्यर्थं सादृ श्यहेतुकत्वविशेषणम् । न चैतदेवोपादीयतां न तु चमत्कारित्वविशेष णमिति वाच्यम् । उदाहृतेषु सादृश्यमूलकस्मृत्यादिष्वतिप्रसङ्गवारणाय तस्यावश्यकत्वादिति संक्षेपः । दिव्यानामिति माघे जलक्रीडावर्णनप्रस्तावे पद्यमिदम् । शौरिः श्रीकृष्णोऽम्भसो जलादुत्तरन्तीं निर्गच्छन्तीं प्रियामिव श्रीसदृशीं कान्तिं पुरस्तादग्रे उद्वीक्ष्य जलनिधिमन्थनस्य अस्मार्षीत्स्मृ तवान् । "अधीगर्थ" इति कर्मणि षष्ठी । किम्भूताम् । दिवि भवा दिव्या स्तेषां देवानामपि सौन्दर्यातिशयेन कृताश्चर्यां तथा स्फुरता अरविन्देन कमलेन चारू रमणीयौ हस्तौ यस्यास्तथाभूताम् । तथा चैवंविधनायि कासदृशलक्ष्मीस्मरणात्तत्सम्बन्धिजलनिधिमन्थनस्मरणमिति भावः । अत्र प्रियामिवेत्युपमायाः स्मृत्यङ्गत्वात्तयोरङ्गाङ्गित्वलक्षणः सङ्करः । पलाशेति । पक्विमलौहित्यरूपसादृश्याद्भ्रान्तिः । अलिर्भ्रमरः । सोऽपि शुकोऽपि । भ्रा न्तिनिबन्धन इति भ्रान्तिप्रयुक्त इत्यर्थः । जीवनेति । जीवनं जलं प्राण संयोगश्च । अथवा जीवन्त्यनेनेति जीवनं धनम् । नम्रा अधोमुखा विनी ताश्च । उन्नता ऊर्ध्वमुखा उद्धताश्च । घटीयन्त्रमेकरज्जुसम्बद्धघटमाला रूपम् । भाषायां राहाट इति प्रसिद्धम् । कल्पितेति । घटीयन्त्रसम्बन्धिनो र्ज्येष्ठकनिष्ठयोः कोट्योरप्रसिद्धेरिति भावः ॥ २३ ॥ २४ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां स्मृतिभ्रान्तिसन्देहप्रकरणम् ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥

(चन्द्रालो०)-शुद्धापह्नुतिरन्यस्यारोपार्थो धर्मनिह्नवः ।
नायं सुधांशुः किं तर्हि व्योमगङ्गासरोरुहम् ॥ २५ ॥

कुवल०)–वर्णनीये वस्तुनि तत्सदृशधर्मारोपफलकस्तदीयधर्मनिह्नवः । कविमतिविकासोत्प्रेक्षितधर्मान्तरस्यापि निह्नवः शुद्धापह्नुतिः। यथा चन्द्रे वियन्नदीपुण्डरीकारोपफलकस्तदीयधर्मस्य चन्द्रत्वस्यापह्नवः ।

यथा वा–अङ्कं केऽपि शशङ्किरे जलनिधेः पङ्कं परे मेनिरे
सारङ्गं कतिचिच्च सञ्जगदिरे भूच्छायमैच्छन्परे ।
इन्दौ यद्दलितेन्द्रनीलशकलश्यामं दरीदृश्यते
तत्सान्द्रं निशि पीतमन्धतमसं कुक्षिस्थमाचक्ष्महे ॥

अत्रोत्प्रेक्षितैर्धर्माणामप्यपह्नवः परपक्षत्वोपन्यासादर्थसिद्धः ॥ २९ ॥

०च०)–अथापह्नुतिः। तत्र तावदभेदप्रतिपत्तिनिरूपिताङ्गाङ्गित्वान्यतरस्य निषेधोऽपह्नुतिरित्यपह्नुतिसामान्यलक्षणम् । निषेधश्च नञादिशब्दैर्वाच्यः । क्वचित्तु तद्भावाकैतवादिपदैः परमतत्वोपन्यासादिभिश्च व्यङ्ग्यः । तथा क्वचिदभेदप्रतिपत्तिसमानाधिकरणः क्वचित्तु तद्व्यधिकरण इति विवेकः । एवमभेदः क्वचिदारोप्यमाणः क्वचित्तु स्वाभाविकः । एव तत्प्रतिपत्तिरपि क्वचिद्व्यञ्जनया प्रायशस्तु वाच्यवृत्त्येति बोध्यम् । निषेधोऽपह्नुतिरित्येतावदुक्तौ ‘ न द्यूतमेतत्कितवक्रीडनं निशितैः शरैः॥” इति प्रसिद्धनिषेधानुवादरूपे प्रतिषेधालङ्कारे ऽतिव्याप्तिरतोऽभेदप्रतिपत्तिनिरूपितेत्यादिविशेषणमुपात्तम् । तत्र हि युद्धप्रवृत्तं कितवं प्रति युद्धे द्यूतत्वाभावो निर्ज्ञातोऽपि कीर्त्यमानो द्यूत एव तव प्रागल्भ्यं न तु युद्धे इत्युपहासार्थो न तु युद्धाभेदप्रतिपत्त्यर्थं तस्यास्तदुपन्यासं विनाऽपि सिद्धत्वात् । नाप्याङ्गिभूतः । निर्ज्ञातत्वेन तदुपायानपेक्षणादिति तद्वारणम् । अभेदप्रतिपत्तिनिरूपिताङ्गित्वमात्रोक्तौ शुद्धापह्नुतिहेत्वपह्नुतिपर्यस्तापह्नुतिकैतवापह्नुतिष्वव्याप्तिः । तत्र सर्वत्र ‘ नायं सुधांशुः’ इत्यादेर्निषेधस्य व्योमगङ्गासरोरुहाद्यभेदप्रतिपत्त्यर्थत्वेन तदङ्गत्वाभावात् । अभेदप्रतिपत्तिनिरूपिताङ्गत्वमात्रोक्तौ च भ्रान्तापह्नुतिच्छेकापह्नुत्योरव्याप्तिः । तयोर्भ्रान्तिशङ्कानिवारणरूपनिषेधस्य प्राधान्येनाभेदप्रतिपत्त्यङ्गत्वाभावादतस्तदन्यतरत्वस्य निवेशः । तदाहुः “साम्यादपह्नवो यत्र सा विज्ञेया त्वपह्नुतिः । अपह्नवाय सादृश्यं यस्मिन्नत्रापह्नुतिः॥” इति । सर्वं चैतत्तदुदाहरणव्याख्यानावसरे व्यक्तीभविष्यतीति न प्रपञ्चितम् । एवं सामान्यलक्षणं मनसि निधाय शुद्धापह्नुत्यादीस्तद्भेदान्वक्तुमुपक्रमते । शुद्धापह्नुतिरिति । लक्षणं व्याचष्टे–वर्णनीय इति । कविमतेर्विकासः स्फूर्तिशालिता । तथा चोत्प्रेक्षे । तत्प्रमाणारोपफलक।

उपमेयधर्मत्वाभिमतनिषेधः शुद्धापह्नुविलक्षणमिति भावः । अत्र चानुक्तनिमित्तत्वं कैतवादिपदाव्यङ्ग्यत्वं च निषेधविशेषणं बोध्यम् । तेन हेत्वपह्नुतौ कैतवापह्नुतौ च नातिप्रसङ्गः।कान्तः किं न हि नूपुर इति च्छेकापह्नुतावुपमेयधर्मस्य कान्तत्वस्य निषेधसत्त्वादतिप्रसङ्गवारणायाद्यं विशेषणं तत्र हि नकान्तत्वनिषेधो नूपुरारोपार्थोऽपि तु नूपुरारोप एव शङ्कितकान्तत्वनिषेधार्थ इति तद्व्यावृत्तिः।पर्यस्तापह्नुतिवारणायोपमेयधर्मेत्युक्तम् । तत्रोपमानधर्मस्यैव सुधांशुत्वादेर्निषेध इति नातिव्याप्तिरिति सर्वं सुस्थम् । पुण्डरीकेति । 'पुण्डरीकं सिताम्भोजम्' इत्यमरः । एवं च सरोरुहपदं विशेष्यपरमिति भावः । भङ्गमिति । इन्दौ दलितस्य स्फुटितस्येन्द्रनीलमणेः शकलच्छायां यद्दृश्यते तदेकेऽपि कतयोऽङ्कं कलङ्कं शशाङ्कं शङ्कितवन्तः । परेऽन्ये जलनिधेः पङ्कं मेनिरे कतिचित्पुनः सारङ्गं सङ्गदिरे अब्रुवन् परे इतरे भुवो भूमेश्छाया भुच्छायं ऐच्छन् ।"विभाषासेनासुराच्छाया" इत्यादिना क्लीबत्वम् । वय तु सान्द्रं घनं निशि रात्रौ पीतम् अत एव कुक्षिस्थमन्धतमसं गाढध्वान्तमाचक्ष्महे ब्रूमह इत्यन्वयः । औत्प्रेक्षिका उत्प्रेक्षामात्रविषयाः कलङ्कादयः । अपिना स्वाभाविकस्य भूच्छायात्वस्य समुच्चयोऽर्थसिद्ध इति । "नायं सुधांशुरि" त्यत्र नेतिशब्दोपादानाच्छाब्दः । इह तु परमतत्वोत्कीर्तनेन स्वानभिमतत्वसूचनादर्थगम्य इत्यर्थः । एकत्रानेकापह्नवरूपतयाप्यत्र वैचित्र्यं बोध्यम् ॥२५॥

(चन्द्रा०)–स एव युक्तिपूर्वश्चेदुच्यते हेत्वपह्नुतिः ।
नेन्दुस्तीव्रो न निश्यर्कः सिन्धोरौर्वोऽयमुत्थितः ॥२६॥

(कुव०)–अत्र चन्द्रे एव तीव्रत्वनैशत्वयुक्तिभ्यां चन्द्रत्वसूर्यत्वापह्नवो वडवानलत्वारोपार्थः ।

यथा वा–मन्थानभूमिधरमूलशिलासहस्र-
सङ्घट्टनव्रणकिणः स्फुरतीन्दुमध्ये ।
छायामृगः शशक इत्यतिपामरोक्ति-
स्तेषां कथंचिदपि तत्र हि न प्रसक्तिः ॥

अत्र चन्द्रमध्ये मन्थनकालिकमन्दरशिलासङ्घट्टनव्रणकिणस्यैव छायादीनां सम्भवो नास्तीति छायात्वाद्यपह्नवः पामरवचनत्वोपन्यासेनाविष्कृतः ॥ २६ ॥

(अ०चं०)–हेत्वपह्नुतिमाह–स एवेति । शुद्धापह्नव एवेत्यर्थः । युक्तिपूर्व इति । योज्यते साध्यमनेनेति युक्तिर्हेतुस्तत्पूर्वस्तत्सहित इत्यर्थ । तथा च

शुद्धापह्नवलक्षण एवानुक्तनिमित्त इत्यस्य स्थाने उक्तनिमित्त इत्युक्ते हेत्वपह्नुतिलक्षणं सम्पद्यत इति भावः । नेन्दुरित्यादि विच्छाकुलोक्तिः तीव्रो दारुणो यतोतो नेन्दुः । निशि रात्रौ स्वत्वावाकः । 'और्वस्तु वडवानलः' इत्यमरः । नैशस्त्वेति । निशि भवो नैशस्तत्त्वमित्यर्थः । अत्रार्कचन्द्रत्वं स्वाभाविको धर्मः । सूर्यत्वं त्वौत्प्रेक्षिकमिति ध्येयम् । मन्थानेति मन्थानो मन्थनदण्डः स चासौ भूमिधरः पर्वतो मन्दरस्तस्य मूलभारे यच्छिलासहस्रं तेन सम्पन्नाद्यो व्रणस्तस्य किणश्चिह्नमिन्दुमध्ये स्फुरति प्रकाशते । छाया भूमेः । मृगो हरिणः । शशकः शशः इत्येषामतिपामराणां मूर्खतमानामुक्तिः । हि यस्मात्तेषां छायादीनां तत्रेन्दुमध्यभागे कथञ्चिदपि येनापि प्रकारेण प्रसक्तिर्नास्तीत्यन्वयः । 'वैशाखमन्थमन्थानमन्थानो मन्थदण्डके ।' इत्यमरः । नास्तीति । इति हेतोरित्यर्थः ॥ २६ ॥

चन्द्रा०)–अन्यत्र तस्यारोपार्थः पर्यस्तापह्नुतिस्तु सः ।
नायं सुधांशुः किं तर्हि सुधांशुः प्रेयसीमुखम् ॥ २७ ॥

कुवल०)–यत्र कस्मिंश्चिद्वस्तुनि तदीयधर्मनिह्नवः अन्यत्र वर्णनीये वस्तुनि तस्य धर्मस्यारोपार्थः पर्यस्तापह्नुतिः । यथा चन्द्रे चन्द्रत्वनिह्नवो वर्णनीये मुखे तदारोपार्थः । यथा वा–हालाहलो नैव विषं विषं रमा
जनाः परं व्यत्ययमत्र मन्वते ।
निपीय जागर्ति सुखेन तं शिवः
स्पृशन्निमां मुह्यति निद्रया हरिः ॥

पर्योदाहरणे हेतूक्तिर्नास्ति अत्र तु सास्तीति विशेषः ।
ततश्च पर्यापह्नुतिवदत्रापि द्वैविध्यमपि द्रष्टव्यम् ॥ २७ ॥

अ०च०)–पर्यस्तापह्नुतिमाह–अन्यत्रेति । सः अपह्नवः । तथा च तदारोपार्थं तस्यापह्नव इति लक्षणम् । निषेधस्य च न स्वाधिकरणे आरोपोपयोगार्थत्वसम्भवो न वा स्वाधिकरणे स्वारोप इत्यर्थसिद्धमेवारोपस्यान्याधिकरणत्वमन्यत्रेत्यनेनोक्तम् । अत एव पर्यस्तापह्नुतिरित्युच्यते । पर्यस्ता आरोपविषयेना आरोप्यव्यधिकरणेति तदर्थः । न च चन्द्रे चन्द्रत्वनिषेधस्य एवं मुखे तदारोपार्थत्वमिति वाच्यम् । आरोपस्याऽवसम्पादकत्वेन निषेधस्य तदर्थताया अनुभवसिद्धत्वात् । अत एव इदारोपरूपकभेदं नापह्नुतिरिति मान्यो सिद्धान्तस्तदनुसारेणैव च चित्रमीमांसायां "प्रकृतस्य निषेधेन यदन्यत्वप्रकल्पनम्" इत्यपह्नुतिलक्षणमुक्तम् । इह त्वन्द्रकरया करणानुसा-

रेणायं प्रभेद उपदर्शितसामान्यलक्षणाभिप्रायेणापह्नुतित्वेनोक्त इति निरवद्यम्। हालाहल इति। हालाहलो विष नैव भवति किन्तु रमा लक्ष्मीर्विषम्। जनाः परं केवलमत्रास्मिन्विषये व्यत्ययं वैपरीत्य मन्वते अभ्युपगच्छन्ति। कुतस्तत्राह। यस्माच्छिवस्तं हालाहलं निपीय सुखेन जागर्ति। हरिस्तु इमां रमां स्पृशन्सन् निद्रया मुह्यति। स्मरन्नीति पाठे स्मरन्नपि मुह्यति। किमु स्पृशन्नित्यर्थः। तथा च रमाया विषरूपत्वे मोहजनकत्वे हेतुः। हालाहलस्य तत्त्वापह्नवे च जागरसुखप्रयोजकत्वमिति बोध्यम्। 'हालाहलो विषे' इति विश्वः। अत्र स्पृशन्मुह्यतीति कार्यकारणयोः पौर्वापर्यविपर्ययरूपातिशयोक्तिरलङ्कारः। सा हेतूक्तिः। तत्श्चेति। हेतूक्तितद्युक्तिरूपभेदादित्यर्थः। पूर्वापह्नुतिवच्छुद्धापह्नुतिषष्ठ द्वैविध्यं शुद्धपर्यस्तापह्नुतिहेतुपर्यस्तापह्नुतिरित्येवं द्विप्रकारत्वयम्।

(चन्द्रा०)–भ्रान्तापह्नुतिरन्यस्य शङ्कायां भ्रान्तिवारणे।
तापं करोति सोत्कम्पं ज्वरः किं न सखि स्मरः॥२८॥

(कुव०)–अत्र तापं करोतीति स्मरवृत्तान्ते कथिते तस्य ज्वरसाधारण्यादृजुबुद्ध्या सख्या ज्वरः किमिति पृष्टे न सखि स्मर इति तत्त्वोक्त्या भ्रान्तिवारणं कृतम्। यथा वा–

नागरिक समधिकोन्नतिरिह माहिषः कोऽयमुभयतः पुच्छः।
नहि नहि करिकलभोऽयं शुण्डादण्डोऽयमस्य न तु पुच्छम्।

इदं सम्भवद्भ्रान्तिपूर्विकायां भ्रान्तापह्नुतावुदाहरणम्॥

कल्पितभ्रान्तिपूर्वा यथा–

जटा नेयं वेणीकृतकचकलापो न गरलं
गले कस्तूरीयं शिरसि शशिरेखा न कुसुमम्।
इयं भूतिर्नाङ्गे प्रियविरहजन्मा धवलिमा
पुरारातिभ्रान्त्या कुसुमशर किं मां प्रहरसि॥

अत्र कल्पितभ्रान्तिर्जटा नेयमित्यादिनिषेधमात्रोन्नेया पृष्टप्रश्नाभावात्। दण्डी त्वत्र तत्त्वाख्यानोपमेत्युपमाभेदं मेने।

यदाह–न पद्मं मुखमेवेदं न भृङ्गौ चक्षुषी इमे।
इति विस्पष्टसादृश्यात्तत्त्वाख्यानोपमा मता॥ इति ॥२८॥

सीत्कारं शिक्षयति व्रणयत्यधरं तनोति रोमाञ्चम्।
नागरिकः किं मिलितो न हि न हि सखि हैमनः पवनः॥

इदमर्थयोजनया तथ्यानिह्नवे उदाहरणम्।

शब्दयोजनया यथा–

पद्मे त्वन्नयने स्मरामि सततं भावो भवत्कुन्तले
नीले मुह्यति किं करोमि महितैः क्रीतोऽस्मि ते विभ्रमैः।
इत्युत्स्वप्नवचो निशम्य सरुषा निर्भर्त्सितो राधया
कृष्णस्तत्परमेव तद्व्यपदिशन्क्रीडाविटः पातु वः॥

सर्वमिदं विषयान्तरयोजने उदाहरणं विषयैक्ये प्यवस्थाभेदेन योजने यथा–

वदन्तीजारवृत्तान्तं पत्यौ धूर्ता सखीधिया।
पतिं बुद्ध्वा सखि ततः प्रबुद्धास्मीत्यपूरयत्॥ २९॥

(अ०चन्द्रि०)–छेकापह्नुतिरिति। छेको विदग्धस्तत्कृताऽपह्नुतिरिति लक्ष्यनि-
देशो वाक्यान्यथायोजनहेतुकः शङ्कितताऽऽत्त्विकवस्तुनिषेध इति लक्षणम्।
अन्यस्य शङ्कात इत्यन्यशङ्काया निवर्तनीयत्वेन हेतुतया व्यपदे-
शः। सन्तापारत्नातीतिवत्। अत्र च शुद्धापह्नुतिवारणायाद्य विशेषणम्।
'मम खिल श्रुतिमाह तदर्थिकामि'त्यधिकताद्रूप्यरूपकवारणाय शङ्कितेति।
न चानेनैव शुद्धापह्नुतिवारणाद्वाक्येत्यादि व्यर्थमिति वाच्यम्। "कस्य
वा न भवेद्रोषः प्रियायाः सव्रणेऽधरे। सभृङ्ग पद्ममाघ्रासीर्वारितापि मया-
धुना॥" इति व्याजोक्त्यावतिमसङ्गवारकत्वेन तस्यसार्थक्यात्। यद्वक्ष्यति। छे-
कापह्नुतेरस्याश्चाय विशेषो यत्तस्या वचनस्यान्यथानयने नापह्नवः। अस्या-
माकारस्य हेत्वन्तरवर्णनेन गोपनमिति तथ्यानिह्नवे इति तात्त्विकनिषेधे
इत्यर्थः। नूपुरो मञ्जीरः। 'मञ्जीरो नूपुरोऽस्त्रियाम्' इत्यमरः। नर्मसखी
क्रीडासखी। अत्र कान्तपरायाः 'अजल्पन्मत्पदे लग्न' इत्युक्तेः नूपुरस्तात्पर्य-
कत्ववर्णनेन कान्तत्वापह्नवो मुख्यो नूपुराभेदप्रतिपत्तिस्तु तदङ्गमिति बो-
ध्यम्। सीत्कारमिति। सीत्कारं तदनुकारिमुखध्वानं शिक्षयति अधरम-
व्रणयति व्रणोऽस्यास्तीति व्रणी व्रणिनं करोतीत्यर्थे "तत्करोति तदा-
चष्टे" इति णिच्। तथा रोमाञ्चं तनोति विस्तारयतीति वाक्यत्रय नाग-
रिकाभिप्रायेण प्रियसखीं प्रति कयाऽप्युक्तं तदाकर्ण्य नागरिकः किं मि-
लित इति शङ्कितवतीमन्यां प्रति तच्छङ्कानिवृत्तये नहीत्यादिना हैमन्ति-
कपवनपरत्ववर्णनेन तात्त्विकस्य नागरिकस्यापह्नवः। सीत्कारशिक्षादिक-
र्तृत्वस्य नागरिक इव पवनेऽपि सत्त्वात्। तदाह। अर्थयोजनयेति। विष-

क्षिताविवक्षितसाधारण्यस्यार्थस्याविवक्षितार्थसम्बन्धित्ववर्णनपरेत्यर्थः। इ
मित्युदाहरणमिति च जात्यभिप्रायेणैकवचनम् । हेमन्तशब्दात् "
भवः" इत्यर्थे "सर्वत्राण् च तलोपश्च" इत्यणि तलोपे च हैमन इति रू
सिद्धिः । प्रजल्पन्नित्युदाहरणे एकस्य वाक्यस्यान्यथायोजनमिह त्वने
धामिति भेदः । शब्दयोजनयेति । अर्थभेदेपि शब्दश्लेषमात्रेणेत्यर्थः । ी
इति । क्रीडाया विटो भोक्ता कृष्णो वो युष्मान् पातु रक्षत्विति सम्बन्
कीदृशः।इत्युत्स्वप्नवचः स्वप्ने उद्गतमुत्स्वप्नं वचनमर्थात्कृष्णस्यानुभा
नूच राधया निर्भर्त्सितः सत्स्वद्वचनं तत्परमेव राधापरमेव व्यपदिशन्
यम् । इति किम् । हेपद्मे रमे त्वन्नयने सततं स्मरामि नीले भवत्याः कु
ले केशपाशे मम भावोन्तःकरणवृत्तिरूपः मुह्यति मोहं प्राप्नोति । ी
चित्तासङ्गो निर्वर्त्यता तथाहं । किंकरोमि अकिञ्चित्करोस्मि यतस्तै
महितैः पूज्यैर्विभ्रमैर्विलासैः क्रीतोस्मि मूल्येन गृहीतोस्मीति । किङ्क
स्मीति क्वचित्पाठो युक्ततरः । तत्रचास्मीत्यहमर्थकमव्ययम् । अहं किङ्क
दासः क्रीतोस्मीत्यर्थः । राधापरत्वे तु । हेराधे इत्यर्थात्सम्बोधनम् । प
रूपे त्वन्नयने स्मरामीति विशेषः । शेषं पूर्ववत् । अत्र रमासम्बोध्यकत्व
यनस्मरणरूपो न वाक्यार्थोऽपितु त्वत्सम्बोध्यकः । पद्मरूपत्वत्नयनस्मर
रूप इत्यपह्नवस्तत्परमेव तद्व्यपदिशन्नित्येनेन प्रकाश्यते।नचात्रार्थस्य र
राधासाधारण्यमपि तु पद्मे इति लिङ्गवचनाश्लिष्टशब्दयोजनं चेति। वि
यान्तरेति । विवक्षितविषयभिन्नेत्यर्थः । अवस्था जाग्रत्स्वप्नादिरूपा । प
न्तीति । पत्यौ भर्तरि सखीधिया सखीभ्रमेण जारवृत्तान्तं स्वकामुककथा
यदन्ती धूर्ता काचित्पति युक्त्यागत्याद्रिवाक्यशेषमपूरयत्पूरितवती
सखीति पुनः सम्बोधनमप्रतार्यतासूचनाय । सैव उक्तवृत्तान्वानन्तरं प्र
ब्धा जागरणवती । अत्र नासौ जाग्रद्दशस्यावृत्तान्तः किन्तु स्वाप्निक इत्य
स्याभेदयोजनमपह्नवः सखीत्यादिवाक्यशेषेण प्रकाश्यते ॥ २९ ॥

(चन्द्रालो०)–कैतवापह्नुतिर्व्यक्तौ व्याजाद्यैर्निह्नुतेः पदैः
निर्यान्ति स्मरनाराचाः कान्तादृक्पातकैतवात् ॥३०॥

(कुवल०)–अत्रासत्यत्वाभिधायिना कैतवपदेन नेमे का
न्ताकटाक्षाः किं तु स्मरनाराचा इत्यपह्नवः प्रतीयते ।

रिक्तेषु वारिकथया विपिनोदरेषु
मध्याह्नजृम्भितमहातपतापतप्ताः ।
स्कन्धान्तरोत्थितदवाग्निशिखाच्छलेन
जिह्वां प्रसार्य तरवो जलमर्थयन्ते ॥ ३० ॥

णोदाहरणानि । रजनीमुखे सर्वत्र विसृत्वरस्य तम,
नैल्यदृष्टिप्रतिरोधकत्वादिधर्मसम्बन्धेन गम्यमानेन नि
मित्तेन सद्यः प्रियविघटितसर्वदेशस्थितकोकाङ्गनाहृद
गतमन्त्ववलिम्पद्विरहाऽनलधूमस्तोमतादात्म्यसम्भावन
स्वरूपोत्प्रेक्षा तमसो विषयस्योपादानादुक्तविषया । त
मोव्यापनस्य नभःप्रभृतिभूपर्यन्तसकलवस्तुसान्द्रम
नीकरणेन निमित्तेन तमःकर्तृकलेपनतादात्म्योत्प्रेक्षा,
नभःकर्तृकाञ्जनवर्षणतादात्म्योत्प्रेक्षा चानुक्तविषया स्व
रूपोत्प्रेक्षा उभयत्रापि विषयभूततमोव्यापनस्यानुपाद
नात् । नन्वत्र तमसो व्यापनेन निमित्तेन लेपनकर्तृताद
त्म्योत्प्रेक्षा ,नभसो भूपर्यन्तं गाढनीलिमव्याप्तत्वेन नि
मित्तेनाञ्जनवर्षणकर्तृतादात्म्योत्प्रेक्षा चेत्युत्प्रेक्षाद्वयमुक्त
विषयमेवास्तु । मैवम् । लिम्पति वर्षतीत्याख्यातयोः क
र्तृवाचकत्वेपि 'भावप्रधानमाख्यातमि' ति स्मृतेर्धात्वर्थ
क्रियाया एव प्राधान्येन तदुपसर्जनत्वेनान्वितस्य कर्तु
रुत्प्रेक्षणीयतया अन्यत्रान्वयासम्भवात् । अत एव आ
ख्यातार्थस्य कर्तुः क्रियोपसर्जनत्वेनान्यत्रान्वयासम्भव
देव । अस्योपमायामुपमानतयान्वयोऽपि दण्डिना नि
राकृतः ।

अ०चं०)-उत्प्रेक्षां लक्षयति-सम्भावनेति । अत्रोत्प्रेक्षेत्यनन्तरं साच त्रिधेत्
ध्याहार्यम् । तथा च सम्भावना उत्प्रेक्षापदवाच्या स्यात्सा च वस्
हेतुफलरूपेण त्रिधेत्यर्थः । वस्तुहेतुफलानां च सम्भावनाधर्मत्वं स्यात्
धेयकत्वसम्बन्धेन । तेन वस्तुहेतुफलविधेयकत्वेनेति पर्यवसितार्थः । वस्
त्वं च हेतुत्वेन फलत्वेन वा विवक्षित यत्तद्भिन्नत्वम् । नातो वस्
त्वस्य केवलान्वयितया विभागसङ्गतिः । उक्तेत्यादि । अत्र आसाम्
त्प्रेक्षाणां मध्ये आद्या वस्तूत्प्रेक्षा । उक्तं चानुक्तं चोक्तानुक्ते आस्प
यस्या इति विग्रहः । आस्पदं चोत्प्रेक्षाया धर्मिरूपो विषयः । सिद्ध
सिद्धेत्यत्र विग्रहः पूर्ववत् । धूमेति । तमः कोकीविरहशुष्मणां धू
स्तोमं शङ्के इत्यन्वयः । कोकस्य चक्रवाकस्य स्त्री कोकी तस्या विर
रूपाणां शुष्मणामग्नीनां सम्बन्धिनं धूमसमूहमित्यर्थः । लिम्पतीवेति
तत्र तम इति नभ इति च कर्तृपदम् । रक्ताविति...ोद्दीपितां म

पादृशस्योक्तिः । तव मृदुलौ सुकुमारावंघ्री चरणौ ध्रुवं भुवि विक्षेपहेतोः रक्तवर्णाविति । त्वन्मुखेति । पद्मगतायास्त्वन्मुखकान्तेरिच्छाहेतुनेत्यर्थः । वैरायत इति । वैरं करोतीत्यर्थे " शब्दवैरकलहाभ्रकण्वमेघेभ्यः करणे " इति क्यङ् । मध्य इति । मध्यभागः कुचयोर्धारणार्थं कनकस्य दामभी रज्जुभिरिति निगीर्याध्यवसानरूपातिशयोक्त्या वलिभिर्बद्धः किमित्यर्थः । प्राप इति । अब्जम् । कर्तृ । प्रायो बहुधा त्वच्चरणेन सहैक्यं प्राप्तुं तोये जले तपस्यति तपश्चरतीत्यर्थः । " कर्मणो रोमन्थतपोभ्यां वर्तिचरोः " इति क्यङ् । " तपसः परस्मैपदं च " इति परस्मैपदम् । लक्षणं परिष्कुरुते । अन्यधर्मेति । अन्यस्य विषयिणो धर्मस्तत्सम्बन्धरूपेण निमित्तेनान्यस्यान्यविषयकान्यस्य विषयिणस्तादात्म्येन सम्भावनमित्यर्थः । अन्यस्येति षष्ठ्यर्थे विषयता धर्मितारूपा । विषयिण इति षष्ठ्यर्थस्तु विशेषणतारूपा विषयता । अन्यैरेवेनोत्कीर्तनं च सम्भावनाया आहार्यतासूचनाय । तथा च विषयिनिष्ठधर्मसम्बन्धप्रयुक्तं विषयधर्मिकं तादात्म्यसंसर्गेण विषयिविषयकमाहार्यसम्भावनमुत्प्रेक्षेति पर्यवसितम् । तन्निष्ठधर्मसम्बन्धप्रयुक्ताहार्यतत्सम्भावनमिति तु निष्कर्षः । इतरांशस्य व्यावर्तकतया स्वरूपकथनमात्रपरत्वात् । मुखं चन्द्रं मन्य इत्युत्प्रेक्षायां चन्द्रनिष्ठाह्लादकत्वादिधर्मसम्बन्धप्रयुक्तं मुखे चन्द्रसम्भावनमाहार्यमस्तीति लक्षणसमन्वयः । बाधाद्यभावदशायां तु जायमाना मुखादौ चन्द्रादिसम्भावनोत्प्रेक्षेति तद्वारणायाहार्येति । एतेन " विरक्तसन्ध्यापरुषं पुरस्ताद्यथा रजः पार्थिवमुज्जिहीते । शंके हनूमत्कथितप्रवृत्तिः प्रत्युद्गतो मां भरतः ससैन्यः ॥ " इत्यत्र रजोभरोद्गमनरूपससैन्यप्रत्युद्गन्तृधर्मसम्बन्धप्रयुक्तायां भरते तत्सम्भावनायामपि नातिव्याप्तिः । तस्या अनाहार्यत्वात् " सम्भावनं यदीत्थं स्यादित्यूहोऽन्यस्य सिद्धये । " इति वक्ष्यमाणसम्भावनालङ्कारविषये " यदि शेषो भवेद्वक्ता कथिताः स्युर्गुणास्तव । " इत्यादावतिव्याप्तिवारणाय प्रयुक्तान्तम् । " सर्वातिशायि सौन्दर्यं शङ्के सत्यवतो युगम् । येन सा मृगशावाक्षी सावित्री तरलीकृता ॥ " इत्यादावतिप्रसङ्गवारणाय तन्निष्ठेति सम्भाव्यमानवृत्तिरयं धर्मविशेषणम् । तत्र सावित्रीतरलीकारकत्वरूपो धर्मो युगवृत्तिर्न तु सम्भाव्यमानवृत्तिरिति नातिप्रसङ्ग इति दिक् । यत्तु हेतुफलात्मता [illegible] हेतुफलतादात्म्यम् । ननु सम्बन्धान्तरेणोत्प्रेक्षाया असंग्रह एव । पर्यवसानभेदेनैवोत्प्रेक्षणमिति प्राचीनमतानुसारेणेत्थम- [illegible] लक्षणेऽत्र च तादात्म्योपादानमिति । नन्द- [illegible] [illegible] भिः स्वरूपोत्प्रेक्षेति व्यवहृतायामुत्तरीयाया अपि [illegible] त्रिभिर्भेदैस्प्रयुक्तामित्याशङ्क्याह-प्रथेति । आद्या मध्ये वा प्रथमा धर्मस्य

त्प्रेक्षा सैव स्वरूपोत्प्रेक्षेत्युच्यत इत्यर्थः । विसृत्वरस्येति । प्रसरणशीलस्येत्यर्थः । तमस इति सम्भावनेत्यनेनान्वेति । षष्ठ्यर्थो विषयता तमोविषयेत्यर्थः । प्रतिरोधकत्वाद्वीत्यादिपदात्प्रसरणशीलत्वस्य सङ्ग्रहः । प्रियैः पतिभिर्विघटिता वियुक्ताः । व्यापनस्येति षष्ठ्यन्तस्य पूर्ववदुत्प्रेक्षापदेनान्वयः । एवमग्रेतनस्य तमस इत्यस्यापि । अनुपादानादिति । विषयिवाचकाभ्यां लिम्पतिवर्षतिभ्यामन्येनानुपादानादसङ्गतेः । उक्तविषयभेदेति सकृदुच्चारिताभ्यां लिम्पतिवर्षतिभ्यां शक्त्या लेपनवर्षणयोः साध्यवसानलक्षणया च साधारणधर्मपुरस्कारेण व्यापनस्य चोपस्थापनस्य युगपद्विद्ध्यविरोधेनासम्भवादित्याशयः । स्मृतेर्निरुक्तस्मृतेः । उत्प्रेक्षणीयतया उत्प्रेक्षाविषयतया अन्यत्रोत्प्रेक्षायाम् । अन्वयसम्भवादिति । निराकांक्षत्वादिति भावः । अत एवाख्यातार्थस्य कर्तुः क्रियोपसर्जनत्वेनान्यत्रान्वयासम्भवादेव क्वचिदत एवेत्युत्तरमयमेव व्याख्यानग्रन्थः प्रमादलिखितो दृश्यते ॥

(कुव०)–"[1] कर्ता यद्युपमानं स्यान्न्यग्भूतोऽसौ क्रियापदे ।
स्वक्रियासाधनव्यग्रो नालमन्यद्व्यपेक्षितुम् ॥" इति ।

केचित्तु तमोनभसोर्विषयस्तत्कर्तृकलेपनवर्षणस्वरूपधर्मोत्प्रेक्षेत्याहुः । तन्मते स्वरूपोत्प्रेक्षायां धर्म्युत्प्रेक्षा धर्मोत्प्रेक्षा चेत्येवं द्वैविध्यं द्रष्टव्यम् । चरणयोः स्वतः सिद्धे रक्तिमनि वस्तुतो विक्षेपणं न हेतुरित्यहेतोस्तस्य हेतुत्वेन सम्भावना हेतूत्प्रेक्षा विक्षेपणस्य विषयस्य सत्त्वात्सिद्धविषया । चन्द्रपद्मविरोधे स्वाभाविके नायिकावदनकान्तिप्रेप्सा न हेतुरिति तत्र तद्धेतुत्वसम्भावना हेतूत्प्रेक्षा वस्तुतस्तादिच्छाया अभावादसिद्धविषया । मध्यः स्वयमेव कुचौ धराति न तु कनकदामबन्धत्वेनाध्यवसिताया वलित्रयशालिताया बलात् इति मध्यकर्तृककुचधृतेस्तत्फलत्वेनोत्प्रेक्षा सिद्धविषया फलोत्प्रेक्षा । जलजस्य जलावस्थितेरुदवासतपस्त्वेनाध्यवसितायाः कामिनीचरणसायुज्यमासिर्न फलमिति तस्या गगनकुसुमायमानायास्तपःफलत्वेनोत्प्रेक्षणादसिद्धविषया फलोत्प्रेक्षा । अनेनैव क्रमेणोदाहरणान्तराणि ।

---

१ अयं श्लोकः प्राचीनपुस्तकद्वये नोपलभ्यते । अन्येष्वस्ति ।

बालेन्दुवक्राण्यविकासभावा-
द्बभुः पलाशान्यतिलोहितानि ।
८० सद्यो वसन्तेन समागतानां
नखक्षतानीव वनस्थलीनाम् ॥

अत्र पलाशकुसुमानां वक्रत्वलोहितत्वेन सम्बन्धेन निमित्तेन सद्यःकृतनखक्षततादात्म्यसम्भावना उक्तविषया स्वरूपोत्प्रेक्षा ॥

(अ०च०)—न्यग्भूतेति । गुणभूत इत्यर्थः । स्वक्रियेति । क्रियां प्रति साधनत्वेनान्वित इत्यर्थः । व्यपेक्षितुमाकांक्षितुं नालं न समर्थः । तथा च निराकांक्षत्वादुपमानत्वेनान्वयो न सम्भवतीति भावः । एतेन तमसि लेपनकर्तृत्वमुत्प्रेक्ष्यमित्यलङ्कारसर्वस्वकारमतमपास्तम् । तस्यापि कर्तृविशेषणत्वाद्विवक्षितविधेयत्वेन लेपनस्यैवोत्प्रेक्ष्यत्वाच्च । एवं च प्रधानभूतलेपनक्रियागोचरसम्भावनैव निगीर्णव्यापनविषयेति सिद्धम् । न च युगपद्वृत्तिद्वयविरोधः शङ्क्यस्तदनभ्युपगमात् । केचिदिति मत इति चास्वरसोद्भावनम् । तद्बीजं तु तमोनभसोः कर्तृत्वेन विषयत्वेन च सारूप्यमन्यक्लेशः । तथा धर्म्युत्प्रेक्षा सा धर्मप्रयुक्ता धर्मोत्प्रेक्षा तु तत्सहचरितधर्मसम्बन्धप्रयुक्तेति लक्षणानुगमः । न च तन्निष्ठतत्समानाधिकरणान्यतरत्वेन धर्मनिवेशादननुगम इति वाच्यम् । सर्वत्र सादृश्यनिमित्ताया एवोत्प्रेक्षायाः सम्भवेनान्यतरत्वादिनिवेशप्रयुक्तगौरवस्यानुपादेयत्वादिति । हेतुत्वेनेति । हेतुरूपतयेत्यर्थः । हेतुसम्भावना हेतुरूपतासम्भावना फलत्वेन फलरूपतया । एवमग्रेऽपि बोध्यम् । अथोदाहृतासूत्प्रेक्षासु बोधप्रकारः प्रदर्श्यते । तत्र धूमस्तोममित्यादौ कोकाङ्गनाविरहानलसम्बन्धिधूमस्तोमाभिन्नतमोविषया सम्भावनेति बोधः । नामार्थयोरभेदान्वयात् । एव 'मुखं चन्द्रं मन्ये' इत्यत्रापि । नूनं मुखं चन्द्र इत्यादौ तु चन्द्रप्रकारकसम्भावनाविषयो मुखमिति बोधः । मुखविषया चन्द्रप्रकारिका च सम्भावना तादात्म्यसंसर्गिकैव तथानुभवाच्चमत्कारप्रयोजकस्य संसर्गान्तरस्याभावाच्च । न चैव चन्द्रत्वप्रकारिका तस्य चन्द्रोपसर्जनत्वात् । एव ध्रुवेवादिशब्दसमभिव्याहारेऽपि बोध्यम् । लिम्पतीवेत्यनुक्तविषयोत्प्रेक्षोदाहरणे तु लिम्पतिना साध्यवसानलक्षणया लेपनव्यापनोभयसाधारणेन सान्द्रमलिनीकारकत्वादिना रूपेणोपस्थापिते तमोव्यापने लेपनसम्भावनान्वयात्सान्द्रमलिनीकारकतमःकर्तृकाङ्गकर्मकलेपनप्रकारकसम्भावनाविषय इति बोधः । व्यञ्जनोपस्थिते व्यापने तादृशसम्भावनान्वय इति प्रदीपकृतः । एवं वर्षतीत्यादावपि बोध्यम् । विशेषणा[illegible]

मित्यादिहेतूत्प्रेक्षोदाहरणे हेतुः पञ्चम्यर्थः । तत्र चाभेदेन प्रकृत्यर्थान्वयः हेतोश्च स्वप्रयोज्याश्रयत्वसम्बन्धेन रक्तत्वविशिष्टे तस्य प्रकारतासम्बन्धेन सम्भावनायां तस्याश्च विषयतया चरणयोरन्वयः । तथा च भूम्यधिकरणकविक्षेपणाभिन्नहेतुकरक्तप्रकारकसम्भावनाविषयावङ्घ्री इति बोधः । न च तादात्म्यसम्बन्धेन हेतुविधेयकत्वाभावान्नेयं हेतूत्प्रेक्षा स्यात्किं तु तादात्म्येन तथाविधरक्तस्वरूपोत्प्रेक्षैवेति वाच्यम् । विवक्षितविवेकेन विक्षेपणे हेत्वभेदस्योत्प्रेक्षणीयतया विक्षेपणं प्रति विशेष्यभूतस्यापि हेतोर्विधेयत्वोपगमात् । मुखं चन्द्र इत्यादिरूपक इवानुयोगित्वमुखस्याभेदस्य विक्षेपणसंसर्गत्वाभ्युपगमेन च विक्षेपणे हेत्वभेदभानसम्भवात् । हेतुविशिष्टस्वरूपोत्प्रेक्षाया मुखतः प्रतीतावपि विवक्षावशेन हेतूत्प्रेक्षात्वेनैव व्यपदेशः । यथा "दध्ना जुहोति" इत्यत्र मुखतो दधिविशिष्टहोमप्रतीतावपि विवक्षितविवेकेन होमे दधिविधित्वव्यपदेश इति बोध्यम् । न च स्वप्रयोज्यत्वसम्बन्धेन स्वप्रयोज्याश्रयत्वसम्बन्धेन वा हेतुरूपधर्मोत्प्रेक्षैव रक्तादौ स्वीक्रियतां कृतमीदृशकल्पनाक्लेशेनेति वाच्यम् । धर्मोत्प्रेक्षाङ्गीकारे दूषणस्य प्रागेवावेदितत्वात् । अत एव । "हर्षा—त्तम्रा मन्ये कलितवसु ते पादयोः पद्मलक्ष्मीः" इति हेतूत्प्रेक्षामुदाहरन्तः प्रकाशकृतोऽपि तत्र हर्षहेतुकलगनतादात्म्यसम्भावनमेवास्वाभाविके लगनेऽभिमतम् । अस्मदुक्तरीत्या तु लक्ष्मीरूपे विषये यथोक्तहर्षहेतुकलगनतादात्म्यसम्भावनमुचितम् । लगनस्य धर्म्युपसर्जनत्वेन सम्भावनायामन्वयायोगादिति ध्येयम् । एवं त्वन्तु—राभेच्छया इत्यसिद्धविषयहेतूत्प्रेक्षायामपि बोध्यम् । विषयसिद्धत्वासिद्धत्वाभ्यां बोधे विशेषाभावात् । मध्यः किमित्यादिफलोत्प्रेक्षास्थले फलं चतुर्थ्यर्थः । तत्र चाभेदेन प्रकृत्यर्थान्वयः पूर्ववत् । फलस्य च प्रयोजकत्वसंसर्गेण बद्धत्वे तद्द्वारकेण तेनैव बद्धे वान्वयस्तत्तादात्म्यसंसर्गकसम्भावनाया मध्ये विषयतया । एवं च कुचधारणाभिन्नफलककनकदामकरणकबद्धत्वाश्रयसम्भावनाविषयो मध्य इति बोधः । एवं प्रायोऽब्जमित्यादावपि फलं तुमुनोऽर्थ इति पूर्ववदेव बोधः । फलोत्प्रेक्षात्वं चोपदर्शितरीत्योपपादनीयमिति बहुवक्तव्येऽपि विस्तरभयादुपरम्यते । बालेन्दुवक्राणीति । न विद्यते विकासो येषां तान्यविकासानि तेषां भावाद्विकासरहितत्वाद्धेतोर्बालेन्दुवत् द्वितीयाचन्द्रवद्वक्राणि तथातिशयेन लोहितान्यारक्तानि पलाशानि पलाशकुसुमानि वसन्तेन नायकेन समागमं प्राप्तानां वनस्थलीनामङ्गनानां सद्यस्तत्कालसम्भूतानि नखक्षतानीव बभुः शुशुभिर इत्यन्वयः ॥

---

१ प्रत्युद्गतः कल्पमणाङ्गणो मम्मटस्येत्यर्थः ।

कुवल०)-पूर्वोदाहरणे निमित्तभूतधर्मसम्बन्धो गम्य इह तूपात्त इति भेदः । नन्विवशब्दस्य सादृश्यपरत्वेन प्रसिद्धतरत्वादुपमैवास्तु । लिम्पतीवेत्युदाहरणे लेपनकर्तुरुपमानत्वार्हस्य क्रियोपसर्जनत्ववदिह नखक्षतानामन्योपसर्जनत्वस्योपमाबाधकस्याभावात् । उच्यते । उपमाया यद्य क्वचित्स्थितैरपि नखक्षतैः सह वक्तुं शक्यतया, वसन्तनायकसमागतवनस्थलीसम्बन्धित्वस्य विशेषणस्यानपेक्षितत्वादिह तदुपादानं पलाशकुसुमानां नखक्षततादात्म्यसम्भावनायामिवशब्दमवस्थापयति । तथात्वे एव तद्विशेषणसाफल्यात् । अस्ति च सम्भावनायामिवशब्दो दूरे तिष्ठन्देवदत्त इवाभातीति ॥

पिनष्टीव तरङ्गाग्रैः समुद्रः फेनचन्दनम् ।
तदादाय करैरिन्दुर्लिम्पतीव दिगङ्गनाः ॥

अत्र तरङ्गाग्रैः फेनचन्दनस्य प्रेरणं पेषणतयोत्प्रेक्ष्यते । समुद्रादुत्थितस्य चन्द्रस्य प्रथमं समुद्रपूरे प्रसृतानां कराणां दिक्षु व्यापनं च समुद्रोपान्तफेनचन्दनकृतलेपनत्वेनोत्प्रेक्ष्यते । उभयत्र क्रमेण समुद्रप्रान्तगतफेनचन्दनपुञ्जीभवनं दिशां धवलीकरणं च निमित्तमिति फेनचन्दनप्रेरणाकिरणव्यापनयोर्विषययोस्तदुपादानादुक्तविषये स्वरूपोत्प्रेक्षे । येषां तूपात्तयोः समुद्रचन्द्रयोरेव तत्कर्तृकपेषणलेपनरूपधर्मोत्प्रेक्षेति मतम् । तेषां मते पूर्वोदाहरणे धर्मिणि धर्म्यन्तरतादात्म्योत्प्रेक्षा । इह तु धर्मिणि धर्मसंसर्गोत्प्रेक्षेति भेदोऽवगन्तव्यः ॥

रात्रौ रवेर्दिवा चेन्दोरभावादिव स प्रभुः ।
भूमौ प्रतापयशसी सृष्टवान्सततोदिते ॥

रात्रौ रवेर्दिवा चन्द्रस्याभावः सत्रपि प्रतापयशसोः सर्गे न हेतुरिति तस्य तद्धेतुत्वसम्भावनमिष्टविषया हेतूत्प्रेक्षा ॥

विवस्वताऽनायिषतेव मिश्राः
स्वगोसहस्रेण समं जनानाम्।
गावोऽपि नेत्रापरनामधेया-
स्तेनेदमान्ध्यं खलु नान्धकारैः॥

अत्र विवस्वता कृतं स्वकिरणैः सह जनलोचनानां नयनमसदेव रात्रावान्ध्यं प्रति हेतुत्वेनोत्प्रेक्ष्यत इत्यसिद्धविषया हेतूत्प्रेक्षा।

(अ०च०) पूर्वेति। धूमस्तोममित्यत्रेत्यर्थः। ननु लोके सम्भावनायामिवशब्दो न दृष्ट इत्यत आह-अस्ति चेति। पिनष्टीवेति। समुद्रस्तरङ्गाणामग्रभागैः फेनरूपं चन्दनं पिनष्टीव। इन्दुस्तत्फेनचन्दनमादाय करैः किरणैः दिग्रूपा अङ्गना लिम्पतीव। अनुलिम्पतीवेत्यर्थः। समुद्रोपान्तेति। समुद्रस्योपान्ते तटे यत्फेनचन्दनं तत्कृतं यत्तासां दिशां लेपनं तत्त्वेनेत्यर्थः। उभयत्र उभयोरुत्प्रेक्षयोः। येषामलङ्कारसर्वस्वकारादीनाम्। रात्राविति। स प्रक्षीणः प्रभुर्भूपतिः भूमौ रात्रौ रवेरभावाद्धेतोरिव दिवा चेन्दोरभावाद्धेतोरिव सततं निरन्तरमुदिते प्रतापयशसी सृष्टवानिर्मितवानित्यर्थः। एकत्रोदाहरणे भावरूपो हेतुरिह त्वभावरूप इति भेदः। विवस्वतेति। विवस्वता सूर्येण स्वस्य गोसहस्रेण किरणसहस्रेण समं मिश्रा मिश्रिता जनानां नेत्रापरनामधेया गावोऽप्यनायिषतेव नीता इव। यथा गोपालेन परकीयाभिर्गोभिर्मिश्राः स्वीया गावो नीयन्ते तथा गोपदवाच्यत्वसाजात्येन मिश्रिता विवस्वतापि नीता इवेत्यर्थः। खलु सम्भावनायाम्। तेन नयनेन हेतुना इदमान्ध्यं न त्वन्धकारैरित्यन्वयः। 'गौः स्वर्गे च बलीवर्दे रश्मौ च कुलिशे पुमान्। स्त्रीसौरभेयीदृग्बाणदिग्वाग्भूष्वप्सु भूम्नि च॥' इति मेदिनी। अत्र चानायिषतेवेति विषयोत्प्रेक्षणपूर्वकं तस्य हेतुत्वेनोत्प्रेक्षणमिति पूर्वस्माद्भेदः। एवं पूर्वत्र इच्छयेति गुणरूपो हेतुरिह तु क्रियारूप इत्यपि द्रष्टव्यम्। अत्र चोत्प्रेक्षाद्वयसत्त्वेऽपि हेतूत्प्रेक्षायाः प्राधान्यात्तत्त्वेनैव व्यपदेशो न तु स्वरूपोत्प्रेक्षात्वेन। तस्या अङ्गत्वात्। एवमन्यत्रापि बोध्यम्।

(कुवल०)–पूरं विधुर्वर्द्धयितुं पयोधेः
शङ्केऽयमेणाङ्कमणिं कियन्ति।
पयांसि दोग्धि, प्रियविप्रयोगे
सशोककोकीनयने कियन्ति॥

अत्र चन्द्रेण कृतं समुद्रस्य बृंहणं सदेव तदा तेन

तस्य चन्द्रकान्तद्रावणस्य कोकाङ्गनाबाष्पस्रावणस्य
च फलत्वेनोत्प्रेक्ष्यत इति सिद्धविषया फलोत्प्रेक्षा ।

रथस्थितानां परिवर्तनाय
पुरातनानामिव वाहनानाम् ।
उत्पत्तिभूमौ तुरगोत्तमानां
दिशि प्रतस्थे रविरुत्तरस्याम् ॥

अत्रोत्तरायणस्याश्वपरिवर्तनमसदेव फलत्वेनोत्प्रेक्ष्यत
इत्यसिद्धविषया फलोत्प्रेक्षा । एता एवोत्प्रेक्षाः ।

"मन्ये शङ्के ध्रुवं प्रायो नूनमित्येवमादिभिः ।
उत्प्रेक्षा व्यज्यते शब्दैरिवशब्दोऽपि तादृशः ॥"

इत्युत्प्रेक्षाव्यञ्जकत्वेन परिगणितानां शब्दानां प्रयोगे
वाच्याः । तेषामप्रयोगे गम्योत्प्रेक्षा ।
यथा—त्वत्कीर्तिर्भ्रमणश्रान्ता विवेश स्वर्गनिम्नगाम् ॥
। ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥

(चं०)—पूरमिति । अयं विधुश्चन्द्रः पयोधेः पूरं वर्द्धयितुमेणाङ्कमणि
चन्द्रकान्तं पिपन्ति अपरिमितानि पयांसि दोग्धीति शङ्के । तथा मिथः
...तिभिर्विप्रयोगे क्षियेते सति सवोकानां कोकाङ्गनानां नयने । यर्भभूते ।
...कयन्ति पयांसि दोग्धीति शङ्के इत्यन्वयः । दुहेर्द्विकर्मकत्वादेणाङ्कमणि-
नेति द्वितीया । एवं नयने इत्यत्रापि । मध्यः किमित्यत्रैकस्य वृद्धत्वस्य
फलत्वेन कुचधृतेरुत्प्रेक्षणमिह तु द्रावणस्रावणयोर्द्वयोः फलत्वेन पूर-
वर्द्धनस्य तादीति भेदः । बृंहण वर्द्धनं सदा वर्द्धनकाले तेन चन्द्रेण ।
रथस्थितानामिति । रविः रथे स्थितानां नियुक्तानां पुरातनानां वाहना-
मश्वानां परिवर्तनायेव तुरगोत्तमानामुत्पत्तिभूमौ उत्तरस्यां दिशि प्रतस्थ
इत्यन्वयः । भायोऽजभित्यत्रैकस्य गुणस्य फलत्वेनोत्प्रेक्षणमिह तु परिवर्तन-
क्रियाया इति भेदः । नन्वलङ्कारसर्वस्वकारादिभिरन्येषामपि जात्यादिभे-
दानामुक्तत्वात्कुतस्तेन प्रदर्शिता इत्याशङ्क्याह—एता एवेति । उक्तभेदा
एवेत्यर्थः । उत्प्रेक्षा इत्यनन्तरं चमत्कारविशेषप्रयोजिका इति शेषः । तथा
च जात्यादिभेदानां चमत्कारविशेषानाधायकत्वादप्रदर्शनमिति भावः ।
इत्युत्प्रेक्षेति । इत्यनेनोत्प्रेक्षाबोधकत्वेनेत्यर्थः । त्वत्कीर्तिरिति । अत्रानु-
क्तस्वर्गगमनाविषया स्वर्गङ्गाप्रवेशतादात्म्योत्प्रेक्षा । विशेषणीभूतभ्रमण-
श्रान्तत्वरूपहेतूत्प्रेक्षा वा प्रतीयत इति बोध्यम् ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥

इति श्रीमत्तत्सदुपाख्यवैद्यनाथकृतायामलङ्कारचन्द्रिकाख्यायां
कुवलयानन्दव्याख्यायामुत्प्रेक्षाप्रकरणम् ॥ १२ ॥

(चन्द्रा०)–रूपकातिशयोक्तिः स्यान्निगीर्याध्यवसानतः।
पश्य नीलोत्पलद्वन्द्वान्निःसरन्ति शिताः शराः॥ ३९॥

(कुव०)–विषयस्य स्वशब्देनोल्लेखनं विषयिवाचकेनैव शब्देन ग्रहणं विषयनिगरणं तत्पूर्वकं विषयस्य विषयिरूपतयाध्यवसानमाहार्यनिश्चयस्तस्मिन्सति रूपकातिशयोक्तिः। यथा नीलोत्पलशरशब्दाभ्यां लोचनयोः कटाक्षाणां च ग्रहणपूर्वकं तद्रूपताध्यवसानम्।

यथा वा–वापी कापि स्फुरति गगने तत्परं सूक्ष्मपद्या
सोपानालीमधिगतवती काञ्चनीमैन्द्रनीली।
अग्रे शैलौ सुकृतिसुगमौ चन्दनच्छन्नदेशौ
तत्रत्यानां सुलभममृतं सन्निधानात्सुधांशोः॥

अत्र वाप्यादिशब्दैर्नाभिप्रभृतयो निगीर्णाः। अत्रातिशयोक्तौ रूपकविशेषणं रूपके दर्शितानां विधानामिहापि सम्भवोऽस्तीत्यतिदेशेन प्रदर्शनार्थम्। तेनात्राप्यभेदातिशयोक्तिस्ताद्रूप्यातिशयोक्तिरिति द्वैविध्यं द्रष्टव्यम्। तत्राप्याधिक्यन्यूनताविभागश्चेति सर्वमनुसन्धेयम्।

अ०चं०)-अतिशयोक्तिं लक्षयति-रूपकातिशयोक्तिरिति। ग्रहणमुपस्थानम्। विषयिरूपतयेति। विषयिणो रूपमस्य तस्य भावस्तत्ता तयेत्यर्थः। एवं चाभेदताद्रूप्यान्यतरत्। तस्मिन्सतीति। सत्समीक्षमयोक्तिरित्यभिप्रायेण। एवं चानुपात्तविषयधर्मिकाहार्यनिश्चयविषयीभूतम्। विषयभेदताद्रूप्यान्यतरद्रूपकातिशयोक्तिरिति लक्षणम्बोध्यम्। अत्र रूपकवारणायानुपात्तेति। अयमेव च रूपकादस्यां विशेषोऽतिशय इत्युच्यते। भ्रान्तिवारणायाहार्येति। उत्प्रेक्षावारणाय निश्चयेति। नीलोत्पलेति। अत्र नीलोत्पलपदात्साध्यवसानलक्षणया शरयलद्वयोभयानुगतकान्तिविशेषादिपुरस्कारेणोपस्थिते कामिनीनयने शक्त्युपस्थितस्य नीलोत्पलविशिष्टस्याभेदसंसर्गेणान्वयः। शक्त्युपस्थितयोः कृतीष्टसाधनतयोरिव शक्तिलक्षणाभ्यामुपस्थितयोरप्येकपदार्थयोस्तात्पर्यवशेनान्वयाङ्गीकारे बाधकाभावात्। एवं च नीलोत्पलाभिन्नकान्तिविशेषवद्द्वन्द्वादिति बोधादियमभेदातिशयोक्तिरित्युच्यते। न चैवं सति रूपकादवैलक्षण्यमिति वाच्यम्। रूपके विषयविभेदस्याप्यस्य विषयतावच्छेदकस्य भानेन वैलक्षण्यस्य

स्फुटत्वात्। यदा त्वभेदभाने न तात्पर्यं किंतु भेदभाने तदा भ्रान्तिविशेषादिरूपताद्रूप्यस्यैव बोधात्ताद्रूप्यातिशयोक्तिर्वक्ष्यते। इति बोध्यम्। वापीति। मध्यभागमारभ्य मुखपर्यन्तं नायिकाङ्गवर्णनमिदम्। गगने सूक्ष्मतया तद्रूप्लक्ष्ये मध्ये वाप्यनिर्वचनीयशोभा वापी तद्वद्गम्भीरा नाभिः स्फुरति शोभते तत्परं तदूर्ध्वभागे ऐन्द्रनीली इन्द्रनीलघटिता सूक्ष्मपद्या सरणिस्तद्रूच्छ्या मा रोमावलिः स्फुरतीत्यन्वयः। पश्यतेति। किंभूता। काञ्चननिर्मिता। सोपानपङ्क्तिस्तत्सदृशी त्रिवलीमधिगतवती प्राप्तवती तथा अग्रे तदूर्ध्वदेशे शैलौ तद्वत्तुङ्गविशालौ कुचौ स्फुरत इति विभक्तिविपरिणामेन सम्बध्यते। रीदृशौ। सुकृतिना पुण्यकृता सुगमौ सुलभगमनौ सुलभौ वा पुनः कीदृशौ। चन्दनतरुभिः चन्दनपङ्केन चाच्छन्नौ श्यामौ देशौ ययोस्तथाभूतौ। तत्परयाना तदाश्लिष्टाना च सुधांशोस्तद्वदाह्लादकस्य मुखस्य सन्निधानादमृतं तद्वदास्वाद्य मधरमाधुर्यं सुलभमित्यन्वयः। विधानां भेदानाम्। इत्यस्य प्रदर्शनार्थमित्यनेनान्वयः। अविद्वेशेनेति। सादृश्येनेत्यर्थः। मुख्यरूपकाभेदस्यातिशयोक्त्यभावाद्रूपक सदृशपरम्। "षण्मासमग्निहोत्रं जुहुती" त्यग्निहोत्रपदवद्धर्मातिदेशकमित्याशयः। आधिक्यन्यूनतारहितायामयोक्तरुक्तोदाहरणेषु प्रसिद्धतरत्वादनुपादानं बोध्यम्। यत्तत्र केश्चिदुक्तं विषयिवाचकपदस्य विषये साध्यवसानलक्षणायां शक्यतावच्छेदकमात्रप्रकारकलक्ष्यार्थविशेष्यकबोधस्य कार्यतावच्छेदकम्, एवं च निगरणे सर्वत्र विषयतावच्छेदकधर्मरूपेणैव विषयस्य भानं न विषय्यभिन्नत्वेनेति स्थितेऽभेदातिशयोक्तिस्ताद्रूप्यातिशयोक्तिरिति द्वैविध्यमयुक्तमिति, तन्मोढविलसितम्। शक्यतावच्छेदकस्य लक्ष्ये पूर्वमप्रतीतत्वेन तद्विशिष्टतया लक्षणाया असम्भवात्, यद्धर्मविशिष्टे शक्यसम्बन्धग्रहस्तद्धर्मप्रकारकलक्ष्योपस्थिते समानप्रकारकशाब्दबोधे, हेतुत्वाल्लक्षणापरिहार्यायां अनुपपत्तेस्तदयस्यत्वाच्च। एवमपि तात्पर्यवशात्तादृशबोधाङ्गीकारे तद्वशादेव शक्याभेदप्रकारकबोधेऽपि बाधकाभावान्मात्रपदेन विषयतावच्छेदकस्यैव व्यावर्तनादिति दिक्।

(कुव०)-सुधाबद्धग्रासैरुपवनचकोरैरनुसृतां
किरञ्ज्योत्स्नामच्छां लवलिफलपाकप्रणयिनीम्।
उपप्राकाराग्रं प्रहिणु नयने तर्कय मना-
गनाकाशे कोऽयं गलितहरिणः शीतकिरणः॥

इत्यत्र कोऽयमित्युक्त्या प्रसिद्धचन्द्राद्भेदस्तत उत्कर्षश्च गमितः। एवमन्यत्राप्यूहनीयम्॥ ३९॥

(अ०च०)-सुधाबद्धेति। विद्वशालभञ्जिकारव्यायां नाटिकायां स्फटिकप्राकारशिरस्यागतां मृगाङ्कावलीमालोकयतो राज्ञो विदूषक प्रत्युक्तिरियं

म् । प्राकाराग्रसमीपे नयने प्रहिणु प्रेरय । मनाक् ईषत्तर्कय । अनाकाशे अनन्तरिक्षे कोऽयं शीतकिरणश्चन्द्र इति मुखे चन्द्रगताह्लादकारित्वरूपताद्रूप्याध्यवसानम् । कीदृशः । गलितश्च्युतो हरिणो यस्मात्तथाभूतस्तेन निष्कलङ्कत्वरूपोत्कर्षाभिव्यक्तिः । पुनः कीदृक् । सुधायां बद्धो ग्रासस्तदभिलाषो यैस्तैरुपवनसम्बन्धिभिश्चकोरैरनुसृतां लवल्याः फलपाकस्य प्रणयिनीं सदृशीमच्छां स्वच्छां ज्योत्स्नां तत्त्वेनाध्यवसितां कान्तिं प्रभां किरन्प्रसारयन्नित्यर्थः । लवली लताविशेषो ' हरफारेवडी ' इति भाषाप्रसिद्धः । ' प्राकारो वरणः सालः ' इत्यमरः । सुधाबद्धग्रासैरिति क्वचित्पाठस्तत्राप्युक्त एवार्थः । नवलवल्लीति पाठे नवश्चासौ लवलिपाकश्चेत्यन्वयो बोध्यः । नन्विहाभेदविवक्षैव किं न स्यादत आह- अत्रेति । कोऽयमित्यनेनानिर्ज्ञाततत्त्वप्रकाशनात्प्रसिद्धस्य निर्ज्ञातत्वात्तद्भिन्नत्वप्रतीतिरिति भावः । गर्भितो गलितेत्यादिविशेषणव्यङ्ग्यार्थेनाभिप्रेतः । अन्यत्रापीति । " अनुच्छिष्टो देवैरपरिदलितो राहुदशनैः कलङ्केनाश्लिष्टो न खलु परिभूतो दिनकृता । कुहूभिर्नो लीनो न च युवतिवक्त्रेण विजितः कलानाथः कोऽयं कनकलतिकायामुदयते " इत्यादावित्यर्थः । अथवान्यत्रापि न्यूनतायामपीत्यर्थः । कोऽयं भूमिगतश्चन्द्र इत्यादावधिकविषयरूपन्यूनताप्रकाशनमूहनीयमिति भावः । ननूक्तोदाहरणेष्वयमिति विषयस्योपादानात्कथमतिशयोक्तिरिति चेदत्राहुः । इदं त्वस्य विषयिविशेषणतयैव विवक्षायामतिशयोक्तिरेव । यदा तु विषयविशेषणत्वविवक्षा तदा रूपकमिति व्यवस्था । अत एव प्रकाशकृता दशमे रूपकातिशयोक्त्यादिसन्देहसंकरे । " नयनानन्ददायीन्दोर्बिम्बमेतत्प्रसीदति ॥ " इत्युदाहृतमिति ॥ ३५ ॥

(चन्द्रा०)-यद्यपह्नुतिगर्भत्वं सैव सापह्नवा मता ।
त्वत्सूक्तिषु सुधा राजन्भ्रान्ताः पश्यन्ति तां विधौ ॥ ३६ ॥

(कुवल०)-अत्र त्वत्सूक्तिमाधुर्यमेवामृतमित्यतिशयोक्तिश्चन्द्रमण्डलस्थममृतं न भवतीत्यपह्नुतिगर्भा । यथा वा-

मुक्ताविद्रुममन्तरा मधुरसः पुष्पं परं धूर्वहं
प्रालेयद्युतिमण्डले खलु तयोरेकासिका नार्णवे ।
तद्वोद्भाति शङ्खमूर्ध्नि न पुनः पूर्वाचलाभ्यन्तरे
तानीमानि विकल्पयन्ति त इमे येषां न सा दृक्पथे ॥

अत्राधररस एव मधुरस इत्याद्यतिशयोक्तिः पुष्परसो

मधुरसो न भवतीत्यपह्नुतिगर्भा ॥ अलङ्कारसर्वस्वकृता स्वरूपोत्प्रेक्षायां सापह्नवत्वमुदाहृतम् ॥

"गतासु तीरं तिमिघट्टनेन
ससम्भ्रमं पौरविलासिनीषु ।
यत्रोल्लसत्फेनततिच्छलेन
मुक्ताट्टहासेव विभाति शिप्रा ॥"

इति । ततस्त्वयमन्य भेदः । एतत्तु शुद्धापह्नुतिगर्भम् । यत्र फेनततित्वमपह्नुतं तत्रैवाट्टहासत्वोत्प्रेक्षणादिह तु पर्यस्तापह्नुतिगर्भत्वमिन्दुमण्डलादावपह्नुतस्यामृतादेः सूक्त्यादिषु निवेशनात् । इदं च पर्यस्तापह्नुतिगर्भत्वमुत्प्रेक्षायामपि सम्भवति ।

(अ०चं०)-एनां विभजते—यत्रापह्नुतीति । अपह्नुतिगर्भत्वं पर्यस्तापह्नुतिगर्भत्वं सैव रूपकातिशयोक्तिरेव । तथा च सापह्नवत्वनिरपह्नवत्वभेदेन द्विविधाऽतिशयोक्तिरिति भावः । मुक्तेति । तान्यनुभवैकवेद्यानीमानि वस्तूनि ते इमे जनाः विकल्पयन्ति सदसद्वेति विकल्पविषयाणि कुर्वन्ति । येषां जनानां सा प्रकान्ता सुन्दरी दृक्पथे लोचनमार्गं नावतीर्णेत्यन्वयः । तादृशसुन्दरीदर्शनशालिनस्तु विकल्पयन्तीति भावः । तानि कानि वस्तूनि तत्राह । मुक्ता मौक्तिकं विद्रुमं प्रवालं चान्तरा अनयोर्मध्ये मधुरसः । " अन्तरान्तरेण युक्ते " इति द्वितीया । पुष्पं परं केवलं धूर्वहं भारवाहकं न तु मधुरसयुक्तम् । तयोः मुक्ताविद्रुमयोः खलु निश्चितं प्रालेयद्युतिमण्डले चन्द्रमण्डले एकासिका एकस्मिन्नासिका अवस्थितिरैकाधिकरण्यमित्यर्थः । न त्वर्णवे समुद्रे तच्च चन्द्रमण्डलं च शंखस्य मूर्ध्नि मस्तके उदश्चति उदयं प्राप्नोति । न पुनः पूर्वाचलस्योदयगिरेरभ्यन्तरे उदश्चति । अत्र मुक्ताविद्रुममधुरसप्रालेयद्युतिमण्डलशङ्खशब्दैः क्रमेण दन्ताधरतन्माधुर्यमुखकण्ठा निगीर्णाः । पूर्वोदाहरणे भ्रान्तत्वोक्त्या स्पष्टोऽपह्नवः । इह तु परं धूर्वहमित्युक्त्या गूढ इति भेदः । 'प्रालेयं मिहिका च' इत्यमरः । गतास्विति । पुरे भवाः पौर्यस्तासु विलासिनीषु तिमीनां मत्स्यानां संघट्टनेन ससम्भ्रमं सभयं तीरं प्रति गतासु सतीषु यत्र नगर्यां शिप्रा नदी उल्लसन्तीनां फेनततीनां छलेन मुक्तः कृतोऽट्टहास उद्धतहास्यं यया तथाभूतेव विभातीत्यन्वयः । इवीति । इत्यत्रेत्यर्थः । इन्दुमण्डलादावित्यादिपदात्पुष्परसादिपरिग्रहः । सूक्त्यादिष्विति ।

---

१ अयमेकस्मिन्पुस्तके उपलभ्य श्लोकः ।

सूक्तिमाधुर्यादिष्वित्यर्थः । आदिना अधरमाधुर्यपरिग्रहः । निवेशनादभेदाध्यवसानात् ।

(कुवल०)–तत्र स्वरूपोत्प्रेक्षायांयथा–

जानेऽतिरागादिदमेव बिम्बं
बिम्बस्य च व्यक्तमितोऽधरत्वम् ।
द्वयोर्विशेषावगमाक्षमाणां
नाम्नि भ्रमोऽभूदनयोर्जनानाम् ॥

अत्र प्रसिद्धफले बिम्बतापह्नुत्यातिरागेण निमित्तेन दमयन्त्यधरे तदुत्प्रेक्षा पर्यस्तापह्नुतिगर्भा । हेतूत्प्रेक्षायां तद्गर्भत्वं प्राग्लिखिते हेतूत्प्रेक्षोदाहरणे एव दृश्यते । तत्र चान्धकारेष्वान्ध्यहेतुत्वमपह्नुत्यान्यत्र तन्निवेशितम् । फलोत्प्रेक्षायां यथा–

रवितप्तो गजः पद्मांस्तद्गृह्यान्बाधितुं ध्रुवम् ।
सरो विशति न स्नातुं गजस्नानं हि निष्फलम् ॥

अत्र गजस्य सरःप्रवेशं प्रति फले स्नाने फलत्वमपह्नुत्य पद्मबाधने तन्निवेशितम् । अलमनया प्रसक्तानुप्रसक्त्या प्रकृतमनुसरामः ॥ ३६ ॥

(अ०चं०)–जाने इति । दमयन्तीं वर्णयतो नलस्योक्तिः । अतिशयिताद्रागाल्लौहित्यादिदमधरस्वरूपमेव बिम्बमिति जाने न तु बिम्बफलमित्येवकारार्थः । बिम्बस्य बिम्बफलस्यातोऽस्मादोष्ठादधरत्वं निकृष्टत्वं व्यक्तं स्फुटम् । यथ त्वं विपरीतालोके प्रसिद्धिस्तत्राह । द्वयोरनयोर्विशेषस्य तारतम्यस्यावगमे बोधेऽक्षमाणामसमर्थानां जनानां नाम्नि भ्रमो विपर्यासोऽभूदिति । अन्यत्रेति । सूर्यकर्तृके नेत्रापरपर्यायगोलयने इत्यर्थः । निवेशितमुत्प्रेक्षितम् । रवीति । रविणा सन्तप्तो गजस्तस्य रवेर्गृह्यान्पक्ष्यान्पद्मिनीति यावत् । ध्रुवं प्रायो बाधितुं सरः प्रविशति न तु स्नातुं स्नानार्थम् । हि यस्माद्गजस्य स्नानं निष्फलं निष्प्रयोजनमित्यन्वयः । प्रसक्तानुप्रसक्त्येति । अतिशयोक्तेः 'सापह्नवत्वकथनप्रसङ्गादलङ्कारसर्वस्वकृदुक्त स्वरूपोत्प्रेक्षायां शुद्धापह्नुतिगर्भत्वं दर्शितं तदनुप्रसक्त्या च त्रिविधास्वप्युत्प्रेक्षासु पर्यस्तापह्नुतिगर्भत्वमित्यर्थः ॥ ३६ ॥

(चन्द्रा०)–भेदकातिशयोक्तिस्तु तस्यैवान्यत्ववर्णनम् ।
अन्यदेवास्य गाम्भीर्यमन्यद्धैर्यं महीपतेः ॥ ३७ ॥

(कुवल०)—अत्र लोकप्रसिद्धगाम्भीर्याद्यभेदेऽपि भेदो वर्णितः।
यथा वा—अन्येयं रूपसम्पत्तिरन्या वैदग्ध्यधोरणी ॥
नैषा नलिनपत्राक्षी सृष्टिः साधारणी विधेः ॥ ३७ ॥

(अ०चं०)—भेदकेति । तस्यैव तज्जातीयस्यैवान्यत्ववर्णनं तज्जातीयभिन्नत्वेन वर्णनं तच्चाहार्यं बोध्यम् । एवमग्रेऽपि । तेन भ्रान्तौ नातिव्याप्तिः । इदं च लोकोत्तरत्वप्रतिपत्त्यर्थम् । अन्यदेवेति । अस्य महीपतेर्गाम्भीर्यं भिन्नमेवेत्यर्थः । अन्येयमिति । रूपं सौन्दर्यं वैदग्ध्यं चातुर्यं धोरणी परिपाटी । एषा नलिनपत्राक्षी विधेः साधारणी सृष्टिर्नेत्यन्वयः । अत्रोत्तरार्धे नञ्भङ्ग्या अन्यत्ववर्णनं विशेषः ॥ ३७ ॥

(चन्द्रा०)—सम्बन्धातिशयोक्तिः स्यादयोगे योगकल्पनम्।
सौधाग्राणि पुरस्यास्य स्पृशन्ति विधुमण्डलम् ॥३८॥

(कुव०)—यथा वा—कतिपयदिवसैः क्षयं प्रयायाः
स्कनकगिरिः कृतवासरावसानः ।
इति मुदमुपयाति चक्रवाकी
वितरणशालिनि वीररुद्रदेवे ॥
अत्र चक्रवाक्याः सूर्यास्तमयकारकमहामेरुक्षयसम्भावनामयुक्तसन्तोषासम्बन्धेऽपि तत्सम्बन्धो वर्णितः ॥ ३८ ॥

(अ०चं०)—सम्बन्धेति । अयोगे असम्बन्धे योगकल्पनं सम्बन्धवर्णनम् । सम्बन्धश्चाभेदभिन्नस्तथा सत्यन्यतयाऽनिरूपितो ग्राह्यः । तेन रूपकातिशयोक्त्यादिभेदेषु नातिव्याप्तिः । सौधेति । 'सौधोऽस्त्री राजसदनम्' इत्यमरः । नन्वत्रैव स्पृशन्तीवेन्दुमण्डलमित्याद्यपद्प्रयोगे तदपेक्षाप्रतीतेस्तत्प्रयोगे गम्योत्प्रेक्षात्वमुचितम् । इवादिसत्त्वे या वाच्योत्प्रेक्षा सैव तदभावे गम्योत्प्रेक्षेति नियमात् । अन्यथा स्वर्गपतितभ्रमणभ्रान्त्यादिपूर्वोदाहृते पद्येऽपि गम्योत्प्रेक्षा न स्याद्विशेषाभावादिति चेन्नैवम् । उपदर्शितनियमस्यालङ्कारान्तराविषय एवाभ्युपगमात् । अन्यथा नूनं मुखं चन्द्र इत्यादौ नूनमित्यप्रयोगे गम्योत्प्रेक्षापत्तेः । अत एव प्रकृतेऽसम्बन्धे सम्बन्धवर्णनरूपातिशयोक्त्यलङ्कारविषये न गम्योत्प्रेक्षावकाशोऽन्यथा तिरिमुदाहरणं तु भ्रमणभ्रान्ते स्वरूपदेशे गम्योत्प्रेक्षाभिमता न तु 'स्वर्गद्वारबंगाल' इति सर्वसम्मतम् । असन्दिग्धमुदाहरणान्तरमाह । यथा वेति । कतिपयेति । वीररुद्रदेवाख्ये नृपे वितरणशालिनि दानशालिनि सति चक्रवाकी इति मुदं सन्तोषमुपयाति प्राप्नोति । इति किम् । तत्र पारक्यपरित्याग नाशो

येन स कनकगिरिः सुमेरुः कतिपयैरल्पैर्दिवसैः क्षयं प्रयायादिति । सम्भावनायां लिङ् ॥ ३८ ॥

(चन्द्रा०)–योगेऽप्ययोगो सम्बन्धातिशयोक्तिरितीर्यते ।
त्वयि दातरि राजेन्द्र स्वर्द्रुमान्नाद्रियामहे ॥ ३९ ॥

(कुवल०)–अत्र स्वर्द्रुमेष्वादरसम्बन्धेऽपि तदसम्बन्धो वर्णित इत्यसम्बन्धातिशयोक्तिः ।

यथा वा–अनयोरनवद्याङ्गि स्तनयोर्जृम्भमाणयोः ।
अवकाशो न पर्याप्तस्तव बाहुलतान्तरे ॥ ३९ ॥

(अ०चं०)–योगेपीति । योगे सत्यप्ययोगवर्णनमित्यर्थः । स्वर्गस्था द्रुमाः कल्पवृक्षादयः । स्वर्द्रुमेष्विति विषयसप्तमी । स्वर्द्रुमविषये य आदरस्तस्य सम्बन्धेऽप्यर्थादर्थिषु । यद्वा आर्थेषु स्वर्द्रुमविषयादरसम्बन्धाभावमतिवीतत्समानवित्तिवेद्यतया स्वर्द्रुमेष्वत्यादरविषयत्वाभावावगमात्यथाश्रुतमेव साधु । अनयोरिति । अनवद्यानि निर्दुष्टानि अङ्गानि यस्यास्तथाभूते इति सम्बोधनम् । जृम्भमाणयोर्वर्द्धमानयोरनयोः स्तनयोस्तव बाहुलतयोरन्तरे मध्ये पर्याप्तोऽवकाशो नास्तीत्यन्वयः । अत्र बाहुलतयोरन्तरे स्तनपर्याप्तावकाशसम्बन्धेपि तदसम्बन्ध उक्तः ॥ ३९ ॥

(चन्द्रा०)–अक्रमातिशयोक्तिः स्यात्सहत्वे हेतुकार्ययोः ।
आलिङ्गन्ति समं देव ज्यां शराश्च पराश्च ते ॥ ४० ॥

(कुव०)–अत्र मौर्व्यां यदा शरसन्धानं तदानीमेव शत्रवः क्षितौ पतन्तीति हेतुकार्ययोः सहत्वं वर्णितम् । यथा वा–
मुञ्चति मुञ्चति कोशं भजति च भजति प्रकम्पमरिवर्गः ।
हम्मीरवीरखड्गे त्यजति त्यजति क्ष्मामाशु ॥
अत्र खड्गस्य कोशत्यागादिकाल एव रिपूणां धनगृहत्यागादि वर्णितम् ॥ ४० ॥

(अ०चं०)–अक्रमेति । क्रमः पौर्वापर्यं तदभावोऽक्रमस्तद्रूपस्यातिशयोक्तिरित्यर्थः । सहत्वे समकालत्वे । आलिङ्गन्ति समं युगपज्ज्यां मौर्वीं पृथ्वीं च पराः शत्रवः । मुञ्चतीति । हम्मीरसंज्ञकस्य वीरस्य खड्गे कोशं पिधानं मुञ्चति सापराधानां वर्गः समूहोऽपि कोशं भाण्डारं मुञ्चति, तथा खड्गे प्रकम्पमुल्लास-

सोऽपि क्षमां पृथ्वीं त्यजतीत्यर्थः। 'कोशोऽस्त्री कुड्मले खड्गे पिधानेऽर्थौघदिव्ययोः।' इत्यमरः। अत्र शतृप्रत्ययभङ्ग्या यौगपद्यवर्णनं विशेषः। धनगृहेति। धनसम्बन्धिगृहेत्यर्थः॥ ४०॥

(चन्द्रा०)—चपलातिशयोक्तिस्तु कार्ये हेतुप्रसक्तिजे।
यास्यामीत्युदिते तन्व्या वलयोऽभवदूर्मिका॥ ४१॥

(कुव०)—अत्र नायकप्रवासप्रसक्तिमात्रेण योषितोऽतिकार्श्यं कार्यमुखेन दर्शितम्। यथा वा—

आदातुं सकृदीक्षितेऽपि कुसुमे हस्ताग्रमालोहितं
लाक्षारञ्जनवार्तयापि सहसा रक्तं तलं पादयोः।
अङ्गानामनुलेपनस्मरणमप्यत्यन्तखेदावहं
हन्ताधीरदृशः किमन्यदलकामोदोऽपि भारायते॥
यामि न यामीति धवे वदति पुरस्तत्क्षणेन तन्वङ्ग्याः।
गलितानि पुरो वलयान्यपराणि तथैव दलितानि॥४१॥

(अ०च०)—चपलेति। हेतोः प्रसक्तिर्ज्ञानं तज्जन्ये कार्ये सतीत्यर्थः। यास्यामीति उदिते उक्ते। प्रियेणेति शेषः। तन्व्या ऊर्मिका अङ्गुलीयकं वलयः कङ्कणमभवदित्यर्थः। "ऊर्मिका त्वङ्गुलीये स्याद्भ्रभङ्गतरङ्गयोः।" इति विश्वः। कार्यमुखेनेति। अङ्गुलीयकस्य कङ्कणपदप्राप्तिरूपकार्यवर्णनद्वारेणेत्यर्थः। आदातुमिति। सहजसौकुमार्यवत्या विरहदशायां तदतिशयवर्णनमिदम्। हन्तेति खेदे। आदातुं ग्रहीतुं सकृदेकवारमपि कुसुमे ईक्षिते सत्यधीरदृशो हस्ताग्रमालोहितं भवतीति शेषः। अपिना किमु गृहीते इति गम्यते। लाक्षया यद्रञ्जनं तद्वार्तयापि सहसाकस्मात्पादयोस्तलं रक्तं भवति किमु रञ्जनेनेति पूर्ववत्। अथाङ्गानां चन्दनादिना यदनुलेपनं तत्स्मरणमप्यत्यन्तखेदकरं किमुतानुलेपनं किमन्यद्वाच्यमिति शेषः। अलकानामगुरुधूपाद्यामोदोऽपि भारायते भार इवाचरतीत्यर्थः। कर्तरि क्यङ्। अत्रादानादिरूपहेतुप्रसक्तिमात्रेण हस्ताग्रलौहित्यादिरूपकार्योत्पत्तेः साक्षादेव वर्णनं न तु कार्यमुखेनेति पूर्वस्माद्भेदः। हेतुकार्ययोरिव हेतुप्रसक्तिकार्ययोरपि समकालत्वं सम्भवतीति सूचयितुमुदाहरणान्तरमाह— यामीति। धवे दयिते यामि न यामीति वदति सति तत्क्षणेन तत्कालमेव तन्वङ्ग्याः पुरोवलयान्यग्रिमकङ्कणानि पुरः प्रथमं गलितान्यपराण्यपि तथैव तत्कालमेव दलितानि भग्नानीत्यन्वयः। 'पुरोऽग्रे प्रथमे च स्यात्' इति विश्वः। अत्र वदति गलितानीति शतृप्रत्ययेन समकालतावगतिः॥ ४१॥

(चन्द्रालो०)–अत्यन्तातिशयोक्तिस्तु पौर्वापर्यव्यतिक्रमे।
अग्रे मानो गतः पश्चादनुनीता प्रियेण सा ॥ ४२ ॥

(कुवल०)–कवीन्द्राणामासन्प्रथमतरमेवाङ्गणभुव-
श्चलद्भृङ्गासङ्गाकुलकरिमदामोदमधुराः ।
अमी पश्चात्तेषामुपरि पतिता रुद्रनृपतेः
कटाक्षाः क्षीरोदप्रसरदुरुवीचीसहचराः ॥

एतास्तिस्रोऽप्यतिशयोक्तयः कार्यशैघ्र्यप्रत्यायनार्थाः॥४२॥

(अ०चं०)–अथ हेतुकार्ययोरित्यनुवर्तते । तत्पौर्वापर्येति क्वचित्पाठः साधुरेव । व्यतिक्रमेण वैपरीत्यम् । अग्रे प्रथममनुनीता समाहिता । कवीन्द्राणामिति । कविश्रेष्ठानामङ्गणसम्बन्धिन्यो भूमयः प्रथमतरमेव प्रथममेव चलतां चपलानां भृङ्गाणां भ्रमराणामासङ्गेनाकुलानां करिणां मदजलस्यामोदेन परिमलेन मधुरा रमणीया आसन्नभवन् । पश्चादनन्तरं तेषां कवीनामुपरि रुद्रसंज्ञकस्य नृपतेरमी वर्ण्यमानाः कटाक्षाः पतिताः । कीदृशाः । क्षीरसमुद्रो यस्य तथाभूतस्य क्षीरार्णवस्य प्रसरन्तीनामुरुवीचीनां बृहत्तरङ्गाणां सहचरास्तत्सदृशा इत्यर्थः । "उदकस्योदः संज्ञायाम्" इत्युदादेशः । अत्र यथोक्तकटाक्षरूपकार्यमुखेन नृपतिप्रसादरूपहेतुकथनं पूर्वस्माद्विशेषः । एता अप्पयदीक्षितोक्ताः । अथोक्तेषु प्रभेदेष्वनुगतप्रवृत्तिनिमित्ताभावात्कथमतिशयोक्तिपदप्रयोग इति चेदत्राहुः । सप्तप्रभेदान्यतमत्वमेव सर्वानुगतमतिशयोक्तिपदप्रवृत्तिनिमित्तं तदेव च सामान्यलक्षणमिति । नव्यास्तु निगीर्याध्यवसानमेवातिशयोक्तिः प्रभेदान्तरं त्वनुगतरूपाभावादलङ्कारान्तरमेव । न चान्यत्वादिप्रभेदेष्वन्यत्वादिभिरभेदादीनां निगरणं सम्भवतीति वाच्यम् । अन्यत्वादिभिरभेदस्य तु प्रतीतेरेव चमत्कारित्वेनानुभवसिद्धत्वादन्यत्वादिभिरभेदप्रतीतिपर्यन्तानुभवाद्दूरे । अन्यतमत्वं तु नालङ्कारविभाजकोपाधितां भजते अप्रामाणिकत्वादिति वदन्ति । वस्तुतस्तु रूपकभिन्नत्वे सति चमत्कृतिजनकाहार्यारोपनिश्चयविषयत्वमेवातिशयोक्तिसामान्यलक्षणम् । रूपकवारणाय रूपकेति, भ्रान्तिवारणायाहार्येति, उत्प्रेक्षानिरासाय निश्चयेति । रूपकातिशयोक्तिप्रभेदस्य द्वितीयप्रभेदेऽन्यत्वस्य तृतीये सम्बन्धस्य चतुर्थेऽसम्बन्धस्य पञ्चमे सहत्वस्य षष्ठे हेतुप्रसक्तिमात्रस्य सप्तमे पौर्वापर्यस्य च यथायथमारोपविषयत्वमस्त्येवेति लक्षणसमन्वयः । न चैवंविधारोपस्य रूपकस्वभावोक्तिभिन्नेषु प्रायशः सर्वालङ्कारेषु सत्त्वादतिव्याप्तिरिति वाच्यम् । इष्टापत्तेः । अलङ्कारान्तराणां चमत्कारे प्राधान्यमपि मदुक्तिनापि ... अतिशयोक्तिप्राधान्येन व्यपदेशानभ्युप-

५

त्। अत एव काव्यप्रकाशकृता विशेषालङ्कारप्रसङ्गेऽभिहितं "सर्वत्रैवं-विधे विषयेऽतिशयोक्तिरेव प्राणत्वेनावतिष्ठते। तां विना प्रायेणाल-ङ्कारत्वाभावात्।" अत एवोक्तम्। "सैषा सर्वत्र वक्रोक्तिरनयार्थो विभाव्यते। यत्नोऽस्यां कविभिः कार्यः कोऽलङ्कारोऽनया विना।" इति। द-ण्डिनाप्युक्तम्। "अलङ्कारान्तराणामप्येकमाहुः परायणम्। वागीशम-हितामुक्तिमिमामतिशयाह्वयाम्॥" इति॥ इति श्रीमत्तत्सदुपाख्यवैद्यना-थकृतायामलङ्कारचन्द्रिकायां श्रीमदप्पय्यदीक्षितकृतकुवलयानन्दटीकायामतिशयोक्तिप्रकरणम्॥ १३॥

(चन्द्रालो०)—वर्ण्यानामितरेषां वा धर्मैक्यं तुल्ययोगिता।
सङ्कुचन्ति सरोजानि स्वैरिणीवदनानि च॥ ४३॥
त्वदङ्गमार्दवे दृष्टे कस्य चित्ते न भासते।
मालतीशशभृल्लेखाकदलीनां कठोरता॥ ४४॥

(कुवल०)—प्रस्तुतानामप्रस्तुतानां वा गुणक्रियारूपैकधर्मान्वयस्तुल्ययोगिता। सङ्कुचन्तीति प्रस्तुततुल्ययोगिताया उदाहरणम्। तत्र प्रस्तुतचन्द्रोदयकार्यतया वर्णनीयानां सरोजानां प्रकाशभीरुस्वैरिणीवदनानां च सङ्कोचरूपैकक्रियान्वयो दर्शितः। उत्तरश्लोके नायिकासौकुमार्यवर्णने प्रस्तुतेऽप्रस्तुतानां मालत्यादीनां कठोरतारूपैकगुणान्वयः यथा वा—सञ्जातपत्रप्रकरान्वितानि
समुद्वहन्ति स्फुटपाटलत्वम्।
विकस्वराण्यर्ककराभिमर्शा-
द्दिनानि पद्मानि च वृद्धिमीयुः॥
नागेन्द्रहस्तास्त्वचि कर्कशत्वा-
देकान्तशैत्यात्कदलीविशेषाः।
लब्ध्वा हि लोके परिणाहि रूपं
जातास्तदूर्वोरुपमानबाह्याः॥

अत्र ग्रीष्मवर्णने तदीयत्वेन प्रस्तुतानां दिनानां पद्मानां चैकक्रियान्वयः। ऊरुवर्णनेऽप्रस्तुतानां करिकराणां कदलीविशेषाणां चैकगुणान्वयः॥ ४३॥ ४४॥

(अ०चं०)–तुल्ययोगितां लक्षयति–वर्ण्यानामिति । वर्ण्यत्वेन प्रस्तुतानामित्यर्थः । इतरेषामप्रस्तुतानाम् । एतच्चोभयमपि सावधारणम् । वर्ण्यानामेवेतरेषामेव वेत्यर्थः । बहुवचनमनेकार्थकम् । द्वयोर्धर्मैक्यस्यापि सद्ग्राह्यत्वात् । धर्मैक्यं धर्मस्य ऐक्यमेकत्वमेको धर्म इति यावत् । स च चमत्कारकारी बोध्यः । एवं चानेकप्रस्तुतमात्रसम्बद्धैकचमत्कारिधर्मानेकाप्रस्तुतमात्रसम्बद्धैकधर्मान्यतरत्वं लक्षणं बोध्यम् । मुखं विकसितस्मितमित्यादावतिप्रसङ्गवारणायानेकेति । अत्र च मुखे प्रेक्षितादिरूपानेकवर्ण्यसम्बन्धो नैको धर्म इति तन्निरासः । दीपकवारणाय मात्रेति । प्रस्तुताप्रस्तुतप्रभेदसाधारण्यायान्यतरत्वनिवेशः । त्वदङ्गेति प्रियां प्रति दयितोक्तिः । तवाङ्गस्य मार्दवे सौकुमार्ये दृष्टे सति कस्य चित्ते मालत्यादीनां कठोरता न भासते । अपि तु सर्वस्यैवेत्यर्थः । शशं बिभर्तीति शशभृच्चन्द्रस्तस्य लेखा कला. गुणक्रियारूपेति । एतच्च तथाविधधर्मस्य प्रायशो गुणक्रियारूपत्वमित्यभिप्रेत्योक्तं न तु लक्षणे तेन रूपेण धर्मस्य निवेशः । गौरवात्प्रयोजनाभावाच्च । यत्तु कैश्चिदेतद्ग्रन्थदूषणलालसैर्धर्मस्य गुणक्रियारूपत्वेन लक्षणे निवेश इत्याशयमारोप्याभिहितम् । तदेतदापाततः "शासति त्वयि हे राजन्नखण्डावनिमण्डलम् । न मनागपि निश्चिन्ते मण्डले शत्रुमित्रयोः ॥" इत्यत्राभावरूपधर्मस्यैवान्वयादिति तदिदमापाततोऽपि न मनोरमम् । तथा हि । शास्तीति त्वदुदाहृतपद्ये निश्चिन्ते नेति निश्चिन्तत्वभेदः शत्रुमित्रमण्डलधर्मतयोपात्तः स च गुणस्वरूप एव । चिन्ताभावप्रतियोगिकस्य चिन्तानतिरिक्तत्वात् । अन्यथा चिन्ताभावाभावस्याप्यतिरिक्तत्वापत्तेः । अथ तत्रापि वैपरीत्यादिष्टापत्तिमालम्बसे भवत्वेवं तुष्यतु भवान् । एवमप्यभावस्य कथं गुणबहिर्भावः । जातिक्रियाद्रव्यातिरिक्तस्यैव चतुष्टयी शब्दानां प्रवृत्तिरिति वदद्भिर्वैयाकरणैस्तदनुसारिभिश्चालङ्कारिकैर्गुणत्वाङ्गीकारात् । अत एव जातिगुणयोर्विरोधे प्रकाशकृद्भिरुदाहृतगिरयोऽप्यनुन्नतियुज इति । तथा विद्यानाथेनापि प्रमदः सार्वभौमोऽपीति । वस्तुतस्तु लक्षणेन तेन रूपेण धर्मस्य निवेशोऽभिमत इत्यावेदितमतो न काप्यनुपपत्तिरिति । स्वैरिणी स्वेन ईरितुं शीलमस्यास्तादृशी व्यभिचारिणीति यावत् "स्वादीरेरिणोः" इति वृद्धिः । 'स्वैरिणी पांसुला च स्यात्' इत्यमरः । सञ्जातेति । दिनानि पद्मानि च वृद्धिमीयुः प्रापुः । कीदृशानि । सञ्जातैः पत्त्राणां प्रकरैः समूहैरन्वितानि । पूर्वपत्त्राणां वसन्तेन विगलनात् । तथा स्फुटा विकसिताः पाटला वृक्षविशेषा येषु तानि तेषां भावस्तत्त्वं समुद्वहन्तीति शत्रन्तम् । दधानानीत्यर्थः । पद्मपक्षे तु स्फुटानि विकसितानि च पाटलवर्णानि तेषां भावस्तत्त्वमित्यादि पूर्ववत् । एवमर्कस्य करैः किरणैः अभिमर्शनाद्दिव्यस्वराणि भासुराणि दिनानि पद्मानि तु विकासशालीनि ।

नागेन्द्रेति । नागेन्द्राणां गजश्रेष्ठानां हस्ताः शुण्डाः कदलीविशेषाश्च परिणाहो विशालता तच्छालि रूपं स्वरूप लब्ध्वापि यथाक्रमं त्वचि कर्कशत्वात्कठोरत्वादैकान्तेन नियमेन शैत्याच्च हेतोर्लोके तस्याः पार्वत्य ऊर्वोरुपमानाद्बाह्या उपमानत्वरहिता जाता इत्यन्वयः । तदीयत्वेनेति तत्कालिकत्वेनेत्यर्थः । ग्रीष्मकालिकवस्तुवर्णनस्यैव ग्रीष्मवर्णनरूपत्वादिति भावः । एकक्रियेति । वृद्धिमाप्तिरूपकक्रियान्वय इत्यर्थः । एकगुणेति । उपमानबाह्यत्वरूपैकगुणेत्यर्थः ॥ ४३ ॥ ४४ ॥

(चन्द्रालो०)–हिताहिते वृत्तितौल्यमपरा तुल्ययोगिता प्रदीयते परा–भूतिर्मित्रशात्रवयोस्त्वया ॥ ४५ ॥

(कुवल०)–अत्र हिताहितयोर्मित्रशात्रवयोरुत्कृष्टभूतिदानस्य पराभवदानस्य च श्लेषेणाभेदाध्यवसायाद्वृत्तितौल्यम् ।

यथा वा–यश्च निम्बं परशुना यश्चैनं मधुसर्पिषा ।
यश्चैनं गन्धमाल्याद्यैः सर्वस्य कटुरेव सः ॥

अत्र वृश्चति सिञ्चत्यर्चतीत्यध्याहारेण वाक्यानि पूरणीयानि । पूर्वोदाहरणं स्तुतिपर्यवसायि इदं तु निन्दापर्यवसायीति भेदः । इयं सरस्वतीकण्ठाभरणोक्ता तुल्ययोगिता ॥ ४५ ॥

(अ०च०)–हिताहिते इति । हिताहितविषये इत्यर्थः । वृत्तितौल्यमिति । वृत्तिर्वर्तनं व्यवहरणमिति यावत् । तस्य तौल्यं साम्यम् अपरा पूर्वोक्तविलक्षणा । प्रदीयत इति । परा उत्कृष्टा भूतिः सम्पत्तिरेव, पराभूतिः पराभवः । शत्रूणां समूहः शात्रवम् । "तस्य समूहः" इत्यण् । पराभवदानस्येति । शत्रुसम्बन्धिपराभवसम्पादनस्येत्यर्थः । पराभवस्य मुख्यदानासम्भवात् । अत एव सम्प्रदानत्वासम्भवान्मित्रशात्रवयोरिति सम्बन्धसामान्ये षष्ठी । श्लेषेण पराभूतिपदश्लेषेण । यथा वेति । अत्र च शब्दाः अप्यर्थाविरोधद्योतकाः । अत्रेति । योऽपि निम्बं परशुना छिनत्ति योऽप्येन मधुयुक्तेन सर्पिषा भाज्येन सिञ्चति योऽप्येन गन्धमाल्याद्यैरर्चति इति क्रमेणेत्यर्थः । उक्तमर्थस्य तुल्ययोगितापदवाच्यत्वे वृद्धसम्मतिं दर्शयति–रूपमिति । तथा च वृद्धव्यवहाराद्वाचार्थस्तुल्ययोगिताशब्द इति भावः । अत्र केचिदाहुः । "नैष तुल्ययोगिता पूर्वोक्ततुल्ययोगितातो भेदमाप्ति । वर्ण्यानामितरेषां वेत्यादिपूर्वोक्तलक्षणाक्रान्तत्वात् । एवानुपूर्वीबोधितवस्तुकर्मकदानमात्रत्वस्य

रम्परया तादृशशब्दस्य वा धर्मस्यैक्यात् । यश्च निम्बमित्यत्रापि कटुत्व-
विशिष्टनिम्बस्यैव परम्परया छेदकसेचकपूजकधर्मत्वसम्भवात्' इति तदे-
तत्पेशलम् । तथाहि । यत्रानेकान्वयित्वेन ज्ञातो धर्मस्तेषामौपम्यगमकत्वेन
चमत्कृतिजनकस्तत्र पूर्वोक्तप्रकारः । यत्र तु हिताहितोभयविषयकशुभा-
शुभरूपैकव्यवहारस्य व्यवहर्तृगतस्तुतिनिन्दान्यतरद्योतकतया चमत्कृ-
तिजनकत्वं तत्रापर इति भेदात् । न ह्यत्र पराभूतिशब्दस्य तदर्थकर्मदान-
स्य वा परम्परया शत्रुमित्रगतत्वेन भानम् अपि तु श्लेषबलादेकत्वेनाध्यव-
सितस्य तादृशदानस्य राजगतत्वेनैवेति कथं पूर्वोक्तलक्षणाक्रान्तत्वम् ।
तेन "यश्च निम्बमि"त्यत्र कटुत्वविशिष्टनिम्बस्यैव परम्परया छेदकसेच-
कपूजकधर्मत्वमिति निरस्तम् । वस्तुगत्या सद्धर्मत्वस्यालङ्कारतासम्पा-
दकत्वाभावात् । अन्यथा "सङ्कुचन्ति सरोजानि" इत्येतावतैव तुल्ययोगिताल-
ङ्कारापत्तेः । किं त्वनेकगतत्वेन ज्ञायमानधर्मत्वस्यैव तुल्ययोगिताप्रयोज-
कत्वमिति तदभावे तदन्तर्गतिकथनमसमञ्जसमेव । अथाप्युक्तोदाहरण-
योस्तथा भानमस्तीत्याग्रहस्तथापि न पूर्वोक्तलक्षणस्यात्र सम्भवः । "धर्मो-
ऽ इव पूर्णश्रीस्त्वयि राजन् विराजते ।" इति प्रकृतयोरुपमायामतिव्याप्ति-
वारणार्थमनेकानुगतधर्मत्वपर्याप्तविषयितासम्बन्धावच्छिन्नावच्छेदकताक-
चमत्कृतिजनकताश्रयज्ञानविषयधर्मत्वमिति । विवक्षायास्तत्रावश्यकत्वात्
प्रकृते च हितत्वाहितत्वादेर्विषयस्याधिकस्यानुप्रवेशादिति विभावनीयम् ॥

(चन्द्रा०)–गुणोत्कृष्टैः समीकृत्य वचोऽन्या तुल्ययोगिता ।
लोकपालो यमः पाशी श्रीदः शक्रो भवानपि ॥

(कुव०)–अत्र वर्णनीयो राजा शक्रादिभिर्लोकपालत्वेन समीकृतः ।

यथा वा–सङ्गतानि मृगाक्षीणां तडिद्विलसितान्यपि ।
क्षणद्वयं न तिष्ठन्ति घनारब्धान्यपि स्वयम् ॥

पूर्वत्र स्तुतिरिह तु निन्दा । इयं काव्यादर्शे दर्शिता । इमां तुल्ययोगितां सिद्धिरिति केचिद्व्यवजह्रुः । यदाह जयदेवः ।

(चंद्रा०)–सिद्धिः ख्यातेषु चेन्नाम कीर्त्यते तुल्यतोक्तये ।
युवामेवेह विख्यातौ त्वं बलैर्जलधिर्जलैः ॥

इति । मतान्तरेष्वत्र वक्ष्यमाणं दीपकमेव ॥ ४६ ॥

(अ०चं०)–गुणोत्कृष्टैरिति । गुणैरुत्कृष्टाः श्रेष्ठास्तैरित्यर्थः । समीकृत्य साम्यं विषयीकृत्य । वच इति । वचनं वचः प्रतिपादनमिति यावत् । अर्थान्तराभार-

णधर्मस्य । अन्येति धर्मस्य वर्ण्यावर्ण्यगतत्वादुक्तविलक्षणेत्यर्थः । पाशोऽस्यास्तीति पाशी वरुणः । 'प्रचेता वरुणः पाशी' इत्यमरः । श्रीदः कुबेरः शक्र इन्द्रः लोकपालपदं चेन्द्रादिषु रूढम् । राज्ञि तु योगमात्रेण प्रयुक्तम् । सङ्गतानीति । सङ्गतानि सङ्गमाः तडितां विद्युतां विलसितानि घनं निबिडं यथा स्यात्तथा आरब्धानीति सङ्गमपक्षे घनैर्मेघैरारब्धानीति च तडिद्विलसितपक्षेऽर्थः । काव्यादर्शे एतन्नामकदण्डिकृतग्रन्थे दर्शिता तुल्ययोगितापदवाच्यत्वेन निर्दिष्टा । केचिदालङ्कारिका व्यवजह्रुर्व्यवहृतवन्तः । ख्यातेषु गुणत्वेन प्रसिद्धेषु । युवामेवेति । इह भूलोके चलैः सैन्यैः । अत्र च सैन्यमरुतोः प्रसरणशीलत्वादिसादृश्याद्बिम्बप्रतिबिम्बभावेनाभेदमाश्रित्य धर्मैक्यं बोध्यम् । मतान्तरेऽपीति बहुवचनेन बहुसम्मततया दंर्म्युक्ततुल्ययोगितायामस्वरसो ध्वन्यते । स च दीपकतुल्ययोगितयोर्भेदकथनावसरे व्यक्तीभविष्यतीति संक्षेपः ॥ ४६ ॥

इति श्रीमत्तत्सदुपाख्यवैद्यनाथकृतायामलङ्कारचन्द्रिकाख्यायां कुवलयानन्दटीकायां तुल्ययोगिताप्रकरणम् ॥ १४ ॥

(चन्द्रालो)—वदन्ति वर्ण्यावर्ण्यानां धर्मैक्यं दीपकं बुधाः ।
मदेन भाति कलभः प्रतापेन महीपतिः ॥ ४७ ॥

(कुवल०)-प्रस्तुताप्रस्तुतानामेकधर्मान्वयो दीपकम् । यथा कलभमहीपालयोः प्रस्तुताप्रस्तुतयोर्भानक्रियान्वयः ।

यथा वा—मणिः शाणोल्लीढः समरविजयी हेतिदलितो
मदक्षीणो नागः शरदि सरितः श्यानपुलिनाः ।
कलाशेषश्चन्द्रः सुरतमृदिता बालवनिता
तनिम्ना शोभन्ते गलितविभवाश्चार्थिषु नृपाः ॥

अत्र प्रस्तुतानां नृपाणामप्रस्तुतानां मण्यादीनां च शोभैकधर्मान्वयः । प्रस्तुतैकनिष्ठः समानो धर्मः प्रसङ्गादन्यत्रोपकरोति प्रासादार्थमारोपितो दीप इव रथ्यायामिति दीपसाम्याद्दीपकम् । "संज्ञायां च" इति इवार्थे कन् प्रत्ययः । यद्यपि—

सुवर्णपुष्पां पृथिवीं चिन्वन्ति पुरुषास्त्रयः ।
शूरश्च कृतविद्यश्च यश्च जानाति सेवितुम् ॥

इत्यत्र प्रस्तुतानामप्रस्तुतानां युगपद्धर्मान्वयस्तथापि

परम्परया तादृशशब्दस्य वा धर्मस्यैक्यात् । यश्च निम्बमित्यत्रापि कटुत्वविशिष्टनिम्बस्यैव परम्परया छेदकसेचकपूजकधर्मत्वसम्भवात् इति तदेतत्पेशलम् । तथाहि । यत्रानेकान्वयित्वेन ज्ञातो धर्मस्तेषामौपम्यगमकत्वेन चमत्कृतिजनकस्तत्र पूर्वोक्तप्रकारः । यत्र तु हिताहितोभयविषयकशुभाशुभरूपैकव्यवहारस्य व्यवहर्तृगतस्तुतिनिन्दान्यतरद्योतकतया चमत्कृतिजनकत्वं तत्रापर इति भेदात् । नह्यत्र पराभूतिशब्दस्य तदर्थकर्मैदानस्य वा परम्परया शत्रुमित्रगतत्वेन भानम् अपि तु श्लेषबलादेकत्वेनाध्यवसितस्य तादृशदानस्य राजगतत्वेनैवेति कथं पूर्वोक्तलक्षणाक्रान्तत्वम् । एतेन "यश्च निम्बमि"त्यत्र कटुत्वविशिष्टनिम्बस्यैव परम्परया छेदकसेचकपूजकधर्मत्वमिति निरस्तम् । वस्तुगत्या तद्धर्मत्वस्यालङ्कारताक्षम्पादकत्वाभावात् । अन्यथा "सङ्कुचन्ति सरोजानी" त्येतावतैव तुल्ययोगितालङ्कारापत्तेः । किं त्वनेकगतत्वेन ज्ञायमानधर्मत्वस्यैव तुल्ययोगिताप्रयोजकत्वमिति तदभावे तदन्तर्गतिकथनमसमञ्जसमेव । अथाप्युक्तोदाहरणयोस्तथा भानमस्तीत्याग्रहस्तथापि न पूर्वोक्तलक्षणस्यात्र सम्भवः । "धर्मोऽर्थ इव पूर्णश्रीस्त्वयि राजन् विराजते ।" इति प्रकृतयोरुपमायामतिव्याप्तिवारणार्थमनेकानुगतधर्मत्वपर्याप्ताधिकरणतासम्बन्धावच्छिन्नावच्छेदकताकचमत्कृतिजनकताश्रयज्ञानविषयधर्मत्वमिति । विवक्षायास्तत्रावश्यकत्वात् प्रकृते च हितत्वाहितत्वादेर्विषयस्याधिकस्यानुप्रवेशादिति विभावनीयम् ॥

चन्द्रा०)–गुणोत्कृष्टैः समीकृत्य वचोऽन्या तुल्ययोगिता ।
लोकपालो यमः पाशी श्रीदः शक्रो भवानपि ॥

कुव०)–अत्र वर्णनीयो राजा शक्रादिभिर्लोकपालत्वेन समीकृतः ।

यथा वा–सङ्गतानि मृगाक्षीणां तडिद्विलसितान्यपि ।
क्षणद्वयं न तिष्ठन्ति घनारब्धान्यपि स्वयम् ॥

पूर्वत्र स्तुतिरिह तु निन्दा । इयं काव्यादर्शे दर्शिता । इमां तुल्ययोगितां सिद्धिरिति केचिद्व्यवजह्रुः । यदाह जयदेवः ।

(चंद्रा०)–सिद्धिः ख्यातेषु चेन्नाम कीर्त्यते तुल्यतोक्तये ।
युवामेवेह विख्यातौ त्वं बलैर्जलधिर्जलैः ॥

इति । मतान्तरेष्वत्र वक्ष्यमाणं दीपकमेव ॥ ४६ ॥

(अ०चं०)–गुणोत्कृष्टैरिति । गुणैरुत्कृष्टाः श्रेष्ठास्तैरित्यर्थः । समीकृत्य साम्यं विधायेत्यर्थः इति । वचनं वचः प्रतिपादनमिति यावत् । अर्थान्तरस्याधार-

पाधर्मस्य । अन्येति धर्मस्य वर्ण्यावर्ण्यगतत्वादुक्तविलक्षणेत्यर्थः । पाशोऽस्यास्तीति पाशी वरुणः । 'प्रचेता वरुणः पाशी' इत्यमरः । श्रीदः कुबेरः शक्र इन्द्रः लोकपालपदं चेन्द्रादिषु रूढम् । राज्ञि तु योगमात्रेण प्रयुक्तम् । सङ्गतानीति । सङ्गतानि सङ्गमाः तडितां विद्युतां विलसितानि घनं निबिडं यथा स्यात्तथा आरब्धानीति सङ्गमपक्षे घनैर्मेघैरारब्धानीति च तडिद्विलसितपक्षेऽर्थः । काव्यादर्शे एतन्नामकदण्डिकृतग्रन्थे दर्शिता तुल्ययोगितापदवाच्यत्वेन निर्दिष्टा । केचिदालङ्कारिका व्यवजहुर्व्यवहृतवन्तः । ख्यातेषु गुणत्वेन प्रसिद्धेषु । सुधामेवेति । इह भूलोके पलैः सैन्यैः । अत्र च सैन्यजलयोः प्रसरणशीलत्वादिसादृश्याद्बिम्बप्रतिबिम्बभावेनाभेदमाश्रित्य धर्मैक्यं बोध्यम् । मतान्तरेऽपीति बहुवचनेन बहुसम्मततया दण्ड्युक्ततुल्ययोगितायामस्वरसो ध्वन्यते । स च दीपकतुल्ययोगितयोर्भेदकथनावसरे व्यक्तीभविष्यतीति संक्षेपः ॥ ४६ ॥

इति श्रीमत्तत्सदुपाख्यवैद्यनाथकृतायामलङ्कारचन्द्रिकाख्यायां कुवलयानन्दटीकायां तुल्ययोगिताप्रकरणम् ॥ १४ ॥

(चन्द्रालो)–वदन्ति वर्ण्यावर्ण्यानां धर्मैक्यं दीपकं बुधाः ।
मदेन भाति कलभः प्रतापेन महीपतिः ॥ ४७ ॥

(कुवल०)–प्रस्तुताप्रस्तुतानामेकधर्मान्वयो दीपकम् । यथा कलभमहीपालयोः प्रस्तुताप्रस्तुतयोर्भानक्रियान्वयः ।

यथा वा–मणिः शाणोल्लीढः समरविजयी हेतिदलितो
मदक्षीणो नागः शरदि सरितः श्यानपुलिनाः ।
कलाशेषश्चन्द्रः सुरतमृदिता बालवनिता
तनिम्ना शोभन्ते गलितविभवाश्चार्थिषु नृपाः ॥

अत्र प्रस्तुतानां नृपाणामप्रस्तुतानां मण्यादीनां च शोभैकधर्मान्वयः । प्रस्तुतैकनिष्ठः समानो धर्मः प्रसङ्गादन्यत्रोपकरोति प्रासादार्थमारोपितो दीप इव रथ्यायामिति दीपसाम्याद्दीपकम् । "संज्ञायां च" इति इवार्थे कन् प्रत्ययः । यद्यपि–

सुवर्णपुष्पां पृथिवीं चिन्वन्ति पुरुषास्त्रयः ।
शूरश्च कृतविद्यश्च यश्च जानाति सेवितुम् ॥

इत्यत्र प्रस्तुतानामप्रस्तुतानां युगपद्धर्मान्वयस्तथापि

प्रासङ्गिकत्वं न हीयते, वस्तुगत्या प्रस्तुतोद्देशेन प्रस्तुतस्यैव वर्णनस्याप्रस्तुतेऽन्वयात् । न हि दीपस्य रथ्याप्रासादयो र्युगपदुपकारत्वेन जामात्रर्थं अर्पितस्य सूपस्यातिथिभ्यः प्रथमपरिवेषणे न च प्रासङ्गिकत्वं हीयते । तुल्ययोगितायां त्वेकं प्रस्तुतमन्यदप्रस्तुतमिति विशेषाग्रहणात्सर्वोद्देशेनैव धर्मान्वय इति विशेषः । अयं चानयोरपरो विशेषः । उभयोरनयोरुपमालङ्कारस्य गम्यत्वाविशेषेऽप्यत्राप्रस्तुतमुपमानं प्रस्तुतमुपमेयमिति व्यवस्थित उपमानोपमेयभावस्तत्र तु विशेषाग्रहणादैच्छिकः स इति ॥४७॥

(अ॰चं॰)-दीपकं लक्षयति-वदन्तीति । वर्ण्यावर्ण्ययोर्धर्मैक्यचमत्कारिधर्मो दीपकमित्यर्थः । उपमादिवारणायात्रापि पूर्ववल्लक्षणपरिष्कारो बोध्यः । कलभः करिशावकः । भानक्रियेति । क्रियारूपैकधर्मान्वय इत्यर्थः । अत्रापि क्रियाविशेषणीभूतयोर्मन्दप्रतापयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावो बोध्यः । यथा घेति । शाणेन निकषपाषाणेनोल्लीढ उल्लिखितो मणिः । तथा हेतिभिरायुधैर्निहतः कृतक्षतः समरे सङ्ग्रामे विजयशाली योद्धा मदेन क्षीणो नागो हस्ती शरत्काले श्यानानि शुष्काणि पुलिनानि जलनिर्मुक्ततटानि यासां ताः सरितो नद्यः कलामात्रावशिष्टश्चन्द्रः सुरते मृदिता चुम्बनलिङ्गनाद्युपमर्दम्लापिताङ्गी बाला नवयौवना वनिता स्त्री एवमर्थिषु याचकेषु गलितः सङ्क्रान्तो विभवः समृद्धिर्येषां ते नृपाश्च तनिम्ना तनोः कृशस्य भावस्तनिमा कार्श्यं तेन शोभन्त इत्यन्वयः । 'शाणस्तु निकषः कषः' इत्यमरः । शोभैकेति । शोभारूपैकधर्मेत्यर्थः । पूर्वोदाहरणे आदि दीपकमिह त्वन्तदीपकमिति भेदः । प्रस्तुताप्रस्तुतसाधारणधर्मस्य दीपकपदवाच्यतायां बीजमाह-प्रस्तुतैकेत्यादि । प्रस्तुतैकनिष्ठः प्रस्तुतैकपरः प्रस्तुतान्वयविवक्षयाभिहित इति यावत् । रथ्यायामिवेत्यनन्तरमुपकरोतीत्यनुषज्यते । इतीति चाप्याहार्यम् । इति दीपकसादृश्यात्समानो धर्मो दीपकमुच्यत इति शेषः । यत्र धर्मस्य पूर्वं प्रस्तुतेऽन्वयः पश्चादन्यत्र यथोक्तोदाहरणयोस्तत्रैवेतरत्र प्रसङ्गोपकारित्वमित्याशयेन शङ्कते । यद्यपीति । सुवर्णेति । सुवर्णमेव पुष्पं यस्या इति विग्रहः । त्रयो गुणत्रयान्यतमयुक्ताः शूरश्चेत्यादि प्रत्येकं चकारो नैरपेक्ष्यद्योतकः । कृतविद्यः प्रख्यातविद्यः । एतच्च प्रासङ्गिके पद्यं यदा यत्प्रसङ्गे पठ्यते तदा तस्य प्रस्तुतत्वमितरयोस्त्वप्रस्तुतत्वमिति बोध्यम् । युगपदिति । त्रयश्चिन्वन्तीति त्रिष्वपि युगपदन्वय इत्यर्थः । चिन्वन्तीति बहुवचनान्तस्य प्रस्तुतमात्रेणैकवचनान्तेन पूर्वमन्वयायोगादिति भावः । समाधत्ते-तथापीति । प्रासङ्गिकत्वं

प्रसङ्गोपकारित्वम् । न हीयत इति । तथा च धर्मस्य पश्चादन्वयो न र
प्रयोजक इति भावः । किं तर्हि प्रयोजकं तत्राह–प्रस्तुगत्येति । प्रस्तुत
देशेन प्रस्तुतोद्देश्यकान्वयबोधेच्छया प्रस्तुतस्यैव पदाभिहितस्यैव धर्मेण
स्य कर्मव्युत्पत्त्या तद्विषयधर्मस्य । तथा च चमत्काराय प्रस्तुताप्रस्तुत
न्वितस्वार्थं बोधयितीच्छयोच्चरितपदाभिहितधर्मस्योभयत्रान्वयेप्युद्देश
श्येच्छाविषयता प्रस्तुत एव न त्वप्रस्तुते । किं तु विशेषणताख्यविषयत
येति । तथाविधोद्देश्यताविरह एव प्रासङ्गिकत्वे बीजमित्याशयः
एतदेवोपपादयति–नहीति । प्रासङ्गिकत्वमिति । दीपसूपयोरप्यातिथि
विषये प्रसङ्गोपकारित्वमित्यर्थः । तथा च त्वन्मते तस्य प्रासङ्गिकत्व
न स्यादिति भावः । इदमुपलक्षणम् । जामातृविषये प्रासङ्गिकत्वापत्ति
रपि बोध्या।एतदेव तुल्ययोगितातो भेदकमित्याह–तुल्ययोगितायां त्विति
ननूद्देश्यत्वानुद्देश्यत्वयोश्चमत्काराप्रयोजकतयानालंकारभेदप्रयोजकत्वं तु
फमित्यरुचेरुक्ताद्वाह–भयं चेति । अयं वक्ष्यमाणः । अनयोर्दीपकतुल्ययोगि
तयोः । अत्र दीपके उपमानोपमेयभाव इत्यनन्तरं गम्य इति शेषः । ▪
तुल्ययोगितायां विशेषाग्रहणात्प्रस्तुताप्रस्तुतत्वरूपव्यवस्थापकाभावाद
विच्छकोऽव्यवस्थितः स उपमानोपमेयभावः । नव्यास्तु नैतावतापि तुल्य
योगितातो दीपकस्य पृथग्भाव उचितः । धर्मस्य सकृद्वृत्तित्वमूलाय
विच्छित्तेरविशेषात् । अन्यथा तुल्ययोगितायामपि धर्मिणां केवलप्रकृत
त्वस्य केवलाप्रकृतत्वस्य च विशेषस्य सत्त्वादलङ्कारद्वैतापत्तेः । तस्मात्तु
ल्ययोगिताया एव वैविध्यमुचितमित्याहुः ॥ ४७ ॥ इति श्रीमत्तत्सत्कुपा
ख्यवैद्यनाथकृतायामलङ्कारचन्द्रिकाख्यायां कुवलयानन्दटीकायां दीपक
प्रकरणम् ॥ १५ ॥

चन्द्रा०)–त्रिविधं दीपकावृत्तौ भवेदावृत्तिदीपकम् ।
वर्षत्यम्बुदमालेयं वर्षत्येषा च शर्वरी ॥ ४८ ॥
उन्मीलन्ति कदम्बानि स्फुटन्ति कुटजोद्गमाः ।
माद्यन्ति चातकास्तृप्ता माद्यन्ति च शिखावलाः ॥ ४९ ॥

कुव०)–दीपकस्थानेकोपकारार्थतया दीपस्थानीयस्य पदस्यार्थस्योभयोर्वाऽऽवृत्तौ त्रिविधमावृत्तिदीपकम् । क्रमेणार्थत्रयेणोदाहरणानि दर्शितानि ।

यथा वा–उत्कण्ठयति मेघानां माला वर्गं कलापिनाम् ।
यूनां चोत्कण्ठयत्यद्य मानसं मकरध्वजः ॥

प्रासङ्गिकत्वं न हीयते, वस्तुगत्या प्रस्तुतोद्देशेनप्रस्तुतस्यैव वर्णनस्याप्रस्तुतेऽन्वयात् । न हि दीपस्य रथ्याप्रासादयोर्युगपदुपकारत्वेन जामात्रर्थं अर्पितस्य सूपस्यातिथिभ्यः प्रथमपरिवेषणे न च प्रासङ्गिकत्वं हीयते । तुल्ययोगितायां त्वेकं प्रस्तुतमन्यदप्रस्तुतमिति विशेषाग्रहणात्सर्वोद्देशेनैव धर्मान्वय इति विशेषः । अयं चानयोरपरो विशेषः । उभयोरनयोरुपमालङ्कारस्य गम्यत्वाविशेषेऽप्यत्राप्रस्तुतमुपमानं प्रस्तुतमुपमेयमिति व्यवस्थित उपमानोपमेयभावस्तत्र तु विशेषाग्रहणादैच्छिकः स इति ॥४७॥

(अ०चं०)-दीपकं लक्षयति-वदन्तीति । वर्ण्यावर्ण्यान्वितैकचमत्कारिधर्मो दीपकमित्यर्थः । उपमादिवारणायात्रापि पूर्ववल्लक्षणपरिष्कारो बोध्यः । कलभः करिशावकः । आतक्रियेति । क्रियारूपैकधर्मान्वय इत्यर्थः । अत्रापि क्रियाविशेषणीभूतयोर्मदमतापयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावो बोध्यः । यथा वेति । शाणेन निकषपाषाणेनोल्लीढ उल्लिखितो मणिः । तथा हेतिभिरायुधैर्निहतः कृतक्षतः समरे सङ्ग्रामे विजयवान्धीरो योद्धा मदेन क्षीणो नागो हस्ती शरत्काले श्यानानि शुष्काणि पुलिनानि जलनिर्मुक्ततटानि यासां ताः सरितो नद्यः कलामात्रावशिष्टश्चन्द्रः सुरते मृदिता लुम्पल्लिङ्गनाद्युपमर्दम्लापिताङ्गी बाला नवयौवना वनिता स्त्री एवमर्थिषु याचकेषु गलितः सङ्क्रान्तो विभवः समृद्धिर्येषां ते नृपाश्च तनिम्ना तनोः कृशस्य भावस्तनिमा कार्श्यं तेन शोभन्त इत्यन्वयः । 'शाणस्तु निकषः कषः' इत्यमरः । शोभैकेति । शोभारूपैकधर्मेत्यर्थः । पूर्वोदाहरणे आदि दीपकमिह त्वन्तदीपकमिति भेदः । प्रस्तुताप्रस्तुतसाधारणधर्मस्य दीपकपदवाच्यतायां बीजमाह-प्रस्तुतैकेत्यादि । प्रस्तुतैकनिष्ठः प्रस्तुतैकपरः 'प्रस्तुतान्वयविवक्षयाभिहित इति यावत् । रथ्यायामिवेत्यनन्तरमुपकरोतीत्यनुषज्यते । इवीति चाप्याहार्यम् । इति दीपकसादृश्यात्समानो धर्मो दीपकमुच्यत इति शेषः । यत्र धर्मस्य पूर्वं प्रस्तुतेऽन्वयः पश्चादन्यत्र यथोक्तोदाहरणयोस्तत्रैवेतरत्र प्रसङ्गोपकारित्वमित्याशयेन शङ्कते । यद्यपीति । सुवर्णेति । सुवर्णमेव पुष्पं यस्या इति विग्रहः । त्रयो गुणत्रयान्यतमयुक्ताः शूरश्चेत्यादि प्रत्येकं चकारो नैरपेक्ष्यद्योतकः । कृतविद्यः प्रख्यातविद्यः । एतच्च प्रासङ्गिकं पद्यं यदा यत्प्रसङ्गे पठ्यते तदा तस्य प्रस्तुतत्वमितरयोस्त्वप्रस्तुतत्वमिति बोध्यम् । युगपदिति । त्रयश्चिन्वन्तीति त्रिष्वपि युगपदन्वय इत्यर्थः । चिन्वन्तीति बहुवचनान्तस्य प्रस्तुतमात्रेणैकवचनान्तेन पूर्वमन्वयायोगादिति भावः । समाधत्ते-तथापीति । प्रासङ्गिकत्वं

प्रसङ्गोपकारित्वम् । न हीयत इति । तथा च धर्मस्य पश्चादन्वयो न प्रयोजक इति भावः । किं तर्हि प्रयोजकं तत्राह–वस्तुगत्येति । प्रस्तुतोद्देशेन प्रस्तुतोद्देश्यकान्वयबोधेच्छया प्रस्तुतस्यैव पदाभिहितस्यैव वर्णनस्य कर्मत्वुत्सत्या तद्विषयधर्मस्य । तथा च चमत्काराय प्रस्तुताप्रस्तुतान्वितस्वार्थं बोधयितीच्छयोच्चरितपदाभिहितधर्मस्योभयत्रान्वयेप्युद्देश्येच्छाविषयता प्रस्तुत एव न त्वप्रस्तुते । किं तु विशेषणतायामेव विषयतैवेति । तथाविधोद्देश्यताविरह एव प्रासङ्गिकत्वे बीजमित्याशयः एतदेवोपपादयति–नहीति । प्रासङ्गिकत्वमिति । दीपरूपयोरध्यातिथिविषये प्रसङ्गोपकारित्वमित्यर्थः । तथा च त्वन्मते तस्य प्रासङ्गिकत्वं न स्यादिति भावः । इदमुपलक्षणम् । जामातृविषये प्रासङ्गिकत्वापत्तिरपि बोध्या।एतदेव तुल्ययोगितातो भेदकमित्याह–तुल्ययोगितायां त्विति ननूद्देश्यत्वानुद्देश्यत्वयोश्चमत्काराप्रयोजकत्वान्नालंकारभेदप्रयोजकत्वं युक्तमित्यस्वरसादाह–अयं चेति । अथ वक्ष्यमाणं । अनयोर्दीपकतुल्ययोगितयोः । अत्र दीपके उपमानोपमेयभाव इत्यनन्तरं गम्य इति शेषः । तत्तुल्ययोगितायां विशेषाग्रहणात्प्रस्तुताप्रस्तुतात्मकरूपव्यवस्थापकाभावादेचिछकोऽव्यवस्थितः स उपमानोपमेयभावः । नव्यास्तु नैतावतापि तुल्ययोगितातो दीपकस्य पृथग्भाव उचितः । धर्मस्य सकृद्वृत्तित्वमूलायविच्छित्तेरविशेषात् । अन्यथा तुल्ययोगितायामपि धर्मिणां केवलप्रकृतस्वस्य केवलाप्रकृतत्वस्य च विशेषस्य चमत्कारकत्वाद्युपपत्तेः । तस्मात्तुल्ययोगिताया एव त्रैविध्यमुचितमित्याहुः ॥ ४७ ॥ इति श्रीमत्तत्सदुपनामकवैद्यनाथकृतायामलङ्कारचन्द्रिकाख्यायां कुवलयानन्दटीकायां दीपकप्रकरणम् ॥ १५ ॥

(चन्द्रा०)–त्रिविधं दीपकावृत्तौ भवेदावृत्तिदीपकम् ।
वर्षत्यम्बुदमालेयं वर्षत्येषा च शर्वरी ॥ ४८ ॥
उन्मीलन्ति कदम्बानि स्फुटन्ति कुटजोद्गमाः ।
माद्यन्ति चातकास्तृप्ता माद्यन्ति च शिखावलाः॥४९

(कुव०)–दीपकस्यानेकोपकारार्थतया दीपस्थानीयस्य पदस्यार्थस्योभयोर्वाऽऽवृत्तौ त्रिविधमावृत्तिदीपकम् । क्रमेणार्थत्रयेणोदाहरणानि दर्शितानि ।

यथा वा–उत्कण्ठयति मेघानां माला वर्गं कलापिनाम् ।
यूनां चोत्कण्ठयत्यद्य मानसं मकरध्वजः ॥

शमयति जलधरधारा चातकयूनां तृषं चिरोपनताम् ।
क्षपयति च वधूलोचनजलधारा कामिनां प्रवासरुचिम्
वदनेन निर्जितं तव निलीयते चन्द्रबिम्बमम्बुधरे ।
अरविन्दमपि च सुन्दरि निलीयते पाथसां पूरे ॥

एवं चावृत्तीनां प्रस्तुताप्रस्तुतोभयविषयत्वाभावेऽपि दीपकच्छायापत्तिमात्रेण दीपकव्यपदेशः ॥ ४८ ॥ ४९ ॥

चं०)–त्रिविधमिति । दीपकस्यावृत्तावावृत्तिदीपकं भवेत्तच्च त्रिविधमित्यर्थः । वर्षतीति । शर्वरी रात्रिः वर्षं वत्सर इवाचरतीत्यर्थः । कदम्बानि कदम्बकुसुमानि उन्मीलन्ति विकसन्ति कुटजोद्गमाः कुटजकलिकाः स्फुटन्ति विकसन्ति तथाश्चातका माद्यन्ति मत्ता भवन्ति शिखावलाः मयूराश्च माद्यन्तीत्यन्वयः । त्रैविध्यमुपपादयन्नेव व्याचष्टे–दीपकस्येति क्रमेणेति । आद्येऽर्थे वर्षतीति शब्दावृत्तिः । अलङ्कारसम्पादकत्वाच्च न कथितपदत्वं दोषः । द्वितीये विकासरूपस्यार्थस्यावृत्तिः । उन्मीलन्ति स्फुटन्तीति शब्दभेदेन तस्यैव बोधनात् । तृतीये तु द्वयोरावृत्तिः स्फुटैवेति । उत्कण्ठयतीति । मेघानां माला पङ्क्तिः । कलापिनां मयूराणां वर्गं समूहं उत्कण्ठयत्यूर्ध्वं कण्ठो यस्य तादृशं करोति । तथा मकरध्वजः कामो यूनां तरुणानां मानसमुत्कण्ठयत्युत्सुकं करोतीत्यर्थभेदेऽपि शब्दावृत्तिः । शमयतीति । जलधरस्य मेघस्य धारा पङ्क्तिश्चातकतरुणानां चिरकालमुपनतां प्राप्तां तृषं पिपासां शमयति । वधूलोचनयोर्जलधारा अश्रुपङ्क्तिश्च कामिनां प्रवासेच्छां क्षपयतीत्येक एव नाशरूपोऽर्थः शब्दभेदेनोक्त इत्यर्थावृत्तिः । वदनेनेति । पाथसां जलानाम् । अत्र निलीयतेशब्दस्य तदर्थस्य तिरोधानस्य चावृत्तिः । ननु प्रस्तुतार्थं सकृदुपात्तस्य प्रसङ्गादप्रस्तुतोपकारित्वे दीपकमित्युक्तं न चावृत्तौ तत्सम्भवतीति कथमावृत्तिदीपकमुक्तमित्याशङ्क्याह–एवं चेति । दीपस्थानीयशब्दार्थयोरावृत्तौ चेत्यर्थः । प्रस्तुताप्रस्तुतेति । अम्बुदमालादीनां विरहोद्दीपकतया केवलप्रस्तुतत्वाच्चन्द्रबिम्बारविन्दयोश्च केवलाप्रस्तुतत्वादिति भावः । दीपकच्छायेति । दीपकसादृश्येत्यर्थः । तच्च प्रस्तुताप्रस्तुतोपकारयोग्यत्वं वर्षतीत्यादौ श्लेषवशेनास्तीति भावः । मात्रपदेन दीपकात्पृथगेवायमलङ्कारो न तु तत्प्रभेद इति सूचितम् । अत एव दण्डिना "अर्थावृत्तिः पदावृत्तिरुभयावृत्तिरित्यपि । दीपकस्थानमेवेष्टमलङ्कारत्रयं यथा" इत्युक्त्वा विकसन्तीत्याद्युदाहृतम् । दीपकस्थानं स्थानापन्नं सदृशमिति यावत् ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ इति श्रीमत्तत्सदुपाख्यवैद्यनाथकृतायामलङ्कारचन्द्रिकाख्यायां कुवलयानन्दटीकायामावृत्तिदीपकप्रकरणम् ॥ १६ ॥

(चन्द्रा०)—वाक्ययोरेकसामान्ये प्रतिवस्तूपमा मता ।
तापेन भ्राजते सूर्यः शूरश्चापेन राजते ॥ ५० ॥

(कुव०)—यत्रोपमानोपमेयवाक्ययोरेकः समानो धर्म्मः पृथङ्निर्दिश्यते सा प्रतिवस्तूपमा। प्रतिवस्तु प्रतिवाक्यार्थमुपमा समानधर्मोऽस्यामिति व्युत्पत्तेः। यथाऽत्रैव भ्राजते राजत इत्येक एव धर्म उपमानोपमेयवाक्ययोः पृथग्भिन्नपदाभ्यां निर्दिष्टः ॥

यथा वा—स्थिरा शैली गुणवतां खलबुद्ध्या न बाध्यते ।
रत्नदीपस्य हि शिखा वात्ययापि न नाश्यते ॥

यथा वा—तन्नामृतस्यन्दिनि पादपङ्कजे ।
निवेशिताऽऽत्मा कथमन्यदिच्छति ॥
स्थितेऽरविन्दे मकरन्दनिर्भरे ।
मधुव्रतो नेक्षुरसं समीक्षते ॥

अत्र यद्यपि उपमेयवाक्ये अनिच्छा उपमानवाक्ये अवीक्षेति धर्मभेदः प्रतिभाति तथापि वीक्षणमात्रस्यावर्जनीयस्य प्रतिषेधानर्हत्वादिच्छापूर्वकवीक्षाप्रतिषेधोऽयमनिच्छापर्यवसित एवेति धर्मैक्यमनुसन्धेयम् । अर्थावृत्तिदीपकं प्रस्तुतानामप्रस्तुतानां वा, प्रतिवस्तूपमा तु प्रस्तुताप्रस्तुतानामिति विशेषः। आवृत्तिदीपकं वैधर्म्येण न सम्भवति प्रतिवस्तूपमा तु वैधर्म्येण दृश्यते ।

यथा—विद्वानेव विजानाति विद्वज्जनपरिश्रमम् ।
न हि वन्ध्या विजानाति गुर्वीं प्रसववेदनाम् ॥
यदि सन्ति गुणाः पुंसां विकसन्त्येव ते स्वयम् ।
न हि कस्तूरिकामोदः शपथेन विभाव्यते ॥ ५० ॥

(अ०चं०)—सकृद्धर्मोक्तिप्रसङ्गादसकृद्धर्मोक्तिगम्यवाक्यार्थसादृश्यकं प्रतिवस्तूपमालङ्कारं लक्षयतिवाक्ययोरिति। द्विवचनमेकाभिप्रायं मालानुरोधादिति बोध्यम् । एकसामान्ये एकस्मिन्समानधर्मे सति सूरः सूर्यः । लक्षणं व्याचष्टे—यत्रेति । उपमानोपमेयेति भावप्रधानम् । उपमानोपमेयभावपर-

योरित्यर्थः । पृथगिति भिन्नशब्देनेत्यर्थः । अयमेव च वस्तुप्रतिवस्तुभाव इत्युच्यते । स्थिरेति।शैली सद्वृत्तम् ।रत्नमेव दीपो रत्नदीपः। अत्र पूर्वार्द्धमुपमेयवाक्यमुत्तरार्द्धमुपमानवाक्यम् । उभयत्र च नाशाभावरूपः समानधर्मः शब्दभेदेनोपात्तः।सामान्याभावमात्रबोधकस्यापि बाधतेरत्र नाशरूपविशेषपरत्वात् । अयमेव च पूर्वोदाहरणाद्भेदः । तवेति । ईश्वरं प्रति भक्तस्योक्तिः । अमृतमस्रवणशीले तव पादपङ्कजे निवेशित आत्मान्तःकरणं येन तादृशो भक्तोऽन्यदमृतातिरिक्तं फलं कथमिच्छति, न कथमपीत्यर्थः । अमृतं चात्र ब्रह्मानन्दरूपं हि निश्चितं मधुव्रतो भ्रमरो मकरन्देन रसेन निर्भरे व्याप्तेऽरविन्दे स्थिते सति इक्षुरसं न समीक्षत इत्युपमानवाक्यम् । अवर्जनीयस्येति । अनिष्टेऽपि स्वसामग्रीवशाज्जायमानस्येत्यर्थः । इच्छापूर्वकेति । तथा च समीक्षतेरिच्छापूर्वकवीक्षणे लक्षणेति भावः । अनिच्छापर्यवसित इति । सविशेषणे हीति न्यायादिति भावः । उन्मीलन्ति कदम्बानीति । पूर्वोदाहृतायामर्थावृत्तावतिव्याप्तिमाशङ्क्याह।अर्थावृत्तिरित्यादि । शब्दावृत्तौ तु धर्मस्यैकेनैव शब्देनावृत्त्या बोधनान्न भिन्नशब्दबोध्यत्वमिति । नातिव्याप्तिरतोऽर्थावृत्तिपर्यन्तानुधावनम् । एवं च भिन्नशब्दबोध्यैकधर्मगम्यं प्रस्तुताप्रस्तुतवाक्यार्थसादृश्यं प्रतिवस्तूपमेति लक्षणं बोध्यम् । दृष्टान्तालङ्कारेऽतिव्याप्तिवारणाय भिन्नशब्दबोध्येति । तत्र तु बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नधर्मगम्यं सादृश्यमिति नातिव्याप्तिः । "दिवि भाति यथा भानुस्तथा त्वं भ्राजसे भुवि" इत्यादिवाक्यार्थोपमायामतिव्याप्तिवारणाय गम्यमिति । अर्थावृत्तिवारणाय प्रस्तुताप्रस्तुतेति । "आननं मृगशावाक्ष्या वीक्ष्य लोलालकावृतम् । भ्रमद्भ्रमरसङ्कीर्णं स्मरामि सरसीरुहम्" इति स्मरणालङ्कारेऽतिव्याप्तिवारणाय वाक्यार्थेति । अत्र हि दिवि भातीति वाक्यार्थोपमायां गगनाधिकरणशोभाश्रयभानुसदृशो भूम्यधिकरणकशोभाश्रयस्त्वमिति प्रतीतिवत्त्र स्मर्यमाणतादृशसरोरुहसदृशं तथाविधमाननमिति प्रतीतिर्येन वाक्यार्थगतोपमा गम्या स्यात्, किं तु स्मरणासंपृक्ता तादृशसरोरुहसदृशं तादृशमाननमिति पदार्थगतोपमैवेति तद्वारणमिति दिक् । प्रस्तुताप्रस्तुतयोश्चमत्कृतिविशेषाप्रयोजकतया नाऽलङ्कारभेदप्रयोजकत्वमित्यस्वरसादाह । अयं चेति । वक्ष्यमाण इत्यर्थः । विद्वानेवेति । यद्यप्यन्ययोगव्यवच्छेदार्थेनैवकारेणाविद्वान्न जानातीति पूर्ववाक्यार्थस्तस्य च न हि वन्ध्येत्युत्तरवाक्यार्थः सधर्मैव तथापि रूपवत्येवाकाश इत्यादिप्रयोगवारणाय भावान्वयस्याप्याद्यक्तया विद्वान् जानातीति वाक्यार्थस्यापि प्रतीतेस्तदभिप्रायेणवैधर्म्योदाहरणत्वं बोध्यम् । ननु वैधर्म्येणोपन्यस्तेन न हि वन्ध्येति वाक्यार्थेनाक्षिप्तस्यापि तु प्रसविन्येव जानातीति वाक्यार्थस्योपमानत्वेन विवक्षणान्मुख्यतो वैधर्म्यप्रतीतावपि साधर्म्य एव पर्यवसानान्न दोषः । वैधर्म्येणेत्यस्य च वैधर्म्यद्वारा इत्यर्थः । यदि सन्तीति । एवकारो भिन्न-

क्रमः । स्वयमेव विकसन्ति प्रकाशन्त इत्यर्थः । अत्रापि गुणाः स्वयं प्रकाशन्त इति भावान्वयविधर्मा कस्तूरिकामोदः शपथेन न ज्ञायत इति वाक्यार्थस्तदाक्षिप्तेन किं तु स्वयमेव प्रकाशत इति वाक्यार्थेन चौपम्यं गम्यमिति पूर्ववद्वैधर्म्योदाहरणत्वसङ्गतिः।यत्त्वत्र कैश्चिदुक्तं विद्वानेवेतिपद्यं भवतु नाम कथं चिद्वैधर्म्योदाहरणं यदि सन्तीति तु न युक्तं वैधर्म्योदाहरणम् । प्रस्तुतधर्मिविशेषोपारूढार्थदार्ढ्यार्थ स्वाक्षिप्तस्वव्यतिरेकसमानजातीयस्य धर्म्यन्तरारूढस्याप्रकृतार्थस्य कथनम् । यथा —"वंशभवो गुणवानपि सङ्गविशेषेण पूज्यते पुरुषः । न हि तुम्बीफलविकलो वीणादण्डः प्रयाति महिमानम्"इत्यादौ।अत्र हि सङ्गविशेषेण पूज्यते इति प्रस्तुतार्थाक्षिप्तस्य सङ्गविशेषेण विना न पूज्यत इति स्वव्यतिरेकस्य सजातीयो न हि तुम्बीफलविकल इत्याद्यप्रकृतार्थो निबद्ध इति वैधर्म्योदाहरणत्वम् । यदि सन्तीत्यत्र तु स्वयं प्रकाशन्ते न परेणेत्यस्य प्रस्तुतस्यैव सजातीयोऽप्रकृतोर्थः । शपथेन न विभाव्यते किं तु स्वयमेवेति प्रकृतार्थानुरूपतयैव पर्यवसानादिति । तत्रेदं वक्तव्यम् । वंशभव इत्यादिप्रागुदाहृतपद्येपि कथं वैधर्म्योदाहरणत्वम् । नहीत्यादेस्तुम्बीफलविकलो महिमानं न प्रयात्यपि तु तद्युक्त इति प्रकृतार्थानुरूपतयैव पर्यवसानादिति किं बहुना सर्वत्रैव वैधर्म्योदाहरणे साधर्म्यपर्यवसानं विना नोपमानिर्वाह इति तदुच्छेदप्रसङ्गः । अथापातप्रतिपन्नेनाप्रकृतवाक्यार्थेन वैधर्म्यात्तदुदाहरणत्वं तर्हि प्रकृतेपि तदस्तीति तुल्यम् । यदपि प्रस्तुतेत्यादि वैधर्म्योदाहरणत्वनिर्वचनं तदयुक्तम् । "भद्राः परेषां विशरारुतामगुर्दैवयन्वाते स्थिरतां हि पांसवः" इतिवैधर्म्यदृष्टान्तेऽव्यापनात् । न ह्यत्र प्रस्तुतवाक्यार्थः स्वव्यतिरेकमाक्षिपति किं त्वप्रकृतवाक्यार्थं वक्येति दिक् ॥ ५० ॥ इति श्रीमत्तत्सद्गुपाख्यवैद्यनाथकृतायामलङ्कारचन्द्रिकाख्यायां कुवलयानन्दटीकायां प्रतिवस्तूपमालङ्कारप्रकरणम् ॥ १७ ॥

(चन्द्रा०)—चेद्बिम्बप्रतिबिम्बत्वं दृष्टान्तस्तदलङ्कृतिः ।
त्वमेव कीर्तिमान्राजन्विधुरेव हि कान्तिमान् ॥ ५१ ॥

(कुव०)—यत्रोपमानोपमेयवाक्ययोर्भिन्नावेव धर्मौ बिम्बप्रतिबिम्बभावेन निर्दिष्टौ तत्र दृष्टान्तः । त्वमेव कीर्तिमानित्यत्र कीर्तिकान्त्योर्बिम्बप्रतिबिम्बभावः ।

यथा वा—कामं नृपाः सन्ति सहस्रशोऽन्ये ।
राजन्वतीमाहुरनेन भूमिम् ॥

नक्षत्रताराग्रहसङ्कुलापि।
ज्योतिष्मती चन्द्रमसैव रात्रिः ॥

यथा वा—देवीं वाचमुपासते हि बहवः सारं तु सारस्वतं
जानीते नितरामसौ गुरुकुलक्लिष्टो मुरारिः कविः ।
अब्धिर्लङ्घित एव वानरभटैः किं त्वस्य गम्भीरता-
मापातालनिमग्नपीवरतनुर्जानाति मन्थाचलः ॥

ननु अत्रोपमानोपमेयवाक्ययोर्ज्ञानमेक एव धर्म इति प्रतिवस्तूपमा युक्ता । मैवम् । अचेतने मन्थाचले ज्ञानस्य बाधितत्वेन तत्र जानातीत्यनेन सागराधस्तलावधि संस्पर्शमात्रस्य विवक्षितत्वात् । अत्रोदाहरणे पदावृत्तिदीपकाद्विशेषः पूर्ववत्प्रस्तुताप्रस्तुतविषयत्वकृतो द्रष्टव्यः । वैधर्म्येणाप्ययं दृश्यते ।

कृतं च गर्वाभिमुखं मनस्त्वया
किमन्यदेवं निहताश्च नो द्विषः ।
तमांसि तिष्ठन्ति हि तावदंशुमा-
न्न यावदायात्युदयाद्रिमौलिताम् ॥ ५१ ॥

अ०चं०)—दृष्टान्तालङ्कारं लक्षयति—चेदिति । वाक्ययोरित्यनुवर्तते । धर्मयोरित्यध्याहार्यम् । तदिति तदेत्यर्थकम् । अर्थतो व्याचष्टे । यत्रेति । यत्र काव्ये तथा चोपमानोपमेयवाक्यार्थघटकधर्मयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावो दृष्टान्त इति लक्षणम् । कामामिति । अनेन प्रकृतराजविशेषेण राजन्वतीं शोभनराजवतीम् । "राजन्वान्सौराज्ये" इति निपातः । नक्षत्राण्यश्विन्यादीनि सप्तविंशतिः तारास्तदितराः गोबलीवर्दन्यायात् । ग्रहा भौमादयः सङ्कुला व्याप्ता ज्योतिष्मतीति प्राशस्त्ये मतुप् । अत्र राजन्वतीज्योतिष्मतीत्यनयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावः पूर्वोदाहरणे कीर्तिकान्त्योर्बिम्बप्रतिबिम्बभावप्रयोजकं मनोहारित्वरूपं सादृश्यमार्थमिह तु राजज्योतिषोः प्राशस्त्यरूपं तच्छाब्दमिति भेदः । देवीमिति । देवीं वाचं सरस्वतीं बहव उपासते हि सेवन्त एव । हिशब्दस्यैवकारार्थत्वात् । तु परं सरस्वतीसम्बन्धि सारमसौ प्रसिद्धो गुरुकुले क्लिष्टोऽध्ययनश्रमवान्मुरारिनामा कविर्नितरामतिशयेन जानीते । अत्र दृष्टान्तमाह । वानररूपैर्भटैर्योद्धृभिरब्धिर्लङ्घित एव किं त्वस्याब्धेर्गम्भीरतां पातालपर्यन्तनिमग्ना पीवरा स्थूला तनुर्यस्यैवंविधो मन्थाचलो मन्दराद्रिरेव जा-

नातीति । दृष्टान्तोदाहरणत्वासङ्गतिमाशङ्कते-नन्विति । वाक्ययोरिति सप्तमी । एकधर्म इत्यनन्तरं शब्दभेदेन निर्दिष्ट इति शेषः । सागरस्याधस्तनो योऽवधिरिति गम्भीरत्वापदार्थकथनं, संस्पर्शस्तु लक्षणया जानात्यर्थ इति बोध्यम् । तथा च धर्मभेदान्न प्रतिवस्तूपमा किन्तु सारस्वतसारज्ञानसागराधस्तलावधिसंस्पर्शयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावाद्दृष्टान्तालङ्कार एवेत्याशयः । " वर्षत्यम्बुदमालेयं वर्षत्येषा च शर्वरी । " इतिवत्पदावृत्तिदीपकं स्यादित्याशंक्य समाधत्ते-अत्रेति । पूर्ववद्धर्मावृत्तिप्रतिवस्तूपमयोरिव । प्रस्तुताप्रस्तुतेति दृष्टान्तः प्रस्तुताप्रस्तुतविषयः, पदावृत्तिस्तु तदन्यतरमात्रविषयेत्यर्थः । यद्यप्यत्रात्मनेपदपरस्मैपदभेदेन पदभेदान्न पदावृत्तिशङ्कोचिता, तथापि पाठपरिवर्तनेन पदाभेदेऽपि न पदावृत्तेरयं विषय इति बोधयितुमेवदुक्तम् । अयं दृष्टान्तः । कृतं चेति नृपं प्रति मन्त्रिण उक्तिः । हे राजन् त्वया मनोगर्वस्याभिमुखं न तु गर्वितं कृतं च । किमन्यदपेक्षितमिति शेषः । एवं शस्त्रप्रयोगादिकं विना नोऽस्माकं द्विषः शत्रवो निहताश्च न तु निहन्निष्यन्ते । अंशुमान् सूर्यो यावदुदयाद्रेर्मौलिर्वा, शिरोऽलङ्कारत्वं नायाति तावदेव तमांसि तिष्ठन्ति तस्मिंस्तु तथाभूते न तिष्ठन्तीति दृष्टान्तः । अत्र मनोगर्वाभिमुखीकरणवैरिहननयोरंशुमदुदयाचलमस्तकानागमनतमःस्थित्योश्च यथाक्रमं वैधर्म्येण बिम्बप्रतिबिम्बभावः ॥ ५१ ॥ इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां दृष्टान्तालङ्कारप्रकरणम् ॥ १८ ॥

(चन्द्रा०)—वाक्यार्थयोः सदृशयोरैक्यारोपो निदर्शना ।
यद्दातुः सौम्यता सेयं पूर्णेन्दोरकलङ्कता ॥ ५२ ॥

(कुव०)—अत्र दातृपुरुषसौम्यत्वस्योपमेयवाक्यार्थस्य पूर्णेन्दोरकलङ्कत्वस्योपमानवाक्यार्थस्य यत्तच्छ्यामैक्यारोपः ॥

यथा वा-अरण्यरुदितं कृतं शवशरीरमुद्वर्तितं
स्थलेऽब्जमवरोपितं सुचिरमूषरे वर्षितम् ।
श्वपुच्छमवनामितं बधिरकर्णजापः कृतो
धृतोऽन्धमुखदर्पणो यदबुधो जनः सेवितः ॥

अत्राबुधजनसेवाया अरण्यरोदनादीनां यत्तच्छ्यामैक्यारोपः ॥ ५२ ॥

(अ०चं०)—निदर्शनां लक्षयति-वाक्यार्थयोरिति । सदृशवाक्यार्थसम्बन्धिप ऐक्यारोपः । उपमेयवाक्यार्थे उपमानवाक्यार्थाभेदारोप इति यावत् । यद्दातुरिति । दातुः सौम्यतेति । यत्तदी सामान्ये नपुंसकम् । सेयमिति

विधेयाभिप्रायकं क्लीलिङ्गम् यत्तद्भ्यामिति । यद्यपि मुखं चन्द्रइतिवदाह सौम्यता पूर्णेन्दोरकलङ्कतेत्येतावताप्यैक्यारोपःसम्भवति तथाऽपि यत्तद्भ्यां शीघ्रं स्फुटतया तदवगमात्तदुपन्यासः।अरण्येति।अबुधो मूर्खो जनः सेवित यदिति गुणीभूतसेवनक्रियापरामर्शः । उत्तरवाक्यगतेन यच्छब्देन तच्छ दाक्षेपात् । तदरण्यरुदित कृतमित्याद्यन्वयः। उद्वर्तनं यवगोधूमादिचूर्णैः मलापकर्षणम्।स्थले निर्जलप्रदेशे।अब्जं जलजम् ऊषरे अङ्कुरायोग्यक्षारभूभागे । शुनः पुच्छे श्वपुच्छमवनामितमृजुतासम्पादनाय नम्रीकृतम् बधिरस्य कर्णे जप एव जापः प्रलाप इत्यर्थः।अन्धस्य मुखे तासम्मुख दर्पणो धृतः । इत्येवं निरर्थकत्वेन सदृशानामनेकेषां वाक्यार्थानामबुधजनसेवनरूपप्रकृतवाक्यार्थे ऐक्यारोपः पूर्वत्र त्वेकस्यैवैक्यारोप इति विशेष ५२।

चन्द्रालो०)—पदार्थवृत्तिमप्येके वदन्त्यन्यां निदर्शनाम्।
त्वन्नेत्रयुगुलं धत्ते लीलां नीलाम्बुजन्मनोः ॥ ५३ ॥

कुवल०)—अत्र नेत्रयुगुले नीलाम्बुजगतलीलापदार्थारोपो निदर्शना।

यथा वा—वियोगे गौडनारीणां यो गण्डतलपाण्डिमा।
अदृश्यत स खर्जूरीमञ्जरीगर्भरेणुषु ॥

पूर्वस्मिन्नुदाहरणे उपमेये उपमानधर्मारोपइह तूपमाने उपमेयधर्मारोप इति भेदः। उभयत्राप्यन्यधर्मस्यान्यत्रासम्भवेन तत्सदृशधर्माक्षेपादौपम्ये पर्यवसानं तुल्यम् । इयं पदार्थवृत्तिनिदर्शना ललितोपमेति जयदेवेन व्याहृता । यद्यपि वियोगे गौडनारीणामिति श्लोकः प्राचीनैर्वाक्यार्थवृत्तिनिदर्शनायामुदाहृतस्तथापि विशिष्टयोर्धर्मयोरैक्यारोपो वाक्यार्थवृत्तिनिदर्शना । उपमानोपमेययोरन्यतरस्मिन्नन्यतरधर्मारोपः पदार्थवृत्तिनिदर्शनेति व्यवस्थामाश्रित्यास्माभिरिहोदाहृतः। एवंच

" त्वयि सति शिव दातर्यस्मदभ्यर्थितानामितरमनुसरन्तो दर्शयन्तोऽर्थिमुद्राम्।
चरमचरणपातैर्दुर्मदं दोग्धुकामाः
करभमनुसरामः कामधेनौ स्थितायाम् ॥ १ ॥

दोर्भ्यामब्धिं तितीर्षन्तस्तुष्टुवुस्ते गुणार्णवम् ॥"

इत्यादिषु वाक्यभेदाभावेऽपि वाक्यार्थवृत्तिरेव निदर्शना। विशिष्टयोरैक्यारोपसद्भावात् ॥

(अ०चं०)-निदर्शनान्तरमाह-पदार्थेति । पदार्थवृत्तिं पदार्थसम्बन्धिनीम् । एके आलङ्कारिकाः।अन्यां पूर्वोक्तलक्षणाम् । त्वय्येवेति । लीलां शोभां नीलाम्बुजन्मनोर्नीलोत्पलयोः । वियोग इति । गौडदेशगतानां नारीणां वियोगे स्वकान्तवियोगकाले यो गण्डतले पाण्डिमा पाण्डुवर्णो भवति स खर्जूरीणां लतानां मञ्जरीगर्भस्थेषु रेणुष्वदृश्यत दृष्ट इत्यन्वयः । उपमाने यथोक्तरेणुरूपे उपमेये उपमानधर्मारोप एव पदार्थनिदर्शनायाः प्राचीनैरुदाहरणात्किमियं पदार्थनिदर्शनोच्यत इति शङ्कायामाह-उभयथेति। उपमेये उपमानधर्मारोपे उपमाने उपमेयधर्मारोपे चेत्यर्थः। तथा चौपम्यपर्यवसायिनस्त्वेवं पदार्थनिदर्शनात्वावान्तरेणारोपविषयस्योपमेयत्वेन निवेशे प्रयोजनाभावादिहापि सा युक्तैवेति भावः । नन्वेवं सति वाक्यार्थनिदर्शनालक्षणस्यातिव्याप्तिरित्याशङ्क्याशयवानाह-यद्यपीति । वियोगकालीनगौडनारीगण्डतलपाण्डिम्नः खर्जूरीमञ्जरीगर्भरेणुदृष्टपाण्डिम्नश्च यत्तद्धर्मस्यारोपस्तत्त्वादिति भावः।अर्थविशेषविषयतयातिव्याप्तिं परिहरन्नेव स्वाभिमतनिदर्शनाद्वयविषयविभागं दर्शयति-तथापीति । विशिष्टयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नधर्मविशिष्टयोः एवं । च वाक्यार्थशब्देनैतादृशार्थविवक्षणाद्वियोग इत्याद्युदाहरणे नातिव्याप्तिरिति भावः । उपमानेत्यादि । एतच्च स्वरूपकथनम् । नन्वेवंरूपेण लक्षणे निवेशः । ताद्रूप्यरूपकातिव्याप्तिवारणायोपमाकल्पकत्वस्यारोपविशेषणस्यावश्यकत्वेनोपमाकल्पकतद्धर्मारोप इत्येतावत एव लक्षणस्य निर्दुष्टत्वात् । तदुक्तम् "अभवन्वस्तुसम्बन्ध उपमापरिकल्पकः।"इति । ताद्रूप्यावच्छिन्नाभेद एव विवक्षितो न पुनरुपमेति तद्वारणम् । ननु त्वयि सतीत्याद्युदाहरणे कापि निदर्शना न स्यादन्यधर्मस्यान्यत्रारोपात्, एकवाक्यतयात्वेन वाक्यार्थभेदाभावाच्च। पदार्थवाक्यार्थनिदर्शनयोरसम्भवादित्याशङ्क्याह-एवं चेति। उक्तव्यवस्थाश्रयणे चेत्यर्थः । विशिष्टयोरिति । बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नवस्तुविशिष्टयोरित्यर्थः । तत्र तावत्पूर्वपदे भोः शिव अस्मदभ्यर्थितानां दातरि त्वयि सति इतरं क्षुद्रं प्रभुमनुसरन्तोऽर्थिनो मुद्रां चिह्नं दर्शयन्तो यथं कामधेनौ स्थितायां दोग्धुकामाश्चरमयोः पाश्चात्त्ययोश्चरणयोः पातैः दुर्मदं दुःखेन ग्राह्यं करभमुष्ट्रशिशुमनुसराम इत्यर्थके सकलकामदमहेश्वरकालीनक्षुद्रधनिकानुसरणकर्तुः कामधेनुस्थितिकालीनतथाविधकरभानुसरणकर्तुर्धर्मस्यारोपः।तत्रोपमानकोटिविशेषणयोः कामधेनुकरभयोरुपमेयकोटिविशेषणयोश्च महेश्वरक्षुद्रधनिकयोर्यथाक्रमं बिम्बप्रतिबिम्ब-

भावो बोध्य । एवमनुसरणयोरपि । एवं दोर्भ्यामित्यत्राप्यब्धिगुणसमूहयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावो बोध्यः ॥

(कुवल०)-वाक्यार्थयोः सदृशयोरिति लक्षणान्यथवे वाक्यार्थशब्देन बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नवस्तुविशिष्टस्वरूपयोः प्रस्तुताप्रस्तुतधर्मयोर्विवक्षितत्वादिति ।

एवं च-" राजसेवा मनुष्याणामसिधारावलेहनम् ।
पञ्चाननपरिष्वङ्गो व्यालीवदनचुम्बनम् ॥"

इत्यत्र प्रस्तुताप्रस्तुतवृत्तान्तयोरेकैकपदोपात्तत्वेपि वाक्यार्थवृत्तिनिदर्शनाया न क्षतिः । तयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नवस्तुविशिष्टव्यवहाररूपत्वात् । अत एव निदर्शनाया रूपकाद्भेदः । रूपके ह्यविशिष्टयोरेव मुखचन्द्रादिकयोरैक्यारोपः ।

"अङ्घ्रिदण्डो हरेरूर्ध्वमुत्क्षिप्तो बलिनिग्रहे ।
विधिविष्टरपद्मस्य नालदण्डो मुदेस्तु वः ॥"

इति विशिष्टे रूपकोदाहरणेऽपि न बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नवस्तुविशिष्टरूपता । विधिविष्टरकमलश्लिष्टस्वरूपसाधारणधर्मवत्तासम्पादनार्थमेव तद्विशेषणोपादानात् । यद्वातुः सौम्यतेत्यादिनिदर्शनोदाहरणेषु दातृपूर्णेन्द्वादीनामानन्दकरत्वादिनेवात्र विशेषणयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावाभावात् । यत्र तु विषयिविशेषणानां परस्परसादृश्येन बिम्बप्रतिबिम्बभावोऽस्ति ।

"ज्योत्स्नाभस्मच्छुरणधवला बिभ्रती
तारकास्थीन्यन्तर्धानव्यसनरसिकरात्रिकापालिकीयम् ।
द्वीपाद्द्वीपं भ्रमति दधती चन्द्रमुद्राकपाले
न्यस्तं सिद्धाञ्जनपरिमलं लाञ्छनस्य च्छलेन ॥"

इति सावयवरूपकोदाहरणे तत्रापि विषयविषयिणोस्तद्विशेषणानां च प्रत्येकमेवैक्यारोपो न तु ज्योत्स्नादिविशिष्टरात्रिरूपविषयस्य भस्मादिविशिष्टकापालिकीरूपविषयिणश्च विशिष्टरूपेणैक्यारोपोऽस्तीति । तस्माद्राजसेवा

तत्सम्बन्धिनां ज्योत्स्नाभस्मादीनां यथाश्रुते रात्रिकापालिकीति समा॰ स्योत्तरपदार्थप्रधानतया ज्योत्स्नादीनां रात्रिविशेषणत्वाभावादसंगतेः। प्रत्॰ कमेवेति। शुद्धस्वरूपेणैवेत्यर्थः। न त्विति। उक्तयुक्त्या विशेषणत्वाभावादि॰ भावः। वस्तुतो भस्मादेः कापालिक्यां सत्यपि न विशेषणत्वमपि तु तत्क॰ टिनिविष्टत्वमेवेत्यपि बोध्यम्। वाक्यार्थशब्दस्य बिम्बप्रतिबिम्बभावाप॰ वस्तुविशिष्टार्थपरत्वमङ्गीकृत्य राजसेवेत्युदाहरणे वाक्यार्थवृत्तिनिद॰ नात्वमुक्तमुपसंहरति। उक्तलक्षणस्य व्यवस्थितत्वादित्यर्थः। मतान्त॰ रे इति। सदृशायोर्वाक्यार्थयोरैक्यारोप इति यथाश्रुतलक्षणाङ्गीकर्तॄणां इत्यर्थः। इह राजसेवेत्युदाहरणे। पदार्थवृत्त्यैवेति। उपमाकल्पक एकप॰ दार्थे अपरपदार्थतद्धर्मान्यतरारोप इति तल्लक्षणस्य तदभिमतत्वा॰ दिति भावः॥ ५३॥

(चन्द्रा०)–अपरां बोधनं प्राहुः क्रियया ऽसत्सदर्थयोः।
नश्येद्राजविरोधीति क्षीणं चन्द्रोदये तमः॥ ५४॥
उदयन्नेव सविता पद्मेष्वर्पयति श्रियम्।
विभावयन्समृद्धीनां फलं सुहृदनुग्रहः॥ ५५॥

(कुव०)–कस्यचित् किञ्चित्क्रियाविशिष्टस्य स्वक्रियया प॰ रान्प्रत्यसतः सतो वार्थस्य बोधनं यन्निबध्यते तदपरां निदर्शनामाहुः। असदर्थबोधने उत्तरार्द्धमुदाहरणम्। तत्र नश्येदिति बोधयदिति वक्तव्ये बोधयदित्यस्य गम्य॰ मानत्वादप्रयोगः। ततश्च राज्ञा चन्द्रेण सह विरुध्य स्वयं नाशक्रियया विशिष्टं तमः स्वकीयनाशक्रियया दृष्टा॰ न्तभूतया अन्योऽप्येवं राजविरुद्धश्चेन्नश्येदित्यनिष्टपर्य॰ वसायिनमर्थं बोधयदेव नष्टमिति निबन्धनादसदर्थ॰ निदर्शना। तथा उत्तरश्लोके सविता स्वोदयसमय एव पद्मेषु लक्ष्मीमादधानः स्वया पद्मलक्ष्म्याधानक्रियया प॰ रान्प्रति समृद्धीनां फलं सुहृदनुग्रह एवेति श्रेयस्करमर्थं बोधयन्निबद्ध इति सदर्थनिदर्शना॥

(अ०चं०)–निदर्शनान्तरमाह–अपरामिति। पूर्वविलक्षणामित्यर्थः। निदर्श॰

सम्बन्धः । सदसदर्थयोरिति वक्तव्येऽपि छन्दोऽनुरोधादित्थमभिधानम् । "समुद्राभ्राद्घः" इत्यादिसौत्रनिर्देशेन पूर्वनिपातविधेरनित्यत्वज्ञापनात् । लक्षणं व्याचष्टे–कस्यचिदिति । अत्रासतः सतो वेति विभागकथनं न तु लक्षणान्तर्गतम् । उदासीनार्थबोधने चमत्कारित्वाभावेनैवानतिप्रसङ्गात् । स्वक्रियया सहकारिभूतया क्रियाविशिष्टस्य वस्तुनः सम्बन्ध्यर्थस्य बोधनं बोधानुकूलो व्यापारो यन्निबध्यते वर्ण्यते सा निदर्शनेति लक्षणम्। अथ "निवातपद्मोदरसोदराभ्यां विलोचनाभ्यामवलोकयन्ती । न केवलं यूनि मनोभवेऽपि व्यनक्ति कंचित्तपसः प्रभावम् ॥" इत्यादावतिव्याप्तिः । अवलोकनक्रियाविशिष्टया कामिन्या तपःप्रभावबोधनस्य वर्णनादिति चेन्न । क्रिययेत्यनेन दृष्टान्तविधया बोधनस्य विवक्षितत्वात् । उक्तोदाहरणे च लिङ्गविधया बोधकत्वेन तदभावात् । इत्थं च दृष्टान्ततया क्रियाविशिष्टस्यार्थबोधकत्वं वर्ण्यमानं निदर्शनेति पर्यवसितम् । नश्येदित्यत्र बोधनस्यावर्णनात्कथमुदाहरणत्वमत आह । तत्रेति उदाहरण इत्यर्थः । लक्ष्ये लक्षणं सङ्गमयति–ततश्चेति । बोधनस्य गम्यमानत्वाच्चेत्यर्थः । दृष्टान्तभूतयेति । दृष्टान्तेऽप्यनुभूतया विद्यमानयेत्यर्थः । दृष्टान्तो भूतः सञ्जातो ययेति वा । एवं तमोवत् चन्द्रस्यापि राजत्वं "सोमो वै ब्राह्मणानां राजे" त्यादिश्रुतिप्रसिद्धम् । अनिष्टपर्यवसायिनमर्थं नाशरूपानिष्टसाधनं राजविरुद्धत्वरूपमर्थम् ।

(कुव०)–यथा वा–उन्नतं पदमवाप्य यो लघु-
हेलयैव स पतेदिति ब्रुवन् ।
शैलशेखरगतः पृषद्गण-
श्चारुमारुतधुतः पतत्यधः ॥

अत्र गिरिशेखरगतो वृष्टिबिन्दुगणो मन्दमारुतमात्रेणापि कम्पितः पतन् लघोरुन्नतपदप्राप्तिः पतनहेतुरित्यसदर्थं बोधयन्निबद्ध इत्यसदर्थनिदर्शना ॥

चूडामणिपदे धत्ते यो देवं रविमागतम् ।
सतां कार्यातिथेयीति बोधयन्गृहमेधिनः ॥

अत्र समागतं रविं शिरसा सम्भावयन्नुदयाचलः स्वानिष्टया रविधारणक्रियया समागतानां सतामेवं गृहमेधिभिरातिथ्यं कार्यमिति सदर्थं बोधयन्निबद्ध इति सदर्थनिदर्शना । अत्र केचित् वाक्यार्थवृत्तिपदार्थवृत्तिनिदर्शना-

[illegible]

तत्सम्बन्धिनां ज्योत्स्नाभस्मादीनां यथाश्रुते रात्रिकापालिकीति समासस्योत्तरपदार्थप्रधानतया ज्योत्स्नादीनां रात्रिविशेषणत्वाभावादसंगतेः।प्रत्येकमेवेति।शुद्धस्वरूपेणैवेत्यर्थः । न त्विति।उक्तयुक्त्या विशेषणत्वाभावादिति भावः । वस्तुतो भस्मादेः कापालिक्यां प्रत्यपि न विशेषणत्वमपि तु तत्कोटिनिविष्टत्वमेवेत्यपि बोध्यम् । वाक्यार्थशब्दस्य बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नवस्तुविशिष्टार्थपरत्वमङ्गीकृत्य राजसेवेत्युदाहरणे वाक्यार्थवृत्तिनिदर्शनात्वमुक्तमुपसंहरति । उक्तलक्षणस्य व्यवस्थितत्वादित्यर्थः । मतान्तरे त्विति । सदृशयोर्वाक्यार्थयोरैक्यारोप इति यथाश्रुतलक्षणाङ्गीकर्तृमते इत्यर्थः । इह राजसेवेत्युदाहरणे । पदार्थवृत्त्यैवेति । उपमाकल्पक एकपदार्थे अपरपदार्थतद्धर्मान्यतरारोप इति तल्लक्षणस्य तदभिमतत्वादिति भावः ॥ ५३ ॥

(चन्द्रा०)—अपरां बोधनं प्राहुः क्रियया़ऽसत्सदर्थयोः ।
नश्येद्राजविरोधीति क्षीणं चन्द्रोदये तमः ॥ ५४ ॥
उदयन्नेव सविता पद्मेष्वर्पयति श्रियम् ।
विभावयन्समृद्धीनां फलं सुहृदनुग्रहः ॥ ५५ ॥

(कुव०)—कस्यचित् किंचित्क्रियाविशिष्टस्य स्वक्रियया परान्प्रत्यसतः सतो वार्थस्य बोधनं यन्निबध्यते तदपरां निदर्शनामाहुः । असदर्थबोधने उत्तरार्द्धमुदाहरणम् । तत्र नश्येदिति बोधयदिति वक्तव्ये बोधयदित्यस्य गम्यमानत्वादप्रयोगः । ततश्च राज्ञा चन्द्रेण सह विरुध्य स्वयं नाशक्रियया विशिष्टं तमः स्वकीयनाशक्रियया दृष्टान्तभूतया अन्योऽप्येवं राजविरुद्धश्चेन्नश्येदित्यनिष्टपर्यवसायिनमर्थं बोधयदेव नष्टमिति निबन्धनादसदर्थनिदर्शना । तथा उत्तरश्लोके सविता स्वोदयसमय एव पद्मेषु लक्ष्मीमादधानः स्वया पद्मलक्ष्म्याधानक्रियया परान्प्रति समृद्धीनां फलं सुहृदनुग्रह एवेति श्रेयस्करमर्थं बोधयन्निबद्ध इति सदर्थनिदर्शना ॥

(अ०चं०)-निदर्शनान्तरमाह-अपरामिति । पूर्वविलक्षणामित्यर्थः । निदर्शनामित्यनुषज्यते । क्रियया़ऽसत्सदर्थयोर्बोधनमपरां निदर्शनां प्राहुरिति

सम्बन्धः । सदसदर्थयोरिति वक्तव्येऽपि छन्दोऽनुरोधादित्थमभिधानम् । "समुद्राभ्राद्घः" इत्यादिसूत्रनिर्देशेन पूर्वनिपातविधेरनित्यत्वज्ञापनात् । लक्षणं व्याचष्टे—कस्यचिदिति । अत्रासतः सतो वेति विभागकथनं न तु लक्षणान्तर्गतम् । उदासीनार्थबोधने चमत्कारित्वाभावेनैवानतिप्रसङ्गात् । स्वक्रियया सहकारिभूतया क्रियाविशिष्टस्य वस्तुनः सम्बन्धपर्थस्य बोधनं बोधानुकूलो व्यापारो यन्निबध्यते वर्ण्यते सा निदर्शनेति लक्षणम् । अथ "निवातपद्मोदरसोदराभ्यां विलोचनाभ्यामवलोकयन्ती । न केवलं मुनि मनोभवेऽपि व्यनक्ति कश्चित्तपसः प्रभावम् ॥" इत्यादावतिव्याप्तिः । अवलोकनक्रियाविशिष्टया कामिन्या तपःप्रभावबोधनस्य वर्णनादिति चेन्न । क्रियेत्यनेन दृष्टान्तविधया बोधनस्य विवक्षितत्वात् । उक्तोदाहरणे च लिङ्गविधया बोधकत्वेन तदभावात् । इत्थं च दृष्टान्ततया क्रियाविशिष्टस्यार्थबोधकत्वं वर्ण्यमानं निदर्शनेति पर्यवसितम् । नत्वेदिरयम बोधनस्यावर्णनात्कथमुदाहरणत्वमत आह । तत्रेति उदाहरण इत्यर्थः । लक्ष्ये लक्षणं सङ्गमयति—ततश्चेति । बोधनस्य गम्यमानत्वाच्चेत्यर्थः । दृष्टान्तभूतयेति । दृष्टान्तेष्वनुभूतया विद्यमानयेत्यर्थः । दृष्टान्तो भूतः सञ्जातो ययेति वा । एष तमोघ्नत् चन्द्रस्यापि राजत्वं "सोमो वै ब्राह्मणानां राजे" त्यादिश्रुतिप्रसिद्धम् । अनिष्टपर्यवसायिनमर्थं नाशरूपानिष्टसाधनं राजविरुद्धत्वरूपमर्थम् ।

(कुव०)—यथा वा—उन्नतं पदमवाप्य यो लघु-
हेलयैव स पतेदिति ब्रुवन् ।
शैलशेखरगतः पृषद्गण-
श्चारुमारुतधुतः पतत्यधः ॥

अत्र गिरिशेखरगतो वृष्टिबिन्दुगणो मन्दमारुतमात्रेणापि कम्पितः पतन् लघोरुन्नतपदप्राप्तिः पतनहेतुरित्यसदर्थं बोधयन्निबद्ध इत्यसदर्थनिदर्शना ॥

चूडामणिपदे धत्ते यो देवं रविमागतम् ।
सतां कार्यातिथेयीति बोधयन्गृहमेधिनः ॥

अत्र समागतं रविं शिरसा सम्भावयन्नुदयाचलः स्वनिष्ठया रविधारणक्रियया समागतानां सतामेवं गृहमेधिभिरातिथ्यं कार्यमिति सदर्थं बोधयन्निबद्ध इति सदर्थनिदर्शना । अत्र केचित् वाक्यार्थवृत्तिपदार्थवृत्तीनिदर्शनाद्वयमसम्भवद्वस्तुसम्बन्धनिबन्धनमिति, तृतीया तुसम्भ-

वद्वस्तुसम्बन्धनिबन्धनेति च व्यवहरन्ति । तथा हि । आद्यनिदर्शनायां वाक्यार्थयोरैक्यमसम्भवत्तयोः साम्ये पर्यवस्यति । द्वितीयनिदर्शनायामप्यन्यधर्मोऽन्यत्रासम्भवन्धर्मिणोः साम्ये पर्यवस्यति । तृतीयनिदर्शनायां तु स्वक्रियया परान्प्रति सदसदर्थबोधनं सम्भवदेव समतां गर्भीकरोति । बोधयन् गृहमेधिन इत्यादौ हि कारीषोऽग्निरध्यापयतीतिवत्समर्थाचरणे णिचः प्रयोगः । ततश्च यथा कारीषोऽग्निः शीतापनयनेन बटूनध्ययनसमर्थान्करोति एवं वर्ण्यमानः पर्वतः स्वयमुपमानभावेन गृहमेधिन उक्तबोधनसमर्थान्कर्तुं क्षमते । यथायं पर्वतः समागतं रविं शिरसा सम्भावयत्येवं गृहमेधी समागतं सन्तमुचितपूजया सम्भावयेदित्यतः सम्भवति बोधनसम्बन्ध इति ॥ ५४ ॥ ५५ ॥

(अ०चं०)–उन्नतमिति । यो लघुरल्पबुद्धिरल्पपरिमाणश्च स उन्नतं पदमुत्कर्षमुच्चस्थानं चावाप्य हेलयैव पतेदिति ब्रुवन् कथयन् शैलशेखरगतो गिरिमस्तकवर्ती दृषत्कणो जलबिन्दुसमूहश्चारुणा मन्देनापि मारुतेन धुतः कम्पितोऽधः पतात्युत्कर्षाद्धीयते अधोदेशे च पततीत्यर्थः । ब्रुवमिति पाठे बोधनस्य पूर्वमनुभूयमानत्वादप्रयोगः । दृषत्कण इति पाठे पाषाणखण्ड इत्यर्थः । चूडेति । उदयाचलं आगतं देवं रविं चूडामणेः पदे स्थाने मस्तके धत्ते धारयति । किं कुर्वन् । गृहमेधिनो गृहस्थान्स्वतामातिथेयी कार्येति बोधयन् । आतिथेयी आतिथ्यम् । अत्र उक्तनिदर्शनात्रयविषये केचिदित्यस्येति व्यवहरन्तीत्यनेनान्वयः । धर्मिणोरिति । धर्मयोः साम्यमात्रेण चमत्कारानिष्पत्तेस्तत्कृतबिम्बप्रतिबिम्बभावेन धर्मिणोः साम्यावगतिर्भवतीति भावः । गर्भीकरोतीति । स्वविशेषणत्वेन स्वीकरोतीत्यर्थः । दृष्टान्ततया बोधनस्यैव तत्र विवक्षितत्वात् । एतदेवोपपादयति–बोधयन्नित्यादिना । करीषं शुष्कगोमयं तस्यायं कारीषः । समर्थाचरणे समर्थकरणे । सामर्थ्योत्पादन इति यावत् । भावप्राधान्यात् । उपमानभावेन दृष्टान्तत्वेन । एवं प्रदर्शिते निदर्शनात्रये निदर्शनापदप्रवृत्तिनिमित्तस्यैकस्याभावान्नानार्थ एव निदर्शनाशब्द इति बोध्यम् ॥ ५४ ॥ ५५ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां निदर्शनाप्रकरणम् ॥ १९ ॥

(चन्द्रा०)–व्यतिरेको विशेषश्चेदुपमानोपमेययोः ।
शैला इवोन्नताः सन्तः किन्तु प्रकृतिकोमलाः ॥ ५६ ॥

(कुव०)–अयमुपमेयाधिक्यपर्यवसायी व्यतिरेकः ।

यथा वा–पल्लवतः कल्पतरोरेष विशेषः करस्य ते वीर ।
भूषयति कर्णमेकः परस्तु कर्णं तिरस्कुरुते ॥

तन्न्यूनत्वपर्यवसायी यथा–

रक्तस्त्वं नवपल्लवैरहमपि श्लाघ्यैः प्रियाया गुणै-
स्त्वामायान्ति शिलीमुखाः स्मरधनुर्मुक्तास्तथा मामपि ।
कान्तापादतलाहतिस्तव मुदे तद्वन्ममाप्यावयोः
सर्वं तुल्यमशोक केवलमहं धात्रा सशोकः कृतः ॥

अनुभयपर्यवसायी यथा–

दृढतरनिबद्धमुष्टेः कोशनिषण्णस्य सहजमलिनस्य ।
कृपणस्य कृपाणस्य च केवलमाकारतो भेदः ॥

(अ०चं०)–व्यतिरेकं लक्षयति–व्यतिरेक इति। विशेषो वैलक्षण्यम्। उपमेयस्याधिक्यमुत्कर्षः। पल्लवत इति । पञ्चम्यर्थे तसिल्। कल्पतरोः पल्लवतः पल्लवादेष वक्ष्यमाणस्ते तव करस्य विशेष इति सम्बन्धः । एकः पल्लवः परो हस्तः कर्णं राधेयं तिरस्कुरुते। दानातिशयेनेति भावः। अत्रोपमेयस्य करस्योत्कर्षः । पूर्वोदाहरणे उन्नतत्वेनौपम्यं शाब्दमिह तु रक्तत्वकोमलत्वादिप्रयुक्तं तद्गम्यमिति भेदः । तन्न्यूनत्वेति । उपमेयन्यूनत्वेत्यर्थः । रक्तस्त्वमिति । अशोकवृक्षं प्रति विरहिणः कस्यचिदुक्तिः । हे अशोक आवयोः सर्वं तुल्यं समानम् । अहं केवलं धात्रा विधात्रा सशोकः शोकसहितः कृतः, त्वं तु शोकरहित इत्यशोकपदश्लेषाद्गम्यते । किं तत्सर्वं समानं तत्राह–रक्त इत्यादि । त्वं नूतनैः पल्लवैः रक्तो रक्तवर्णः अहमपि प्रियायाः श्लाघनीयैर्गुणैः सौन्दर्यादिभी रक्तोऽनुरक्तः । अथोत्प्रियायाम् । हे सखे त्वां प्रति शिलीमुखा भ्रमरा आयान्ति मां प्रत्यपि स्मरेण धनुषा मुक्ताः प्रेरिताः शिलीमुखा बाणा आयान्ति । एवं कान्तायाः पादतलस्याघातो यथा तव मुदे सन्तोषाय तद्वत्तथा ममापि सन्तोषायेत्यर्थः । [illegible] अत्रोपमेयस्य सशोकत्वेनापकर्षः । अनुभयपर्यवसायी उपमेयोत्कर्षापकर्षान्यतरपर्यवसानरहितः । दृढतरेति । कृपणस्य कृपाणस्य खड्गस्य चाकारतो दीर्घाद्वर्णादाकारतश्च केवलं भेदो वैलक्षण्यम् । प्रकारान्तरेण तु [illegible]

नेति । कृपणपक्षे धनव्ययवैमुख्येन मुष्टिमोचनाभावात् । खड्गपक्षे तु दृढतरं निबद्धः सम्बद्धो मुष्टिर्मुष्टिग्राह्यभागो यस्येत्यर्थः । कोशो भाण्डारगृहं तत्र निषण्ण उपविष्टः कृपणः । कोशे पिधानके निषण्णः स्थित इति खड्गपक्षे । सहजमलिनः स्वभावमलिनः । मलिनवेषत्वात्कृपणः । खड्गस्तु कृष्णवर्णत्वादिति । एवं च किञ्चिद्धर्मप्रयुक्तसाम्यवत्तया प्रतीयमानयोः किञ्चिद्धर्मप्रयुक्तवैलक्षण्यं व्यतिरेकशरीरम् । वैलक्षण्यं तु क्वचिदुपमेयस्योत्कर्षे क्वचिच्च तदपकर्षे पर्यवसन्नं क्वचित्तु तदन्यतरपर्यवसानविरहेऽपि स्ववैचित्र्यविश्रान्तमात्रमिति बोध्यम् । एतेन चरमभेदद्वयेतदुदाहरणदूषणं कस्यचिदापातरमणीयमिव भासमानं प्रत्युक्तं वेदितव्यम् । अत्यन्तासारतया तु नानुवादमर्हतीत्युपरम्यते ॥ ५६ ॥

इत्यलङ्कारचंद्रिकायां व्यतिरेकप्रकरणम् ॥ २० ॥

चन्द्रा०)–सहोक्तिः सहभावश्चेद्भासते जनरञ्जनः ।
दिगन्तमगमत्तस्य कीर्तिः प्रत्यर्थिभिः सह ॥

कुव०)–यथा वा–

छाया संश्रयते तलं विटपिनां श्रान्तेव पान्थैः समं
मूलं याति सरोजलस्य जडता ग्लानेव मीनैः सह ।
आचामत्यहिमांशुदीधितिरमस्तप्तेव लोकैः समं
निद्रा गर्भगृहं सह प्रविशति क्लान्तेव कान्ताजनैः ॥

जनरञ्जन इत्युक्तेरनेन सार्द्धं विहराम्बुराशौरित्यादौ न सहोक्तिरलङ्कारः ॥ ५७ ॥

(अ०चं०)–सहोक्तिरिति लक्ष्यनिर्देशः । सहभाव इत्यादि लक्षणम् । सहभावः साहित्यं । जनरञ्जनः सहृदयजनाह्लादकः । एवं च चमत्कृतिजनकं साहित्यं सहोक्तिरिति लक्षणम् । दिगन्तमिति । तस्य राज्ञः कीर्तिः प्रत्यर्थिभिः शत्रुभिः सह दिगन्तमगमदित्यन्वयः । अत्र च तृतीयाया निरूपितत्वार्थकतया प्रत्यर्थिनिरूपितसाहित्यवती कीर्तिर्गमनाश्रय इति बोधे एकधर्मान्वयित्वरूपसाहित्यबलात्प्रत्यर्थिनामपि गमनान्वयप्रतीतिः । तदुक्तम्–"सा सहोक्तिः सहार्थस्य बलादेकं द्विवाचकम् ।" इति । छायेति । ग्रीष्मर्तौ मध्याह्नवर्णनमिदम् । छाया पान्थैरध्वगैः समं सार्द्धं विटपिनां तरूणां तलं मूलप्रदेशं संश्रयते । कुत इत्याकाङ्क्षायामुत्प्रेक्षते–श्रान्तेवेति । श्रमश्चात्रातपातिशयकृतो बोध्यः । एवमग्रेऽपि । जडता शीतलता ग्लानेव सरोजलस्य मूलमधोदेशं मीनैर्मत्स्यैः सह याति गच्छति । ग्लानिर्बलापचयः । तथा अहिमा उष्णा अंशवः करा यस्यैवंभूतस्य रवेर्दीधितिस्तप्तेव सन्तप्तेव सती लोकैः सममपः जला-

नि आचामति पिबति । 'दीधितिः स्त्रियाम्' इत्यमरः । निद्रा क्लान्तेव सती कान्ताजनैः सह गर्भगृहमभ्यन्तरगृहं प्रविशति । वक्रैव तद्दुद्भयाद । क्लान्तिस्तेजोहानिः । सौकुमार्यातिशयेन तत्सौलभ्यात्कान्तोपादानम् । इत्यादाविति । इन्दुमतीस्वयंवरे रघुवंशे "अनेन सार्द्धं विहराम्बुराशेस्तीरेषु तालीवनमर्मरेषु । द्वीपान्तरानीतलवङ्गपुष्पैरपाकृतस्वेदलवा मरुद्भिः" इति पद्यम् । अत्र सहोक्तिचमत्कारित्वान्नालङ्कारत्वमित्यर्थः ॥ ५७ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां सहोक्तिप्रकरणम् ॥ २१ ॥

(चन्द्रा०)–विनोक्तिश्चेद्विना किंचित्प्रस्तुतं हीनमुच्यते ।
विद्या हृद्यापि साऽवद्या विना विनयसम्पदम् ॥ ५८ ॥

(कुव०)–यथा वा–यश्च रामं न पश्येत्तु यं च रामो न पश्यति ।
निन्दितः स भवेल्लोके स्वात्माप्येनं विगर्हते ॥

अत्र च रामदर्शनं विना हीनत्वं विनाशब्दमन्तरेणैव दर्शितम् ॥ ५८ ॥

(अ०चं०)–विनोक्तिरिति । किंचिद्विना प्रस्तुतं वर्ण्यं हीनं दुष्टमुच्यते चेत्तदा विनोक्तिर्नामालङ्कार इत्यर्थः । विद्येति । विनयसम्पत्तिं विना या विद्या सा हृद्या मनोहरापि दुष्टेत्यन्वयः । अत्र प्रस्तुताया विद्याया विनयं विना दुष्टत्वमुक्तम् । यश्चेति । यः पुरुषः । स्वात्मा स्वान्तःकरणं विगर्हते निन्दति । रामदर्शने विनेति । रामकर्मकं रामकर्तृकं च दर्शनं विनेत्यर्थः । अन्तरेणापीति । विनापीत्यर्थः । तथा च विनोक्तिग्रहणं न तु शब्दग्रहणमिति भावः ॥ ५८ ॥

(चन्द्रा०)–तच्चेत्किंचिद्विना रम्यं विनोक्तिः सापि कथ्यते ॥
विना खलैर्विभात्येषा राजेन्द्र भवतः सभा ॥ ५९ ॥

(कुव०)–यथा वा–

आविर्भूते शशिनि तमसा मुच्यमानेव रात्रि-
र्नैशस्यार्चिर्हुतभुज इव च्छिन्नभूयिष्ठधूमा ।
मोहेनान्तर्वरतनुरियं लक्ष्यते मुक्तकल्पा
गङ्गा रोधःपतनकलुषा गृह्णतीव प्रसादम् ॥

अत्र तमःप्रभृतीन्विना निशादीनां रम्यत्वं विनाशब्दमन्तरेण दर्शितम् ॥ ५९ ॥

(अ०चं०)–प्रकारान्तरमाह–तच्चेदिति । तत्प्रस्तुतं किञ्चिद्विना रम्यं चेत्तापि विनोक्तिः कथ्यत इत्यन्वयः । इत्थं च किञ्चिद्व्यतिरेकेण प्रस्तुतस्य रम्यत्वारम्यत्वान्यतरवर्णनं विनोक्तिरिति प्रकारद्वयसाधारणं सामान्यलक्षणं बोध्यम् । यत्तु द्वयो विनार्थसम्बन्ध एव विनोक्तिः । द्वयत्वं च विनाकृतस्य वस्तुनो रमणीयत्वारमणीयत्वाभ्यां भवतीत्यर्वाचीनैरुक्तम्। तदयुक्तम् । कारणं विना कार्योत्पत्तिकथनरूपे विभावनालङ्कारेऽतिव्याप्तेर्वारणाय विनार्थसम्बन्धप्रयुक्तप्रस्तुतगतरमणीयत्वादेरपि लक्षणे निवेशस्यावश्यकत्वादिति । आविर्भूत इति । मानवतीविषये नायकस्य परामर्शोऽयम् । इयं परस्तनुरन्तः अन्तःकरणे मोहेन मानावेशेन मुक्तकल्पा ईषत्पूनमुक्ता लक्ष्यते । केव । पूर्वं रोधसस्तटस्य पतनेन कलुषा अनन्तरं कालुष्यापगमात्प्रसादं नैर्मल्यं शृद्धत्याश्रयन्ती गङ्गेव । तथा शशिनि चन्द्रे आविर्भूते उदिते सति तमसा मुच्यमाना रात्रिरिव । एवं छिन्नो नष्टो भूयिष्ठो धूमो यस्या एवंभूता । निशि भवस्य हुतभुजो वह्नेरर्चिः शिखेवेति । दर्शितमिति । अर्थतो बोधितमित्यर्थः ॥ ५९ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां विनोक्तिप्रकरणम् ॥ २२ ॥

चं०)–समासोक्तिः परिस्फूर्तिः प्रस्तुतेऽप्रस्तुतस्य चेत् ।
अयमैन्द्रीमुखं पश्य रक्तश्चुम्बति चन्द्रमाः ॥६०॥

कुव०)–यत्र प्रस्तुतवृत्तान्ते वर्ण्यमाने विशेषणसाम्यबलादप्रस्तुतवृत्तान्तस्यापि परिस्फूर्तिस्तत्र समासोक्तिरलङ्कारः । समासेन सङ्क्षेपेण प्रस्तुताप्रस्तुतवृत्तान्तयोर्वचनात् । उदाहरणमयमैन्द्रीति ॥ अत्र हि चन्द्रस्य प्राचीप्रारम्भलक्षणमुखसम्बन्धलक्षणे उदये वर्ण्यमाने मुखशब्दस्य प्रारम्भवदनसाधारण्याद्रक्तशब्दस्यारुणकामुकसाधारण्याच्चुम्बतीत्यस्य प्रस्तुतार्थसम्बन्धमात्रपरस्य शक्यार्थान्तरसाधारण्याच्चन्द्रमःशब्दगतपुँल्लिङ्गेन ऐन्द्रीशब्दगतस्त्रीलिङ्गेन तत्प्रतिपाद्येन्द्रसम्बन्धित्वेन चोपस्कृतादप्रस्तुतपरवानितासक्तपुरुषवृत्तान्तः प्रतीयते ।

अ०चं०)–समासोक्तिं लक्षयति–समासोक्तिरिति । प्रस्तुते वर्ण्यमाने अप्रस्तुतस्याप्रस्तुतवृत्तान्तस्य परिस्फूर्तिश्चेत्तदा समासोक्तिरित्यन्वयः । अयमिति । इन्द्रस्येयमैन्द्री प्राची । मुखमादिभागो वदनं च । रक्तो रक्तवर्णोऽनुरक्तश्च । चुम्बनं सम्बन्धो वक्त्रसंयोगविशेषश्च । यथाश्रुतलक्षणस्य वक्ष्यमाणे " असावुदयमारूढः कान्तिमान् रक्तमण्डलः ।

राजा हरति सर्वस्य हृदयं मृदुलैः करैः ॥ " इत्यादिप्रकृताप्रकृतश्लेषेऽतिव्याप्तेराह । विशेषणसाम्यबलादिति । विशेषणमात्रसाम्यबलादित्यर्थः । एवं च विशेषणमात्रसाम्यगम्याप्रस्तुतवृत्तान्तत्वं लक्षणं बोध्यम् । उदाहृतश्लेषे चाप्रकृतनृपवृत्तान्तस्य विशेष्यवाचिना श्लिष्टेन राजपदेनाप्यवगमान्नातिव्याप्तिः । संज्ञाप्रवृत्तिनिमित्तमवयवार्थं दर्शयति--समासेनेति । वचनात्प्रतिपादनात् । लक्ष्ये लक्षणं सङ्गमयति--अत्रेति । प्रारम्भ आदिभागः । साधारण्याच्छ्लिष्टत्वात् । यद्यपि चुम्बतीत्यत्र न श्लेषस्तथाप्यर्थद्वयबोधकत्वमात्रेण तस्य साधारण्योक्तिः । उपस्कृतादिति साधारण्यादित्यस्य विशेषणम् । तत्र चन्द्रमःशब्दगतेन पुँल्लिङ्गेन नायकत्वाभिव्यक्त्या ऐन्द्रीशब्दप्रतिपाद्येनेन्द्रसम्बन्धित्वेन च परकीयात्वाभिव्यक्त्येति बोध्यम् । वृत्तान्तो व्यवहारो मुखचुम्बनरूपः ॥

(कुव०)-व्यावल्गत्कुचभारमाकुलकचं व्यालोलहारावलि
प्रेङ्खत्कुण्डलशोभिगण्डयुगलं प्रस्वेदि वक्त्राम्बुजम् ।
शश्वद्दत्तकरप्रहारमधिकश्वासं रसादेतया
यस्मात्कन्दुक सादरं सुभगया संसेव्यसे यत्कृती ॥

अत्र कन्दुकवृत्तान्ते वर्ण्यमाने व्यावल्गत्कुचभारमित्यादिक्रियाविशेषणसाम्याद्विपरीतरतासक्तनायिकावृत्तान्तः प्रतीयते । पूर्वत्र विशेषणानि श्लिष्टानि इह साधारणानीति भेदः । सारूप्यादपि समासोक्तिर्दृश्यते । यथा वा-

पुरा यत्र स्रोतः पुलिनमधुना तत्र सरितां
विपर्यासं यातो घनविरलभावः क्षितिरुहाम् ।
बहोर्दृष्टं कालादपरमिव मन्ये वनमिदं
निवेशः शैलानां तदिदमिति बुद्धिं द्रढयति ॥

अत्र वर्णने प्रस्तुते तत्सारूप्यात्कुटुम्बिषु धनसन्तानादिसमृद्ध्यसमृद्धिविपर्यासं प्राप्तस्य तत्समाश्रयस्य ग्रामनगरादेर्वृत्तान्तः प्रतीयते ।

(अ०च०)-व्यावल्गदिति । नायिकानुरक्तस्य कस्यचित्क्रीडालम्बनकन्दुकं प्रत्युक्तिरियम् । हे कन्दुक सुभगया सुन्दर्या एतया नायिकया रसात्प्रीतिविशेषात्सादरमादरसहितं यथा स्यात्तथा यस्मात्संसेव्यसे तस्मात्कृती धन्योसीत्यन्वयः । कथमित्याकाङ्क्षायां संसेवनक्रिया वि-

शिनष्टि–व्यावल्गदित्यादिना । व्यावल्गन्विशेषत आसमन्ताच्चलन्कुचभारो यत्र तथा आकुलाः क्रीडावेशेनेतस्ततः पर्यस्ताः कचाः केशा यत्र एवं व्यालोला दोलायिता हारावलिर्यत्र तथा भेद्बहुत्वचां चञ्चलाभ्यां कुण्डलाभ्यां शोभायुक्तं गण्डयुगलं यत्र एवं प्रस्वेदयुक्तं वक्त्राम्बुजं यत्र शश्वन्निरन्तरं दत्तः करेण प्रहारो यत्र तथा अधिकः श्वासो यत्र तथेति । वृत्तान्तः विपरीतरतरूपः । अत्रापि कन्दुकशब्दगतपुंल्लिङ्गेन नायकत्वाभिव्यक्तिर्बोध्या । श्लिष्टानीति । श्लेषमूलकाभेदाध्यवसायविषयाणीत्यर्थः । साधारणानीति । श्लेषं विनैव प्रकृताप्रकृतवृत्तान्तयोरनुगतानीत्यर्थः । यथा च लक्षणे साम्यशब्देन श्लेषकृतं स्वाभाविकं च साम्यं विवक्षितमिति भावः ॥ सारूप्यात्साहश्याद्यथा । पुरेति । उत्तररामचरिते सीतात्यागानन्तरं कदाचिद्वनं प्रति गतस्य भगवतो रामचन्द्रस्येयमुक्तिः । पुरा वनवासकाले सरितां नदीनां स्रोतः प्रवाहो यत्र प्रदेशे आसीत्तत्राधुना पुलिनमस्तीति विशेषः ॥ तथा क्षितिरुहां तरूणां घनविरलभावो विपर्यासं वैपरीत्यं यातः प्राप्तः । सान्द्राणां चिरलता विरलानां शाखापल्लवादिवृद्ध्या सान्द्रता जातेत्यर्थः ॥ तथा च बहोर्भूयसः कालादनन्तरं दृष्टमिदं वनमपरमन्यदिव मन्ये । परन्तु शैलानां पर्वतानां निवेशो विन्यासविशेषस्तदेवेदं वनमिति बुद्धिं प्रत्यभिज्ञारूपां द्रढयति दृढीकरोतीत्यर्थः । तत्सारूप्यादिति । वनसाहश्यादित्यर्थः । प्रामादौ किं वनसाहश्यमित्याकाङ्क्षायां तद्गर्भं विशेषणमाह–कुटुम्बिभिरत्यादि । कुटुम्बिषु कुटुम्बिगतो यो धनसमृद्ध्यसमृद्ध्योर्विपर्यासस्तं प्राप्तस्येत्यर्थः ॥ तत्समाश्रयस्य तादृशकुटुम्बिसमाश्रयस्य । तथा च समृद्ध्यसमृद्धिविपर्यासयदाश्रयत्वं साहश्यमिति भावः । किमस्य साहश्यस्योत्थापकमिति चेत् घनविरलेति विपर्यासमिति च । ताभ्यामुक्तसाहश्यगर्भीकरणात् । एतेनैषा साहश्यगर्भविशेषणोपस्थापितसाहश्यमूला समासोक्तिरिति मूलग्रन्थानवबोधस्तद्विरोधश्चेति दूषणमलग्नकं वेदितव्यम् । अथात्राप्रस्तुतवृत्तान्तस्य विशेषणसाम्यगम्यत्वाभावादुक्तलक्षणस्याव्याप्तिरिति चेन्न । विशेषणसाम्यगम्यसाहश्यगम्यत्वेऽपि विशेषणसाम्यगम्यत्वानपायात् । प्राधान्यात्तु परं सारूप्यस्य गमकत्वोपदर्शनं सारूप्यादिति ग्रन्थेन । एवमग्रेऽपि विशेषणसाम्यात्साहश्याद्वेति विकल्पोक्तिरपि प्राधान्याभिप्रायैवेति निरवद्यम् ।

कुव०)–अत्र च प्रस्तुताप्रस्तुतसाधारणविशेषणबलात्सारूप्यबलाद्वाऽप्रस्तुतवृत्तान्तस्य प्रत्यायनं तत्प्रस्तुते विशेष्ये तत्समारोपार्थं सर्वथैव प्रस्तुतानन्वयिनः कविसंरम्भगोचरत्वायोगात् । ततश्च समासोक्तावप्रस्तुतव्यवहारसमारोपश्चारुताहेतुः । न तु रूपक इव प्रस्तुतेऽप्रस्तुत-

पसमारोपोऽस्ति। मुखं चन्द्र इत्यत्र मुखे चन्द्रत्वारोपहेतुचन्द्रपदसमभिव्याहारवद्रक्तश्चुम्बति चन्द्रमा इत्यादिसमासोक्त्युदाहरणे चन्द्रादौ जारत्वाद्यारोपहेतोस्तद्वाचकपदसमभिव्याहारस्याभावात्।

"निरीक्ष्य विद्युन्नयनैः पयोदो
मुखं निशायामभिसारिकायाः।
धारानिपातैः सह किं नु वान्त-
श्चन्द्रोयमित्यार्ततरं ररासे॥"

इत्येकदेशविवर्तिरूपकोदाहरणे इव प्रस्तुतेऽप्रस्तुतरूपसमारोपगमकस्याप्यभावात्। तत्र हि 'विद्युन्नयनैरित्यत्र निरीक्षणानुगुण्यादुत्तरपदार्थप्रधानरूपमयूरव्यंसकादिसमासव्यवस्थितादुत्तरपदार्थभूतनयनान्वयानुरोधात् पयोदेऽनुक्तमपि द्रष्टृपुरुषत्वरूपणं गम्यमुपगम्यते। न चेह तथा निरीक्षणवत्' त्वय्यागते किमिति वेपत एष सिन्धुरिति' श्लोके सेतुकृत्त्वादिवदप्रस्तुतासाधारणवृत्तान्तउपात्तोऽस्ति।

अ०चं०)–एवमलङ्कारं निरूप्य तद्बोधप्रकारमुपदर्शयितुं भूमिकामारचयतिअत्र चेति। अत्र एषूदाहरणेषु। अप्रस्तुतवृत्तान्तस्येति। अप्रकृतजारादिसम्बन्धिनश्चुम्बनादिव्यवहारस्येत्यर्थः। विशेष्ये चन्द्रादौ। सर्वथा आरोपानारोपान्यतरविधया प्रस्तुतानन्वयिनः प्रकृतान्वयशून्यस्य। यद्वा सर्वथैवेत्यस्य कवीत्यादिनान्वयः। कविसंरम्भोति स्वमतीत्युद्देश्यकशब्दसन्दर्भरूपकविव्यापारेत्यर्थः। अप्रस्तुतवृत्तान्तस्य चुम्बनादेरिवाप्रस्तुतस्य जारादेरपि चन्द्रादौ समारोप इति मतं निराकरोतिनास्त्विति। अप्रस्तुतरूपेति। अप्रस्तुतस्वरूपेत्यर्थः। कुतस्तत्राह। मुखमित्यादि। तादात्म्येन चन्द्रारोपे तादात्म्यस्यापि संसर्गविधया आरोपविषयत्वात्तस्य च चन्द्रत्वानतिरेकाच्चन्द्रत्वारोपेत्युक्तिः। न तु प्रकारतया चन्द्रत्वारोप उक्त इति भ्रमितव्यम्। चन्द्र इति शब्देन चन्द्रविशेषणत्वेनोपस्थितस्य चन्द्रत्वस्य मुखे विशेषणतयारोपासम्भवात्। एवं जारत्वेत्यत्रापि बोध्यम्। तद्वाचकेति। जारवाचकेत्यर्थः। ननु जारादिपदसमभिव्याहाराभावाच्छ्रौतारोपासम्भवेऽप्यार्थो जाराद्यारोपोऽस्तु। न हि तत्रापि तादृशसमभिव्याहारो हेतुः। रूपकध्वनेरुच्छे-

दापत्तेरित्याशङ्क्याह । निरीक्ष्येति । पयोदो मेघो विद्युत्स्वरूपैर्नयनैर्नि शायामभिसारिकाया मुखं वीक्ष्य धारानिपातैः सह वान्तः किं त्व चन्द्र इति मत्वा आर्ततरं यथा स्यात्तथा रसित आक्रन्दनं कृतवानित्यर्थः उदाहरण इवेति व्यतिरेकदृष्टान्तः । अत्र यथा गमकमस्ति तादृशस्य समासोक्त्युदाहरणे अभावादित्यर्थः । तथा चार्थारोपोऽप्यनाशङ्क्य इति भावः । ननु विद्युन्नयनैरित्यत्र किमप्रस्तुतारोपगमकं यदभावात्समासोक्तौ तदभाव इत्यतो गमकं दर्शयितुमाह—तत्रेति । आनुगुण्यादानुकूल्यात् । उपमितसमासस्य पूर्वपदार्थप्रधानतया नयनसदृशविद्युत्करणकत्वस्य निरीक्षणे सम्भवात्प्रतिकूलत्वमिति भावः । अनुक्तमप्यर्थान्तमपि रूपणमारोप' । न चेहेति । इह समासोक्त्युदाहरणे तथा निरीक्षण यन्नयनकारणक निरीक्षणघस्सेतुकृत्वादीत्यादिना मन्थनकारित्यपरिग्रहः ।

(कुवल०)—नाऽपि श्लिष्टसाधारणादिविशेषणसमर्पितयोः प्रस्तुताप्रस्तुतवृत्तान्तयोरप्रस्तुतवृत्तान्तस्य विद्युन्नयनवत्प्राधान्यमस्ति । येन तदनुरोधात्त्वं सेतुमन्थकृदित्यत्रेव प्रस्तुतेऽनुक्तमप्यप्रस्तुतरूपसमारोपमात्रमिह स्यात्तेनैव । यद्यपि प्रस्तुताप्रस्तुतवृत्तान्तयोरिह श्लिष्टसाधारणविशेषणसमर्पितयोर्भिन्नपदोपात्तविशेषणयोरिव विशेष्येणैव साक्षादन्वयादस्ति समप्राधान्यम् तथाप्यप्रस्तुतवृत्तान्तान्वयानुरोधान्न प्रस्तुतेऽप्रस्तुतरूपसमारोपोऽङ्गीकार्यः । तथा हि । यथा प्रस्तुतविशेष्येऽप्रस्तुतवृत्तान्तस्यान्वयायोग्यता तथैवाप्रस्तुतेऽपि जारादौ नास्ति प्रस्तुतवृत्तान्तस्यान्वययोग्यता । एवं च समप्रधानयोः प्रस्तुताप्रस्तुतवृत्तान्तयोरन्यतरस्यावश्यमारोपेऽभ्युपगन्तव्ये श्रुत एव प्रस्तुतेऽप्रस्तुतस्यारोपश्चारुताहेतुरिति युक्तम् । नन्वेवं सति विशेषणसाम्यादप्रस्तुतस्य गम्यत्वं समासोक्तिः ।

"विशेषणानां साम्येन यत्र प्रस्तुतवर्तिनाम् ।
अप्रस्तुतस्य गम्यत्वं सा समासोक्तिरिष्यते ॥"

इत्यादीनि प्राचीनानां समासोक्तिलक्षणानि न सङ्गच्छेरन् । प्रस्तुते श्लिष्टसाधारणादिविशेषणसमर्पितानुरागपूर्वकवदनचुम्बनाद्यप्रस्तुतवृत्तान्तसमारोपमात्रस्य

चारुताहेतुत्वाभ्युपगमेन विशेषणसाम्यकृतकामुकाद्यप्रस्तुतधर्मिव्यञ्जनानपेक्षणादिति चेदुच्यते । स्वरूपतोऽप्रस्तुतवृत्तान्तस्यारोपो न चारुताहेतुः । किन्त्वप्रस्तुतकामुकादिसम्बन्धित्वेनावगम्यमानस्य तस्यारोपः । तथाभूतस्यैव रसानुगुणत्वात् । न च तावदवगमने विशेषणपदानां सामर्थ्यमस्ति । अतः श्लेषादिमहिम्ना विशेषणपदैः स्वरूपतः समर्पितेन वदनचुम्बनादिना तत्सम्बन्धिनि कामुकादावभिव्यक्ते पुनस्तदीयत्वानुसन्धानं तत्र भवति। यथा स्वरूपतो दृष्टेन राजाश्वादिना तत्सम्बन्धिनि राजादौ स्मारिते पुनरश्वादौ तदीयत्वानुसन्धानमिति विशेषणसाम्येन वाच्योपस्कारकस्याप्रस्तुतव्यञ्जनस्यास्त्यपेक्षा । अत एव श्लिष्टविशेषणायामिव साधारणविशेषणायामप्यप्रस्तुतव्यवहारसमारोप इत्येव प्राचीनानां प्रवादः । कन्दुके व्यावल्गत्कुचभारत्वादिविशिष्टवनितासेव्यत्वस्य कामुकसम्बन्धित्वेनैव समारोपणीयत्वात् । किञ्च सारूप्यनिबन्धनत्वेनोदाहृतायां समासोक्तावप्रस्तुतवृत्तान्तस्याशब्दार्थस्याप्रस्तुतवृत्तान्तरूपेणैव गम्यतया तेन रूपेण तत्र समारोपसिद्धेः । अन्यत्रापि तथैव युक्तमिति युक्तमेव प्राचीनानां लक्षणमिति विभावनीयम् ।६०।

(भ०च०)-नन्विहापि परनायिकामुखचुम्बनरूपस्याप्रस्तुतवृत्तान्तस्याप्रस्तुतासाधारणधर्मत्वादप्रस्तुतारोपगमकत्व -स्यादित्याशङ्क्य परिहरति-नापीति । साधारणादीत्यादिना सादृश्यगर्भविशेषणसङ्ग्रहः । वृत्तान्तयोरिति निर्धारणे षष्ठी । वृत्तान्तयोर्मध्य इत्यर्थः । विद्युन्नयनवदिति । प्रस्तुताप्रस्तुतयोर्विद्युन्नयनयोर्मध्ये यथा नयनस्योत्तरपदार्थप्रधानसमासात्प्राधान्यं तथा नास्तीत्यर्थः।सेतुमन्थकादीति पाठः ।सेतुबन्धकादीति स्वपपाठः कथञ्चिदर्थतोऽनुवादत्वेन व्याख्येयः।उपसंहरति । तस्मादिति । मात्रपदेनाप्रस्तुतारोपव्यवच्छेदः ।विद्युन्नयनवत्समासकृतश्रौतप्राधान्याभावेऽपि विशेषणसामर्थ्यावगतस्याप्रस्तुतवृत्तान्तस्यार्थतः प्राधान्यमस्तीति शङ्कते। यद्यपीति। नन्वप्रस्तुतवृत्तान्ताभिव्यक्तेः प्रावगतस्य प्रस्तुवृत्तान्तस्य प्रस्तुतविशेष्येणान्वयात्कथमप्रस्तुतवृत्तान्तस्य प्राधान्यमिति शङ्कानिरासायाह-

विशेष्येणैवेति । ननु तद्विशेषणीभूतप्रस्तुतवृत्तान्तेनैत्येवकारार्थं समाधत्ते–तथापीति । अयमाशयः । नात्र श्लिष्टादिविशेषणैः समर्पितः नायिकामुखचुम्बनादिरूपोऽप्रस्तुतवृत्तान्तः प्रागेव कयापि व्युत्पत्त्या प्रस्तुतगतत्वेन भासते । यद्बलादप्रस्तुतजाराद्यारोपावगतिः स्यात् । अपि तु तस्यैवावगते तस्मिन्प्रस्तुतासम्बद्धस्य कविसंरम्भगोचरतायोगात् प्रस्तुतसमारोपितत्वेन पर्यवसानमिति । नन्वेवं तर्हि प्रस्तुतवृत्तान्तस्य प्रस्तुतवृत्तान्ताश्रये धर्मिण्यन्वयोऽस्तु । असम्बद्धाभिधानप्रसङ्गपरिहारस्य तुल्यत्वादित्याशङ्क्याह–तथाहीत्यादि । एवं च योग्यतारूपविनिगमकविरहे च मास्तु तर्हि कस्याप्यन्वयस्तत्राह–अवश्यमिति । अन्यथासम्बद्धाभिधानप्रसङ्गापत्तेरिति भावः । किं तर्हि विनिगमकं तत्राह–श्रुत एवेति । तथा च श्रुतप्रस्तुतार्थोपस्कारकतया चमत्कारहेतुत्वमेव विनिगमकमिति भावः । अप्रस्तुतस्याप्रस्तुतवृत्तान्तस्य । अन्वेयमिति । एवमप्रस्तुतसमारोपाङ्गीकारे । विशेषणानामित्यादि विद्यानाथोक्तं लक्षणम् । प्रस्तुतवर्तिनां विशेषणानां साम्येनेत्यन्वयः । प्रस्तुते समारोपार्थम् । अप्रस्तुतधर्मिव्यञ्जनानपेक्षायामपि समारोप्यमाणवृत्तान्तविशेषणत्वार्थं तदपेक्षणात् लक्षणासङ्गतिरित्याह–स्वरूपत इति । स्वरूपतोऽप्रस्तुतसम्बन्धित्वेनाज्ञायमानस्य । नन्वपेक्षासत्त्वेऽपि विशेषणसाम्यस्य तद्व्यञ्जनासामर्थ्यांल्लक्षणासङ्गतितादवस्थ्यमित्याशङ्क्य साक्षादसामर्थ्येऽपि वृत्तान्ताभिव्यक्तिद्वारा तत्सम्भवान्न दोष इत्याह–नचेत्यादि । तदीयतयानुसन्धानं तत्सम्बन्धित्वानुसन्धानम् । तत्र मुखचुम्बनादौ अनुसन्धानं तद्वति पाठः । अनुसन्धानवदिति पाठे यथेत्यस्यासङ्गतेः । अत एवाप्रस्तुतव्यञ्जनस्यापेक्षणादेव । नन्वप्रस्तुतधर्मिव्यञ्जनानपेक्षणे ईदृशः प्रवादः कुतो न युक्तस्तत्राह–चन्द्रय इति । विशिष्टरूपस्य केनापि नान्वयः । सम्बन्धित्वेनैवेत्येवकारोक्तमेवार्थं सोपपत्तिकमाह–स्वरूपत इति । अप्रस्तुततत्तत्सम्बन्धित्वानवच्छिन्नरूपेणेत्यर्थः । तथा चारोपासम्भवात्तादृशप्रवादानुपपत्तिरिति भावः । श्लिष्टविशेषणायामयमैन्द्रीत्यादौ मुखचुम्बनादेः स्वरूपतोऽप्यारोपस्यैव तत्त्वासाधारणविशेषणायामुपष्टम्भकत्वेन प्रवादोपन्यासः । ननु तत्रापि तादृशवनितासम्बन्धित्वस्य तादृशवनिताकृतार्थपर्यवसानपरत्वेऽप्रस्तुतवृत्तान्तरूपस्य स्वरूपतोऽप्यारोपस्यैव सम्भवान्न तादृशप्रवादानुपपत्तिरत आह–किंचेति । युक्तमिति । तत्सामान्यादिलक्षणस्य तथात्वमिति न्यायादिति भावः । लक्षणमिति । जातायेकव्यञ्जनम् “अयमैन्द्रीमुखं पश्य रक्तश्चुम्बति चन्द्रमाः ।” इत्यत्र शक्तिव्यञ्जना मार्थाभारम्भसम्बन्धाप्रचन्द्रो जारसम्बन्धिसानुरागपरनायिकामुखचुम्बनाश्रय इति बोधः । अप्रस्तुतवृत्तान्ताभिन्नरूपेणाध्यवसितस्य प्रस्तुतवृत्तान्तस्य तादात्म्येनाप्रस्तुतारोपविषये प्रस्तुतधर्मिण्यन्वय इति मते तु सानुरागपरनायिकामुखचुम्बनाभिन्नमार्थारम्भारोपाश्रयः

[परिक]राभिन्नश्चन्द्र इति बोधः । एवमुदाहरणान्तरेष्वनेनैव प्रका-
[रे]ण बोधप्रकारा ऊहनीयाः ॥ ६० ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां समासोक्तिप्रकरणम् ॥ २३ ॥

(चन्द्रालो०)–अलङ्कारः परिकरः साभिप्राये विशेषणे ।
सुधांशुकलितोत्तंसस्तापं हरतु वः शिवः ॥ ६१ ॥

(कुवल०)–अत्र सुधांशुकलितोत्तंस इति विशेषणं तापहर-णसामर्थ्याभिप्रायगर्भम् ।

यथा वा–तव प्रसादात्कुसुमायुधोऽपि
सहायमेकं मधुमेव लब्ध्वा ।
कुर्यां हरस्यापि पिनाकपाणे-
र्धैर्यच्युतिं के मम धन्विनोऽन्ये ॥

अत्र पिनाकपाणेरिति हरविशेषणं कुसुमायुध इत्यर्थलभ्याहमर्थविशेषणं च सारासारायुधत्वाभिप्रायगर्भम् ।

यथा वा–सर्वाशुचिनिधानस्य कृतघ्नस्य विनाशिनः ।
शरीरकस्यापि कृते मूढाः पापानि कुर्वते ॥

अत्र शरीरविशेषणानि तस्य हेयत्वेनासंरक्षणीयत्वाभिप्रायगर्भाणि ।

(च०)–गुणीभूतव्यङ्ग्यस्य प्रभेदभूतसमासोक्तयलङ्कारप्रसङ्गात्तत्प्रभेदं परिकरालङ्कारं लक्षयति–अलङ्कार इति । अलङ्कारपदोत्कीर्तनं च दोषाभावेनैव गतार्थत्वमिति शङ्कानिरासार्थम् । तत्प्रपञ्चन चाग्रे करिष्यते । साभिप्राये प्रकृतार्थोपपादकार्थविषयकाभिप्रायपूर्वकं तथाभूतार्थव्यञ्जक इति यावत् । इत्थं च प्रकृतार्थोपपादकार्थव्यञ्जकविशेषणत्वं लक्षणं बोध्यम् । ध्वनावतिव्याप्तिवारणाय प्रकृतार्थोपपादकेति, हेत्वलङ्कारवारणाय बोधकत्वं विहाय व्यञ्जकत्वनिवेशः । वक्ष्यमाणपरिकराङ्कुरालङ्कारवारणाय विशेषणेति । तत्र [illegible] विशेष्य वपेति नातिप्रसङ्गः । सुधांश्विति । 'सुधांशुना कलितः कृत उत्तंसः शेखरो येन स इति हरविशेषणम् । "उत्तंसः कर्णपूरे स्याच्छेखरे चावतंसवत् ।" इति विश्वः । सामर्थ्याभिप्रायं सामर्थ्यव्यञ्जकम् । तवेति । इन्द्रं प्रति कामस्योक्तिः । तव प्रसादात्कुसुमायुधोऽप्यहं मधु वसन्तमेवैकं मुख्यं सहाय लब्ध्वा पिनाको धनुर्विशेषः पाणौ यस्य तादृशस्यापि हरस्य धैर्यच्युतिं धैर्यस्खल

लनं कुर्याम् । अन्ये धन्विनो धनुर्धरा मम पुरः के । अगणनीया इत्यर्थः । कुसुमायुध इति विशेषण चेत्यन्वयः । अयत्नलभ्येति । कुर्यामित्युत्तमपुरुषाक्षिप्तेत्यर्थः । अभिप्रायगर्भमभिप्रायपूर्वकम् । अत एवाप्रयुक्तार्थमात्रविश्रान्तत्वाद्धरपदेन न पौनरुक्त्यमपि । सर्वेति । सर्वेषामशुचीनां रक्तपूयरेतोविण्मूत्रादीनां निधानस्य स्थानभूतस्य कृतघ्नस्य उत्तमान्नपानादिकृतोपकारनाशकस्य शरीरकस्य । शरीरकस्येति निन्दायां कप्रत्ययः । कृते त दर्थं तत्संरक्षणार्थमिति यावत् । विशेषणानि पूर्वोक्तानि तस्य शरीरस्य ॥

(कुव०)—व्यास्थं नैकतया स्थितं श्रुतिगणं जन्मी न वल्मीकतो नाभौ नाभवमच्युतस्य सुमहद्भाष्यं च नाभाषिषम् ।
चित्रार्थां न बृहत्कथामचकथं सुत्राम्णि नासं गुरु-
र्देव त्वद्गुणवृन्दवर्णनमहं कर्तुं कथं शक्नुयाम् ॥

अत्र श्रुतिगणं न व्यास्थमित्यादीनि विशेषणानि स्वस्मिन्व्यासाद्यसाधारणकार्यकर्तृत्वनिषेधमुखेन नाहं व्यास इत्याद्यभिप्रायगर्भाणि।तत्राद्ययोरुदाहरणयोरेकैकं विशेषणं,समनन्तरयोः प्रत्येकं बहूनि विशेषणानि । तत्रापि प्रथमोदाहरणे सर्वाणि विशेषणान्येकाभिप्रायगर्भाणि पदार्थरूपाणि च द्वितीयोदाहरणे भिन्नाभिप्रायगर्भाणि, वाक्यार्थरूपाणि चेति भेदः । एतेषु व्यङ्ग्यार्थसद्भावेपि न ध्वनिव्यपदेशः । शिवस्य तापहरणे, मन्मथस्य कैमुतिकन्यायेन सर्वधन्विधैर्यभञ्जकत्वे शरीरसंरक्षणार्थं पापमाचरतां मूढत्वे स्वस्य वर्णनीयराजगुणैकथनाशक्तत्वे च वाच्ये एवोपस्कारकत्वात् । अत एव व्यङ्ग्यस्य वाच्यपरिकरत्वात्परिकर इति नामास्यालङ्कारस्य। केचित्तु निष्प्रयोजनविशेषणोपादानेऽपुष्टार्थत्वदोषस्योक्तत्वात्सप्रयोजनत्वं विशेषणस्य दोषाभावमात्रं न कश्चिदलङ्कारः । एकनिष्ठताहशानेकविशेषणोपन्यासे परं वैचित्र्यविशेषात्परिकर इत्यलङ्कारमध्ये गणनमित्याहुः । वस्तुतस्त्वनेकविशेषणोपन्यास एव परिकर इति न नियमः । श्लेषयमकादिष्वपुष्टार्थदोषाभावेन तत्रैकस्यापि विशेषणस्य साभिप्रायस्य विन्यासे विच्छित्तिविशेषसद्भावात्परिकरोपपत्तेः ।

यथा—अतियजेत निजां यदि देवता-
मुभयतश्च्यवते जुषतेऽप्यघम् ।
क्षितिभृतैव सदैवतका वयं
वनवताऽनवता किमहिद्रुहा ॥

अत्र हि पुरुहूतपूजोद्युक्तान्नन्दादीन्प्रति भगवतः कृष्णस्य वाक्ये गोवर्द्धनगिरिरेव चास्माकं रक्षकत्वेन दैवतमिति स एव पूजनीयो न त्वरक्षकः पुरुहूत इत्येवं-परे वनवतेति गोवर्द्धनगिरेर्विशेषणं काननवत्त्वान्निर्झरादिमत्त्वाच्च पुष्पमूलफलतृणादिभिरारण्यकानामस्माकमस्मद्गवानां गवां चायमेव रक्षक इत्यभिप्रायगर्भम् । एवमत्र साभिप्रायैकविशेषणविन्यासस्यापि विच्छित्तिविशेषवशादस्य साभिप्रायस्याऽलङ्कारत्वसिद्धावन्यथापि सुधांशुकलितोत्तंस इत्यादौ तस्यात्मलाभो न निवार्यते। अपि च एकपदार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कार इति सर्वसम्मतम् । तद्वदेकस्यापि विशेषणस्य साभिप्रायस्यालङ्कारत्वं युक्तमेव॥६१॥

(अ०चं०)—व्यासपमिति । राजानं प्रति कवेरुक्तिः । हे देव राजन् ! त्वद्गुणानां वृन्दस्य समूहस्य वर्णनं कर्तुमहं कथं शक्नुयां शक्तो भवेयमित्यन्वयः । कुतस्तत्राह । यतोऽहमेकरूपतया स्थितं यदस्मूहं व्यासश्चानेककथारूपेण न विस्तारितवान् । तथा च तत्कर्ता व्यासो न भवामीति व्यज्यते । एवमग्रेऽपि । वल्मीकतो वल्मीकाज्जन्मास्यास्तीति जन्मी न भवामीति शेषः । तथा च नाहं वाल्मीकिरिति । अच्युतस्य नाभौ नाभवं नोत्पन्न इत्यनेन नाहं चतुर्मुख इति । सुमहद्भाष्यं महाभाष्यं च नाभाषिषं न भाषितवानित्यनेन नाहं सहस्रजिह्वः शेष इति । चित्रो विचित्रोऽर्थो यस्यास्तां बृहत्कथां न अचकथ कथितवानित्यनेन नाहं वक्ता शिवो गुणाढ्यो वेति । सुधाम्नि इन्द्रे गुरुरुपदेशको नासमित्यनेन नाहं वाक्पतिरिति च व्यज्यते । उक्तपूर्वोदाहरणेषु वैलक्षण्यं दर्शयति—तत्रेत्यादिना । एकैकमेवैकस्य *विशेष्यस्यैकमेव समानस्तरयोरन्तरोक्तयोः प्रत्येकमेक विशेष्यं प्रति ।* तत्रापि तयोर्मध्येऽपि एकाभिप्रायगर्भाण्येकार्थाभिप्रायपूर्वकाणि । यत्पार्थेति । न व्यासपमित्यादिनिषेधवाक्यार्थस्य द्वयोरुक्तरीत्या हेतुत्वेनान्तिमवाक्यार्थे विशेषणत्वादिति भावः । एतेषु उक्तोदाहरणेषु । व्यनिरूपदेशो व्यनिरूपव्यवहारः । तत्र हेतुमाह—तापहरणेत्यादिना । तापहरणे इत्या-

कुवल०)–अत्र चतुर्भुज इति विशेष्यं पुरुषार्थचतुष्टयदानसामर्थ्याभिप्रायगर्भम् ।

यथा वा–फणीन्द्रस्ते गुणान्वक्तुं लिखितुं हैहयाधिपः ।
द्रष्टुमाखण्डलः शक्तः क्वाहमेष क्व ते गुणाः ॥

फणीन्द्र इत्यादिविशेष्यपदानि सहस्रवदनाद्यभिप्रायगर्भाणि ॥ ६२ ॥

अ०च०)–साभिप्राय इति । अत्र विशेषणपदस्थाने विशेष्येति प्रक्षिप्य पूर्ववल्लक्षणं योज्यम् । तच्च परिकरेऽतिव्याप्तिवारणार्थम् । लक्ष्ये लक्षणं सङ्गमयति–अत्रेति । यद्यपि देवान्तरव्यावर्तकतया चतुर्भुज इति विशेषणं तथापि नृपादिसाधारणदेवपदवाच्यविष्णौ नियमनेन विशेष्यप्रतीत्युपयोगितया विशेष्यपदत्वमभिमतं योज्यम् । असन्दिग्धमुदाहरति–फणीन्द्र इति । राजानं प्रति कवेरुक्तिः । तव गुणान्वक्तुं फणीन्द्रः शेषोऽसमर्थ इत्यध्याहार्यम् । एवमग्रेऽपि । हैहयाधिप. कार्तवीर्य. । आखण्डल. इन्द्रः। उभयत्र गुणानित्यनुषज्यते । एष मर्त्यधर्मः । अहं क्व ते गुणाः क्वेति क्वशब्दौ महदन्तरं सूचयतः । सहस्रमुखत्वादीत्यादिना सहस्रबाहुत्वसहस्रनयनत्वयोः सङ्ग्रहः । अत्र अनेकेषां विशेष्यपदानां तत्तदभिप्रायगर्भत्वं विशेषः ॥ ६२ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां परिकराङ्कुरप्रकरणम् ॥ २५॥

(चन्द्रा०)–नानार्थसंश्रयः श्लेषो वर्ण्यावर्ण्योभयाश्रितः ।
सर्वदो माधवः पायात्स यो गङ्गामदीधरत् ॥ ६३ ॥
अब्जेन त्वन्मुखं तुल्यं हरिणा हितसक्तिना ।
उच्चरद्भूरिकीलालः शुशुभे वाहिनीपतिः ॥ ६४ ॥

(कुवल०)–अनेकार्थशब्दविन्यासः श्लेषः । स च त्रिविधः । प्रकृतानेकविषयः अप्रकृतानेकविषयः प्रकृताप्रकृतानेकविषयश्च । सर्वदेत्यादिक्रमेणोदाहरणानि । तत्र सर्वदो माधव इति स्तोतव्यत्वेन प्रकृतयोर्हरिहरयोः कीर्तनं प्रकृतश्लेषः । अब्जं कमलमब्जश्चन्द्रस्तयोरुपमानमात्रत्वेनाप्रकृतयोःकीर्तनमित्यप्रकृतश्लेषः । वाहिनीपतिः सेनापतिः समुद्रश्च । तत्र समितौ शस्त्रप्रहारोत्पतद्रुधिरस्य सेनापतेरेव वर्णनं प्रकृतमिति प्रकृताप्रकृतः श्लेषः ।

यथा वा—यातः काकोदरो येन द्रोग्धापि करुणात्मना।
पूतनामारणख्यातः स मेऽस्तु शरणं प्रभुः॥
नीतानामाकुलीभावं लुब्धैर्भूरिशिलीमुखैः।
सदृशे वनवृद्धानां कमलानां त्वदीक्षणे॥
असावुदयमारूढः कान्तिमान्रक्तमंडलः।
राजा हरति लोकस्य हृदयं मृदुलैः करैः॥

तत्राद्ये स्तोतव्यत्वेन प्रकृतयो रामकृष्णयोः श्लेषः। द्वितीये उपमानत्वेनाप्रकृतयोः पद्महारिणयोः श्लेषः। तृतीये राजा हरति लोकस्येति चन्द्रवर्णनप्रस्तावे प्रकृतस्य प्रत्यग्रोदितचन्द्रस्याप्रकृतस्य नवाभिषिक्तस्य नृपतेः श्लेषः। यदत्र प्रकृताप्रकृतश्लेषोदाहरणे शब्दशक्तिमूलध्वनिमिच्छन्ति प्राञ्चः, तत्प्रकृताप्रकृताभिधानमूलकस्योपमादेरलङ्कारस्य व्यङ्ग्यत्वाभिप्रायं, न त्वप्रकृतार्थस्यैव व्यङ्ग्यत्वाभिप्रायम्। अप्रकृतार्थस्यापि शक्त्या प्रतिपाद्यस्याभिधेयत्वावश्यंभावेन व्यक्त्यनपेक्षणात्। यद्यपि प्रकृतार्थे प्रकरणबलाज्झटिति बुद्धिस्थे सत्येव पश्चान्नृपतितत्कालध्वनादिवाचिनां राजकरादिपदानामन्योन्यसन्निधानबलात्तद्विषयशक्त्यन्तरोन्मेषपूर्वकमप्रस्तुतार्थः स्फुरेत्। न चैतावता तस्य व्यङ्ग्यत्वम्। शक्त्या प्रतिपाद्यमाने सर्वथैव व्यक्त्यनपेक्षणात्पर्यवसिते प्रकृतार्थाभिधाने पश्चात्स्फुरति चेत् कामं गूढश्लेषो भवतु। अस्ति चान्यत्रापि गूढः श्लेषः।

अयमतिजरठाः प्रकामगुर्वी-
रलघुविलम्बिपयोधरोपरुद्धाः।
सततमसुमतामगम्यरूपाः
परिणतदिक्करिकास्तटीर्बिभर्ति॥

अ०चं०)—श्लेषं लक्षयति—नानार्थेति। नानार्थस्य शब्दस्य संश्रयो योजनं श्लेष इति लक्षणम्। वर्ण्येत्यादि विभागः। वर्ण्यं चावर्ण्यं च वर्ण्याव-

ण्योभयं च एतद्वयाश्रितस्तद्विषय इत्यर्थः । सर्वेति । सर्वदः स माधवः पायात् । यः अगं गोवर्द्धनपर्वतं गां पृथ्वीं च वराहावतारे धृतवानिति विष्णुपक्षे । हरपक्षे तु स उमाधवः सर्वदा पायात् । यो गङ्गां धृतवानित्यर्थः । हरिणेन मृगेणाङ्करूपतया आदिता कृता सक्तिः सङ्गो यस्येति चन्द्रपक्षे । हरिणा सूर्येणेति कमलपक्षे । उच्चरच्छसपातेरुद्गच्छत्कीलालं रुधिरं यस्य स वाहिनीपतिः सेनापतिः । तथा वाहिनीनां नदीनां पतिः समुद्रश्चेति पक्षे कीलालं जलम् । समितौ सङ्ग्रामे । त्रात इति । येन करुणापुक्तान्तःकरणेन इन्द्रकृतापि अदरो भयशून्यः काकस्त्रातो रक्षितो न तु हतः । स पायवनामा रणे ख्यातो विभू रामो मे शरणमस्त्वित्यर्थः । कृष्णपक्षे तु काकोदरः कालियसर्पः पूतनाया राक्षस्या मारणेन ख्यात इति शेषः । नीतानामिति । दयितां प्रति नायकोक्तिः । तव ईक्षणे नेत्रे कमलानां पद्मानां हरिणानां च सदृशे स्त इत्यन्वयः । कीदृशानां घने जले अरण्ये च वृद्धिं प्राप्तानाम् । तथा लुब्धैः लोभवद्भिर्भूरिभिः शिलीमुखैः भ्रमरैराकुलीभावं व्याप्ततां नीतानामिति पद्मपक्षे । हरिणपक्षे तु लुब्धैः व्याधैः । कर्तृभिः । भूरिशिलीमुखैर्बाणैः । करणभूतैः । आकुलीभावं चपलतां नीतानामित्यर्थः । 'मृगप्रभेदे कमलः' इति विश्वः । असावियिति । उदयं शैलमभिवृद्धिं च । रक्तं रक्तवर्णमनुरक्तं च मण्डलं बिम्बं देशाश्च राजा चन्द्रो नृपश्च मृदुलैरभिनवैरल्पैश्च करैः किरणैर्भागधनैश्च । प्रत्यग्रोदितेति । अभिनवोदितेत्यर्थः । ननु प्रकरणेनाभिधाया नियमनादप्रकृतार्थस्य व्यङ्ग्यत्वमेवेति कथं श्लेष इत्याशङ्क्याह—यदीति । अलङ्कारस्येति । न चैवं शब्दशक्तिमूलवस्तुध्वनेरुच्छेद इति वाच्यम् । "शानिरशानिश्च समुच्चैर्निहन्ति कुप्यसि नरेन्द्र यस्मै त्वम् । यत्र प्रसीदसि पुनः स भात्युदारोऽनुदारश्च ॥" इत्यत्र शनिविरुद्धरूपे प्रस्तुतेऽशनिशब्देनाभिधया प्रतीयमानेऽपि तन्मूलकस्य विरुद्धावपि त्वदनुवर्तनार्थमेकं कार्यं कुरुत इति वस्तुध्वनेरशनिशब्दशक्तिमूलस्य सम्भवात् । अलङ्कारस्येत्यस्योपलक्षणत्वात् । अन्योन्यसन्निधानबलात्परस्परार्थसम्बन्धपर्यवसानशब्दसमभिव्याहाररूपशब्दान्तरसान्निधिबलात् । तथा चाप्रकृतेऽप्यभिधानियामकमस्तीति भावः । एतावता पूर्वापरभावमात्रेण तस्याप्रकृतार्थस्य गूढश्लेष इति । गूढत्वं चाप्रकृतत्वेन द्वितीयार्थस्य शीघ्रमप्रत्ययात् । अयमिति । माघे रैवतकगिरिवर्णनम् । अयं गिरिस्तटीर्बिभर्तीत्यन्वयः । बिभृताः । अतिजरठा अत्यन्त कठिनाः । प्रकामगुर्वीरतिमहत्यः । अलघुभिर्विलम्ब्यमानैर्मेघैर्व्याप्ताः । निरन्तरं प्राणिनामगम्यरूपाः । परिणता तिर्यग्दन्तप्रहारिणो दिग्गजा यासु ताः । वृद्धवेश्यापक्षे तु जरठा जीर्णाः पयोधराः कुचाः । अगम्याः सङ्गमायोग्याः । परिणते प्रकटे द्विपौरसे यासां ता इत्यर्थः । द्विपदन्तुल्ये-दशनक्षत कारिका नरक्षतम् । 'द्विरदं यद्युदाकारं कारिका नरसेविका ।' इति यादवः ।

(कुवल०)-मन्दमग्निमधुरर्यमोपला दर्शितश्वयथु चाभवत्तमः ।
दृष्टयस्तिमिरजं सिषेविरे दोषमोषधिपतेरसन्निधौ ॥

अत्र हि समासोक्त्युदाहरणयोः प्राकरणिकेऽर्थे प्रकरणवशाज्झटिति बुद्धिस्थे विशेषणसाम्यादप्रकृतोऽपि वृद्धवेश्यावृत्तान्तादिः प्रतीयते । तत्र समासोक्तिरभङ्गश्लेष इति सर्वेषामभिमतमेव । एवमन्यत्रापि गूढश्लेषे ध्वनिबुद्धिर्न कार्या । यथा वा–

रम्या इति प्राप्तवतीः पताकाः
रागं विविक्ता इति वर्द्धयन्तीः ।
यस्यामसेवन्त नमद्वलीकाः
समं वधूभिर्वलभीर्युवानः ॥

अत्र द्वितीयान्तविशेषणसमर्पितार्थान्तराणां न शब्दसामर्थ्येन वधूभिरन्वयः विभक्तिभेदात् । न च विभक्तिभेदेऽपि तदन्वयाक्षेपकं साधर्म्यमिह निबद्धमस्ति । यतः–

"एतस्मिन्नधिकपयःश्रियं वहन्त्यः
संक्षोभं पवनभुवा जवेन नीताः ।
वाल्मीकेररहितरामलक्ष्मणानां
साधर्म्यं दधति गिरां महासरस्यः ॥"

इत्यत्रेवाक्षिप्तश्लेषो भवेत् ।

(अलं०)–मन्दमिति । ओषधीनां पत्युश्चन्द्रस्यासन्निधौ सायमर्यमोपलाः सूर्यकान्ता मन्दीभूतमग्निं धृतवन्तः । तमः दर्शितः श्वयथुः पुष्टत्वं येन तथाऽभवत् । दृष्टयस्तिमिरजं दोषमान्ध्यं सिषेविरे । पक्षान्तरे ओषधिपतिर्वैद्यः । एवं मन्दाग्निश्वयथुतिमिराणि रोगविशेषाः । वृत्तान्तादिरित्यादिपदाद्रोगिवैद्यवृत्तान्तः परिगृह्यते । अभङ्गश्लेष इति । तथा च श्लेषस्थले व्यञ्जनाविरहादप्रकृते तत्स्वीकारे श्लेषव्यवहारः सर्वेषामनुपपन्नः । रम्या इति । माघ एव द्वारकावर्णनम् । यस्यां द्वारकायां युवानो वधूभिः समं वलभीः प्रासादोपरितनगृहाण्यसेवन्त सेवितवन्तः । किम्भूताः । रम्याः इति हेतोः पताका वैजयन्तीः प्राप्तवतीः, विविक्ता विजनाः इति हेतोः रागं रतिं वर्द्धयन्तीः । नमन्ति वलीकानि छादनपटलप्रान्ता यासां ताः । वधूपक्षे पताकाः सौभाग्यानि ।

'पताका वैजयन्त्यां स्यात्सौभाग्यनाटकाङ्कयोः' इति मेदिनी । रागमनुरागम् विविक्ताः सतीत्वेन पवित्राः नम्रत्रिवलीकाश्चेति । न चेति । यत इत्यस्य इत्यत्रेवाक्षिप्तः श्लेषो भवेदित्यग्रेतनेनान्वयः । एतस्मिन्निति तत्रैव रैवतकगिरिवर्णनम् । एतस्मिन्गिरौ महत्यः सरस्यः वाल्मीकेर्मुनेर्गिरां साधर्म्यं सादृश्यं दधति धारयन्ति। किम्भूतानां गिराम् । अराहितौ सम्बद्धौ रामलक्ष्मणौ यासु तथाभूतानां। सरसीपक्षे अराहिताः संयुक्ताः रामाः पतयो यासां तथाभूता लक्ष्मणाः सारसवनिता यासु ता इति । किम्भूताः सरस्य । अधिकां जलशोभां वहन्त्यः पवनसम्भूतेन वेगेन सङ्क्षोभं तरङ्गाकुलत्वं नीताः प्रापिताः । वाल्मीकिगिरस्तु । अधिकाः कपयो यासु ताः पवनभुवा हनूमता वेगेन जितेन सङ्क्षोभमुद्भटत्वं प्रापिता इति ॥

(कुव०)–सममित्येतत्तु क्रियाविशेषणं सहार्थत्वेनाप्युपपन्नम् । वधूषु श्लिष्टविशेषणार्थान्वयात्प्राक् द्रागप्रतीतं साम्यं नालम्ब्यते तस्मादर्थसौन्दर्यबलादेव तदन्वयानुसन्धानमिति गूढश्लेषः । तदनु तद्बलादेव समशब्दस्य साधर्म्यार्थकल्पनमिति वाच्यस्यैवोपमालङ्कारस्याङ्गमयमित्यलं प्रपञ्चेन । तस्मात्सिद्धं श्लेषत्रैविध्यम् । एवं च श्लेषः प्रकारान्तरेणापि द्विविधः सम्पन्नः । उदाहरणगतेष्वब्जकीलालवाहिनीपत्यादिशब्देषु परस्परविलक्षणं पदभङ्गमनपेक्ष्यानेकार्थक्रोडीकारादभङ्गः । सर्वदो माधवः पायात्स यो गङ्गां हरिणाहितशक्तिनेत्यादिशब्देषु परस्परविलक्षणं पदभङ्गमपेक्ष्य नानार्थक्रोडीकारात्सभङ्गः श्लेष इति । तत्र सभङ्गश्लेषः शब्दालङ्कारः । अभङ्गश्लेषस्त्वर्थालङ्कार इति केचित् । उभयमपि शब्दालङ्कार इत्यन्ये । उभयमप्यर्थालङ्कार इति स्वाभिप्रायः । एतद्विवेचनं तु चित्रमीमांसायां द्रष्टव्यम् ॥ ६३ ॥ ६४ ॥

(अ०चं०)–नन्वत्रापि सममित्यस्य तुल्यार्थत्वात्साधर्म्यनिबन्धोऽस्तीति कुतो न श्लेषाक्षेपस्तत्राह–सममिति । द्राक् शीघ्रं साम्यार्थं साम्यार्थकत्वम् । तथा चानुपपत्त्यभावात्तन्मूलकः आक्षेपो न सम्भवतीति भावः । कथं तर्हि तदवगमस्तत्राह–अर्थसौन्दर्येति । विशेषणानां वधूभिरन्वये चमत्कृतेरनुसन्धानात्तदन्वयतात्पर्यग्रह इति भावः । तदनु श्लेषानुसन्धानानन्तरम् । तद्बलाच्छ्लेषबलात् । साधर्म्यार्थेति । साधर्म्यरूपार्थस्येत्य-

र्थः । अर्थसाम्याभावेपिं सकलकलं पुरमेतज्जातं सम्प्रति सुधांशुबिम्बमिवेत्यादिवच्छन्दसाम्यस्य सम्भवादिति भावः । एवकारेण व्यङ्ग्यत्वव्यवच्छेदः । तत्र तयोर्मध्ये । शब्देति । जतुकाष्ठन्यायेन शब्दयोरेव श्लिष्टत्वादितिं भावः । केचिदलङ्कारसर्वस्वकारादयः । उभयमपीति। सभङ्गाभङ्गश्लेषद्वयमपीत्यर्थः । शब्दस्य परिवृत्त्यसहत्वेनान्वयव्यतिरेकाभ्यां तद्गतावधारणादिति भावः । अन्ये मम्मटभट्टाः । नन्वभिप्रायस्यार्थालङ्कारमध्यकथनादवगतस्यापि विशेषतः कथनमंतरेण कथमुपपत्तिरित्याशङ्क्याह–एतदिति । यद्यप्युत्प्रेक्षाग्रन्थानन्तरं चित्रमीमांसा न क्वापि दृश्यते तथाप्ययमाशय उन्नीयते । चमत्कारोऽर्थमुखप्रेक्षित्वादर्थालङ्कारत्वमिति । अनुप्रासयमकादेस्तु न चमत्कारोऽर्थमुखप्रेक्षित्वमिति न तेषामर्थालङ्कारत्वमपि तु शब्दवैचित्र्याच्छब्दालङ्कारत्वमेवेति ॥ ६३ ॥ ६४ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां श्लेषप्रकरणम् ॥ २६ ॥

(चन्द्रा०)–अप्रस्तुतप्रशंसा स्यात्सा यत्र प्रस्तुताश्रया ।
एकः कृती शकुन्तेषु योऽन्यं शक्रान्न याचते ॥ ६५ ॥

(कुव०)–यत्राप्रस्तुतवृत्तान्तवर्णनं प्रस्तुतवृत्तान्तावगतिपर्यवसायि तत्राप्रस्तुतप्रशंसालङ्कारः । अप्रस्तुतवृत्तान्तवर्णनेन प्रस्तुतावगतिश्च प्रस्तुताप्रस्तुतयोः सम्बन्धे सति भवति । सम्बन्धश्च सारूप्यं सामान्यविशेषभावः कार्यकारणभावो वा सम्भवति । तत्र सामान्यविशेषभावे सामान्याद्विशेषस्य विशेषाद्वा सामान्यस्यावगतौ द्वैविध्यम् । कार्यकारणभावेपि कार्यात्कारणस्य कारणाद्वा कार्यस्यावगतौ द्वैविध्यम् । सारूप्यात्तु एको भेद इत्यस्याः पञ्च प्रकाराः । यदाहुः–

"कार्ये निमित्ते सामान्ये विशेषे प्रस्तुते सति ।
तदन्यस्य वचस्तुल्ये तुल्यस्येति च पञ्चधा"

इति । तत्र सारूप्यनिबन्धनाप्रस्तुतप्रशंसोदाहरणम् एकः कृतीति। अत्राप्रस्तुतचातकस्य प्रशंसा प्रशंसनीयत्वेन प्रस्तुते तत्सरूपे क्षुद्रेभ्यो याचनान्निवृत्ते मानिनि पर्यवस्यति।

यथा वा–आबद्धकृत्रिमसटाजटिलांसभित्ति-
रारोपितो मृगपतेः पदवीं यदि श्वा ।

मत्तेभकुम्भतटपाटनलम्पटस्य

नादं करिष्यति कथं हरिणाधिपस्य ॥

अत्र शुनकस्य निन्दा निन्दनीयत्वेन प्रस्तुते तत्स्व
कृत्रिमवेषव्यवहारमात्रेण विद्वत्ताभिनयवति वैधेये प
वस्यति।

अ०चं०)–अप्रस्तुतेति । सा अप्रस्तुतप्रशंसा प्रस्तुताश्रया प्रस्तुता
श्रयः प्राधान्येन तात्पर्यविषयो यस्यास्तथाभूता । प्रस्तुतपरमप्रस्तुत
र्णनमप्रस्तुतप्रशंसेत्यर्थः । एक इति । कृती कुद्दालः । शकुन्तेषु पक्षिषु प्र
पश्चात्तयः शक्रादिन्द्रादन्य न याचत इत्यर्थः । कार्ये इति । कार्ये
स्तुते सति तदन्यस्य कारणस्य यत्वः प्रतिपादनं, निमित्ते कार
प्रस्तुते सति तदन्यस्य कार्यस्य । एव सामान्ये प्रस्तुते सति
दन्यस्य विशेषस्य विशेषे प्रस्तुते सति तदन्यस्य सामान्यस्य इ
रूपे प्रस्तुते तदन्यस्य तत्सदृशस्येत्यर्थः । अन्यशब्दस्य प्रतिसम्बन्धि
परत्वात् । तत्सरूपे तत्सदृशे । आबद्धेति । आबद्धाः याः कृत्रिम
सटाः स्कन्धलोमानि तैर्जटिला व्याप्ता अंसभित्तिः स्कन्धदेशो यस्यै
भूतः श्वा शुनको मृगपतेः सिंहस्य पदवीं स्थानं यथारोपितः । तादृशस
टायुक्तत्वेन सिंहसाम्यं प्रापित इत्यर्थः । तथापि मत्तानामिभानां गजा
कुम्भतटस्य पाटने विदारणे लम्पटस्य व्यसनिनो हरिणानामधिपस
नादं सिंहनादं कथं करिष्यतीत्यर्थः । अभिनयवत्यनुकुर्वतीति सप्तम्य
न्तम् । वैधेये मूर्खे । 'मूर्खवैधेयबालिशाः' इत्यमरः ।

कुव०)–यथा वा–

अन्तश्छिद्राणि भूयांसि कण्टका बहवो बहिः ।
कथं कमलनालस्य मा भूवन्भङ्गुरा गुणाः ॥

अत्र कमलनालवृत्तान्तकीर्तनं तत्सरूपे बहिः खलेषु जामातृभ्रातृपुत्रादिभिरन्तः कलहं कुर्वाणे पुरुषे पर्यवस्यति । एवं च लक्ष्यलक्षणयोः प्रशंसाशब्दः स्तुतिनिन्दास्वरूपाख्यानसाधारणकीर्तनमात्रपरो द्रष्टव्यः । सामान्यनिबन्धना यथा–

विधाय वैरं सामर्षे नरोऽरौ य उदासते ।
प्रक्षिप्योदर्चिषं कक्षे शेरते तेऽभिमारुतम् ॥

अत्र प्रागेव सामर्षे शिशुपाले रुक्मिणीहरणाद्वैरं दृढीकृतवता कृष्णेन तस्मिन्नुदासितुमयुक्तमिति वक्तव्येऽर्थे प्रस्तुते तत्प्रत्यायनार्थं सामान्यमभिहितम् ।

(अ०चं०)–अन्तरिति । छिद्राणि रन्ध्राणि दोषस्थानानि च । कण्टकाः शूकाः खलाश्च । भङ्गुरा भङ्गशीलाश्चाशुणाः सौभाग्यादयस्तन्तवश्च । अत्र स्तुतिनिन्दोदासीनस्वरूपाख्यानमात्रमिति श्लिष्टविशेषणत्वमिति च भेदः। एवं चेति । उक्तोदाहरणेषु प्रस्तुतपरस्याप्रस्तुतवर्णनस्य त्रिरूपत्वे सतीत्यर्थः । विधायेति । ये नरा मनुष्याः सक्रोधिनौ शत्रौ वैरं विधायो दासीना भवन्ति ते कक्षे तृणे उदर्चिषमग्निं निक्षिप्याभिमारुतं पवनाभिमुखं शेरते निद्रां कुर्वन्तीत्यर्थः ॥

(कुव०)–यथा वा–सौहार्दस्वर्णरेखाणामुच्चावचाभिदाजुषाम्।
परोक्षमिति कोऽप्यस्ति परीक्षानिकषोपलः॥

अत्र यदि त्वं प्रत्यक्षमिव परोक्षेऽपि मम हितमाचरसि तदा त्वमुत्तमः सुहृदिति विशेषे वक्तव्यत्वेन प्रस्तुते सामान्यमभिहितम् । विशेषनिबन्धना यथा–

अङ्काधिरोपितमृगश्चन्द्रमा मृगलाञ्छनः ।
केसरी निष्ठुराक्षिप्तमृगयूथो मृगाधिपः ॥

अत्र कृष्णं प्रति बलभद्रवाक्ये मार्दवदूषणपरे पूर्वप्रस्तावानुसारेण क्रूर एव ख्यातिभाग्भवति न तु मृदुरिति सामान्ये वक्तव्ये तत्प्रत्यायनार्थमप्रस्तुतो विशेषोऽभिहितः। एवं बृहत्कथादिषु सामान्यतः कञ्चिदर्थं प्रस्तुत्य तद्विवरणार्थमप्रस्तुतकथाविशेषोदाहरणेष्वियमेवाप्रस्तुतप्रशंसा द्रष्टव्या । कारणनिबन्धना यथा–

हृतसारमिवेन्दुमण्डलं
दमयन्तीवदनाय वेधसा ।
कृतमध्यविलं विलोक्यते
धृतगम्भीरखनीखनीलिम ॥

अत्राप्राकरणिकेन्दुमण्डलगततयोत्प्रेक्ष्यमाणेन दमयन्तीवदननिर्माणार्थं सारांशहरणेन तत्कार्यरूपं वर्णनीयतयाप्रस्तुतं दमयन्तीवदनगतलोकोत्तरं सौन्दर्यं प्रतीयते ।

(अ०चं०)–सौहार्देति । सौहार्दानि मैत्राण्येव स्वर्णरेखा इति रूपकम् वासां परीक्षणे निकषोपलः परोक्षमिति संज्ञितः कोऽप्यस्तीत्यन्वयः । अत्रेति ।

मृगलाञ्छन इत्युच्यत इति शेषः। निष्ठुरं क्षिप्तानि निरस्तानि मृगयूथानि येन तादृशः केसरी सिंहो मृगाधिप इत्युच्यत इति शेषः। दृतेति। धृतो गम्भीरायां खन्यां गर्ते यस्याकाशस्य नीलिमा येनेति मण्डलविशेषणम्।

कुव०)-यथा वा—मदीयवरदराजस्तवे—

आश्रित्य नूनममृतद्युतयः पदं ते
देहक्षयोपनतदिव्यपदाभिमुख्याः।
लावण्यपुण्यनिचयं सुहृदि त्वदास्ये
विन्यस्य यान्ति मिहिरं प्रतिमासभिन्नाः॥

अत्राप्राकरणिकचन्द्रकर्तृकत्वयोत्प्रेक्ष्यमाणेन लावण्यपुण्यनिचयविन्यासेन कारणेन तत्कार्यमनन्तकोटिचन्द्रलावण्यशालित्वमनन्यसुखसाधारणं भगवन्मुखे वर्णनीयतया प्रस्तुतं प्रतीयते। तथा हि चन्द्रस्तावन्मन्त्रलिङ्गाद्दृद्धिक्षयाभ्यामभेदेऽपि भेदाध्यवसायाद्वा प्रतिमासं भिन्नत्वेन वर्णितस्तेनातीताश्चन्द्रा अनन्तकोटय इति लब्धम्। कालस्यानादित्वात्सर्वेषां च तेषामाकाशसमाश्रयणं श्लेषमहिम्ना भगवच्चरणसमाश्रयत्वेनाध्यवसितम्। भगवच्चरणप्रपन्नानां च देहक्षयोपस्थितौ परमपदप्राप्त्याभिमुख्यं तदानीमेव स्वसुहृद्वर्गे स्वकीयसुकृतस्तोमनिवेशनं ततः सूर्यमण्डलमासिश्चेत्येतत्सर्वं श्रुतिसिद्धमिति। तदनुरोधेनतेषां देहक्षयकालस्यामावास्यारूपस्योपस्थितौ सूर्यमण्डलप्राप्तेः प्रावप्रत्यक्षसिद्धं पुण्यत्वेन निरूपितस्य लावण्यस्य प्रहाणं निमित्तीकृत्य तस्य चन्द्रसादृश्यस्वरूपोपचारिततत्सौहार्दवति भगवन्मुखे न्यसनमुत्प्रेक्षितम्। यद्यपि सुहृद्बहुत्वे तावदल्पपुण्यसङ्क्रमो भवति तथापि अत्र सुहृदित्येकवचनेन भगवन्मुखमेव चन्द्रस्य सुहृद्भूतं न मुखान्तराणि चन्द्रसादृश्यगंधस्याप्यदानीति भगवन्मुखस्येतरमुखेभ्यो व्यतिरेकोऽपि व्यञ्जितः। ततश्च तस्मिन्नेव सर्वेषां स्वस्वयावल्लावण्यविन्यसनोत्प्रेक्षणेन प्रागवर्णितः प्रस्तुतोऽर्थः स्पष्टमेव प्रती-

यते। यद्यपि श्रुतौ सूर्यमण्डलप्राप्त्यनन्तरभाविविरजानदीक्रमणानन्तरमेव सुहृत्सुकृतसंक्रमणं श्रूयते तथापि शारीरकशास्त्रे तस्यार्थवशात्प्राग्भावः स्थापित इति तदनुसारेण विन्यस्य मिहिरं भान्ति यान्तीत्युक्तम्।

कार्यनिबन्धना यथा—

नाथ त्वदङ्घ्रिनखधावनतोयलग्ना-
स्तत्कान्तिलेशकणिका जलधिं प्रविष्टाः।
ता एव तस्य मथनेन घनीभवन्त्यो
नूनं समुद्रनवनीतपदं प्रपन्नाः।

अत्र भगवत्पादाम्बुजक्षालनरूपायां दिव्यसरित्यलक्तकरसादिवल्लग्नानां तया सह समुद्रं प्रविष्टानां तन्नखकान्तिलेशकणिकानां परिणामतया सम्भाव्यमाने समुद्रनवनीतपदवाच्येन चन्द्रेण कार्येण तन्नखकान्त्युत्कर्षः प्रतीयते।

(अ०चं०)-आश्रित्येति । हे देव ! प्रतिमासं भिन्ना अमृतस्रुतयश्चन्द्रास्ते विष्णोः पदमाकाशमेव पदं चरणमाश्रित्य देहस्य क्षये उपनतं सम्यक् दिव्यपदस्याभिमुख्यं येषामेवंभूताः सन्तस्त्वदात्मरूपे सुहृदि मित्रे नूनं लावण्यस्वरूपस्य पुण्यस्य निचयं विन्यस्य मिहिरं सूर्यं भान्ति यान्तीत्यन्वयः । मन्त्रलिङ्गादिति । भूयो नवो भवति जायमान इत्यादिमन्त्रसामर्थ्यादित्यर्थः । मन्त्रस्य मानान्तरसिद्धार्थानुवादकत्वादाह—शुद्धेति । श्रुताविति । "तत्सुकृतदुष्कृते विधुनुते तस्य प्रिया ज्ञातयः सुकृतमुपयन्त्यप्रिया दुष्कृतम्" इति कौषीतकी श्रुतिः "स यावत्क्षिप्येन्मनस्तावदादित्यं गच्छतीति स वायुमागच्छति स तस्मै विजिहीते यथा रथचक्रस्य खं तेन स ऊर्ध्वमाक्रमते स आदित्यमागच्छति" इति च श्रुतौ स आदित्यमागच्छतीत्यनन्तरं "स आगच्छति विरजां नदीं तां मनसैवात्येति तत्सुकृतदुष्कृते विधुनुते" इति श्रुतौ । शारीरकेति । शरीरे भवः शारीरः स एव शारीरक आत्मा तत्प्रतिपादके इत्यर्थः । अर्थवशात्प्रयोजनवशात् । पूर्वं पापादित्यागाभावे अर्चिरादिमार्गगमनपूर्वकब्रह्मप्राप्त्यसम्भवेन पाठक्रमस्यार्थक्रमेण बाधादिति भावः । स्थापित इति । साम्पराये तर्तव्याभावात्तथा ह्यन्य इति तार्तीयाधिकरणे सिद्धान्तित इत्यर्थः । नाथेति । हे नाथ विष्णो त्वदा-

रणनखक्षालनजले गङ्गारूपे लग्नाः तेषां नखानां कान्तिलेशकणिकाः समुद्रं प्राप्ताः । ता एव च कणिकास्तस्य जलधेर्मथनेन सान्द्रतां प्राप्ता नूनं समुद्रसम्बन्धिनयनीतस्य चन्द्रस्य पदं प्राप्ताः । चन्द्ररूपेण परिणता इत्यर्थः । तया तद्द्वारेण तदित्यनन्तरं हेतुरितिशेषः । तद्धेतुनखकान्त्युत्कर्ष इत्यर्थः ॥

(कुव०)-यथा वा-

अस्याश्चेद्गतिसौकुमार्यमधुना हंसस्य गर्वैरलं
संल्लापो यदि धार्यतां परभृतैर्वाचंयमत्वव्रतम् ।
अङ्गानामकठोरता यदि दृषत्प्रायैव सा मालती
कान्तिश्चेत्कमला किमत्र बहुना काषायमालम्बताम् ॥

अत्र नायिकागतिसौकुमार्यादिषु वर्णनीयत्वेन प्रस्तुतेषु हंसादिगतगर्वशान्त्यादिरूपाण्यौचित्येन सम्भाव्यमानानि कार्याण्यभिहितानि । एतानि च पूर्वोदाहरण इव न वस्तुकार्याणि किन्तु तन्निरीक्षणकार्याणि ।

"लज्जा तिरश्चां यदि चेतसि स्या-
दसंशयं पर्वतराजपुत्र्याः ।
तं केशपाशं प्रसमीक्ष्य कुर्यु-
र्वालप्रियत्वं शिथिलं चमर्यः ॥"

इत्युदाहरणान्तरे तथैव स्पष्टम् । अङ्गानामकठोरतेति तु वर्णनीयाङ्गसौकुमार्यातिशयनिरीक्षणकार्यत्वमपि नार्थाक्षेप्यमालतीकठोरत्वे विवक्षितम् । प्रतिप्रतियोगिविशेषापेक्षकठोरत्वस्य तदकार्यत्वात्किन्तु तद्बुद्धेरेव । इदमपि त्वदङ्गमार्दवे दृष्टे इत्याद्युदाहरणान्तरे तथैव स्पष्टम् ॥ अर्थस्य कार्यत्व इव बुद्धेः कार्यत्वेपि कार्यनिबन्धनत्वं न हीयत इति । एतादृशान्यपि कार्यनिबन्धनाप्रस्तुतप्रशंसायामुदाहृतानि प्राचीनैः । वस्तुतस्तु तदतिरेकेपि न दोषः । नह्यप्रस्तुतप्रशंसायां प्रस्तुताप्रस्तुतयोः पञ्चविध एव सम्बन्ध इति नियन्तुं शक्यते । सम्बन्धान्तरेष्वपि दर्शनात् ।

(प्र०चं०)-अस्या इति अस्याः कामिन्याः गतिसौकुमार्यं दृष्टं चे-त्रिरयध्याहारेणान्वयः । एवं सँल्लापो भाषणं यदि श्रुतस्तदा परभृतैः कोकिलैः वाचं यच्छतीति तथा तस्य भावो मौनमेव व्रतं धार्यतां स्वीक्रियताम् । अकठोरता मार्दवं यदि दृश्यते तदाऽसौ प्रांसिद्धा मालती दृषत्प्रायैव पाषाणतुल्यैव लक्ष्यत इति । कान्तिर्दृष्टा चेत्तदा प्रमदा लक्ष्मीः काषायं वस्त्रमालम्बतामाश्रयतु । किमत्र बहुनोक्ते-नेत्यन्वयः।गत्यादिषु गतिसौन्दर्यादिषु।सम्भाव्यमानान्युत्प्रेक्षमाणानि।पूर्वो-दाहरणाद्वैलक्षण्यमाह—एतानीति।कार्याणीत्यर्थः । लज्जेति । तिरश्चां पश्वा-दीनां चेतसि यदि लज्जा स्यात्तदा चमर्यो मृगाः पर्वतराजपुत्र्यास्त तथा रमणीयं केशपाशं प्रसमीक्ष्य वालाः केशाः प्रिया यासां तास्त-था तस्यं शिथिलं कुर्युरित्यन्वयः । तथैव निरीक्षणकार्यत्वमेव । अ-र्थाक्षिप्येति । दृषत्प्रायत्वरूपार्थाक्षिप्तेत्यर्थः । इदमप्यप्रस्तुतबुद्धेः कार्य-त्वमपि । अपिना प्रस्तुतबुद्धेः कारणत्वं प्रागुक्तं समुच्चीयते । "त्वद-ङ्गमार्दवे दृष्टे कस्य चित्ते न भासते । मालतीशशभृल्लेखाकदलीनां कठोरता॥" इति तुल्ययोगितायां प्रागुदाहृतम् । ननु कार्यरूपेणाप्रस्तुते-नार्थेन यत्र प्रस्तुत तत्कारणमवगम्यते सा कार्यनिबन्धना अप्रस्तुत-प्रशंसोच्यते । न चोदाहृतेषु तत्सम्भवः । मालतीकठोरत्वादेरप्रस्तुतस्या-र्थस्याकार्यतायास्त्वयैव दर्शितत्वात् एवं प्रस्तुतस्य कामिनीगति-निष्ठसौन्दर्यातिशयादेर्निरीक्षणस्यैव कारणत्वेन स्वरूपतस्तस्याकारण-त्वादित्यत आह-अर्थस्येति । अयमाशयः । अर्थस्याप्रस्तुतत्वे सुतरां तद्बुद्धेरप्रस्तुतत्वात्कार्यत्वाच्च न तावदप्रस्तुतकार्यत्वांशासम्भवः । अर्थत्व-स्य प्रयोजनाभावेन लक्षणेऽनिवेशाद्व्यावर्तकत्वाच्च । नापि प्रस्तुतस्य कारणत्वांशस्यासम्भवः । स्वरूपतस्तस्याहेतुत्वेऽपि ज्ञानस्य हेतुत्वादि-ति । ननु गतिसौन्दर्यादिदर्शनमेव हेतुर्न तु ज्ञायमानं गतिसौन्दर्यादि। तदभावेऽपि ज्ञानमात्रात्कार्योत्पत्तेरित्यस्वरसादाह-वस्तुतस्त्वियति । त-दतिरेके तस्याः प्राचीनोदाहृताप्रस्तुतप्रशंसाया अतिरेके प्रकारपञ्च-काधिक्ये ।

(कुवलयानन्दः)-यथा-

तापत्रयौषधवरस्य तव स्मितस्य
निःश्वासमन्दमरुता निबुसीकृतस्य ।
एते कडंकरचया इव विप्रकीर्णा
जैवातृकस्य किरणा जगति भ्रमन्ति ॥

अत्र ह्यप्रस्तुतानां चन्द्रकिरणानां भगवन्मन्दस्मितरू-

पदिव्यौषधधान्यविशेषकङ्कुरचयस्योत्प्रेक्षणेन भगवन्मन्दस्मितस्य तत्सारतारूपः कोऽप्युत्कर्षः प्रतीयते । न तु धान्यकङ्कुरचययोः कार्यकारणभावादिसम्बन्धोऽस्ति अतः सहोत्पत्त्यादिकमपि सम्बन्धान्तरमाश्रयणीयमेव एवमुपमानोपमेयावाश्रित्य तत्र कविकल्पितकार्यकारणभावनिबन्धने अप्रस्तुतप्रशंसे दर्शिते । ततोऽन्यत्रापि दृश्यते । यथा–

कालिन्दि ब्रूहि कुम्भोद्भव जलधिरहं नाम गृह्णासि कस्मा
च्छत्रोर्मे नर्मदाहं त्वमपि वदसि मे नाम कस्मात्सपत्न्याः ।
मालिन्यं तर्हि कस्मादनुभवसि मिलत्कज्जलैर्मालवीना
नेत्राम्भोभिः किमासां समजनि कुपितः कुन्तलक्षोणिपालः ॥

अत्र किमासां समजनीति मालवीनां तथा रोदनस्य निमित्ते पृष्टे तत्प्रियमरणरूपनिमित्तमनाख्याय कुपित कुन्तलक्षोणिपाल इति तत्कारणमभिहितमिति कारणनिबन्धना । मालवान्प्रति प्रस्थितेन कुन्तलेश्वरेण किं ते नाशिता इति पृष्टे तद्वधानन्तरभावि जलधिनर्मदाप्रश्नोत्तररूपं कार्यमभिहितमित्यत्रैव कार्यनिबन्धनापि पूर्वस्यां प्रश्नः शाब्दोऽस्यामार्थ इति भेदः ॥ ६५ ॥

अ०च०)–तापेति । हे हरे तव निःश्वासरूपमन्दमारुतेन निर्बुसीकृतस्य बुसरहितीकृतस्य, स्मितरूपस्याऽऽध्यात्मिकादितापत्रयौषधश्रेष्ठस्य विप्रकीर्णाः कङ्कुरचयाः बुससमूहा इवैते जैवातृकस्य चन्द्रस्य किरणा जगति भ्रमन्तीत्यन्वयार्थः । तत्सारतारूपः किरणसारतारूपः । एवमिति । हृतसारमित्युदाहरणे चन्द्रवदने उपमानोपमेयपदार्थावाश्रित्य चन्द्रसारांशहरणस्य सतः कविप्रौढोक्तिकल्पितं कारणत्वम् । एवमन्येष्वपि द्रष्टव्यम् । कालिन्दीति । नर्मदायाः समुद्रस्य च संवादोऽयम् । तत्र यमुनाभ्रान्त्या समुद्रेण कालिन्दीत्युक्ते सोपालम्भाकूतं नर्मदाया उत्तरम् । हे कुम्भोद्भवागस्त्यमुने ब्रूहीति । ततः पुनः समुद्रस्य प्रतिवचनम् । अहं जलधिर्भवामि मम शत्रोर्नाम कस्माद्धेतोर्गृह्णासीति । सा पुनराह नर्मदाहमित्यादि । ततः समुद्रः पुनराह । तर्हि

कुतो मालिन्यमनुभवसीति । सा पुनराह । मिलत्वजलैर्मालवदेशाङ्गनानां नेत्राश्रुभिरिति । ततः क्षिप्रायां जातमिति समुद्रस्य प्रश्नः । कुन्तलदेशाधिपः कुपित इति नर्मदाया उत्तरम् ॥ ६५ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायामप्रस्तुतप्रशंसाप्रकरणम् ॥ २७ ॥

(चन्द्रा०)–प्रस्तुतेन प्रस्तुतस्य द्योतने प्रस्तुताङ्कुरः ।
किं भृङ्ग सत्यां मालत्यां केतक्या कण्टकेद्धया ॥ ६६ ॥

(कुव०)–यत्र प्रस्तुतेन वर्ण्यमानेनाभिमतमन्यत्प्रस्तुतं द्योत्यते तत्र प्रस्तुताङ्कुरालङ्कारः । उत्तरार्द्धमुदाहरणम् । इदं प्रियतमेन साकमुद्याने विहरन्ती काचिद्भृङ्गं प्रत्येवाहेति वाच्यार्थस्य प्रस्तुतत्वम् । न चानामन्त्रणीयामन्त्रणेन वाच्यासम्भवादप्रस्तुतमेव वाच्यमिह स्वरूपप्रस्तुतावगतये निर्दिष्टमिति वाच्यम् । मौग्ध्यादिना भृङ्गादावप्यामन्त्रणस्य लोके दर्शनात् । यथा–

कस्त्वं भोः कथयामि दैवहतकं मां विद्धि शाखोटकं
वैराग्यादिव वक्षि साधु विदितं कस्मादिदं भाषसे ।
वामेनात्र वटस्तमध्वगजनः सर्वात्मना सेवते
न च्छायापि परोपकारकरणी मार्गस्थितस्यापि मे ॥

इत्यत्र चेतनाचेतनप्रश्नोत्तरवत्तिर्यगामन्त्रणस्यात्यन्तमसम्भावितत्वाभावात् । एवं प्रस्तुतेन वाच्यार्थेन भृङ्गोपालम्भरूपेण वध्वाः कुलवध्वाः सौन्दर्याभिमानशालिन्याः क्रूरजनपरिवृत्तिदुष्प्रधर्षायां परवनितायां, विटसर्वस्वापहरणसङ्कल्पदुरासदायां वेश्यायां वा कण्टकसङ्कुलकेतकीकल्पायां प्रवर्त्तमानं प्रियतमं प्रत्युपालम्भो द्योत्यते । यथा वा–

अन्यासु तावदुपमर्दसहासु भृङ्ग
लोलं विनोदय मनः सुमनोलतासु ।
बालामजातरजसं कलिकामकाले
[illegible] किं नवमालिकायाः ॥

अत्राप्युद्यानमध्ये चरन्तं भृङ्गं प्रत्युपालम्भ इति वाच्यार्थस्यापि प्रस्तुतत्वम्। इदं च प्रौढाङ्गनासु सतीषु बालिकां रतये क्लेशयति कामिनि शृण्वति कस्याश्चिद्विदग्धाया वचनमिति तं प्रत्युपालम्भो द्योत्यते ॥

(अ० चं०)-प्रस्तुतेनेति। प्रधानभूतप्रस्तुतान्तराभिव्यञ्जकं प्रस्तुतवर्णनं प्रस्तुताङ्कुरालङ्कारः। प्रस्तुतस्याभिव्यञ्जकत्वादङ्कुर इवाङ्कुर इति व्युत्पत्तेः। किमिति। हे भ्रमर मालत्यां विद्यमानायां कण्टकेद्धया कण्टकव्याप्तया केतक्या किं प्रयोजनमिति प्रस्तुतेन भ्रमरवृत्तान्तेन मयि मनोहारिण्यां सत्यां क्लिष्टुद्वेगकारिण्या परवनितयेति नायकवृत्तान्तः प्राधान्येन प्रस्तुतोऽभिव्यज्यते। कथमिह भृङ्गवृत्तान्तस्य प्रस्तुतत्वं तत्राह-इहेति। तथा च भृङ्गसम्बोध्यकत्वात्तद्वृत्तान्तोऽपि प्रस्तुत इति भावः। अनामन्त्रणीयामन्त्रणेन सम्बोध्यत्वायोग्यसम्बोधनेन। वाच्यासम्भवाद्भृङ्गसम्बोध्यकवाच्यार्थासम्भवात्। कस्त्वमिति शाखोटकतरुं प्रति कस्यचित्पाथिकस्य प्रश्नोक्तिः कथयामीत्याद्युत्तरम्। वैराग्यादिव वदसीति पुनः प्रश्नः। साधु विदितमिति शाखोटकस्योत्तरम्। कस्मादिद वैराग्यमिति पुनः प्रश्नः। कथ्यत इति पुनरुत्तरं प्रतिज्ञाय शाखोटक आह। वामभागेनोपलक्षितोऽत्र वटोऽस्ति तं पान्थो जनः सर्वात्मना समितप्रच्छायादिभिः सेवते आश्रयति। मम पुनर्मार्गे स्थितस्यापि न छायापि परोपकारसम्पादिकेति भूताधारत्वादिति भावः। वस्तुतेति मार्गेति च श्लिष्टम्। अत्यन्तमारोपेणापि। परवनितायामिति वेश्यायामिति च विषयसप्तमी। तद्विषय इत्यर्थः। विटानां सर्वस्वस्याहरणे यः सङ्कल्पस्तेन दुरापेति वेश्याविशेषणम्। अन्येति। हे भृङ्ग अन्यासूपमर्दक्षमासु सुमनसां पुष्पाणां लतासु तावच्चावसरपमल्लिकाया कलिका सञ्जातरजस्का भवति लोल चपल मनो विनोदय। लोलमिति क्रियाविशेषणं वा। नवमल्लिकाया लताविशेषस्य बालामभिनवामसञ्जातरजस्कां कलिकामकाले व्यर्थं किमिति कदर्थयसि पीडयसीत्यन्वयः। रजः पुष्परजः स्त्रीणां रेतश्च। शृण्वतीति। एतद्वचन शृण्वति सतीत्यर्थः॥

(कुवल०)-यथा वा-

> कोशद्वन्द्वमियं दधाति नलिनी कादम्बचञ्चुक्षतं
> धत्ते चूतलता नवं किसलयं पुंस्कोकिलास्वादितम्।
> इत्याकर्ण्य मिथः सखीजनवचः सा दीर्घिकायास्तटे
> चैलान्तेन तिरोदधे स्तनतटं बिम्बाधरं पाणिना॥

अत्रेयमिति नलिनीव्यक्तिविशेषनिर्देशेन दीर्घिकाया-

स्तट इत्यनेन च वाच्यार्थस्य प्रस्तुतत्वं स्पष्टम् । प्रस्तुतान्तरद्योतनं चोत्तरार्द्धे स्वयमेव कविनाविष्कृतम् । अत्राद्योदाहरणयोरन्यापदेशध्वनिमाह लोचनकारः ।

अप्रस्तुतप्रशंसायां वाच्यार्थोऽप्रस्तुतत्वादवर्णनीय इति । तत्राभिधायामपर्यवसितायां तेन प्रस्तुतार्थव्यक्तिरलङ्कारः । इह तु वाच्यस्य प्रस्तुतत्वेन तत्राभिधायां पर्यवसितायामर्थसौन्दर्यबलेनाभिमतार्थव्यक्तिर्ध्वनिरेवेति । वस्तुतस्त्वयमप्यलङ्कार एवं ध्वनिरिति व्यवस्थापितं चित्रमीमांसायाम् । तृतीयोदाहरणस्य त्वलङ्कारत्वे कस्यापि न विवादः । उक्तं हि ध्वनिकृता

" शब्दार्थशक्त्याक्षिप्तोऽपि व्यङ्ग्योऽर्थःकविना पुनः ।
यत्राविष्क्रियते स्वोक्त्या सान्यैवालङ्कृतिर्ध्वनेः ॥ "

इति । एतान्यपि सारूप्यनिबन्धनान्युदाहरणानि सम्बन्धान्तरनिबन्धनान्यपि कथंचिद्वाच्यव्यङ्ग्ययोः प्रस्तुतत्वनिबन्धनेनोदाहरणीयानि । दिङ्मात्रमुदाह्रियते ॥

(प्र० नं०)—कोशेति । इयं नलिनी कमलिनी कोशद्वन्द्वं मुकुलयुगलं वाद्न्यस्य हंसस्य चञ्च्वा क्षतं कृतक्षत दधाति धत्ते तथेयं चूतस्याम्रस्य लता नूतन पल्लव पुरुषैः कोकिलैरास्वादितं चर्वितं धत्ते इति दीर्घिकाया वाप्यास्तटे मिथः परस्परं सखीजनस्य वच आकर्ण्य सा प्रस्तुता नायिका कमलमुकुलाम्रपल्लवव्याजेनैता मदीयस्तनाधरक्षतवृत्तान्तं कथयन्तीति ज्ञात्वा चेलस्य वस्त्रस्यान्तेन प्रान्तेन स्तनतट तिरोदधे बिम्बरूपमधरं च पाणिना तिरोदध आच्छादितवतीत्यन्वयः । अन्यापदेशेति । अन्यस्यापदेशो मिष यत्र तादृशमित्यर्थः । तदीयमेव ग्रन्थं दर्शयति अप्रस्तुतेत्यादि । व्यवस्थापितमिति । प्रस्तुतत्वेऽपि मुख्यतया तात्पर्याभावादत्राप्यभिधापर्यवसानाभावादिति भावः । सान्यैवेति । सा अलङ्कृतिध्वनेः सकाशादन्यैवेत्यर्थः । प्रस्तुतत्वलम्भनेन प्रस्तुतत्वमाह्या ।

(कुव०)- रात्रिः शिवा काचन सन्निधत्ते
विलोचने जाग्रतमप्रमत्ते ।
समानधर्मा युवयोः सकाशे
सखा भविष्यत्यचिरेण कश्चित् ॥

अत्र शिवसारूप्यमिव तदेकदेशतया तद्वाच्यं ललाटलोचनमपि शिवरात्रिमाहात्म्यप्रयुक्तत्वेन वर्णनीयमिति तन्मुखेन कृत्स्नं शिवसारूप्यं गम्यम्। यथा वा-

वहन्ती सिन्दूरं प्रबलकबरीभारतिमिर-
त्विषां वृन्दैर्बन्दीकृतमिव नवीनार्ककिरणम्।
तनोतु क्षेमं नस्तव वदनसौन्दर्यलहरी-
परीवाहस्रोतःसरणिरिव सीमन्तसरणिः॥

अत्र वर्णनीयत्वेन प्रस्तुतायाः सीमन्तसरणेर्वदनसौन्दर्यपरीवाहत्वोत्प्रेक्षणेन परिपूर्णतटाकस्परीवाहकारणीभूता स्वस्थाने अमान्ती वदनसौन्दर्यसमृद्धिः प्रतीयते। सापि वर्णनीयत्वेन प्रस्तुतैव॥

(अ० चं०)-रात्रिरिति। हे त्रिलोचने शिवा कल्याणरूपा कामनानिर्वचनीयप्रभाया रात्रिः शिवरात्रिरित्यर्थः। सन्निधत्ते सन्निहिता भवत्यतो युवां अप्रमत्ते जाग्रतं जाग्रद्रूपे भवतम्। कुतस्तत्राह। युवयोः सकाशे समीपे अचिरेण समानधर्मा सदृशः सखा कश्चिद्भविष्यति। तृतीयं लोचनं भाले भविष्यतीत्यर्थः। तदेकदेशतयेति शिवरात्रिमाहात्म्यप्रयुक्तत्वे हेतुः। तच्च वर्ण्यते। तद्वाच्यमुदाहृतकाव्यवाच्यम्। एवं चैकदेशेऽप्येकदेशाभ्यसम्बन्धनिबन्धनत्वमत्र दर्शितम्। वहन्तीति। भगवत्याः सीमन्तवर्णनमिदम्। अयि शिवे तव सीमन्तसरणिर्नः क्षेमं तनोत्वित्यन्वयः। कीदृशी। सिन्दूरं वहन्ती। किमिव। प्रबलानां केशपाशरूपान्धकारश्रेणीनां समूहैर्बन्दीकृतं बालार्ककिरणमिव। सरणिः। केव। त्वद्वदनसौन्दर्यलहरीणां परीवाहरूपा स्रोतःसरणिरिवेति। परीवाहो जलनिर्गममार्गः। 'जलोच्छ्वासाः परीवाहाः' इत्यमरः॥

(कुव०)-यथा वा-

अङ्गासङ्गिमृणालकाण्डमयते भृङ्गावलीनां रुचं
नासामौक्तिकमिन्द्रनीलसरणिं श्वासानिलाहाहते।
दत्तेयं हिमवालुकापि कुचयोर्धत्ते क्षणं दीपतां
तप्तायःपतिताम्बुवत्करतले धाराम्बु संलीयते॥

अत्र नायिकाया विरहासहत्वातिशयप्रकटनाय सन्तापकार्याणि मृणालमालिन्यादीन्यपि वर्णनीयत्वेन विवक्षितानीति तन्मुखेन सन्तापोऽवगम्यः। यत्र

कार्यमुखेन कारणस्यावगतिरपि श्लोके निबद्धा न तत्राय मलङ्कारः किं त्वनुमानमेव । यथा—

परिम्लानं पीनस्तनजघनसङ्गादुभयत-
स्तनोर्मध्यस्यान्तः परिमिलनमप्राप्य हरितम् ।
इदं व्यस्तन्यासं प्रशिथिलभुजाक्षेपवलनैः
कृशाङ्ग्याः सन्तापं वदति नलिनीपत्रशयनम् ॥

(अ० चं०)—अङ्गेति । विरहसन्तापवर्णनम् । अङ्गसम्बद्धं मृणालकाण्डं भृङ्गेभ्यो विशेषरहितां तत्समां रुचं कान्तिमयते प्राप्नोति । तापातिशयेन म्लानिभावात् । नासामौक्तिकं श्वासानिलादत्युष्णाद्धेतोरिन्द्रनीलमणेः पदवीं तत्साम्यं गाहते प्राप्नोति । तथा कुचयोर्दत्ता निहितेयं हिमवालुका कर्पूरं क्षणे दीपरूपतां धत्ते । एवं करतले धारारूपेण सिक्तं जलं तप्तायःपिण्डपतितजलवत्संलीयते तापातिशयाच्छोषं प्राप्नोतीत्यर्थः । उदाहरणद्वयेऽपि कार्यनिबन्धनत्वं व्यक्तम् । न तत्रायमिति । द्वयोरपि कल्प्यत्वादिति भावः । अयमित्युपलक्षणम् । अप्रस्तुतप्रशंसापि नेति बोध्यम् । किन्तु तर्हि तत्र चमत्कारोऽस्त आह—किं त्विति । परीति । रत्नावल्यां स्वविरहातुरायाः सागरिकायाः शयनमुपगतस्य राज्ञ इयमुक्तिः । इदं बिसिनीपत्ररचितं शयनं कृशाङ्ग्याः सन्तापं वदत्यनुमापयति । किम्भूतम् पीनस्तनजघनसङ्गादुभयत ऊर्ध्वाधोभागयोः परिम्लानं तनोः कृशस्य मध्यस्य परिमिलनं सम्पर्कमप्राप्य अन्तर्मध्यभागे हरितवर्णम् । एवं मदार्पेण शिथिलयोर्भुजयोराक्षेपैश्चालनैश्च व्यस्तः विपर्यस्तो न्यासो रचना यस्य तादृशमिति । इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां प्रस्तुताङ्कुरप्रकरणम् ॥ २८ ॥

(चन्द्रा०)—पर्यायोक्तं तु गम्यस्य वचो भङ्ग्यन्तराश्रयम् ।
नमस्तस्मै कृतौ येन मुधा राहुवधूकुचौ ॥ ६७ ॥

(कुवल०)—यदेव गम्यं विवक्षितं तस्यैव भङ्ग्यन्तरेण विवक्षितरूपादपि चारुतरेण केनचिद्रूपान्तरेणाभिधानं पर्यायोक्तम् । उत्तरार्धमुदाहरणम् । अत्र भगवान्वासुदेवः स्वासाधारणरूपेण गम्यः राहुवधूकुचवैयर्थ्यकारकत्वेन रूपान्तरेण स एवाभिहितः ।

लोकं पश्यति यस्याङ्घ्रिः स यस्याङ्घ्रिं न पश्यति ।
ताभ्यामप्यपरिच्छेद्या विद्या विश्वगुरोस्तव ॥

अत्र गौतमः पतञ्जलिश्च स्वासाधारणरूपाभ्यां गम्यौ रूपान्तराभ्यामभिहितौ ।

(०चं०)–ननु प्रस्तुतकार्याभिधानमुखेन कारणस्य गम्यत्वमपि प्रस्तुताङ्कुरविषयश्चेत्किं तर्हि पर्यायोक्तमित्याकाङ्क्षायामाह–पर्यायोक्तमिति । वचः प्रतिपादनं भङ्ग्यन्तराश्रयं भङ्ग्यन्वयप्रकारकम् । लक्षणं परिष्कुरुते–यदेवेति । तथा च विवक्षितस्वप्रकारातिरिक्तेन चारुतरेण रूपेण व्यङ्ग्यस्याभिधानं पर्यायोक्तमिति लक्षणम् । पर्यायेण भङ्ग्यन्तरेणोक्तमभिहितं व्यङ्ग्यं यत्रेति व्युत्पत्तेः । लक्षणे स्वपदं व्यङ्ग्यपरम् । न च व्यङ्ग्यस्यैव वाच्यत्वं निष्फलं विरुद्धं चेति वाच्यं प्रकारभेदात् । तदुक्तम् । "यदेवोच्यते तदेव व्यङ्ग्यं यथा तु व्यङ्ग्यं न तथोच्यते" इति । चारुतरेणेति विशेषणात् । नमो राहुशिरश्छेदकारिणे दुःखहारिणे हरयेत्यत्र न पर्यायोक्तप्रसङ्गः । स्वासाधारणरूपेण वासुदेवत्वेन । यत्तु राहुशिरश्छेदकारित्वरूपव्यङ्ग्यमादायैव पर्यायोक्तं वक्तुमर्हं न तु विशेषणसामर्थ्यलभ्यं वासुदेवत्वमादायेति । तदयुक्तम् । राहुशिरश्छेदकारित्वस्य वाच्यसिद्ध्यङ्गत्वेन तेनापि विवक्षितं व्यङ्ग्यं प्रधानभूतं वासुदेवत्वं तदादायैव तत्कथनौचित्यात् । राहुस्त्रीकुचनैष्फल्यकारिणे हरये नम इत्यत्र तु राहुशिरश्छेदकारित्वमेव विवक्षितं व्यङ्ग्यमिति युक्तं तदादाय पर्यायोक्तमिति विभावनीयम् । श्लोकमिति । यस्याक्षपादस्याङ्घ्रिर्लोके प्रख्यातिं अथ च स श्लोको यस्य पतञ्जलेः शेषावतारस्याङ्घ्रिर्न पश्यति उरगत्वात् । ताभ्यामक्षपादपतञ्जलिभ्यामपरिच्छेद्या अनाकलनीया ।

(कुव०)– यथा वा–निवेद्यतां हन्त समापयन्तौ
शिरीषकोशम्रदिमाभिमानम् ।
पादौ कियद्दूरमिमौ प्रयासे
निधित्सते तुच्छदयं मनस्ते ॥

अत्र कियद्दूरं जिगमिषेति गम्य एवार्थो रूपान्तरेणाभिहितः । यथा वा–

देवं वन्दे जलधिशरधिं देवतासार्वभौमं
व्यासप्रष्ठा भुवनविदिता यस्य वाहाधिवाहाः ।
भूषापेटी भुवनमधरं पुष्करं पुष्पवाटी
शाटीपालाः शतमखमुखाश्चन्दनद्रुर्मनोभूः ॥

अत्र यस्य वेदा वाहा भुजङ्गमा भूषणानीत्यादि तद्रा-

क्यार्थव्यवस्थितौ वेदत्वाद्याकारेणावगम्या एव वेदादयो व्यासप्रमुखविनेयत्वाद्याकारेणाभिहिताः परं तु देवतासार्वभौमत्वस्फुटीकरणाय विशेषणविशेष्यभावव्यत्यासेन प्रतिपादिताः। अत्रालङ्कारसर्वस्वकृतापि पर्यायोक्तस्य सम्प्रदायागतमिदमेव लक्षणमङ्गीकृतं गम्यस्यापि भङ्ग्यन्तरेणाभिधानं पर्यायोक्तमिति।

"चक्राभिघातप्रसभाज्ञयैव
चकार यो राहुवधूजनस्य।
आलिङ्गनोद्दामविलासवन्ध्यं
रतोत्सवं चुम्बनमात्रशेषम्॥"

इति प्राचीनं तदुदाहरणं त्वन्यथा योजितम्। राहुवधूगतेन विशिष्टेन रतोत्सवेन राहुशिरश्छेदः कारणरूपो गम्यत इति। एवं च गम्यस्यैवाभिधानमिति लक्षणस्यानुपपत्तिमाशङ्क्याह। यद्गम्यं तस्यैवाभिधानं लक्षणे विवक्षितमिति लक्षणं क्लिष्टगत्या योजितम्। लोचनकृता 'पर्यायोक्तं यदन्येन प्रकारेणाभिधीयते' इतीदमेव लक्षणमङ्गीकृत्य तदुदाहरणे च कार्येण शब्दाभिहितेन कारणं व्यङ्ग्यं प्रदर्श्य तत्र लक्षणं लक्ष्यं नाम च क्लिष्टगत्या योजितम्। वाच्यादन्येन प्रकारेण व्यङ्ग्येनोपलक्षितं सद्यदभिधीयते तत्पर्यायेण प्रकारान्तरेण व्यङ्ग्येनोपलक्षितमुक्तमिति सर्वोऽयं क्लेशः किमर्थ इति न विद्मः। प्रदर्शितानि हि गम्यस्यैव रूपान्तरेणाभिधाने बहून्युदाहरणानि 'चक्राभिघातप्रसभाज्ञयैव' ति प्राचीनोदाहरणमपि स्वरूपेण गम्यस्य भगवतो रूपान्तरेणाभिधानसत्त्वात्सुयोजमेव। यत्तु तत्र राहुशिरश्छेदावगमनं तत्र प्रागुक्तरीत्या प्रस्तुताङ्कुर एव। प्रस्तुतेन च राहोः शिरोमात्रावशेषेणालिङ्गनवन्ध्यत्वाद्यापाद-

नरूपे वाच्ये भगवतो रूपान्तरे उपपादिते तेन भगवतः स्वरूपेणावगमनं पर्यायोक्तस्य विषयः ॥

अ०चं०)-निवेद्यतामिति । नलं प्रति दमयन्त्या उक्तिः । तव अत्पदयं मनः। कर्तृ। शिरीषकलिकामृदुत्वाभिमानमपनयन्तौ इमौ पादौ कियद्दूरपर्यन्तं प्रयासे निधातुमिच्छति । हन्त खेदे । एतन्निवेद्यतां कथ्यतामित्यर्थः । देवमिति। दिवतासार्वभौमं सकलदेवताऽधीश्वरं देवं वन्दे । कीदृशम् । जलधिरेव शरधिस्तूणं यस्य तथाभूतं त्रिपुरसंहारे शरीकृतस्य विष्णोर्विश्रान्तिस्थानत्वात् । तथा भुवनेषु विदिताः ख्याताः व्यासः मखोऽध्वरो येषां ते व्यासप्रमुखा वसिष्ठाद्या यस्य वाहानां वाहनानां वेदानामधिवाहा वाहनाधिकृता भवन्ति । 'पुरोगाग्रेसरप्रष्ठाग्रतःसरपुरःसराः' इत्यमरः । एवमधरं भुवनं पातालं भूषणपेटिका सर्पभूषणत्वात् । पुष्करमाकाशं पुष्पवाटिका पुष्पस्थानीयचन्द्रोद्गमाधारत्वात् । शतमख इन्द्रस्तत्प्रमुखा अग्न्यादयो दिक्पालाः शाटीपालनाधिकृताः दिगम्बरत्वेन दिशामेव शाटीरूपत्वात् । मनोभूश्चन्दनतरुः चन्दनस्थानीयभस्मसम्बन्धित्वात् । मदनभस्मना शिवेनाङ्गानामनुलेपनस्य पुराणेषु प्रसिद्धेः । अथ लक्षणं सङ्गमयति- अत्रेति । व्यवस्थितौ विवक्षायां सत्याम् । अथगम्या व्यङ्ग्याः । विनेयत्वेति। शिक्षणीयत्वेत्यर्थः । आदिना पातालपुष्करादिपरिग्रहः । अभिहिता इति । वाहाद्यधिकृतत्वादिना व्यासादिप्रतिपत्तौ समानवित्तिवेद्यत्वेन व्यासादिविनेयत्वादेरपि तेष्ववगमादिति भावः । साक्षादेव व्यासादिविनेयत्वाद्याकारेण किमिति न निर्दिष्टा इत्याशङ्क्याह- परन्त्विति । यद्यप्युक्तविशेष्यविशेषणभावेऽपि देवतासार्वभौमत्वमवगम्यते तथापि स्फुटप्रतिपत्त्यर्थं तदुपादानं कृतमित्यर्थः । चक्रेति । यो देवः सुदर्शनचक्रस्याभिघाते या प्रसभमाज्ञा तयैव राहुवधूजनस्य सुरतोत्सवमालिङ्गनस्योद्दामा उद्भटा ये विलासास्तैर्वन्ध्यं रहितं चुम्बनमात्रावशेषं चकारेत्यन्वयः । विशिष्टेनोक्तविशेषणविशिष्टेन । एवं चोद्देशोदाहरणयोजने च । अनुपपत्तिमिति । गम्यस्य राहुशिरश्छेदस्य भङ्ग्यन्तरेणानभिधानादव्याप्तिमाशङ्क्येत्यर्थः । अभिधानायोगादिति । अयमाशयः । अत्र हि राहुशिरश्छेदकारीति वासुदेव इति वा व्यङ्ग्यं राहुवधूजनसम्बन्धित्वाद्दशोत्सोत्सवकारित्वेन प्रकारान्तरेणाभिधीयत इति न वक्तुं शक्यम् । धर्मिणो वासुदेवस्य प्रकान्तत्वेन यच्छब्दाभिहितत्वेन च व्यङ्ग्यत्वायोगात् । व्यङ्ग्यस्य च राहुशिरश्छेदकारित्वस्य वासुदेवत्वस्य वा धर्मस्य प्रकारान्तरेणानभिधानाच्च । तस्मात्पर्यायेण कार्यादिद्वारेणोक्तं गम्यमाक्षिप्तं चेति लक्षणार्थः । अभिधानमाक्षेपो व्यञ्जनं वा । पर्यायोक्तमिति । क्वचित्पर्यायोक्त इति पाठस्त्वयुक्तः । व्यङ्ग्येनोपलक्षितमुक्तमिति व्याख्यानग्रन्थविरो-

धात् । न विघ्न इति । यच्छब्दाभिहितस्यापि भगवतो वासुदेवत्वादिना रूपान्तरेण व्यङ्ग्यतया यथाश्रुते बाधकाभावादिति भावः । न चाभिधा विषये कथं व्यञ्जनेति वाच्यम् । वासुदेवत्वादिना प्रतीयमाने भगवत्य भिधाविषयत्वासम्भवात् । तस्याः स्वावच्छेदकधर्मेणैव बोधकत्वात् अत एवोक्तम् । " शक्यादन्येन रूपेण ज्ञाते भवति लक्षणा । " इति इह तु लक्षणाबीजाभावाद्व्यञ्जनोपगम्यत इति । ननु प्रस्तुतेन तादृश रतोत्सवरूपेण कार्येण प्रस्तुतस्यैव राहुशिरश्छेदरूपकारणस्य प्रतीते श्चमत्कृतिविशेषस्तस्या अलङ्कारत्वं गमयति । तच्चालोच्यमानप्रस्तुतप्र शंसाया असम्भवादुक्तरीत्या पर्यायोक्तरूपतयैव स्वीकर्तव्यमित्याशंक्या ह-यत्स्थिति । अलङ्काराणामियत्तानियमाभावेन प्रस्तुताङ्कुरस्याप्यलङ्कारा न्तरत्वाविरोधप्रदर्शनस्वारस्यभङ्गेन प्राचीनलक्षणव्याख्यानमयुक्तमिति भावः । संक्षेपतो दर्शितमपि पर्यायोक्तविषयं विशदयति-प्रस्तुतेनेत्या दिना । यत्तु भगवद्रूपेणावगमनं विशेषणमर्यादालभ्यत्वेनासुन्दरं पर्या- योक्तस्य विषय इति । तदविचारितरमणीयम् । न हि पर्यायोक्ते व्यङ्ग्यसौन्दर्यकृतो विच्छित्तिविशेषः किन्तु भङ्ग्यन्तराभिधानकृत एव । व्यङ्ग्यं तु भङ्ग्यन्तराभिधानतो सुन्दरमेव प्रायशो दृश्यते । यथा इहा- गन्तव्यमिति विवक्षिते व्यङ्ग्ये अयं देशोऽलङ्करणीयः सफलतामुपनेतव्य इत्यादावितस्तदसुन्दरत्वोद्भावनमकिञ्चित्करमेव । अलङ्कारसर्वस्वकारग्रन्थ- विरोधोद्भावनं तु तच्छिक्षाकारिणं प्रति न शोभते उपजीव्यत्वादुद्भावन- मपि ग्रन्थस्याकिञ्चित्करमेव । युक्तिविरोध इति परोत्कर्षासहिष्णुत्व- मात्रमुद्भावयितुरवगमयतीत्यलं विस्तरेण ॥ ६७ ॥

(चन्द्रा०)–पर्यायोक्तं तदप्याहुर्यद्व्याजेनेष्टसाधनम् ।
यामि चूतलतां द्रष्टुं युवाभ्यामास्यतामिह ॥ ६८ ॥

(कुव०)–अत्र नायिकां नायकेन सङ्गमय्य चूतलतादर्शन- व्याजेन निर्गच्छन्त्या सख्या तत्स्वाच्छन्द्यसम्पादनरूपेष्ट- साधनं पर्यायोक्तम् ।

यथा वा–देहि मत्कन्दुकं राधे परिधाननिगूहितम् ।
इति विस्रंसयन्नीवीं तस्याः कृष्णो मुदेऽस्तु नः ॥

पूर्वत्र परेष्टसाधनमत्र कन्दुकशोधनार्थं नीवीविस्रंसन- व्याजेन स्वेष्टसाधनमिति भेदः ॥ ६८ ॥

(अ०च०)–प्रकारान्तरेण पर्यायोक्तं लक्षयति–पर्यायोक्तमिति । रमणीयेन व्याजेन मिषेण स्वस्य परस्य वा इष्टस्य यत्साधनं सम्पादनं तदपि

पर्यायोक्तम् । पर्यायेण व्याजरूपेणोक्त मनेनेति व्युत्पत्तेः । सम्पादनेति । सम्पादनरूप यदिष्ट तत्साधनं तत्करणमित्यर्थः । देहीति । परिधानेनाधरवस्त्रेण निगूहितमाच्छादितमित्यर्थः । एवं च प्रकारद्वयसाधारणं तदन्यतरत्व सामान्यलक्षण बोध्यम् ॥ ६८ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां पर्यायोक्तप्रकरणम् ॥ २९ ॥

चं०)–उक्तिर्व्याजस्तुतिर्निन्दास्तुतिभ्यां स्तुतिनिन्दयोः ।
कः स्वर्धुनि विवेकस्ते पापिनो नयसे दिवम् ॥ ६९ ॥
साधु दूति पुनः साधु कर्तव्यं किमतः परम् ॥
यन्मदर्थे विलूनासि दन्तैरपि नखैरपि ॥ ७० ॥

कुव०)–निन्दया स्तुतेः स्तुत्या निन्दाया वा अवगमनं व्याजस्तुतिः । कः स्वर्धुनीत्युदाहरणे विवेको नास्तीति निन्दाव्याजेन गङ्गा सुकृतिवदेव महापातकादिकृतवतोऽपि स्वर्गं नयसीति व्याजरूपया निन्दया तत्प्रभावातिशयस्तुतिः । साधु दूतीत्युदाहरणे मदर्थे महान्तं क्लेशमनुभूतवत्यसीति व्याजरूपया स्तुत्या मदर्थं न गतासि किन्तु रन्तुमेव गतासि धिक्त्वां दूतिकाधर्मविरुद्धकारिणीमिति निन्दावगम्यते ।

यथा वा–कस्ते शौर्यमदो योद्धुं त्वय्येकं सप्तिमास्थिते ।
सप्तसप्तिसमारूढा भवन्ति परिपन्थिनः ॥
अर्द्धं दानववैरिणा गिरिजयाप्यर्द्धं शिवस्याहृतं
देवेत्थं जगतीतले स्मरहराभावे समुन्मीलति ।
गङ्गा सागरमम्बरं शशिकला नागाधिपः क्ष्मातलं
सर्वज्ञत्वमधीश्वरत्वमगमत्त्वां मां च भिक्षाटनम् ॥

अत्राद्योदाहरणे सप्तसप्तिपदगतश्लेषमूलनिन्दाव्याजेन स्तुतिर्व्यज्यते । द्वितीयोदाहरणे सर्वज्ञः परमेश्वरोऽसीति राज्ञः स्तुत्या व्याजरूपया मदीयवैदुष्यादि दारिद्र्यादि सर्वं जानन्नपि बहुप्रदानेन रक्षितुं शक्तोऽपि मह्यं किमपि

न ददासीति निन्दा व्यज्यते । सर्वमिदं निन्दास्तुत्योरेकविषयत्वे उदाहरणम् । भिन्नविषयत्वे निन्दयास्तुत्याभिव्यक्तिर्यथा–

कस्त्वं वानर, रामराजभवने लेखार्थसंवाहको
यातः कुत्र पुरागतः स हनुमान्निर्दग्धलङ्कापुरः ।
यद्वो राक्षससूनुनेति कपिभिः सन्ताडितो भर्त्सितः
स व्रीडात्तपराभवो वनमृगः कुत्रेति न ज्ञायते ॥

अत्र हनुमन्निन्दया इतरवानरस्तुत्यभिव्यक्तिः ॥

(अ०च०)–उक्तिरिति । अत्र निन्दास्तुतिभ्यामिति स्तुतिनिन्दयोरिति चेतरेतरयोगो न विवक्षितः । तथा च निन्दया स्तुतेः स्तुत्या च निन्दायाः स्तुत्यास्तुतेश्चोक्तिरभिव्यक्तिर्व्याजस्तुतिरित्यर्थः । प्रथमे व्याजेन स्तुतिरिति चरमयोर्व्याजरूपा स्तुतिरिति च व्युत्पत्तेः । अत एव व्याजस्तुतिपदार्थानुगमाभावान्निन्दया निन्दाभिव्यक्तिर्व्याजनिन्दाख्यमलङ्कारान्तरमित्यग्रे वक्ष्यते । अत एवमाद्ये प्रकारद्वये स्तुतिनिन्दयोः समानविषयत्वभिन्नविषयत्वाभ्यां प्रत्येकं द्वैविध्यमिति चत्वारो भेदाः । अन्त्यस्तु भिन्नविषयस्तुतिक एक एवेति पञ्च भेदाः । लक्षणं तु व्याजनिन्दाभिन्नत्वे सति स्तुतिनिन्दान्यतरपर्यवसायिस्तुतिनिन्दान्यतरत्वं सर्वानुगतं बोध्यम् । साधु इति । नृपं प्रति कवेरुक्तिः । त्वयि योद्धुमेकं सांसिमन्वमाश्रिपते आक्रन्दे सति परिपन्थिनः शत्रवः सप्ताश्वसमारूढा भवन्तीत्यन्वयः । सप्त समयोऽश्वा अस्येति सूर्यस्तम च ते सप्तयोऽश्वास्तत्समारूढा इति द्वितीयोऽर्थो निन्दाद्योतकः । त्वया समुत्साहताः सूर्यमण्डलं भित्त्वा दिवमुपगता इति स्तुतौ पर्यवसानम् । अर्द्धमिति । शिवस्य देहार्द्धं दानवानां वैरिणा हरिणा आहृतम् । हरिहरात्मकस्यैकस्य विग्रहस्य प्रसिद्धेः । एवं गिरिजयाप्यवशिष्टार्द्धमाहृतम् । हे देव राजन्नित्थमुक्तप्रकारेण जगतीतले स्मरहरस्याभावे समुन्मीलति प्रकाशमाने सति गङ्गा सागरं प्रत्यगमदित्याद्यन्वयः । नागाधिपः शेषः क्ष्मातलं पातालम् त्वामिति पूर्वान्वितम् । वैदुष्यादीति । विद्वत्तादीत्यर्थः । आदिना तपःशीलादिपरिग्रहः । दारिद्र्यादीत्यादिपदेन कुटुम्बबाहुल्यादिपरिग्रहः । न चात्र राजवर्णनप्रस्तावे कथं स्तुतेर्व्याजरूपत्वमिति वाच्यम् । स्तुतिपर्यवसानविवक्षायां स्वकीयभिक्षाटनोद्घाटनस्यासङ्गतत्वेन स्तुतेरुक्तनिन्दारूपोपालम्भपर्यवसानस्यानुभवसिद्धस्याविरुद्धत्वात् । कस्त्वमिति । अङ्गदं प्रति कस्यचिद्राक्षसस्य प्रश्नः । रामरूपस्य राज्ञो भवने लेखार्थस्य सन्देशस्य वाहकोऽस्मीत्युत्तरम् । पुरा पूर्वमागतो निर्दग्धलङ्कापुरः स हनुमान्

कुत्र यात इति पुनः पूर्वस्य प्रश्नः। बद्ध इत्याद्युत्तरार्द्धमङ्गदस्योत्तरम्। राक्षसस्य रावणस्य सुनुना बद्ध इति हेतोः कपिभिर्वानरैः सपक्ष ताडितस्तर्जितः स वनमृगो हनुमान् व्रीडया लज्जया भ्रान्तः प्राप्तः पराभवो येन तादृशः कुत्र यात इति न ज्ञायत इत्यन्वयः।

(कुव०)–स्तुत्या निन्दाभिव्यक्तिर्यथा–

यद्वक्त्रं मुहुरीक्षसे न धनिनां ब्रूषे न चाटून्मृषा
   नैषां गर्ववचः शृणोषि न च तान्प्रत्याशया धावसि।
कालें बालतृणानि खादसि परं निद्रासि निद्रागमे
   तन्मे ब्रूहि कुरङ्ग कुत्र भवता किं नाम तप्तं तपः॥

अत्र हरिणस्तुत्या राजसेवानिर्विण्णस्यात्मनो निन्दाभिव्यज्यते। अयममस्तुतप्रशंसाविषय इत्यलङ्कारसर्वस्वकारः। तेन हि सारूप्यनिबन्धनाप्रस्तुतप्रशंसोदाहरणान्तरं वैधर्म्येणापि दृश्यते।

यथा–धन्याः खलु वने वाताः कह्लाराः सुखशीतलाः।
      राममिन्दीवरश्यामं ये स्पृशन्त्यनिवारिताः॥

अत्र वाता धन्या इत्यप्रस्तुतार्थादहमधन्य इति वैधर्म्येण प्रस्तुतोऽर्थः प्रतीयत इति व्युत्पादितम्। इयमेवाप्रस्तुतप्रशंसा न कार्यकारणनिबन्धनेति दण्डी यदाह–

"अप्रस्तुतप्रशंसा स्यादप्रकाण्डे तु या स्तुतिः।
सुखं जीवन्ति हरिणा वनेष्वपरसेविनः॥
अर्थैरयत्नसुलभैर्जलदर्भाङ्कुरादिभिः।
सेयमप्रस्तुतैवात्र मृगवृत्तिः प्रशस्यते॥
राजानुवर्तनक्लेशनिर्विण्णेन मनस्विना।"

इति।वस्तुतस्त्वत्र व्याजस्तुतिरित्येव युक्तं, स्तुत्या निन्दाभिव्यक्तिरित्यप्रस्तुतप्रशंसातो वैचित्र्यविशेषसद्भावात्। अन्यथा प्रसिद्धव्याजस्तुत्युदाहरणेष्वप्यप्रस्तुताभ्यां निन्दास्तुतिभ्यां प्रस्तुते स्तुतिनिन्दे गम्येते इत्येतावता व्याजस्तुतिमात्रमप्रस्तुतप्रशंसा स्यात्। एवं चानया प्र

क्रियया यत्रान्यगतस्तुतिविवक्षयान्यस्तुतिः क्रियते तत्रापि व्याजस्तुतिरेव। अन्यस्तुतिव्याजेन तदन्यस्तुतिरित्यर्थानुगमसद्भावात्।

यथा–शिखरिणि क्व नु नाम कियच्चिरं
किमभिधानमसावकरोत्तपः।
तरुणि येन तवाधरपाटलं
दशति बिम्बफलं शुकशावकः॥

अत्र शुकशावकस्तुत्या नायिकाधरसौभाग्यातिशयस्तुतिर्व्यज्यते ॥ ७० ॥

(अ०च०)-यद्विशि। हे पुरङ्ग यदस्माद्धनिनां मुखं मुहुर्मुहुर्योरयतः नेक्षसे न पश्यसि। मृषा मिथ्या चाटून् प्रियशब्दांश्च वदसि। यदिति सर्वत्र सम्बध्यते। एषां धनिनां गर्वयुक्तवचनं न शृणोषि। तान्धनिकान्प्रति आशया धनाशया न धावसि। परं केवलं काले क्षुधासमये शष्पाङ्कुरान् भक्षयसि निद्रायाः आगमे च निद्रां प्राप्नोषि। तत्तस्मात्कुत्र तीर्थे किं नाम तपस्त्वं तप्तवानित्यन्वयः। निर्विण्णस्य खिन्नस्य। तेन हीत्यस्य इति मधुरपादिवमित्यमेतनेनान्वयः। कह्लारं जलपुष्पविशेषः तत्सम्बन्धिनः कह्लाराः सुरसपर्णीति सुराश्च ते शीतलाश्चेत्यर्थः। अमकाण्डे अप्रस्तावे। तथा चाप्रस्तुता चासौ प्रशंसा चेति व्युत्पत्तिरिति भावः। न परसेविनोऽपरसेविनः। प्रशस्यते स्तूयते। मलद्वेष्यप्यनवसरबीजं दर्शयति वस्तुतस्त्विति। अभिव्यक्तिरिति। योऽप्रस्तुतप्रशंसातो वैचित्र्यस्य विषयं आलम्बनभूतो विशेष इत्यन्वयः। अन्यथा ततो वैचित्र्येऽपि तदन्तर्भावाद्गीकारे। एवं चेति। अन्यगतस्तुतिनिन्दाभ्यामन्यगतनिन्दास्तुत्यभिव्यक्तयोर्व्याजस्तुतित्वसिद्धौ चेत्यर्थः। भङ्गिस्यया प्रकारेण। शिखरिणीति। नायिकां प्रति नायकस्योक्तिः। हे तरुणि असौ शुकबालकः (नाम) (कियत्)। क्व नु कस्मिञ्छिखरिणि पर्वते कियत्कालं चिरं किमभिधानं किंनामकं तपः अकरोत्। येन हेतुना तवाधरवत्पाटलं रक्तवर्णं बिम्बफलं दशतीत्यन्वयः ॥७०॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां व्याजस्तुतिप्रकरणम् ॥३०॥

(चन्द्र०)-निन्दाया निन्दया व्यक्तिर्व्याजनिन्देति गीयते।
विधे स निन्द्यो यस्ते प्रागेकमेवाहरच्छिरः ॥ ७१ ॥

(कुव०)-अत्र हरनिन्दया विषमविपाकं संसारं प्रवर्तयतो

विधेरभिव्यङ्ग्या निन्दा व्याजनिन्दा ।

यथा वा-विधिरेव विशेषगर्हणीयः-

करट त्वं रट कस्तवापराधः ।
सहकारतरौ चकार यस्ते
सहवासं सरलेन कोकिलेन ॥

अन्यस्तुत्यान्यस्तुत्यभिव्यक्तिरिति पञ्चमप्रकारव्याजस्तुतिर्प्रतिबन्दीभूते व्याजनिन्दा । ननु यत्रान्यस्तुत्यान्यस्तुतेरन्यनिन्दयान्यनिन्दायाश्च प्रतीतिस्तत्र व्याजस्तुतिव्याजनिन्दालङ्कारयोरभ्युपगमे स्तुतिनिन्दारूपाप्रस्तुतप्रशंसोदाहरणेष्वप्रस्तुतप्रशंसा न वक्तव्या । तेषामपि व्याजस्तुतिव्याजनिन्दाभ्यां क्रोडीकारसम्भवादिति चेदुच्यते । यत्राप्रस्तुतवृत्तान्तात्स्तुतिनिन्दारूपात्तत्स्वरूपः प्रस्तुतवृत्तान्तः प्रतीयते अन्तश्छिद्राणि भूयांसीत्यादौ । तत्र लब्धावकाशा सारूप्यनिबन्धनाप्रस्तुतप्रशंसा अत्रापि वर्तमाना न निवारयितुं शक्या । अन्यस्तुत्याऽन्यस्तुतिरन्यनिन्दयाऽन्यनिन्देत्येवं व्याजस्तुतिव्याजनिन्दे अपि सम्भवतश्चेत्कामं ते अपि सम्भवेताम् । न त्वस्यापरित्यागः । यद्यपि विधिरेव विशेषगर्हणीय इति श्लोके विधिनिन्दया तन्मूलककाकनिन्दया चाविशेषज्ञस्य प्रभोस्तेन च विद्वत्समतया स्थापितस्य मूर्खस्य च निन्दा प्रतीयत इति तत्र सारूप्यनिबन्धनाऽप्रस्तुतप्रशंसाप्यस्ति । तथापि सैव व्याजनिन्दामूलेति प्रथमोपस्थिता सापि तत्र दुर्वारा । एवं व्याजनिन्दामूलकव्याजनिन्दारूपेयमप्रस्तुतप्रशंसेतिचमत्कारातिशयः । एवमेव व्याजस्तुतिमूलकव्याजस्तुतिरूपाप्यप्रस्तुतप्रशंसा दृश्यते । यथा वा-

लावण्यद्रविणव्ययो न गणितः क्लेशो महानर्जितः
स्वच्छन्दं चरतो जनस्य हृदये चिन्ताज्वरो निर्मितः।

एषापि स्वगुणानुरूपरमणाभावाद्वराकी हता
कोऽर्थश्चेतसि संहितोऽत्र विधिना तन्वीमिमां तन्वता

अत्राप्रस्तुतायास्तरुण्याः सृष्टिनिन्दाव्याजेन तन्निन्दाव्याजेन च शब्दार्थचमत्कारातिशयप्रशंसायां पर्यवस्यति । अस्य श्लोकस्य वाच्यार्थविषये यद्यपि नात्यन्तसामञ्जस्यं, न हीमे विकल्पा वीतरागस्येति कल्पयितुं शक्यम् ।

अ०चं०)-व्याजनिन्दां लक्षयति-निन्दाया इति । यत्रान्यनिन्दयान्यस्य निन्दाया अभिव्यक्तिः पर्यवस्यति सा व्याजनिन्दा इतरनिन्दाव्याजेन निन्देति व्युत्पत्तेः । विधे इति । हे विधे ब्रह्मन् प्राक् पूर्वं ते तवैकमेव शिरो यः अहरत् अच्छिनत् स एवार्यात् हरो निन्द्य इत्यन्वयः । निन्द्ययेत्यभिव्यङ्ग्येत्यनेनान्वितं निन्द्याभिव्यङ्ग्या विधेर्निन्दा व्याजनिन्देत्यन्वयः । विषमविपाकं दारुणपरिणामम् । विधिरेवेति । विशेषतो गर्हणीयः निन्दनीयः । हे करट काक रवं रट रटनं कुरु । योऽसौ विधिः आम्रवृक्षे सरलेन सौम्येन कोकिलेन सहवासं तव चकारेत्यन्वयः । ननु केनाप्यालङ्कारिकेणानुक्ताया व्याजनिन्दायाः कथमलङ्कारत्वेनाङ्गीकरणमित्याशङ्क्याह-प्रतिवदतीति । तुल्ययुक्त्या प्रतिबन्दी स्वीकार्येत्यर्थः । तथा च स्तुतिवन्निन्दायामप्यप्रस्तुतप्रशंसातो वैचित्र्यविशेषात्तदनन्तर्भावे व्याजस्तुतौ चार्थानुगमाभावादनन्तर्भावे पृथगलङ्कारतया औचित्यापातत्वात्प्राचीनैरनुक्तापि स्वीकर्तुमुचितेत्याशयः । प्रागुक्तयोरेकः कृती शकुन्तेष्वित्यायिद्धकृद्विमेत्यनयोरप्रस्तुतप्रशंसोदाहरणत्वासङ्गतिमाशङ्कते-नन्विति । क्रोडीकारः स्वविषयीकरणम् । अन्यत्र लब्धात्मकस्यालङ्कारद्वयस्य क्वचित्सङ्करेऽपि न दोष इत्याशयेन समाधत्ते-यत्रेति । एतच्च इत्यादावित्यनेनान्वितम् । अस्या अप्रस्तुतप्रशंसायाः । सैवाप्रस्तुतप्रशंसैव । लावण्येति । इमां तन्वीं तन्वता सृजता वेधसा चेतसि कोऽर्थः कामनाविषयभूतो विनिहितोऽभिसंहितः । किं प्रयोजनमुद्दिश्येयं निर्मितेत्यर्थः । नन्वनायासेनातिसुन्दरतन्वीनिष्पत्तिरेव प्रयोजनं तदभावेऽपि वा लीलामात्रेण तन्निर्माणं स्यादत आह-लावण्येत्यादि । यतो लावण्यरूपस्य द्रविणस्य धनस्य व्ययो न गणितः । महान्क्लेशोऽर्जितः कृतः स्वेच्छाचारिणो जनस्य उदासीनस्यापि हृदये चिन्तैव ज्वरो निर्मितः । एषापि वराका दीना स्वगुणानुरूपस्य वरस्याभावादतेव हता नष्टप्राया । तथा च महायाससाध्यत्वादतिशयानुपनिधित्वाच्च न तन्व्याः प्रयोजनत्वं नापि लीलामात्रेण तन्निर्माणं च सम्भवतीति भावः ।

तन्निन्दाव्याजेन तरुणीनिन्दाव्याजेन । तत्सौन्दर्यप्रशंसाशब्दार्थचमत्कारातिशयप्रशंसायां पर्यवस्यतीत्यन्वयः । तन्निन्दाव्याजेन स्वकवितानिन्दाव्याजेन । स्वकविता सौन्दर्यरूपा । प्रस्तुतार्थस्यात्यन्तमस्फुटत्वात्कथमस्य पद्यस्य तत्परत्वमित्याशङ्कामपनेतुं भूमिकामारचयति–अस्येत्यादि ॥

(कुव०)–रसाननुगुणत्वाद्वीतरागहृदयस्याप्येवंविधविषयेष्वप्रवृत्तेश्च । नापि रागिण इति युज्यते । तदीयविकल्पेषु वराकीति कृपणतालिङ्गितस्य हतेत्यमङ्गलोपहितस्य च वचसोऽनुचितत्वात्तुल्यपरमाणाभावादित्यस्यात्यन्तमनुचितत्वाच्च स्वात्मनि तदनुरूपतासम्भावनायामपि रागित्वे हि पशुप्रायता स्यात् । तथापि विवक्षितप्रस्तुतार्थतायां न किञ्चिदसामञ्जस्यम् । अत एवास्य श्लोकस्याप्रस्तुतप्रशंसापरत्वमुक्तं प्राचीनैः । वाच्यासम्भवेऽप्यप्रस्तुतप्रशंसोपपत्तेरिति ॥ ७१ ॥

(अ०च०)–रसाननुगुणत्वादिति । वीतरागे शृङ्गाररसस्यासम्भवादिति भावः । ननु शृङ्गारासम्भवेऽपि तन्वीनिर्माणनिन्दया शान्तरसपरिपोषादस्त्येव रसानुगुणत्वमत आह–वीतरागेति । नापि रागिण इत्यनन्तरमिमे विकल्पा इत्यनुषज्यते । विवक्षितेति । स्वकवितासौन्दर्यरूपेत्यर्थः । अत एव वाच्यार्थासामञ्जस्यादेव वाच्यासम्भवेऽपि वाच्यसामञ्जस्यासम्भवेऽपि । तथा च वाच्यार्थासामञ्जस्यमेवास्फुटेऽप्यप्रस्तुतार्थे तात्पर्यं गमयतीति भावः ॥ ७१ ॥

इति श्रीमत्सद्गुपाख्यवैद्यनाथकृतायामलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां व्याजनिन्दाप्रकरणम् ॥ ३१ ॥

(चन्द्रा०)–आक्षेपः स्वयमुक्तस्य प्रतिषेधो विचारणात् ।
चन्द्र सन्दर्शयात्मानमथवास्ति प्रियामुखम् ॥७२॥

(कुव०)–अत्र प्रार्थितस्य चन्द्रदर्शनस्य प्रियामुखसत्त्वेनानर्थक्यं विचार्याथ वेत्यादिसूचितः प्रतिषेध आक्षेपः ।

यथा वा–साहित्यपाथोनिधिमन्थनोत्थं

यत्तस्य दैत्या इव लुण्ठनाय
काव्यार्थचोराः प्रगुणीभवन्ति ॥
गृह्णन्तु सर्वे यदि वा यथेच्छं
नास्ति क्षतिः क्वापि कवीश्वराणाम् ।
रत्नेषु लुप्तेषु बहुष्वमर्त्यै-
रद्यापि रत्नाकर एव सिन्धुः ॥

अत्र प्रथमश्लोकेन प्रार्थितस्य काव्यार्थचोरेभ्यो रक्षणस्य स्वोल्लिखितवैचित्र्याणां समुद्रगतरत्नजालवदक्षयत्वं विचिन्त्य प्रतिषेध आक्षेपः ॥ ७२ ॥

(अ०च०)–आक्षेप इति । स्वयमुक्तस्यार्थस्य किञ्चिन्निमित्तमभिसन्धाय प्रतिषेध आक्षेपः । सूचितेति । पक्षान्तरपरिग्रहस्य पूर्वपक्षप्रतिक्षेपनियतत्वादिति भावः । न चात्र वैधर्म्यरूपपक्षमप्रतीपप्रभेदेन गतार्थत्वं शङ्कनीयम् । तस्यात्र प्रतिषेधप्रतिनिमित्तत्वेनाप्राधान्यात् । असन्दिग्धमुदाहरति साहित्येति । हे कविश्रेष्ठाः साहित्यसमुद्ररूपाणां भारतादीनां मन्थनादिव परिशीलनादुत्थितमुत्पन्नं कर्णयोरमृतमिव ह्लादकं काव्यं रक्षत । यद्यस्मात्तस्य लुण्ठनार्थं दैत्या इव काव्यरूपस्यार्थस्य चित्तस्य चोराः प्रगुणीभवन्ति पटूकीभवन्तीत्यन्वयः । गृह्णन्त्विति । यदि वेत्यर्थैवरपनेन समानार्थं लुप्तेषु अपहृतेषु । स्वोल्लिखितेति स्वयमुद्भावितेत्यर्थः । वैचित्र्याणामर्थवैचित्र्याणाम् ॥ ७२ ॥

(चन्द्रा०)–निषेधाभासमाक्षेपं बुधाः केचन मन्वते ।
नाहं दूती तनोस्तापस्तस्याः कालानलोपमः ॥ ७३ ॥

(कुव०)–केचिदलङ्कारसर्वस्वकारादय इत्थमाहुः । न निषेधमात्रमाक्षेपः किं तु यो निषेधो बाधितः सन्नर्थान्तरपर्यवसितः किञ्चिद्विशेषमाक्षिपति स आक्षेपः । यथा दूत्या उक्तौ नाहं दूतीति निषेधो बाधितत्वादाभासरूपः सङ्कटनकालोचितकैतववचनपरिहारेण यथार्थवादित्वे पर्यवस्यन्निदानीमेवागत्य नायिकोज्जीवनीयेति विशेषमाक्षिपति ।

यथा वा–नरेन्द्रमौले न वयं राजसन्देशहारिणः ।
जगत्कुटुम्बिनस्तेऽद्य न शत्रुः कश्चिदीक्ष्यते ॥

अत्र सन्देशहारिणामुक्तौ न वयं सन्देशहारिण इति निषेधोऽनुपपन्नः सान्धिकालोचितकैतववचनपरिहारेण ह्यर्थवादित्वे पर्यवस्यन्सर्वजगतीपालकस्य तव न कश्चिदपि शत्रुभावेनावलोकनीयः किंतु सर्वेपि राजानो भृत्यभावेन संरक्षणीया इति विशेषमाक्षिपति ॥ ७३ ॥

(अ०च०)-अर्थान्तरपर्यवसिताऽर्थान्तरअवियोगिकत्वेनावस्थितः । विशेष इष्टार्थविशेषम् । सङ्घटनेति । सयोजनकाले उचित यत्कैतववचनं मिथ्यावचन तस्य परिहारस्तेनोपलक्षिते यथार्थवादित्वे इत्यर्थः । नाह दूतीत्यत्र हि दूतीपदेन दूतीगतमिथ्यावादित्वविशिष्ट लक्ष्यते । तदभावस्तु यद्यपि न यथार्थवादित्व तथापि तदुपलक्ष्यत्वात्तत्पर्यवसानोक्तिः । नरेन्द्रेति । सन्धिकरणार्थमागतानां दूतानामुक्तिः । नरेन्द्राणां राज्ञां मौलिः श्रेष्ठः । सन्धीति । सन्धिकाले उचित यत्कैतववचन तत्परिहारेणोपलक्षिते इति पूर्ववदर्थः । अत्राहुः । "सन्देशहारिषु तन्निषेधस्य बाधात् सन्देशहारिपदेन कैतववचनप्रयोक्तृत्वविशिष्ट लक्ष्यते । तन्निषेधेन च सत्यवादित्वरूपो विशेषो व्यज्यत इत्ययमेव निषेधेन विशेषाक्षेपो न तु सर्वजगतीपालकस्येत्यादिविशेषो निषेधेन केवलेनाक्षेप्तुं शक्यते । तस्य जगत्कुटुम्बिन इत्युत्तरार्द्धगम्यत्वात् । एव स्थिते कथमुच्यते तव न कश्चिदरित्यादि" इति । तन्नोच्यते । न वयमिति निषेधाभावे केवलादुत्तरार्धाद्योक्तविशेषावगतिः स्यात् । सन्धिकालोचितकैतववचनत्वेनैव सम्भाव्यमानत्वात् । अपि तु तत्कालीनसन्ध्यभिप्रायमात्रावगम । निषेधेन तु तत्परिहारे युक्त उक्तविशेषावगम इत्यनुभवसाक्षिकमेतत् । सत्यवादित्वादिक तूक्तविशेषे व्यञ्जनीये द्वारभूत न तु तदेव विशेषरूपमचमत्कारित्वात् । अत एव नाह दूतीत्यत्र वस्तुवादित्वादिर्विशेषो व्यज्यत इत्यलङ्कारसर्वस्वकारः । वस्तुवादित्वमादिर्द्वारभूत यस्य तादृशो विशेष इति तदर्थ इति । एतेनाह दूतीति पूर्वोदाहरणमपि व्याख्यातम् ॥ ७३ ॥

(चन्द्रा०)-आक्षेपोऽन्यो विधौ व्यक्ते निषेधे च तिरोहिते ।
गच्छ गच्छसि चेत्कान्त तत्रैव स्याज्जनिर्मम ॥ ७४ ॥

(कुव०)-अत्र गच्छेति विधिर्व्यक्तः मा गा इति निषेधस्तिरोहितः । कान्तोद्देश्यदेशे निजजन्मप्रार्थनयात्ममरणसंसूचनेन गर्भीकृतः ।

यथा वा—न चिरं मम तापाय तव यात्रा भविष्यति ।
यदि यास्यसि यातव्यमलमाशङ्कयापि ते ॥

अत्रापि न चिरं मम तापायेति स्वमरणसंसूचनेन गमननिषेधो गर्भीकृतः ॥ ७४ ॥

अ०चं०)—अस्यैव प्रभेदान्तरमाह—आक्षेपोऽन्य इति । प्रार्थनया मरणसूचनद्वारेण गर्भितो व्यङ्ग्यत्वेनान्तर्भावितः । एतच्च तिरोहित इत्यस्यार्थकथनं सदेयमपह्नुतिविभिन्नत्वे सति चमत्कारकारिनिषेधत्वं सामान्यलक्षणं बोध्यम् ॥ ७४ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायामाक्षेपालङ्कारप्रकरणम् ॥ ३२ ॥

चं०)—आभासत्वे विरोधस्य विरोधाभास इष्यते ।
विनापि तन्वि हारेण वक्षोजौ तव हारिणौ ॥७५॥

कुव०)—अत्र हाररहितावपि हारिणौ हृद्याविति श्लेषमूलको विरोधाभासः ।

यथा वा—प्रतीपभूपैरिव किं ततो भिया
विरुद्धधर्मैरपि भेत्तृतोज्झिता ।
अमित्रजिन्मित्रजिदोजसा स यद्
विचारदृक्चारदृगप्यवर्तत ॥

अत्र विरोधसमाधानोत्प्रेक्षाशिरस्को विरोधाभास इति पूर्वस्माद्भेदः ॥ ७५ ॥

अ०चं०)—आभासत्व इति । विरोधस्याभासत्वे आपाततो भासमानत्वे सति विरोधाभासो नामालङ्कारः । आभासत, इत्याभासः । विरोधश्चासावाभासश्चेति व्युत्पत्तेः । ईषदर्थकेन चाङा भानस्यापातरूपत्वमर्थान्तरपरिहार्यत्वरूप बोध्यते । तथा चैकाधिकरण्येन प्रतीयमानयो. कार्यकारणत्वेन गृह्यमाणयोर्धर्मयोराभासमानाऽपर्यवसन्नविरोधत्वं लक्षण द्रष्टव्यम् । शनिरशनिश्च तमुच्चैरित्यादावतिव्याप्तिवारणायाद्य विशेषणम्। "अप्यलाक्षारसासिक्त रक्त तच्चरणद्वयीम" ति विभावनावारणाय द्वितीयम् । पर्यवसितस्य विरोधस्य दोषत्वादपर्यवसन्नत्वं विरोधविशेषणमिति दिक् । श्लेषेति । हारोऽनयोरस्तीत्यर्थे विरोधः मनोहारिणावित्यर्थेन तत्परिहारः । प्रतीपेति । तस्मान्नलाद्भयेन इत्वा प्रतिकूलनृपैरिव विरुद्धधर्मैः-

पे भेत्तृता भेदकारिता स्यक्ता । किमित्युत्प्रेक्षा । यस्मात्स नलः अमित्राणां शत्रूणां जयकृदपि ओजसा मित्रस्य रवेर्जयकृत् । अथ च मित्रजिदप्यनमित्रजिदिति विरोधः । चारदृष्टिरपि विचारे दृष्टिर्यस्य तादृशःविगतचारदृगिति च विरोधः । विरोधेति । विरोधसमाधानरूपोत्प्रेक्षा शिरः प्रधानं यस्य तादृश इत्यर्थः । यत्तु विरोधसमाधानात्मिकया मुखास्पितयोत्प्रेक्षया विरोधस्योत्थानमेव भग्नमिति कथमत्र विरोधालङ्कार इति केनचित्सुमनसापि विमलसेवाभिहितं तदसारम् । विरोधभानमन्तरेण विरुद्धधर्मैरर्पितयाशुत्प्रेक्षाया एवानुत्थानेन श्लेषमूलमाभासमानं विरोधमुपजीव्यैव विरोधत्यागोत्प्रेक्षाया अर्थान्तरानुगृहीतापास्तसमाधानत्वेन . पश्चादवस्थितत्वादिति ॥ ७५ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां विरोधाभासप्रकरणम् ॥ ३३ ॥

चन्द्रा०)–विभावना विनापि स्यात्कारणं कार्यजन्म चेत् ।
अप्यलाक्षारसासिक्तं रक्तं त्वच्चरणद्वयम् ॥ ७६ ॥

कुव०)–अत्र लाक्षारसासेकरूपकारणाभावेऽपि रक्तिमा कथितः । स्वाभाविकत्वेन विरोधपरिहारः ।

यथा वा–अपीतक्षीबकादम्बमसम्मृष्टामलाम्बरम् ।
अप्रसादितसूक्ष्माम्बु जगदासीन्मनोरमम् ॥

अत्र पानादिप्रसिद्धहेत्वभावेऽपि क्षीबत्वादिनिबद्धम् । विभाव्यमानशरत्समयहेतुकत्वेन विरोधपरिहारः ।

यथा वा–वरतनुकवरीविधायिना
सुरभिनखेन नरेन्द्रपाणिना ।
अवचितकुसुमापि वल्लरी
समजनि वृन्तनिलीनषट्पदा ॥

अत्र वल्लर्या पुष्पाभावेऽपि भृङ्गालिङ्गनं निबद्धं तत्र वरतनुकवरीसङ्क्रान्तसौरभनरपतिनखसंसर्गरूपं हेत्वन्तरं विशेषणमुखेन दर्शितमिति विरोधपरिहारः ॥ ७६ ॥

अ०चं०)–विभावनेति । प्रसिद्धे कारणाभावेऽपि कार्योत्पत्तिर्विभावनालङ्कारः । विभाव्यते कारणान्तरं यस्यामिति व्युत्पत्तेः । कारणाभावश्च शाब्द आर्थो वेति सर्वत्र लक्षणसमन्वयो बोध्यः । एतदेव तन्त्रेण सकलविभावनाप्रकारसाधारणं सामान्यलक्षणमाद्यप्रकारविशेषलक्षणं च बोध्यम् । तत्राद्यं दर्शितमेव । द्वितीयं कारणान्विताभावकथनपूर्वकं का-

र्योत्पत्तिकथनमित्युदाहरणविशेषबलादेव गम्यत इति विविच्य न दर्शितम् । प्रतिबन्धके सति कार्योत्पत्तिरूपे तृतीयप्रकारेऽतिव्याप्तेर्वारणायान्वितेति । तत्र प्रतिबन्धकस्य वस्तुतः कारणाभावरूपस्य कथनेऽपि कारणान्वितत्वेन कथनमिति तन्निरासः । प्रकारपञ्चकेऽपि कारणान्विताभावस्यार्थतो गम्यत्वात्कथनेति । अप्यलाक्षेति । लाक्षारसेन आसमन्तात्सिक्तं लाक्षारसासिक्तम् । पश्चान्नञ्समासः । तस्याः कामिन्याः । अपीतेति अपीताः पानशून्याः क्षीबा मत्ताः कादम्बाः कलहंसा यत्र तथा असम्मृष्टं सम्मार्जनशून्यममलमम्बरमाकाशं यत्र एवमप्रसादितं पङ्कगालनकतकक्षोदप्रक्षेपादिना यत्प्रसादनं तच्छून्यं सूक्ष्मं लघ्वम्बु यत्र । एवंभूतं जगन्मनोहरमासीदित्यन्वयः । परमार्थतस्तु शुद्धाभिधयैव काव्यादर्शे दृष्टः पाठः । विभाव्यमानेति । वर्ण्यमानेत्यर्थः । वरेति । वरतनोः केशपाशरचनासम्पादकेनात एव सुरभिनखेन राज्ञो हस्तेनाप्यविलक्कुसुमा लूनपुष्पापि लता भृन्तासक्तभ्रमरा सञ्जातेत्यर्थः ॥ ७६ ॥

(चन्द्रा०)—हेतूनामसमग्रत्वे कार्योत्पत्तिश्च सा मता ।
अस्त्रैरतीक्ष्णकठिनैर्जगज्जयति मन्मथः ॥ ७७ ॥

(कुव०)—अत्र जगज्जये साध्ये हेतूनामस्त्राणामसमग्रत्वतीक्ष्णत्वादिगुणवैकल्यम् ।

यथा वा—उद्यानमारुतोद्धूताश्चूतचम्पकरेणवः ।
उदस्रयन्ति पान्थानामस्पृशन्तो विलोचने ॥

अत्र बाष्पोद्गमनहेतूनामसमग्रत्वं स्पर्शनक्रियावैकल्यम् । इमां विशेषोक्तिरिति दण्डी व्याजहार । यतस्तत्र प्रथमोदाहरणे मन्मथस्य महिमातिशयरूपो द्वितीयोदाहरणे चम्पकरेणूनामुद्दीपकतातिशयरूपश्च विशेषः ख्याप्यत इति । अस्माभिस्तु तीक्ष्णत्वादिवैकल्यमपि कारणविशेषाभावरूपमिति विभावना प्रदर्शिता ॥ ७७ ॥

(अ०चं०)—हेतूनामिति।असमग्रत्वे हेतुतावच्छेदकस्य धर्मस्य तत्सम्बन्धस्य वा वैकल्ये सति । अस्त्रैरिति धर्मवैकल्योदाहरणम् । सम्बन्धवैकल्ये उदाहरति—उद्यानेति । विलोचने । कर्मभूते । उदस्रयन्ति सञ्जाताश्रूणि कुर्वन्तीत्यर्थः । क्रियेति । धात्वर्थाभिप्रायस्पर्शनस्य संयोगरूपत्वात् । इमां द्वितीयप्रकाररूपां विभावनाम । व्याजहारेति । गुणजातिक्रियादीनां यत्र वैक-

ल्यदर्शनं विशेष्यदर्शनायैव सा विशेषोक्तिरिष्यत इति ग्रन्थेन व्यवहृतवानित्यर्थः । एतेन प्रथमप्रकाराद्द्वितीयप्रकारस्य वैलक्षण्यं दुरुपपादमिति वदन्नपास्तः । वैलक्षण्याभावे हि प्राचामलङ्कारान्तरत्वेन कथनमत्यन्तानुपपन्नमेव स्यात् । अस्ति च स्वरूपतः कारणाभावकथनात्कारणगतधर्मवैकल्यद्वारेण तद्विशिष्टकारणाभावकथने सहृदयसिद्धो विच्छित्तिविशेषः । प्रकारान्तरास्वीकारे लाघवमिति तु स्वीयलाघवोद्भावनमिति कृतमधिकेन ॥ ७७ ॥

(चन्द्रा०)–कार्योत्पत्तिस्तृतीया स्यात्सत्यपि प्रतिबन्धके ।
नरेन्द्रानेव ते राजन्दशत्यसिभुजङ्गमः ॥ ७८ ॥

(कुव०)–अत्र नरेन्द्रा विषवैद्याः सर्पदंशप्रतिबन्धकमन्त्रौषधिशालिनः श्लेषेण गृहीता इति सत्येव प्रतिबन्धके कार्योत्पत्तिः ॥

यथा वा–चित्रं तपति राजेन्द्र प्रतापतपनस्तव ।
अनातपत्रमुत्सृज्य सातपत्रं द्विषद्गणम् ॥ ७८ ॥

(अ०च)–कार्योत्पत्तिरिति । प्रतिबन्धके सत्यपि कार्योत्पत्तिकथनं तृतीया विभावना । नरेन्द्रानिति । 'नरेन्द्रो वार्तिके राज्ञि विषवैद्येऽपि कथ्यते ।' इति विश्वः । असिः खड्ग एव भुजङ्गमः । चित्रमिति । प्रताप एव तपनः सूर्यः । आतपत्रं छत्रं तद्रहितमनातपत्रम् आतपत्रेण सहितं सातपत्रम् ॥७८॥

(चन्द्रा)–अकारणात्कार्यजन्म चतुर्थी स्याद्विभावना ।
शङ्खाद्वीणानिनादोऽयमुदेति महदद्भुतम् ॥ ७९ ॥

(कुव०)–अत्र शङ्खशब्देन कमनीयः कामिनीकण्ठस्तन्त्रीनिनादत्वेन तद्गीतं चाध्यवसीयत इत्यकारणात्कार्यजन्म ।

यथा वा–तिलपुष्पात्समायाति वायुश्चन्दनसौरभः ।
इन्दीवरयुगाच्चित्रं निःसरन्ति शिलीमुखाः ॥ ७९ ॥

(अ०च०)–अकारणादित्यस्य सुगमत्वान्न व्याख्यानम् ॥ ७९ ॥

(चन्द्रा०)–विरुद्धात्कार्यसम्पत्तिर्दृष्टा काचिद्विभावना ।
शीतांशुकिरणास्तन्वीं हन्त सन्तापयन्ति ताम् ॥८०॥

(कुव०)—अत्र तापनिवर्तकतया तापविरुद्धैरिन्दुकिरणैस्तापजनिरुक्ता । यथा वा—

उदिते कुमारसूर्ये कुवलयमुल्लसति भाति न क्षत्रम् ।
मुकुलीभवन्ति चित्रं परराजकुमारपाणिपद्मानि ॥

यथा वा—अविवेकि कुचद्वन्द्वं हन्तु नाम जगत्त्रयम् ।
श्रुतिप्रणयिनोरक्ष्णोरयुक्तं जनमारणम् ॥

पूर्वोदाहरणयोः कारणस्य कार्यविरोधित्वं स्वाभाविकम् । इह तु श्रुतिप्रणयित्वरूपागन्तुकगुणप्रयुक्तमिति भेदः ॥

(अ०चं०)—उदित इति । कस्यचिद्राजकुमारस्य प्रतापवर्णनम् । कुमाररूपे सूर्ये उदिते सति कोः पृथिव्या वलयं मण्डलमेव कुवलयं कुमुदमुल्लासं प्राप्नोति । क्षत्रं क्षत्रियकुलं न भाति । अथ च नक्षत्रं भातीति चित्रम् । तथा परेषां राजकुमाराणां पाणिकमलानि मुकुलीभवन्ति सङ्कुचन्ति । अञ्जलिबन्धात्तदाकृतीनि भवन्तीत्यर्थः । अविवेकीति । विवेको विशेषदर्शनं विश्लेषश्च तच्छून्यम् । परस्परं संश्लिष्टत्वात् । कुचयुगम् । कर्तृ । जगत्त्रयं हन्तु नाम । श्रुतिर्वेदः कर्णश्च । प्रणयः परिचयः ॥ ८० ॥

(चन्द्रा०)—कार्यात्कारणजन्मापि दृष्टा काचिद्विभावना ।
यशः पयोराशिरभूत्करकल्पतरोस्तव ॥ ८१ ॥

(कुव०)—यथा वा—

जाता लता हि शैले जातु लतायां न जायते शैलः ।
सम्प्रति तद्विपरीतं कनकलतायां गिरिद्वयं जातम् ॥८१॥

(अ०चं०)—यश इति । कर एव दातृत्वात्कल्पतरुः । अत्र पयोधिजन्यात्कल्पतरोः कारणस्य पयोधेरुत्पत्तिः षष्ठी विभावना । जातेति । जातु कदाचित् कनकलतेव कनकलता कामिनी । गिरिद्वयमिव स्तनद्वयम् ॥८१॥
इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां विभावनाप्रकरणम् ॥ ३४ ॥

(चन्द्रा)—कार्याजनिर्विशेषोक्तिः सति पुष्कलकारणे ।
हृदि स्नेहक्षयो नाभूत्स्मरदीपे ज्वलत्यपि ॥ ८२ ॥

(कुव०) यथा वा—अनुरागवती सन्ध्या दिवसस्तत्पुरःसरः ॥
अहो दैवगतिश्चित्रा तथापि न समागमः ॥ ८३ ॥

अ०चं०)–विशेषोक्तिं लक्षयति–कार्याजनिरिति । पुष्कले सहकारिसम्पन्ने कारणे सति प्रसिद्धकारणसमूहे सतीति यावत् । कार्यस्याजनिरनुत्पत्तिर्विशेषोक्तिः । विशेषस्यानुत्पत्तिनिमित्तस्योक्तिरवगतिर्यत्रेति व्युत्पत्तेः । अनुरागेति । अनुरागो रक्तिमा रतिश्च । पुरःसरोऽग्रवर्ती आज्ञाकरश्च । पूर्वोदाहरणेऽनुक्तिनिमित्ता इह दैवगतिवैचित्र्यस्य निमित्तस्योपादानादुक्तनिमित्तेति भेदः ॥ ८२ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां विशेषोक्तिप्रकरणम् ॥ ३५ ॥

(चन्द्रा०)–असम्भवोऽर्थनिष्पत्तेरसम्भाव्यत्ववर्णनम् ।
को वेद गोपशिशुकः शैलमुत्पाटयेदिति ॥ ८३ ॥

यथा वा–अयं वारामेको निलय इति रत्नाकर इति
श्रितोऽस्माभिस्तृष्णातरलितमनोभिर्जलनिधिः ।
क एवं जानीते निजकरपुटीकोटरगतं
क्षणादेनं ताम्यत्तिमिमकरमापास्यति मुनिः ॥ ८३ ॥

(अ०चं)–असम्भव इति । कस्यचित्पदार्थस्य निष्पत्तेरसंभावनीयत्ववर्णनमसम्भवो नामालङ्कारः । गोपशिशुको गोपालबालकः । निन्दायां स्वार्थे वा कप्रत्ययः । उत्पाटयेदुद्धरेत् । अयमिति । वारां जलानां निलयः स्थानम् । तृष्णा पिपासा अर्थाभिलाषश्च । तरलितं चञ्चलीकृतम् । श्रित आश्रितः मुनिरगस्त्यः एनं समुद्रं क्षणात् आसमन्तात् पास्यति इदं को जानीत इत्यन्वयः । कीदृशम् । निजकरपुटी करसम्पुटमेव कोटरं बिलं तद्गतं तथा ताम्यन्तो ग्लायन्तस्तिमयो मत्स्या मकराश्च यस्यैवंभूतमित्यर्थः ॥ ८३ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायामसम्भवालङ्कारप्रकरणम् ॥३६॥

(चन्द्रा०)–विरुद्धं भिन्नदेशत्वं कार्यहेत्वोरसङ्गतिः ।
विषं जलधरैः पीतं मूर्छिताः पथिकाङ्गनाः ॥८४॥

(कुव०)–ययोः कार्यहेत्वोर्भिन्नदेशत्वं विरुद्धं तयोस्तन्निबध्यमानमसङ्गत्यलङ्कारः । यथात्र विषपानमूर्छयो-
[illegible] ।

यथा वा–अहो खलभुजङ्गस्य विचित्रोयं वधक्रमः ।
अन्यस्य दशति श्रोत्रमन्यः प्राणैर्वियुज्यते ॥

क्वचिदसङ्गतिसमाधाननिबन्धनेन चारुतातिशयः ।

यथा वा–अजस्रमारोहसि दूरदीर्घां
सङ्कल्पसोपानतातिं तदीयाम् ।
श्वासान्स वर्षत्यधिकं पुनर्य-
द्ध्यानात्तव त्वन्मयतामवाप्य ॥

विरुद्धमिति विशेषणाद्यत्र कार्यहेत्वोर्भिन्नदेशत्वं न विरुद्धं तत्र नासङ्गतिः ।

यथा–भ्रूचापवल्लीं सुमुखी यावन्नयति वक्रताम् ।
तावत्कटाक्षविशिखैर्भिद्यते हृदयं मम ॥८४॥

(अ०चं०)–विरुद्धमिति । अदृष्टमित्यर्थः । भिन्नदेशत्वं भिन्नाधिकरणत्वम् । विषं गरलं हालाहलं च । सङ्गतस्य भावः साङ्गत्यं तदभावोऽसाङ्गत्यम् । अजस्रमिति । दमयन्तीं प्रति हंसोक्तिः । हे दमयन्ति! त्वं तदीयां नलसम्बन्धिनीं दूरमायन्तां दीर्घां सङ्कल्पो मनोरथस्तद्रूपसोपानपरम्परामजस्रं निरन्तरमारोहसि । स पुनर्नलो अधिकं श्वासान् वर्षति मुञ्चतीति यत्तव ध्यानात्त्वन्मयतां त्वत्स्वरूपतामवाप्येत्यन्वयः । अत्र चतुर्थपादेनासङ्गतिसमाधानम् । भ्रूचापेति । भ्रूचापवल्लीं भ्रूस्वरूपधनुर्लताम् । यावदिति परिमाणार्थम् । वक्रतां नयति आकर्षतीति यावत् । तावत्परिमाणम् । हृदय भिद्यत इत्यर्थः । अत्र हृदयभेदधनुराकर्षणयोः कार्यकारणयोर्भिन्नदेशत्वमेव दृष्टमिति नासङ्गतिरलङ्कारः ॥ ८४ ॥

(चं०)–अन्यत्र करणीयस्य ततोऽन्यत्र कृतिश्च सा ।
अन्यत्कर्तुं प्रवृत्तस्य तद्विरुद्धकृतिस्तथा ॥ ८५ ॥
अपारिजातां वसुधां चिकीर्षन्द्यां तथाऽकृथाः ।
गोत्रोद्धारप्रवृत्तोऽपि गोत्रोद्भेदं पुराऽकरोः ॥ ८६ ॥

(कु०चं०)–अत्र कृष्णं प्रति शक्रस्य सोपालम्भवचने भुवि चिकीर्षिततया तत्र करणीयमपारिजातत्वं दिवि कृतमित्येकासङ्गतिः । पुरा गोत्राया उद्धारे प्रवृत्तेन वराहरूपिणा त-

द्विरुद्धं गोत्राणां दलनं खुरकुट्टनैः कृतमिति द्विविधापि श्लेषोत्थापिता।

यथा वा—त्वत्खड्गखण्डितसपत्नविलासिनीनां
भूषा भवन्त्यभिनवा भुवनैकवीर।
नेत्रेषु कङ्कणमथोरुषु पत्रवल्ली
चोलेन्द्रसिंह तिलकं करपल्लवेषु॥
मोहं जगत्त्रयभुवामपनेतुमेत-
दादाय रूपमखिलेश्वर देहभाजाम्।
निःसीमकान्तिरसनीरधिनामुनैव
मोहं प्रवर्द्धयसि मुग्धविलासिनीनाम्॥

अत्राद्योदाहरणे कङ्कणादीनामन्यत्र कर्तव्यत्वं प्रसिद्धमिति नोपन्यस्तम्। भवतिना भावनारूपा अन्यत्र कृतिराक्षिप्यत इति लक्षणानुगतिः॥ ८५॥ ८६॥

भ०चं०)—अन्यत्रेति। अन्यत्र कर्तव्यस्य वस्तुनस्ततोऽन्यस्मिन्नधिकरणे या कृतिः करणं तदप्यसङ्गतिरित्यनुपज्यते। तथा अन्यत्कार्यं कर्तुं प्रवृत्तस्य तद्विरुद्धकार्यकरणं तृतीया असङ्गतिः। अपगतपारिजातं यस्यास्तां, द्यां स्वर्गम्। तथा पारिजाततरुरहितामकृथाः कृतवान्। एवं गोत्रायाः पृथिव्या उद्धाराय पुरा वराहावतारे प्रवृत्तोऽपि त्वं गोत्राणां पर्वतानामुच्छेदं दलनमकरोः कृतवानित्यर्थः। श्लेषोत्थापिता श्लेषमूलकाभेदाध्यवसायोत्थापिता। यथा वेति। हे भुवनैकवीर चोलदेशाधिप सिंहसदृश तव खड्गेन खण्डिता ये सपत्नाः शत्रवस्तद्विलासिनीनामभिनवा अदृष्टपूर्वा भूषा भूषणानि भवन्ति। यथा नेत्रेषु कङ्कणं जलकणमेव कङ्कणं वलयं भवतीत्यनुषङ्गः। अथेति समुच्चये। ऊरुषु च पत्रयुक्ता वल्ली सैव पत्रिकारचना। करपल्लवेषु तिलयुक्तं कं जलमेव ललाटभूषणमिति। मोहमिति। हे अखिलेश्वर जगत्त्रयवर्तिनां देहधारिणां मोहमपनेतुमेतत् रूपं कृष्णशरीरमादाय मर्यादातिक्रान्तकान्तिरूपरससमुद्रेणामुनैव रूपेण सुन्दरस्त्रीणां मोहं प्रवर्द्धयसीत्यन्वयः। अत्रेति। अनयोर्मध्य इत्यर्थः। आद्योदाहरणे इति लक्षणानुगतिरित्यन्वयः। भवतिना भवत्यर्थेन भवनेनेति यावत्। भावनारूपा भवनप्रयोजकव्यापाररूपा। यत्तु अन्यत्र करणीयस्येत्याद्यसङ्गतिप्रकारद्वयान्तरकथनमयुक्तम्। अपारिजातामित्युदाहरणे पारिजातराहित्यचिकीर्षारूपकारणस्य कार्येण पारिजातराहित्येन वैयधिकरण्योपनिबन्धनेन

प्राथमिकासङ्गतितो वैलक्षण्यानुपपत्तेः । आलम्बनाख्यविषयतासम्बन्धेन चिकीर्षायाः सामानाधिकरण्येन कार्यमात्रं प्रति हेतुत्वात् । एवं नेत्रेषु कङ्कणमित्यादौ कङ्कणत्वनेत्रालङ्कारत्वयोर्विरुद्धयोः सामानाधिकरण्यवर्णनाद्विरोधाभासत्वमुचितम् । एवं गोत्रोद्धारप्रवृत्तोऽपीत्युदाहरणे विरुद्धकार्यसम्पत्तिर्दृष्टा काचिद्विभावनेत्युक्तविभावनाप्रकारेणैव गतार्थत्वाद्सङ्गतिभेदान्तरकल्पनानुचिता । मोहमित्यादावपि मोहनिवर्तकत्वमोहजनकत्वयोर्विरुद्धयोरेकत्र वर्णनाद्विरोधाभास एवेति कैश्चिदुक्तं तदसङ्गतम् । उक्तसम्बन्धेन चिकीर्षाया हेतुत्वासिद्धेः । न हि यदधिकरणे कार्यचिकीर्षा तदधिकरणमन्तर्भाव्योक्तसम्बन्धेन चिकीर्षायाः कार्यहेतुत्वं तान्त्रिकसम्मतं युक्तं वा । अन्यत्र चिकीर्षितस्यापि प्रमादादिनान्यत्र करणेन व्यभिचारात् । अत एवैवंविधवैयधिकरण्यस्य विरुद्धत्वादपि न प्राथमिकासङ्गत्यन्तर्भावसम्भवः । वस्तुतस्तु "विषं जलधरैः पीतं मूर्च्छिताः पथिकाङ्गनाः" इत्यत्रैव नात्र कार्यकारणवैयधिकरण्यप्रयुक्तो विच्छित्तिविशेषोऽपि त्वन्यत्र कर्तव्यस्यान्यत्र करणप्रयुक्त एवेति सहृदयमेव प्रष्टव्यम् । एवं नेत्रेषु कङ्कणमित्यत्र यद्यपि विरोधाभासोऽन्यत्र चमत्कारित्वेन बलवदलङ्कारभावादन्यत्र करणरूपासङ्गतिरपि प्रतीयमाना न शक्या निराकर्तुम् । एवं गोत्रोद्धारप्रवृत्तोऽपीत्युदाहरणे गोत्रोद्धारविषयकप्रवृत्तेर्गोत्रोद्भेदरूपकार्यविरुद्धत्वाद्विरुद्धकार्यसम्पत्तिरपि विभावनेत्यपि न युक्तम् । गोत्रोद्धारप्रवृत्तेर्गोत्रोद्भेदनिवर्तकत्वाभावेन तद्विरुद्धत्वाभावात् । कथञ्चित्तदभ्युपगमेऽप्यन्यत्कार्यं कर्तुं प्रवृत्तेन तद्विरुद्धकार्यान्तरकरणरूपासङ्गतिरपि मोहं जगत्त्रयभुवामित्यादौ चमत्कारित्वेन लब्धात्मिका न निवारयितुं शक्यते । न चात्रापि मोहनिवर्तकान्मोहोत्पत्तेः सैव विभावनेति वाच्यम् । मोहनिवर्तकस्य सिद्धवत्प्रतीतेः । अत एव न विरोधाभासोऽपि विशेषोक्तिकथनं तत्रासङ्गतमेव । न हि गोत्रोद्धारविषयकप्रवृत्तिरूपकारणसत्त्वेऽपि गोत्रोद्धाररूपस्य कार्यस्यानुत्पत्तिरिह प्रतिपाद्यते । किन्तु विरुद्धकार्योत्पत्तिरेवेति विभावनीयम् ॥ ८५ ॥ ८६ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायामसङ्गतिप्रकरणम् ॥ ३७ ॥

(चन्द्रा०)—विषमं वर्ण्यते यत्र घटनाननुरूपयोः ।
क्वेयं शिरीषमृद्वङ्गी क्व तावन्मदनज्वरः ॥ ८७ ॥

(कुवल०)—अत्रापि मृदुत्वेनातिदुःसहत्वेन चाननुरूपयोरङ्गनामदनज्वरयोर्घटना ।

यथा वा—अभिलषसि यदीन्दो वक्त्रलक्ष्मीं मृगाक्ष्याः
पुनरपि सकृदब्धौ मज्ज सङ्क्षालयाङ्कम् ।
सुविमलमथ बिम्बं पारिजातप्रसूनैः
सुरभय वद नो चेत्त्वं क तस्या मुखं क ॥

पूर्वत्र वस्तुसती घटना अत्र च चन्द्रवदनलक्ष्म्योस्तर्कि-ता घटनेति भेदः ॥ ८७ ॥

(अ०चं०)—विषममिति । परस्परमानुरूप्यरहितयोः पदार्थयोर्यत्र घटना-सम्बन्धो वर्ण्यते तत्र विषमनामालङ्कारः । सम्बन्धश्च संयोगादिः । उत्पाद्योत्पादकभावश्चेति सर्वप्रकारसाधारणमेतल्लक्षणं बोध्यम् । अभिलषसीति । अङ्कं कलङ्कं सङ्क्षालय प्रक्षालय । अथ प्रक्षालनानन्तरम् । नो चेत्तस्या मुखं क त्वं क । इति यदेरन्वयः । वस्तुसती वस्तुगत्या विद्यमाना । चन्द्रेति । चन्द्रश्च वदनलक्ष्मीश्च तयोरित्यर्थः ॥ ८७ ॥

(चं०)—विरूपंकार्यस्योत्पत्तिरपरं विषमं मतम् ।
कीर्तिं प्रसूते धवलां श्यामा तव कृपाणिका ॥ ८८ ॥

(कुव०)—अत्र कारणगुणप्रक्रमेण विरुद्धाच्छ्यामाद्धवलो-त्पत्तिः । कार्यकारणयोर्निवर्त्यनिवर्तकत्वे पञ्चमी वि-भावना । विलक्षणगुणशालित्वे त्वयं विषम इति भेदः ॥ ८८ ॥

(अ०चं०)—विरूपकार्यस्येति । कारणविलक्षणस्वरूपस्येत्यर्थः । कृपाणिका खड्गः । प्रक्रमेणेति । प्रक्रमः परिपाटी । स्वजातीयकार्यगुणोत्पादकस्व-रूपा विरूपा विरुद्धा कार्यसम्पत्तिरिति पञ्चमविभावनाप्रकारेणाभेदमा-शंक्याह—कार्येति । अयं विषमः उक्तविषमालङ्कारप्रभेदः ॥ ८८ ॥

(चं०)—अनिष्टस्याप्यवाप्तिश्च तदिष्टार्थसमुद्यमात् ।
भक्ष्याशयाहिमञ्जूषां दृष्ट्वाखुस्तेन भक्षितः ॥ ८९ ॥

(कुव०)—इष्टार्थमुद्दिश्य किञ्चित्कर्मारब्धवतो न केवलमिष्ट-स्यानवाप्तिः किं तु ततोऽनिष्टस्यापि प्रातिलम्भश्चेत्तदपि विषमम् । यथा भक्ष्यप्रेप्सया सर्पपेटिकां दृष्ट्वा प्रविष्टस्य मूषकस्य न केवलं भक्ष्यालाभः किं तु स्वरूपहा-निरपीति ।

यथा वा–गोपाल इति कृष्ण त्वं प्रचुरक्षीरवाञ्छया ।
श्रितो मातृस्तनक्षीरमप्यलभ्यं त्वया कृतम् ॥

इदमर्थावाप्तिरूपेष्टार्थसमुद्यमादिष्टानवाप्तावनिष्टप्रतिलम्भे चोदाहरणम् ।

(अ० चं०)–तृतीयप्रकारमाह–अनिष्टस्यापीति । अपिर्भिन्नक्रमः । इष्टार्थसमुद्यमादनिष्टस्यावाप्तिरपि च तद्विषममित्यर्थः। अपिना इष्टानवाप्तिः सङ्गृह्यते। चकारः पूर्वोक्तविषमसमुच्चयार्थः । भक्ष्येति । अहिमञ्जूषां सर्पपेटिकां दृष्ट्वा भक्ष्यस्याशया प्रविष्ट आखुर्मूषकस्तेनाहिना भक्षित इत्यन्वयः । प्रविष्ट इत्यस्यागम्यमानत्वान्न्यूनपदत्वमिति केनचिदुक्तं तदभिनिवेशदुष्टस्वहृदयानुभवविकत्थनमित्युपेक्षणीयम् । अनिष्टस्यापि प्रतिलम्भ इत्यत्राप्यपिर्भिन्नक्रमो बोध्यः । गोपाल इति । हे कृष्ण त्वं गोपाल इति हेतोर्बहुदुग्धवाञ्छया श्रित आश्रितः त्वया तु मातृस्तनदुग्धमपि अलभ्यं कृतम् । मुक्तिदानेनेतिभावः । पूर्वत्रेष्टानवाप्तिरर्थगम्या इह त्वपिशब्दगम्येति विशेषः । इदमिति, उदाहरणमिति च जातावेकवचनम् ॥

(कुवल०)–अनर्थपरिहारार्थरूपेष्टार्थसमुद्यमात्तदुभयं यथा–
दिवि श्रितवतश्चन्द्रं सैंहिकेयभयाद्भुवि ।
शशस्य पश्य तन्वङ्गि साश्रयस्य ततो भयम् ॥

अत्र न केवलं शशस्य स्वानर्थपरिहारानवाप्तिः किंतु, साश्रयस्याप्यनर्थावाप्तिरिति दर्शितम् । परानिष्टप्रापणरूपेष्टार्थसमुद्यमात्तदुभयम् ।

यथा–दिधक्षन्मारुतेर्वालं तमादीप्य दशाननः ।
आत्मीयस्य पुरस्यैव सद्यो दहनमन्वभूत् ॥

पुरस्यैवेत्येवकारेण परानिष्टप्रापणाभावो दर्शितः । अनिष्टस्याप्यवाप्तिश्चेति श्लोकेऽनिष्टावाप्तेरपि शब्दसङ्गृहीताया इष्टानवाप्तेश्च प्रत्येकमपि विषमपदेनान्वयः । ततश्च केवलानिष्टप्रतिलम्भः केवलेष्टानवाप्तिश्चेत्यन्यदपि विषमद्वयं लक्षितं भवति ।

(अ० चं०)–दिवीति । भुवि सैंहिकेयस्य सिंहीपुत्रस्य सिंहस्य भयात् दिवि आकाशे चन्द्रमाश्रितवतः शशस्य साश्रयस्याश्रयसहितस्य ततः सैंहिकेयाद्राहोर्भयमेतत् हे तन्वङ्गि पश्येत्यन्वयः । पश्येति । परस्यानिष्टावाप्तिरूपो

य इष्टार्थ इत्यर्थ । तदुभयमिष्टानवाप्त्यनिष्टावाप्तिद्वयम् । दिधक्षन्निति । दशाननो रावण मारुतेर्हनुमतो वाल पुच्छ दग्धुमिच्छस्त वालमादीप्य-द्दीपयति स्मेत्यर्थ । प्रत्येकमपीति । अपिना इष्टानवाप्तिसमुच्चिताया अनिष्टावाप्तेर्विषमपदेनान्वय समुच्चीयते । विषमपदेन विषमपरामर्शकेन तत्पदेन । तथा च तात्पर्यबलाद्वाक्यमावर्तनीयमिति भाव । यत्त्वनिष्टस्यैव तदुत्तरापिशब्दसमुच्चिताया इष्टानवाप्तेरप्याप्तेरितिनैवान्वयो न तु तत्पदपरामृष्टेन विषमेणाव्युत्पत्तेरिति । तत्प्रागेवापिशब्दान्वयव्याख्यानेन निरस्त वेदितव्यम् ॥

(कुवल०)–तत्र केवलानिष्टप्रतिलम्भो यथा–

पद्मातपत्ररसिके सरसीरुहस्य
किं बीजमर्पयितुमिच्छसि वापिकायाम् ।
कालः कलिर्जगदिदं न कृतज्ञमज्ञे
स्थित्वा हरिष्यति मुखस्य तवैव लक्ष्मीम् ॥

अत्र पद्मातपत्रलिप्सया पद्मबीजावाप कृतवत्यास्तल्लाभोऽस्त्येव किन्तु मुखशोभाहरणरूपोत्कटानिष्टप्रतिलम्भः ।

केवलेष्टानवाप्तिर्यथा–

खिन्नोऽसि मुञ्च शैल बिभृमो वयमिति वदत्सु शिथिलभुजः ।
भरभुग्नविततबाहुषु गोपेषु हसन्हरिर्जयति ।

अत्र यद्यपि शैलस्योपरिपतनरूपानिष्टावाप्तिरपि प्रसक्ता तथापि भगवत्कराम्बुजसंसर्गमहिम्ना सा न जातेति शैलधारणरूपेष्टानवाप्तिमात्रम् ।

यथा वा–लोके कलङ्कमपहातुमयं मृगाङ्को
जातो मुखं तव पुनस्तिलकच्छलेन ।
तत्रापि कल्पयसि तन्वि कलङ्करेखां
नार्यः समाश्रितजनं हि कलङ्कयन्ति ॥

अत्रानिष्टपरिहाररूपेष्टानवाप्तिः ।

(अ०च०) पद्मेति दयितां प्रति नायकोक्तिः । पद्मस्यातपत्र छत्र तत्र रसिके हे तन्वि वापिकायां सरसीरुहस्य पद्मस्य कन्दमर्पयितुं किमिति इच्छसि यतः हे अज्ञे कलियुगरूपः कालः इदं जगत् कृतज्ञं च न भ-

य इष्टार्थ इत्यर्थः । तदुभयमिष्टानवाप्त्यनिष्टावाप्तिद्वयम् । दिधक्षसीति । दशाननो रावणः मारुतेर्हनुमतो वालं पुच्छं दग्धुमिच्छंस्तं वालमादीप्य-दीपयति स्मेत्यर्थः । मत्येकमपीति । अपिना इष्टानवाप्तिसमुच्चिताया अनिष्टावाप्तेर्विषमपदेनान्वयः समुच्चीयते । विषमपदेन विषमपरामर्शकेन तत्पदेन । तथा च तात्पर्यबलाद्वाक्यमावर्तनीयमिति भावः । यत्त्वनिष्टस्यैव तदुत्तरापिशब्दसमुच्चिताया इष्टानवाप्तेरप्याप्तोतिनैवान्वयो न तु तत्पदपरामृष्टेन विषमेणाप्युत्पत्तेरिति । तत्रागेवापिशब्दान्वयव्याख्यानेन निरस्तं वेदितव्यम् ॥

(कुवल०)–तत्र केवलानिष्टप्रतिलम्भो यथा–

पद्मातपत्ररसिके सरसीरुहस्य
किं बीजमर्पयितुमिच्छसि वापिकायाम् ।
कालः कलिर्जगदिदं न कृतज्ञमज्ञे
स्थित्वा हरिष्यति मुखस्य तवैव लक्ष्मीम् ॥

अत्र पद्मातपत्रलिप्सया पद्मबीजावापं कृतवत्यास्तल्लाभोऽस्त्येव किन्तु मुखशोभाहरणरूपोत्कटानिष्टप्रतिलम्भः ।

केवलेष्टानवाप्तिर्यथा–

खिन्नोऽसि मुञ्च शैलं बिभृमो वयमिति वदत्सु शिथिलभुजः ।
भरभुग्नविततबाहुषु गोपेषु हसन्हरिर्जयति ।

अत्र यद्यपि शैलस्योपरितनरूपानिष्टावाप्तिरपि प्रसक्ता तथापि भगवत्कराम्बुजसंसर्गमहिम्ना सा न जातेति शैलधारणरूपेष्टानवाप्तिमात्रम् ।

यथा वा–लोके कलङ्कमपहातुमयं मृगाङ्को
जातो मुखं तव पुनस्तिलकच्छलेन ।
तत्रापि कल्पयसि तन्वि कलङ्करेखां
नार्यः समाश्रितजनं हि कलङ्कयन्ति ॥

अथानिष्टपरिहाररूपेष्टानवाप्तिः ।

(अ०चं०)–पद्मेति दयितां प्रति नायकोक्तिः । पद्मरूपातपत्र छत्रं तत्र रसिके हे तन्वि वापिकायां सरसीरुहस्य पद्मस्य कन्दमर्पयितुं किमिति इच्छसि यतः हे अज्ञे कलियुगरूपः कालः इदं जगत्कृतज्ञं न भ-

वति । ततः किं तत्राह । इदं सरसीरुहं स्थित्वा तथैव मुखस्य लक्ष्मीं हरिष्यति न त्वन्यस्या इत्यर्थः । खिन्नोऽसीति विभुमो धारयामः । वदान्तु-गोपेषु शिथिलौ भुजौ यस्य सः । भरेण शैलभारेण भुग्ना वक्राः वितता विस्तीर्णा बाहवो येषां तथाभूतेषु सत्सु हसन् । अत्रेति । न च भरभुग्नेत्यनेन बाहुगतास्थिसन्धिभङ्गरूपानिष्टप्राप्तेः साक्षादुपात्तत्वात्सर्वाङ्गचूर्णीभावगर्वापहाररूपायाश्च स्फुटं गम्यमानत्वात् कथमिष्टाप्राप्तिमात्रमित्युच्यत इति वाच्यम् । अस्थिसन्धिभङ्गस्याशब्दार्थत्वाद्भगवद्भुजशैथिल्यमयुक्तभाराधिक्येन वक्रता पात्रस्य शब्दोपात्तस्य च क्लेशविशेषानाधायकत्वेनानिष्टव्यपदेशानर्हत्वात्, सुहृद्भूतानां गोपानामनिष्टप्राप्तौ हास्यानुपपत्तेश्च । अत एव न सर्वाङ्गचूर्णीभावोऽपि गम्यः । गर्वप्रसक्त्यभावाच्च न तदपहारोऽपि । यतश्चिरकालशैलधारणजन्यश्रमपरिजिहीर्षया गोपानां प्रवृत्तिरिहावगम्यत इति निरवद्यम् । लोक इति । हे तन्वि लोके प्रसिकलङ्कमपहातु निधारयितु मृगाङ्कस्तव मुखं जातस्तत्रापि पुनस्तिलकच्छलेन कलङ्करेखां त्व कल्पयसि करोषि हि यस्मादार्य. समाश्रितजन स्वश्रितजनं कलङ्किनं कुर्वन्तीत्यन्वयः ॥

(कुव०)-यथा वा-शापोऽप्यदृष्टतनयाननपद्मशोभे
सानुग्रहो भगवता मयि पातितोऽयम् ।
कृष्यां दहन्नपि खलु क्षितिमिन्धनेद्धो
बीजप्ररोहजननीं दहनः करोति ॥

अत्र परानिष्टप्रापणरूपेष्टानवाप्तिः । स्वतोऽनिष्टस्यापि मुनिशापस्य महापुरुषार्थपुत्रलाभावश्यम्भावगर्भतया दशरथेनेष्टत्वेन समर्थितत्वात् । यत्र केनचित्स्वेष्टसिद्ध्यर्थं नियुक्तेनान्येन नियोक्तुरिष्टमुपेक्ष्य स्वस्यैवेष्टं साध्यते तत्रापीष्टानवाप्तिरूपमेव विषमम् ।

यथा-यं प्रति प्रेषिता दूती तस्मिन्नेव लयं गता ।
सख्यः पश्यत मौढ्यं मे विपाकं वा विधेरमुम् ॥

तस्मिन्नेव लयं गतेति नायके दूत्याः स्वाच्छन्द्यं दर्शितम्

यथा वा-नपुंसकमिति ज्ञात्वा प्रियायै प्रेषितं मनः ।
तत्तु तत्रैव रमते हताः पाणिनिना वयम् ॥

एतानि सर्वाण्येवेष्टानवाप्तेरुदाहरणानि । कदाचिदिष्टावाप्तिपूर्वकं तदनवाप्तिर्यथा मदीये वरदराजस्तवे-

भानुर्निशासु भवदङ्घ्रिमयूखशोभा-
लोभात्प्रताप्य किरणोत्करमाप्रभातम् ।
तत्रोद्गते हुतवहात्क्षणलुप्तरागे
तापं भजत्यनुदिनं स हि मन्दतापः ॥

(अ०च०)-शापोपीति । मृगयायां प्रमादतो हतपुत्रेण तापसेन त्वमपि पुत्रशोकान्मरिष्यसीति शापे दत्ते तं प्रति दशरथस्येयमुक्तिः । अदृष्टपुत्रमुखपङ्कजशोभे मयि भगवता त्वया पातितोऽयं शापोपि सानुग्रहो भवति । खलु निश्चितम् । इन्धनैरिद्धो दीप्तो दहनः कृषियोग्यां क्षितिं दहन्नपि बीजाङ्कुरजननीं करोतीति दृष्टान्तः । परेति । परस्य दशरथस्यानिष्टप्रापणरूपं यदिष्टं तस्यानवाप्तिरर्थात्तापसस्येत्यर्थः । कुतस्तत्राह-स्वत इति । नियोक्तुः प्रेषयितुः । यं मतीति । मौढ्यम् मूढत्वम् । एवंविधाया-मात्मबुद्धेर्विधेर्दैवस्य विपाकं परिपाकरूपफलमिति यावत् । भानुरिति । हे हरे भानुः सूर्यो भवच्चरणकिरणशोभाया लोभात्स्वीयकिरणसमूहं निशासु प्रभातपर्यन्तम्प्रताप्य रात्रौ सूर्यकिरणानामग्नौ प्रवेशात्तापयित्वा तत्र तस्मिन्किरणोत्करे हुतवहादग्नेः सकाशादुद्गते सति रक्तताद्दर्शनान्मन्दसन्तापः सन् क्षणमात्रेण लुप्तरागे नष्टकौटिल्ये सत्यनुदिनं तापम्भजतीत्यन्वयः ॥

(कुव०)-त्वदङ्घ्रिसाम्यमयमम्बुजकोशमुद्रा-
भङ्गात्ततस्सुपुमं मित्रकरोपकल्प्या ।
लब्ध्वापि पर्वणि विधुः क्रमहीयमानः
शंसत्यनीत्युपचितां श्रियमाशुनाशाम् ॥

अत्राद्यश्लोके सूर्यकिरणानां रात्रिष्वग्निप्रवेशनमागमसिद्धम् । सूर्यस्य निजकिरणेषु भगवच्चरणारुणिमप्रेप्सया तत्कृतं तेषामग्नौ प्रतापनं परिकल्प्य तेषामुदयकालदृश्यमरुणिमानं च ततोद्धृतनाराचानामिवाग्निसन्तापनप्रयुक्तारुणिमानुवृत्तिं परिकल्प्य सूर्यस्य महतापि प्रयत्नेन तात्कालिकेष्टावाप्तिरेव जायते न सार्वकालिकेष्टावाप्तिरिति दर्शितम् । द्वितीयश्लोके चन्द्रस्य भगवन्मुखलक्ष्मीं लिप्समानस्य सुहृत्त्वेन मित्रशब्दश्लेषवशात्सूर्यं परिकल्प्य तत्किरणस्य कमलमुकुलविकासनं चन्द्रानुप्र-

वेशनं च सुहृत्पाणेर्भगवन्मुखलक्ष्मीनिधानकोशगृहमुद्रामोचनपूर्वकं ततो गृहीतभगवन्मुखलक्ष्मीकस्य तया भगवन्मुखलक्ष्म्या चन्द्रप्रसाधनार्थं चन्द्रस्पर्शरूपं च परिकल्प्यैतावतापि प्रयत्नेन पौर्णमास्यामेव भगवन्मुखसाम्यरूपेष्टप्राप्तिर्जायते न सार्वकालिकेति दर्शितम्। क्वचिदिष्टानवाप्तावपि तदवाप्तिभ्रमनिबन्धनाविच्छाप्तिविशेषः। यथा वा–

> वल्लालक्षोणिपाल त्वदहितनगरे सञ्चरन्ती किराती
> रत्नान्यादाय कीर्णान्युरुतरखदिराङ्गारशङ्काकुलाङ्गी।
> क्षिप्त्वा श्रीखण्डखण्डं तदुपरि मुकुलीभूतनेत्रा धमन्ती
> श्वासामोदप्रसक्तैर्मधुकरपटलैर्धूमशङ्कां करोति॥

अत्र अभूताग्निसन्तापनोद्योगात्तत्सम्पादनलाभेऽपि तल्लाभो भ्रमोपन्यासमुखेन निबद्धः॥

(अ०चं०)–त्वद्वक्त्रेति। हे हरे अये विधुः पर्वणि पूर्णिमायामम्बुजस्य कोशः कुड्मलः स एवाम्बुजरूपभाण्डारगृहं तस्य मुद्रा मुकुलीभावो मुद्रणं च तस्य भङ्गात्तां गृहीतां तामनुपमां तच्छोभां यस्माद्दत्ता ये मित्रस्याः सूर्यकिरणाः सुहृत्पाणयश्च तेषामुपलब्ध्या लाभेन त्वद्वक्त्रस्य कान्तिं लब्ध्वापि क्रमेण हीयमानः क्षीयमाणः सन् भर्गाख्या उपचितो मयूखाभिषमाणु नाशो यस्यास्तां शंसति कथयतीत्यन्वयः। अमेति। आगमसिद्धं तस्माद्दिवाग्निमादित्यं प्रविशति रात्र्यामादित्यस्तामिति श्रुतिसिद्धं प्रवेशनं साहसं सूर्यकृतं तेषां किरणानामग्नौ प्रतापनरूपं परिकल्प्य उत्प्रेक्ष्य एवं तेषां किरणानामणिमानमारत्नात्वं च अकणिमानुवृत्तिरूपं परिकल्प्य इति दर्शितमित्यन्वयः। एवमग्रेऽपि सुहृत्त्वेन सूर्यं परिकल्प्य तत्किरणचन्द्रानुप्रवेशं च शास्त्रसिद्धं सुहृत्पाणिपर्यायत्वविशेषणविशिष्टस्य चन्द्रस्पर्शरूपं च परिकल्प्य इति दर्शितमित्यन्वयः। वल्लालेति। हे एतन्नामकभूपाल त्वच्छत्रुनगरे सञ्चरन्ती भिल्ली मणीनि रत्नान्यादाय उदारा महती या खादिराङ्गारस्य शङ्का भ्रान्तिस्तया व्याकुलाङ्गी तदुपरि श्रीखण्डकाष्ठखण्डं क्षिप्त्वा मुकुलीभूतनेत्रा फूत्कारं कुर्वती सती श्वासपरिमलेन प्रसन्नागतभ्रमरसमूहे धूमशङ्कां करोतीत्यन्वयः। अभूतेति। वह्न्युत्कर्षः। एतेषु च रत्नेषु वह्न्युत्पादकभावरूपसम्बन्धाभावेषु अभेदेषु कार्यकारणयोः धर्मिलक्षणगुणसाम्येनानुरूप्याभावात् चित्रोत्पादकत्वेनाभिमत-

स्य कारणस्यैष्टानर्थान्यनिष्टावाप्तिरूपकार्येणानुरूप्याभावात् सामान्य क्षणसमन्वयो बोध्यः ॥ ८९ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां विषमालङ्कारप्रकरणम् ॥ २

(चन्द्रा०)–समं स्याद्वर्णनं यत्र द्वयोरप्यनुरूपयोः ।
स्वानुरूपं कृतं सद्म हारेण कुचमण्डलम् ॥ ९०

(कुव०)–प्रथमविषमप्रतिद्वन्द्वीदं समम् । यथा वा–

कौमुदीव तुहिनांशुमण्डलं
जाह्नवीव शशिखण्डमण्डनम् ।
पश्य कीर्तिरनुरूपमाश्रिता
त्वां विभाति नरसिंह भूपते ॥

चित्रं चित्रं वत बत महच्चित्रमेतद्विचित्रं
जातो दैवादुचितघटनासंविधाता विधात
यन्निम्बानां परिणतफलस्फीतिरास्वादनीया
यच्चैतस्याः कवलनकलाकोविदः काकलोक

पूर्वं स्तुतिपर्यवसायीदं निन्दापर्यवसायीति भेदः ॥

(अ०च०)–सममिति । अनुरूपयोरित्यनन्तरसम्बन्धस्येति शेषः । परस्परानुरूपयोः सम्बन्धस्य वर्णनं सम नामालङ्कारः । सद्म स्थानम् । शशिखण्डमण्डन चन्द्रकलाभूषण हरम् । चित्रमिति । अत्र चित्रवतशब्दयोर्वीप्सा यथातिशयद्योतनाय। परिणत पक्वम्। स्फीतिः समृद्धिः । एतस्याः फलसमृद्धेः । कवलनकला भक्षणचातुर्यं तत्र कोविदः पण्डितः ॥ ९० ॥

(चन्द्रा०)–सारूप्यमपि कार्यस्य कारणेन समं विदुः ।
नीचप्रवणता लक्ष्मीर्जलजायास्तवोचिता ॥ ९१ ॥

(कुव०)–इदं द्वितीयं विषमप्रतिद्वन्द्वि समम् ।

यथा वा–दवदहनादुत्पन्नो धूमो घनतामवाप्य वर्षैस्त
यच्छमयति तदुक्तं सोऽपि च दवमेव निर्दहति

यथा वा–आदौ हालाहलहुतभुजा दत्तहस्तावलम्बो
बाल्ये शम्भोर्निटिलमहसा बद्धमैत्रीनिरूढः

प्रौढो राहोरपि मुखविषेणान्तरङ्गीकृतो यः
सोऽयं चन्द्रस्तपति किरणैर्मामिति न्याय्यमेतत् ॥

पूर्वत्र कारणस्वभावानुरूप्यं कार्यस्यात्रागन्तुकतदीयदुष्टसर्गानुरूप्यमिति भेदः ॥ ९१ ॥

अ०चं०)-*सारूप्यमपीति । कार्यस्य कारणेन सारूप्यमपि समालङ्कारः ।* नीचेति । नीचप्रवणता नीचासक्तता जलजायाः समुद्ररूपजलाज्जातायाः । उचितेति । जलस्य तादृशत्वादिति भावः । दवेति । घनतां मेघरूपतां वर्षैर्जलवर्षणैः शमयति नाशयति । हि यस्मात्सोऽपि, दवदहनोऽपि दूतमेव स्वोत्पादकं विनिर्दहति । तथा च कारणस्य स्वोत्पादकनाशकत्वात्कार्यस्यापि धूमस्य तथात्वमुचितमित्यर्थः । आदाविति । विरहिण्या इयमुक्तिः । सोऽयं चन्द्रो मां किरणैस्तपतीत्येतत्प्राप्तं न्याय्यमित्यर्थः । स कः य आदौ हालाहलरूपेण हुतभुजाऽग्निना दत्तो, हस्तावलम्बो यस्य सः । निटिल ललाट तत्सम्बन्धिमहसा नेत्राग्निना पद्धया सम्बद्धया मैत्र्या निरूढः प्रसिद्धः प्रौढो युवा । राहोर्मुखसम्बन्धिभिर्विषैरन्तरङ्गीकृतः ग्रहणकाले सम्पर्कातिशयादन्तरङ्गतां प्रापित इत्यर्थः । अत्र कार्यस्य तापस्य कारणीभूतचन्द्रगतदुष्टसर्गानुरूपत्वम् ॥ ९१ ॥

चन्द्रा०)-विनानिष्टं च तत्सिद्धिर्यमर्थं कर्तुमुद्यमः ।
युक्तो वारणलाभोऽयं स्यान्न ते वारणार्थिनः ॥ ९२ ॥

कुव०)-*इदं समम्* अनिष्टस्याप्यवाप्तिश्चेत्यपिसंगृहीतस्य विविधस्यापि विषमस्य प्रतिद्वन्द्वि । इष्टावाप्तेरनिष्टस्याप्रसङ्गाच्च । अत्र गजार्थितया राजानमुपसर्पन्तं तद्दौवारिकैर्वार्यमाणं प्रति नर्मवचनमुदाहरणम् । न चात्र निवारणमनिष्टमापन्नमित्युदाहरणत्वं शङ्कनीयम् । राजद्वारिक्षणनिवारणं सम्भावितमिति तदङ्गीकृत्य प्रवृत्तस्य विषमालङ्कारोदाहरणेष्विवातर्कितोत्कटाऽनिष्टापत्त्यभावात् । किञ्च यत्रातर्कितोत्कटानिष्टसत्त्वे श्लेषमहिम्ना इष्टार्थप्रतिपत्तिस्तत्रापि समालङ्कारोऽप्रतिहत एव।

उच्चैर्गजैरटनमर्थयमान एव
त्वामाश्रयन्निह चिराद्युषितोऽस्मि राजन् ।

उच्चाटनं त्वमपि लम्भयसे तदेव

मामद्य नैव विफला महतां हि सेवा ॥

अत्र यद्यपि व्याजस्तुतौ स्तुत्या निन्दाभिव्यक्तिविवक्षायां विषमालङ्कारस्तथापि प्राथमिकस्तुतिरूपवाच्यविवक्षायां समालङ्कारो न निवार्यते। एवं यत्रेष्टार्थावाप्तिसत्त्वेऽपि श्लेषवशादसतोऽनिष्टार्थस्य प्रतीतिस्तत्रापि समालङ्कारस्य न क्षतिः।

यथा—शास्त्रं न खलु कर्तव्यमिति पित्रा नियोजितः।

तदेव शास्त्रं कृतवान्पितुराज्ञा न लङ्घिता ॥

इत्यनेन विरोधालङ्काराभिव्यक्त्यर्थं न खल्वित्यत्र पदद्वयविभागात्मकरूपान्तरस्यापि विवक्षायाः सत्त्वेऽपि नखं लुनातीति नखल्वित्येकपदेन वस्तुसदर्थान्तरपररूपान्तरमादाय समालंकारोऽप्यस्त्येव। श्लेषलब्धासदिष्टावाप्तिप्रतीतिमात्रेणापि गतमुदाहरणम्। यथा—

सत्यं तपः सुगतये यदम्भस्त्वाम्बुषु रविप्रतीक्षं सत।

अनुभवति सुगतिभञ्जं त्वत्पदजन्मनि समस्तकमनीयम् ९२

(अ०चं०)—भेदान्तरमाह—विनेति। अनिष्टं विना यमर्थं कर्तुमुद्यतस्तत्सिद्धिरपि सममित्यनुवृत्त्या योज्यम्। यद्वर्थमिति पाठे यश्चासावर्थश्चेत्यर्थः। युक्त इति। वारणं निवारणं वारणो गजश्च युक्तो न स्यादपि तु स्यादेवेत्यर्थः। शोभत इति क्वचित्पाठः साधुरेव। अपिसङ्गृहीतस्यापिशब्दसङ्गृहीतस्य। नर्मवचनं परिहासवचनम्। अत्रेष्टावाप्तिः श्लेषकल्पिता बोध्या। इष्टार्थप्रतीतिरितिः। इष्टार्थत्वेन प्रतीतिरित्यर्थः। अप्रतिहत इति। अनिष्टस्येष्टाभित्तत्वेन ज्ञानकालेऽनिष्टत्वेनाप्रविभासादिति भावः। उच्चैरिति। गजैरटनं तदारोहणपूर्वकं गमनम्। इह त्वन्नगरे उषितोऽस्मि वासं कृतवानस्मि। तदेव मत्प्रार्थ्यमानमेव उच्चाटनं दूरनिरसनमेव। उच्चैर्गजैरटनं प्रति मां लम्भयसे प्रापयसि हि यस्मात् महतां सेवा विफला न भवतीति मुखे स्तुतिः। ततो दूरनिरसनमेवार्थान्तरपरिग्रहेण विषमालङ्कारस्फूर्त्या निन्दायां पर्यवसानम्। एतेन वैषम्यस्य निन्दारूपस्य व्याजस्तुतिविषयत्वेन तदपवाद इति निरस्तम्। विषमस्य निन्दामूलत्वेन तद्रूपत्वाभावादिति। इष्टार्थावाप्तिसत्त्वेऽपि वास्तविकेष्टार्थप्राप्तिसत्त्वेऽपि। न क्षतिरिति। अनिष्टप्रतीतेराभासरूपत्वेनापर्यवसानादिति भावः। शास्त्रमि-

ति । तदेव न खल्वेव । एकपदत्वेनेत्युपलक्षणे तृतीया । एकपदत्वोपल
क्षितं यद्वस्तु सदर्थान्तरपरं, रूपान्तरमित्यर्थः । अर्थान्तरं च वास्तवि
पदव्युत्पत्तिकथनेन दर्शितमेव । श्लेषलब्धेति । श्लेषेण लब्धा असती व
स्तुतोऽविद्यमाना या इष्टावाप्तिप्रतीतिर्व्यवच्छेद्यः । युक्तो वारणलाभोय
मित्यत्र किञ्चिदनिष्टस्योच्चैरित्यत्र चोत्कटानिष्टस्य प्रतीतिसत्त्वादुदाहर
णान्तरमाह यथेति । नायिकां प्रति नायकस्योक्तिः । हे तन्वि तपः शोभ
नगत्यैव भवतीति सत्यं यद्यस्मादब्जं कमलमम्बुषु जलेषु दीर्घ प्रतिदि
तादृशं सत्तपस्या तपः कृत्वा त्वत्पदरूपे जन्मनि समस्तेभ्यः कमलेभ्यः कम
नीयं सुन्दरं सरसु गतिं शोभनां गतिमनुभवतीत्यन्वयः । अत्र कमल
स्योत्तमलोकरूपगतिप्राप्तये तपस्यतस्तल्लाभेऽपि शोभनगमनस्य गतिश
ब्दश्लेषपलादिष्टत्वेन प्रतीतेरिष्टावाप्तिप्रतीतिमात्र नत्वनिष्टप्राप्तिभासोऽपीति
इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्द टीकायां समालङ्कारप्रकरणम् ॥ ३९ ॥

(चन्द्रा०)—विचित्रं तत्प्रयत्नश्चेद्विपरीतः फलेच्छया ।
नमन्ति सन्तस्त्रैलोक्यादपि लब्धुं समुन्नतिम् ॥९३॥

(कुव०)—यथा वा—

मलिनयितुं खलवदनं विमलयति जगन्ति देव कीर्तिस्ते ।
मित्राह्लादं कर्तुं मित्राय द्रुह्यति प्रतापोऽपि ॥ ९३ ॥

(अ०चं०)—विचित्रमिति । फलेच्छया विपरीतः प्रयत्नश्चेद्विचित्रं नामाल
ङ्कारः । इष्टविपरीताचरणमिति यावत् । नमन्तीति । नम्रीभवन्तीत्यर्थः ।
समुन्नतिमुच्चताम् । मलिनयितुमिति । मलिनीकर्तुमित्यर्थः । विमलय
ति निर्मलीकरोति । जगन्ति त्रिभुवनानि । मित्र सुहृन्मित्रः सूर्यश्च ॥ ९३ ॥
इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां विचित्रालङ्कारः ॥ ४० ॥

(चन्द्रा०)—अधिकं पृथुलाधारादाधेयाधिक्यवर्णनम् ।
ब्रह्माण्डानि जले यत्र तत्र मान्ति न ते गुणाः ॥ ९४ ॥

(कुवल०)—अत्र यत्र महाजलौघेऽनन्तानि ब्रह्माण्डानि बुद्बु
दकल्पानीत्याधारस्यातिविशालत्वं प्रदर्श्य तत्र न मा
न्तीत्याधेयानां गुणानामाधिक्यं वर्णितम् ।

यथा वा—युगान्तकालप्रतिसंहृतात्मनो
जगन्ति यस्यां सविकाशमासत ।

तनौ ममुस्तत्र न कैटभद्विष-
स्तपोधनाभ्यागमसम्भवा मुदः ॥ ९४ ॥

(अ०चं०)-अधिकमिति । पृथुलादाधेयापेक्षया विशालादाधारादाधेयस्याधिक्यवर्णनमेकोऽधिकालङ्कारः । युगान्तेति । युगान्तकाले प्रलये प्रतिसंहृतः स्वस्मिल्लयं प्रापित आत्मा-स्वविलासरूपः प्रपञ्चो येन तादृशस्य कैटभद्विषः श्रीकृष्णस्य यस्यां तनौ जगन्ति भुवनानि विकाशसहितं यथा स्यात्तथा आसत स्थितानि तत्र तस्यां तनौ तपोधनस्य नारदस्याभ्यागमात्सम्भवो यासां ता मुदः प्रीतयो न ममुरित्यन्वयः ॥९४॥

(चन्द्रा०)-पृथ्वाधेयाद्यदाधाराधिक्यं तदपि तन्मतम् ।
कियद्वाग्ब्रह्म यत्रैते विश्राम्यन्ति गुणास्तव ॥ ९५ ॥

(कुव०)-अत्रैत इति प्रत्यक्षदृष्टमहावैभवत्वेनोक्तानां गुणानां विश्राम्यन्तीत्यसम्बाधावस्थानोक्त्याधारस्य वाग्ब्रह्मण आधिक्यं वर्णितम् ।

यथा वा-अहो विशालं भूपाल भुवनत्रितयोदरम् ।
माति मातुमशक्योऽपि यशोराशिर्यदत्र ते ॥

अत्र यद्यप्युदाहरणद्वयेऽपि कियद्वाग्ब्रह्मेति अहो विशालमिति चाधारयोः प्रशंसा क्रियते तथापि तत्तुत्वेन सिद्धवत्कृतयोः शब्दब्रह्मभुवनोदरयोर्गुणयशोराश्यधिकरणत्वेनाधिकत्वं प्रकल्प्यैव प्रशंसा क्रियत इति तत्प्रशंसा प्रस्तुतगुणयशोराशिप्रशंसायामेव पर्यवस्यति ॥ ९५ ॥

(अ०चं०)-पृथ्वीति । विशालादाधेयाद्यदाधारस्याधिक्यं तदप्यधिकम् । कियदिति । अपरिमितमित्यर्थः । वाक्शब्द एव ब्रह्म । इयं च परमेश्वरं प्रति भक्तस्योक्तिः । असम्बाधेति । असङ्कटेत्यर्थः । अहो इति । माति सम्माति । मातुमशक्योऽपरिमितः । अत्र भुवनत्रयोदरे । नन्वाधारयोः शब्दब्रह्मभुवनोदरयोरप्रस्तुतत्वेनाप्रशंसनीयत्वात्तदाधिक्यवर्णनमयुक्तमित्याशङ्क्याह-अत्रेति । न चाप्रस्तुतप्रशंसा शङ्कनीया । प्रस्तुतस्याप्यभिधानादिति । इत्थं चाधाराधेयान्यतरस्य तनोरप्याधिक्यवर्णनमिति सामान्यलक्षणम्बोध्यम् ॥ ९५ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायामधिकालङ्कारः ॥ ४१ ॥

(चन्द्रा०)–अल्पं तु सूक्ष्मादाधेयाद्यदाधारस्य सूक्ष्मता ।
मणिमालोर्मिका तेऽद्य करे जपवटीयते ॥ ९६ ॥

अत्र मणिमालामयोर्मिका तावदङ्गुलिमात्रपरिमितत्वात्सूक्ष्मा साऽपि विरहिण्याः करे कङ्कणवत्प्रवेशिता तस्मिन् जपमालावल्लम्बत इत्युक्त्या ततोऽपि करस्य विरहकार्श्यादतिसूक्ष्मता दर्शिता ।

यथा वा–यन्मध्यदेशादपि ते सूक्ष्मं लोलाक्षि दृश्यते ।
मृणालसूत्रमपि ते न सम्माति स्तनान्तरे ॥ ९६ ॥

(अ०चं०)–अल्पमिति । यदिति सामान्ये नपुंसकम् । स्वापेक्षया सूक्ष्मादाधेयादाधारस्य सूक्ष्मता यत्तदल्पं नामालङ्कारः । मणीति । मणिपङ्क्तिरूपा ऊर्मिका अंगुलीयकं ते करे अद्य विरहावस्थायां जपमालायत इत्यर्थः । विटशब्दस्य क्षुद्रिकापर्यायत्वात् । अतिसूक्ष्मता आधेयभूतमालापेक्षयापि सूक्ष्मता । यदिति । हे चञ्चलाक्षि तव मध्यभागादपि यत्सूक्ष्मं दृश्यते तत् मृणालसूत्रमपि तव स्तनयोरन्तरे मध्ये न मातीत्यन्वयः ॥ ९६ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायामल्पालङ्कारः ॥ ४२ ॥

(चन्द्रा०)–अन्योन्यं नाम यत्र स्यादुपकारः परस्परम् ।
त्रियामा शशिना भाति शशी भाति त्रियामया ॥९७॥

(कुवल०)–यथोर्ध्वाक्षः पिबत्यम्बु पथिको विरलाङ्गुलिः ।
तथा प्रपापालिकापि धारां वितनुते तनुम् ॥

अत्र प्रपापालिकायाः पथिकेन स्वासक्तया पानीयदानव्याजेन बहुकालं स्वमुखावलोकनमभिलषन्त्या विरलाङ्गुलिकरणताश्चिरं पानीयदानानुवृत्तिसम्पादनेनोपकारः कृतः । तथा प्रपापालिकयापि पानीयपानव्याजेन चिरं स्वमुखावलोकनमभिलषतः पथिकस्य धारातनूकरणतश्चिरं पानीयपानानुवृत्तिसम्पादनेनोपकारः कृतः । अत्रोभयोर्व्यापाराभ्यां स्वस्वोपकारसद्भावेऽपि परस्परोपकारोऽपि न निवार्यते ॥ ९७ ॥

(अ०चं०)—अन्योन्यमिति । यत्र परस्परमुपकारः स्यात्तत्रान्योन्यं नामालङ्कारः । त्रियामा रात्रिः । यथेति । ऊर्ध्वाक्ष ऊर्ध्वनयनः प्रपापालिका प्रपादानाधिकृता काचिद्वनिता । धारां जलधाराम् । तनुं सूक्ष्माम् । अत्रेति । प्रपापालिकायाः पथिकेनोपकारः कृत इत्यन्वयः । स्वासक्त्येत्यादि प्रपापालिकाया विशेषणम् । सम्पादनेन करभूतेन । एवं प्रपापालिकयापि पथिकस्योपकारः कृत इत्यन्वयः । यत्तु स्वमुखाद्यवलोकनमभिलषन्त्या इत्यत्र स्वशब्दस्य प्रपापालिकाबोधकत्वमेव न्याय्यं न पान्थबोधकत्वं यद्विशेषणघटकत्वेन स्वनिजादिशब्दा उपात्तास्तद्बोधका इति व्युत्पत्तिरिति वैद्यैर्यदुक्तम् । तदयुक्तम् । मुख्यविशेष्यविशेषणघटकस्यैव स्वनिजादिशब्दस्य मुख्यविशेष्यमात्रगामित्वव्युत्पत्तेः । यथा देवदत्तस्य पुत्रः स्वमातृभक्त इत्यादौ स्वशब्दस्य तादृशपुत्रगामित्वम्, न तु गुणभूतदेवदत्तगामित्वम् । अत एवोदाहृतस्थल एव "निजतनुस्वच्छलावण्यवापीसम्भूताम्भोजशोभां विदधदभिनवो दण्डपादो भवान्याः" इत्यत्राभवन्मतयोगत्व दूषणमुदाहृतं मम्मटभट्टैः काव्यप्रकाशिकायाम् । अन्यत्र तु न स्वविशेष्यगामित्वनियमः । स्वाश्रितानां विप्राणामयं पालकः स्वाज्ञाकारिणां भृत्यानामयं कल्पवृक्ष इत्यादौ व्यभिचारात् । न चैवं स्वदाररतानां विप्राणामहं भक्त इत्यत्र मदीयदाररतानामिति प्रतीतिः स्यादिति वाच्यम् । तात्पर्यस्य नियामकत्वेनापत्त्यभावादिति ॥ ९७ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायामन्योन्यालङ्कारः ॥ ५३ ॥

(चन्द्रा०)—विशेषः ख्यातमाधारं विनाप्याधेयवर्णनम् ।
गतेऽपि सूर्ये दीपस्थास्तमश्छिन्दन्ति तत्कराः ॥ ९८ ॥

(कुव०)—यथा वा—

कमलमनम्भसि कमले कुवलये तानि कनकलतिकायाम् ।
सा च सुकुमारसुभगेत्युत्पातपरम्परा केयम् ॥

अत्राद्ये सूर्यस्य प्रसिद्धाधारस्याभावेऽपि कमलकुवलययोरन्यत्रावस्थितिरुक्ता । क्वचित्प्रसिद्धाधाररहितानामाधारान्तरनिर्देशं विनैवामलयमवस्थितेर्वर्णनं दृश्यते । यथा वा—

दिवमप्युपयातानामाकल्पमनल्पगुणगणा येषाम् ।
रमयन्ति जगन्ति गिरः कथमिव कवयो न ते वन्द्याः ॥

अत्र कवीनामभावेऽपि तद्गिरामाधारान्तरनिर्देशं विनैवामलयमवस्थितिर्व

(अ०चं०)-विशेष इति । ख्यातं प्रसिद्धम् । तदुक्तम् । "विना प्रसिद्धमाधारमाधेयस्य व्यवस्थितिः ।" इति । छिन्दन्ति नाशयन्ति । तत्कराः सूर्यकिरणाः । रात्रावादित्यस्याग्नौ प्रवेशश्रवणाद्दीपस्थत्वम् । कमलमिति । अत्र कमलत्वादिना मुखादेरध्यवसानं बोध्यम् । कुवलये नेत्रे एतानि कमलकुवलयानि कनकलतारूपायां कामिन्याम् । सा च कनकलतिका च । निर्देशः कथनम् । आप्रलयं प्रलयपर्यन्तम् दिवमिति । दिवमुपयातानामपि येषामनल्पगुणगणयुक्ता गिरः आकल्पं कल्पपर्यन्तं जगन्ति भुवनानि रमयन्तीत्यन्वयः ॥ ९८ ॥

(चन्द्रा०)-विशेषः सोऽपि यद्येकं वस्त्वनेकत्र वर्ण्यते ।
अन्तर्बहिः पुरः पश्चात्सर्वदिक्ष्वपि सैव मे ॥ ९९ ॥

(कुव०)-यथा वा-

हृदयान्नापयातोऽसि दिक्षु सर्वासु दृश्यसे ।
वत्स राम गतोऽसीति सन्तापेनानुमीयसे ॥ ९९ ॥

(अ०चं०)-प्रभेदान्तरमाह-यदीति ॥ ९९ ॥

(चन्द्रा०)-किञ्चिदारम्भतोऽशक्यवस्त्वन्तरकृतिश्च सः ।
त्वां पश्यता मया लब्धं कल्पवृक्षनिरीक्षणम् ॥ १०० ॥

(कुव०)-स्फुरदद्भुतरूपमुत्प्रताप-
ज्वलनं त्वां सृजतानवद्यविद्यम् ।
विधिना ससृजे नवो मनोभू-
र्भुवि सत्यं सविता बृहस्पतिश्च ॥

अत्राद्ये राजदर्शनारम्भेण कल्पवृक्षदर्शनरूपाशक्यवस्त्वन्तरकृतिः । द्वितीये राजसृष्ट्यारम्भेण मनोभ्वादिसृष्टिरूपा शक्यवस्त्वन्तरकृतिः ॥ १०० ॥

(अ०चं०)-तृतीयं प्रकारमाह-किञ्चिदिति । किञ्चित्पदार्थारम्भेणाशक्यस्य वस्त्वन्तरस्य कृतिः करणं च स विशेषः । त्वामिति प्रभुं प्रति वाचकोक्तिः । स्फुरदिति । उत्कटः प्रतापरूपो ज्वलनोऽग्निर्यस्येत्यर्थः । उक्तविशेषणं त्वां सृजता विधिना भुवि नवो मनोभ्वादिः ससृजे सृष्ट इति सत्यमित्यन्वयः । अत्र चोक्तभेदत्रयान्यतमत्वं सामान्यलक्षणं बोध्यम् १००॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां विशेषालङ्कारः ॥ ४४ ॥

(चन्द्रा०)-स्याद्व्याघातोऽन्यथाकारि तथाकारि क्रियेत चेत्
यैर्जगत्प्रीयते हन्ति तैरेव कुसुमायुधः ॥ १०१ ॥

(कुव०)-यद्यत्साधनत्वेन लोकेऽवगतं तत्केनचित्तद्विरुद्ध-साधनं क्रियेत चेत्स व्याघातः। यद्वा। यत्साधनतया केनचिदुपात्तं तदन्येन तत्प्रतिद्वन्द्विना तद्विरुद्धसाधनं क्रियेत चेत्सोपि व्याघातः। तत्राद्य उदाहृतः।

द्वितीयो यथा-दृशा दग्धं मनसिजं जीवयन्ति दृशैव याः।
विरूपाक्षस्य जयिनीस्ताः स्तुवे वामलोचनाः १०१

(अ०चं०)-स्यादिति। तथाकारि तत्कार्यसाधनवस्तु अन्यथाकारि तत्कार्यविरुद्धकार्यसाधनं चेत्क्रियेत तदा व्याघातोऽलङ्कारः स्यादित्यर्थः। यैरिति। यैः कटाक्षविभ्रमादिभिर्जगत्प्रीयते सन्तुष्यति तैरेव कुसुमायुधो हन्तीत्यन्वयः। विरूपाक्षस्य हरस्य जयिनीर्विजयकारिणीः। स्तुवे स्तौमि ॥ १०१ ॥

(चन्द्रा०)-सौकर्येण निबद्धापि क्रिया कार्यविरोधिनी।
दया चेद्बाल इति मय्यपरित्याज्य एव ते ॥ १०२ ॥

(कुव०)-कार्यविशेषनिष्पादकतया केनचित्सम्भाव्यमानादर्थादन्येन कार्यविरोधिक्रियासौकर्येण समर्थ्यते चेत् सोपि व्याघातः। कार्यविरुद्धक्रियायां सौकर्यं कारणस्यसुतरां तदानुगुण्यम्। यथा जैत्रयात्रोन्मुखेन राज्ञा युवराजस्य राज्य एव स्थापने यत्कारणत्वेन सम्भावितं बाल्यं तत्प्रत्युत तद्विरुद्धस्य सहनयनस्यैव कारणतया युवराजेन परित्यागस्यायुक्तत्वं दर्शयता समर्थ्यते।

यथा वा-लुब्धो न विसृजत्यर्थं नरो दारिद्र्यशङ्कया।
दातापि विसृजत्यर्थं तयैव ननु शङ्कया ॥

अत्र पूर्वोत्तरार्द्धे पक्षप्रतिपक्षरूपे कयोश्चिद्वचने इति लक्षणानुगतिः ॥ १०२ ॥

(अ०चं०)-भेदान्तरमाह-सौकर्येणेति। कारणस्यानुगुण्याधिक्येनेत्यर्थः।

निबद्धा कविवर्णिता । कार्यविरोधिनी पराभिमतकार्यविरुद्धा । दपेति दिग्विजयाय प्रस्थितं राजानं प्रति युवराजस्योक्तिः । बाल इत्यतो मयि दया यौवराज्ये स्थापनरूपा चेत्तर्हि तस्मादेव हेतोरहं तवापरित्याज्य एव किन्तु स्वेन सह नेतव्य इत्यर्थः । अर्थादिति । हेतौ पञ्चमी । अन्वयश्चास्य समर्थ्यते इत्यनेन अन्येन वक्ष्य । जैत्रेति । जयसाधनेत्यर्थः लुब्ध इति । तयैव शङ्कया दारिद्र्यशङ्कयैव । ननु निश्चितम् । अत्र पूर्वार्द्धे लुब्धस्य दानाभावसाधकत्वाभिमतदारिद्र्यशङ्कारूपपूर्वपक्षानिरूपणम् । दातुस्तु सैव विरुद्धदानसाधकत्वेन सम्मतेति पूर्वविरुद्धपक्षानिरूपणमुत्तरार्द्धं । यद्यपि दारिद्र्यस्य तात्कालिकत्वेन जन्मान्तरीयत्वेन शङ्का भिन्ना तथाप्यभेदाध्यवसायान्न लक्षणासमन्वय इति बोध्यम् । सामान्यलक्षणं पूर्ववदन्यत्रमघटितमनुसन्धेयमिति दिक् ॥ १०१ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां व्याघातालङ्कारः ॥ ४५ ॥

(चन्द्रा०)–गुम्फः कारणमाला स्याद्यथाप्राक्प्रान्तकारणैः ।
नयेन श्रीः श्रिया त्यागस्त्यागेन विपुलं यशः ॥ १०२ ॥

(कुव०)–उत्तरोत्तरकारणभूतपूर्वपूर्वैः पूर्वपूर्वकारणभूतोत्तरोत्तरैर्वा वस्तुभिः कृतो गुम्फः कारणमाला । आद्योदाहृता । द्वितीया यथा–

भवन्ति नरकाः पापात्पापं दारिद्र्यसम्भवम् ।
दारिद्र्यमप्रदानेन तस्माद्दानपरो भवेत् ॥ १०३ ॥

(अ०चं)–गुम्फ इति । रचनेत्यर्थः । विस्तरमाह–यथेति । प्राक् च प्रान्तं च प्राक्प्रान्ते ते अनतिक्रम्येति यथाप्राक्प्रान्तं यानि कारणानि तैः । पूर्वं पूर्वं प्रति कारणैरुत्तरोत्तरं प्रति कारणैर्वेत्यर्थः । एवं च यथासंख्यमपादिश्युत्क्रमेणाभिधानमुदाहरणक्रमानुरोधेनेति ज्ञेयम् ॥ १०३ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां कारणमालालङ्कारः ॥ ४६ ॥

(चन्द्रा०)–गृहीतमुक्तरीत्यार्थश्रेणिरेकावलिर्मता ।
नेत्रे कर्णान्तविश्रान्ते कर्णौ दोस्तम्भदोलिनौ ॥ १०४ ॥
दोस्तम्भौ जानुपर्यन्तप्रलम्बनमनोहरौ ।
जानुनी रत्नमुकुराकारे तस्य हि भूभुजः ॥ १०५ ॥

(कुवल०)–उत्तरोत्तरस्य पूर्वपूर्वविशेषणभावः पूर्वपूर्वस्योत्तरोत्तरविशेषणभावश्च गृहीतमुक्तरीतिः । तत्राद्यः प्रकार उदाहृतः । द्वितीयो यथा–

दिक्कालात्मसमैव यस्य विभुता यस्तत्र विद्योतते
यत्रामुष्य सुधीभवन्ति किरणा राशेः स यासामभूत् ।
यस्तत्पित्तमुषःसु योऽस्य हविषे यस्तस्य जीवातवे ।
वोढा यद्गुणमेषमन्मथरिपोस्ताः पान्तु नो मूर्तयः १०४।१०५

१०चं०)–गृहीतेति । वक्ष्यमाणया गृहीतमुक्तरीत्या निबद्धार्थपङ्क्तिरेकावलिरलङ्कारः । नेत्र इति । तस्य भूभुज इति सर्वत्र सम्बध्यते । दोःस्तम्भयोर्भुजस्तम्भयोर्दोलितमान्दोलनं ययोस्तौ । दोलनाविति पाठे दोलनं दोला ययोरस्तीति विग्रहः । रत्नमुकुरो रत्नदर्पणः । दिक्कालेति । दिक्कालात्मभिस्तुल्या यस्याकाशस्य विभुता । यश्च तत्राकाशे विशेषेण द्योतते सूर्यः । तत्र च चन्द्रे अमुष्य सूर्यस्य किरणा अमृतरूपा भवन्ति । स च चन्द्रो यासामपां राशेः समुद्रादभूत् । यथाभिस्तासामपां पित्तं भवति । 'शुचिरप्पित्तम्' इति कोशात् । यश्च यजमान उपस्तु प्रातःकालेऽप्यस्य वह्नेर्हविषे हविर्दानाय भवति । यश्च वायुः प्राणरूपस्तस्य यजमानस्य जीवातवे जीवनौषधाय भवति । यस्याश्च पृथिव्या गुणं गन्धमेव वायुर्वोढा सा मन्मथरिपोर्हरस्याष्टौ मूर्तयो वो युष्मान्पान्त्वित्यन्वयः ॥१०४॥ १०५ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायामेकावल्यलङ्कारः ॥ ४७ ॥

चन्द्रालो०)–दीपकैकावलीयोगान्मालादीपकमिष्यते ।
स्मरेण हृदये तस्यास्तेन त्वयि कृता स्थितिः ॥ १०६॥

कुव०)–अत्र स्थितिरिति पदमेकं स्मरेण तस्या हृदये स्थितिः कृता हृदयेन त्वयि स्थितिः कृतेत्येवं वाक्यद्वयान्वयि अतो दीपकम् । गृहीतमुक्तरीतिसद्भावादेकावली चेति दीपकैकावलीयोगः । यथा वा–

सङ्ग्रामाङ्गणमागतेन भवता चापे समारोपिते
देवाकर्णय येन येन सहसा यद्यत्समासादितम् ।
कोदण्डेन शराः शरैररिशिरस्तेनापि भूमण्डलं
तेन त्वं भवता च कीर्तिरतुला कीर्त्या च लोकत्रयम् ॥

अत्र येन येन सहसा यद्यत्समासादितमिति सङ्क्षेपव
वयस्थितमेकं समासादितपदं कोदण्डेन शरा इत्यादि
षट्स्वपि विवरणवाक्येषु तत्तदुचितलिङ्गवचनविपरिण
मेनान्वेतीति दीपकम् । शरादीनामुत्तरोत्तरविशेषणभ
वादेकावली चेति दीपकैकावलीयोगः ॥ १०६ ॥

अ०चं०)–मालादीपकमिति । मालादीपकं नामालङ्कारः । एकमिति वाक्य द्वयान्वयीत्यनेनान्वितम् । अत इति । एतावन्मात्रेण दीपकसादृश्याद्दीप न तु प्रागुक्तदीपकालङ्कारः । प्रकृताप्रकृतानां सादृश्यस्य गम्यत्वं तदङ्गी कारादिति भावः । सङ्ग्रामेति । कोदण्डेन धनुषा शराः समासादित शरैः शत्रुमस्तकं समासादितं तेन शत्रुमस्तकेनापि भूमण्डलं तेन भूम ण्डलेन त्वं पालक समासादितो भवता कीर्तिरासादिता कीर्त्या च ले कत्रय समासादितमित्यलुपङ्गेणान्वयः ॥ १०६ ॥.

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां मालादीपकम् ॥ ४८ ॥

चन्द्रा०)–उत्तरोत्तरमुत्कर्षः सार इत्यभिधीयते ।
मधुरं मधु तस्माच्च सुधा तस्याः कवेर्वचः ॥ १०७ ।

कुव०)–यथा वा–

अन्तर्विष्णोस्त्रिलोकी निवसति फणिनामीश्वरे सोऽपि शेते
सिन्धोः सोऽप्येकदेशे तमपि चुलकयां कुम्भयोनिश्चकार ।
धत्ते खद्योतलीलामयमपि नभसि श्रीनृसिंह क्षितीन्द्र
त्वत्कीर्तेः कर्णनीलोत्पलमिदमपि च प्रेक्षणीयं विभाति ॥

अयं श्लाघ्यगुणोत्कर्षः । अश्लाघ्यगुणोत्कर्षो यथा–
तृणाल्लघुतरस्तूलस्तूलादपि च याचकः ।
वायुना किं न नीतोऽसौ मामयं प्रार्थयेदिति ।

उभयरूपो यथा–गिरिर्महान्गिरेरब्धिर्महानब्धेर्नभो महत् ।
नभसोऽपि महद्ब्रह्म ततोऽप्याशा गरीयसी ॥

अत्र ब्रह्मपर्यन्तेषु महत्त्वं श्लाघ्यगुणः । प्रकृतार्थाशाया-
मश्लाघ्यगुणः ॥ १०७ ॥

(अ०चं०)–सार इति । सारो नामालङ्कारः । तस्याः सुधातः । अन्तरिति ।
धि

फणिनां नागानामीश्वरे शेषे शेते निद्राति । सोऽपि शेषोऽपि सिन्धोरेकदेशे तिष्ठतीति विशेषः । तमपि सिन्धुमपि कुम्भयोनिरगस्त्यश्चुलुकयां चकार पीतवान् । अयमगस्त्योऽपि नभसि गगने खद्योतशोभां धत्ते । इदं गगनमपि प्रेक्षणीयं सुन्दरं त्वत्कीर्तेः कर्णभूषणं नीलोत्पलं विभातीत्यन्वयः । तूलः कार्पासः।प्रकृतार्थाशायां प्रकृतार्थरूपायामाशायाम् ॥१०७॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां सारालङ्कारः ॥ ४९ ॥

(चन्द्रा०)–यथासङ्ख्यं क्रमेणैव क्रमिकाणां समन्वयः ।
शत्रुं मित्रं विपत्तिं च जय रञ्जय भञ्जय ॥ १०८ ॥

(कुव०)–यथा वा–

शरणं किं प्रपन्नानि विषवन्मारयन्ति वा ।
न त्यज्यन्ते न भुज्यन्ते कृपणेन धनानि यत् ।
अमुं क्रमालङ्कार इति केचिद्व्यवजहुः ॥ १०८ ॥

(अ०चं०)–क्रमिकाणां क्रमेणोक्तानां पदार्थानां तेनैव क्रमेणान्वयो यथासंख्यंनामालङ्कारः । शरणमिति । कृपणेन धनानि यत् न त्यज्यन्ते तत्किं तानि शरणं प्रपन्नानि, यच्च न भुज्यन्ते तत्किं विषवन्मारयन्तीति क्रमेणान्वयः । केचिद्वामनादयः ॥ १०८ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां यथासंख्यालङ्कारः ॥ ५० ॥

(चन्द्रा०)–पर्यायो यदि पर्यायेणैकस्यानेकसंश्रयः ।
पद्मं मुक्त्वा गता चन्द्रं कामिनीवदनोपमा ॥ १०९ ॥

(कुव०)–अत्रैकस्य कामिनीवदनसादृश्यस्य क्रमेण पद्मचन्द्ररूपानेकाधारसंश्रयणं पर्यायः । यद्यपि पद्मसंश्रयणं कण्ठतो नोक्तं तथापि पद्मं मुक्त्वेति तत्परित्यागोक्त्या प्राक् तत्संश्रयाक्षेपेण पर्यायनिर्वाहः । अत एव–

"श्रोणीबन्धस्त्यजति तनुतां सेवते मध्यभागः
पद्भ्यां मुक्तास्तरलगतयः संश्रिता लोचनाभ्याम् ।
धत्ते वक्षः कुचसचिवतामद्वितीयं तु वक्त्रं
त्वद्गात्राणां गुणविनिमयः कल्पितो यौवनेन ॥"

इत्यत्र पर्यायं काव्यप्रकाशकृदुदाजह्रार। सर्वत्र शाब्दः पर्यायो यथा–

नन्वाश्रयस्थितिरियं तव कालकूट
केनोत्तरोत्तरविशिष्टपदोपदिष्टा ।
प्रागर्णवस्य हृदये वृषलक्ष्मणोऽथ
कण्ठेऽधुना वससि वाचि पुनः खलानाम् ॥

सर्वोऽप्ययं शुद्धपर्यायः । सङ्कोचपर्यायो यथा–

प्रायश्चरित्वा वसुधामशेषां
छायासु विश्रम्य ततस्तरूणाम् ।
प्रौढिं गते सम्प्रति तिग्मभानौ
शैत्यं शनैरन्तरपामयासीत् ॥

अत्र शैत्यस्योत्तरोत्तरमाधारसङ्कोचात्सङ्कोचपर्यायः । विकासपर्यायो यथा–

बिम्बोष्ठ एव रागस्ते तन्वि पूर्वमदृश्यत ।
अधुना हृदयेऽप्येष मृगशावाक्षि दृश्यते ।

अत्र रागस्य पूर्वाधारपरित्यागेनाधारान्तरसङ्क्रमणमिति विकासपर्यायः ॥ १०९ ॥

(अ०चं०)–पर्याय इति । पर्यायेण क्रमेण अनेकसंश्रयोऽनेकाश्रितत्वम् । तदुक्तम् "एकं क्रमेणानेकस्मिन्पर्यायः" इतिप्रक्रममिति । राज्ञो मृगसङ्कोचास्यागः । अत एव त्यागेन पूर्वसंश्रयणाक्षेपादेव । श्रोणीति । जघनबन्धस्तनुतां कृशतां त्यजति मध्यभागस्तां सेवते आश्रयति । वक्षःस्थलं कुचसचिवतां कुचसहिततां धत्ते । वच त्वद्वितीयम् । अत्र पूर्वं वक्षसोऽद्वितीयत्वावगमात्पर्यायसम्भवो ज्ञेयः । अद्वितीयत्वं द्वितीयरहितत्वमनुपमत्वं चैकत्वेनाध्यवसितम् । एवं चोदाहरणद्वयेऽपि पूर्वाधारसमाश्रयणं गम्यमुत्तराधारसमाश्रयणं शाब्दमिति । सर्वत्र सर्वाधारसमाश्रयणांशे । नन्विति । हे कालकूट उत्तरोत्तरविशिष्टमुत्कृष्टं पदं स्थानं यस्याः तादृशी इयमाश्रयस्थितिस्तव केनोपदिष्टेत्यन्वयः हृदये अभ्यन्तरे । अवस इतिशेषः । अथानन्तरं वृषलक्ष्मणो हरस्य कण्ठे । अधुना पुनरिति संबन्धः । शुद्धः सङ्कोचविकासाभिश्रितः । प्राय इति । शैत्यं प्रायोऽशेषां वसुधां हेमन्ते चरित्वा ततो वसन्ते तरूणां छायासु विश्रम्य सम्प्रति ग्रीष्मे तिग्मभानौ सूर्ये प्रौढिमागल्भ्यं प्राप्ते सति शनैरपां जलानामन्तरमभ्यन्तरे अयासीत् गच्छतिस्मेत्यर्थः । बिम्बोष्ठ एवेति । बिम्बफलसदृशे ओष्ठे रागो रक्तिमा अनुरागश्च । एष रागः । अत्र रागस्य भेदेऽप्यभेदाध्यवसायादेकत्वम् । यत्तु एकसम्य-

धनाशोत्तरमपरसम्बन्धे सत्येव लोके पर्यायपदप्रयोगात् श्रोणीबन्ध इति प्रकाशोदाहृते तथैव दृष्टत्वाच्च बिम्बोष्ठ एवेत्यत्र पर्यायकथनमयुक्तमिति केनचिदुक्तं तत्प्रकाश एव बिम्बोष्ठ इत्युदाहरणे पर्यायसमर्थनाद्भ्रान्तलपनमिवोपेक्षणीयम्।आलङ्कारिकपरिभाषितानां शब्दानां लोकव्यवहारविसंवादस्याकिञ्चित्करत्वाच्चेति दिक् ॥ १०९ ॥

(चन्द्रा०)–एकस्मिन् यद्यनेकं वा पर्यायः सोऽपि सम्मतः।
अधुना पुलिनं तत्र यत्र स्रोतः पुराऽजनि ॥ ११० ॥

(कुव०)–यथा वा–

पुराभूदस्माकं प्रथममविभिन्ना तनुरियं
ततो नु त्वम्प्रेयान्वयमपि हताशाः प्रियतमाः।
इदानीं नाथस्त्वं वयमपि कलत्रं किमपरं
हतानां प्राणानां कुलिशकठिनानां फलमिदम्॥

अथ दम्पत्योः प्रथममभेदस्ततः प्रेयसीप्रियतमभावस्ततो भार्यापतिभाव इत्याधेयपर्यायः ॥ ११० ॥

(अ०च०)–भेदान्तरमाह एकस्मिन्निति । पर्यायेणेत्यनुवर्तते। एकस्मिन्नाधारे क्रमेण यद्यनेकं भवति सोऽपि पर्यायालङ्कारः सम्मत इत्यर्थः । पुरेति । अस्माकमित्यस्मदो द्वयोश्चेति द्वयोरपि बहुवचनम् । पुरेत्यनेन स्थूलोऽतिवाल उच्यते । तत्रापि प्रथमं तनुरविभिन्नाऽभूत् ततो नु वितर्के त्वं प्रियतमः वयं प्रियतमाः । इदानीं तु त्वं नाथः पतिः वयं भार्याः । इतोऽपरं किमिष्टमिति शेषः । कुलिशं वज्रम् । अत्र त्वं प्रेयानित्येकवचनेन एकरूपप्रेमपात्रत्वं व्यज्यते प्रियतमा इत्यादिबहुवचनेनैकरूपत्वव्यतिरेक इति बोध्यम् ॥ ११० ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां पर्यायालङ्कारः ॥ ५१ ॥

(चन्द्रा०)–परिवृत्तिर्विनिमयो न्यूनाभ्याधिकयोर्मिथः ।
जग्राहैकं शरं मुक्त्वा कटाक्षात्स रिपुश्रियम् ॥

(कुव०)–यथा वा–तस्य च प्रवयसो जटायुषः
स्वर्गिणः किमिव शोच्यतेऽधुना ।
येन जर्जरकलेवरव्यया-
त्क्रीतमिन्दुकिरणोज्ज्वलं यशः ॥ १११ ॥

(अ०चं०)–परिवृत्तिरिति । न्यूनाधिकयोर्मिथः परस्परं विनिमयः परिवृत्तिरलङ्कारः । जग्राहेति । कटाक्षपूर्वकमेकं शरं मुक्त्वा रिपोः श्रियं जग्राहेत्यर्थः । तस्य चेति । अवयसो वृद्धस्य जटायुषो गृध्रविशेषस्य स्वर्गं गतवतः किमिव शोचनीयं न किञ्चित् । जर्जरं जीर्णतरं कलेवरं शरीरं तस्य व्ययो रावणेन सह युद्धे त्यागस्तस्माद्यशः क्रीतम् । शरीरं दत्वा यशो गृहीतमित्यर्थः ॥ १११ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां परिवृत्त्यलङ्कारः ॥ ५२ ॥

(चन्द्रा०)–परिसङ्ख्या निषिध्यैकमेकस्मिन्वस्तुयन्त्रणम् ।
स्नेहक्षयः प्रदीपेषु न स्वान्तेषु नतभ्रुवाम् ॥ ११२ ॥

(कुवलया०)–यथा वा–विलङ्घयंति श्रुतिवर्त्म यस्यां
लीलावतीनां नयनोत्पलानि ।
बिभर्ति यस्यामपि वक्रिमाण-
मेको महाकालजटार्द्धचन्द्रः ॥

आद्योदाहरणे निषेधः शाब्दो द्वितीये त्वार्थः ॥ ११२ ॥

(अ०चं०)–परिसंख्येति । एकं वस्तु प्रतिषिध्यापरस्मिन् वस्तुनो नियन्त्रणं नियमनं परिसंख्यालङ्कारः । स्नेहेति । स्नेहस्तैलादिस्निग्धद्रव्यमनुरागश्च । स्वान्तेषु चित्तेषु । विलङ्घयन्तीति । यस्यामुज्जयिनीपुर्याम् । श्रुतिः कर्णौ वेदश्च । वर्त्म मार्गं वक्रिमाणं कौटिल्यं चक्राकारतां च महाकाल इति तत्रैव ख्यातं शिवलिङ्गम् ॥ ११२ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां परिसंख्यालङ्कारः ॥ ५३ ॥

(चन्द्रा०)–विरोधे तुल्यबलयोर्विकल्पालङ्कृतिर्मता ।
सद्यः शिरांसि चापान्वा नमयन्तु महीभुजः ॥ ११३ ॥

(कुव०)–अत्र सन्धिविग्रहप्रमाणप्राप्तयोः शिरश्चापनमनयोर्युगपदुपस्थितयोर्युगपत्कर्तुमशक्ययोर्विकल्पः ।

यथा वा–पतत्यविरतं वारि नृत्यन्ति च कलापिनः ।
अद्य कान्तः कृतान्तो वा दुःखस्यान्तं करिष्यति ॥

प्रियसमागमश्चेत्र मरणमाशंसनीयं मरणे तु न प्रियसमागमसम्भव इति तयोराशंसायां विकल्पः ॥ ११३ ॥

(अ०चं०)-सन्धिविग्रहप्रमाणेति । सन्धिविग्रहयोः कर्तव्यताबोधकप्रमाणेत्यर्थः ॥ ११३ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां विकल्पालङ्कारः ॥ ५४ ॥

(चन्द्रा०)-बहूनां युगपद्भावभाजां गुम्फः समुच्चयः ।
नश्यन्ति पश्चात्पश्यन्ति त्रस्यंति च भवद्विषः ॥

(कुव०)-अविरोधेन सम्भावितयौगपद्यानां नाशादीनां गुम्फनं समुच्चयः । यथा वा-

चिभ्राणा हृदये त्वया विनिहितं प्रेमाभिधानं नवं
शल्यं यद्विदधाति सा विधुरिता साधो तदाकर्ण्यताम् ।
शेते शुष्यति ताम्यति प्रलपति प्रम्लायति प्रेङ्खति
भ्राम्यत्युल्लुठति प्रणश्यति गलत्युन्मूर्च्छति त्रुट्यति ॥

अत्र कासांचित्क्रियाणां किञ्चित्कालभेदसम्भवेऽपि शतपत्रपत्रशतभेदन्यायेन यौगपद्यं विरहातिशयद्योतनाय विवक्षितमिति लक्षणाऽनुगतिः ॥ ११४ ॥

(अ०चं०)-बहूनामिति । युगपद्भावो भवनं तद्भाजां बहूनां गुम्फो निबन्धः । वर्णनमिति यावत् । समुच्चयालङ्कारः । बिभ्राणेति । नायकं प्रति दूत्या इयमुक्तिः । हे साधो त्वया हृदये विनिहितं प्रेमाभिधानं नवं शल्यं धारयन्ती विधुरिता विरहविह्वला सा नायिका यद्विदधाति तदाकर्ण्यतामित्यन्वयः । किं तदित्यपेक्षायामाह-शेते निद्राति । ताम्यति ग्लानिं प्राप्नोति । प्रकर्षेण म्लायति । प्रेङ्खति चलति । प्रणश्यति नैर्बल्यातिशयेन मृतप्राया भवति । गलति स्वेदातिशयात् । त्रुट्यति क्षीणा भवतीति । कासांचित् शयनभ्रमणादीनाम् । शतपत्रस्य कमलस्य पत्रशतं दलशतम् ॥ ११४ ॥

(चन्द्रा०)-अहंप्राथमिकाभाजामेककार्यान्वयेऽपि सः ।
कुलं रूपं वयो विद्या धनं च मदयन्त्यमुम् ॥ ११५ ॥

(कुव०)-यत्रैकः कार्यसिद्धिहेतुत्वेन प्रक्रान्तस्तत्रान्येऽपि यद्यहमहमिकया खले कपोतन्यायेन तत्सिद्धिं कुर्वन्ति सोऽपि समुच्चयः । यथा मदे आभिजात्यमेकं समर्थं कारणं तावदेव रूपादिकमपि तत्साधनत्वेनावतरतीति ।

यथा वा-प्रदानं प्रच्छन्नं गृहमुपगते सम्भ्रमविधि-
निरुत्सेको लक्ष्म्यामनभिभवगन्धाः परकथाः ।
प्रियं कृत्वा मौनं सदसि कथनं चाप्युपकृतेः
श्रुतेऽत्यन्तासक्तिः पुरुषमभिजातं कथयति ॥ १९ ॥

(अ०चं०)-अहंप्राथमिकेति । अहंपूर्विकेत्यर्थः । 'अहं पूर्वमहं पूर्वमित्यहंपूर्विका स्त्रियाम् ।' इत्यमरः । एककार्यान्वये एककार्यसाधकत्वे । स समुच्चयालङ्कारः । अहमहमिकया परस्पराहङ्कारेण । आभिजात्यं कुलीनत्वम् । समग्रं पुष्कलम् । प्रदानमिति । प्रच्छन्नं गुप्तं गृहं प्रत्युपगतेऽर्थादतिथौ । लक्ष्म्यां सत्यां निरुत्सेको गर्वाभावः । अभिभवो निन्दा तद्गन्धशून्याः । मौनमनुद्घाटनम् । सदसि सभायां परेण कृताया उपकृतेः कथनम् । श्रुते शास्त्रश्रवणे । सर्वंप्रथमान्तानां पुरुषमभिजातं प्रथयतीत्यनेनान्वयः । अभिजातं कुलीनम् । प्रथयति कथयति ॥ ११५ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां समुच्चयालङ्कारः ॥ ५५ ॥

(चन्द्रा०)-क्रमिकैकगतानां तु गुम्फः कारकदीपकम् ।
गच्छत्यागच्छति पुनः पान्थः पश्यति पृच्छति ॥ ११६ ॥

(कुव०)-यथा वा-

निद्राति स्नाति भुङ्क्ते चलति कचभरं शोषयत्यन्तरास्ते
दीव्यत्यक्षैर्न चायं गदितुमवसरो भूय आयाहि याहि ।
इत्युद्दण्डैः प्रभूणामसकृदधिकृतैर्वारितान्द्वारि दीना-
नस्मान्पश्याब्धिकन्ये सरसिरुहरुचामन्तरङ्गैरपाङ्गैः ॥

आद्योदाहरणे श्रुतस्य पान्थस्य कर्तृकारकस्यैकस्य गमनादिष्वन्वयः, द्वितीये त्वध्याहृतस्य प्रभुकर्तृकारकस्य निद्रादिष्वन्वय इत्येकस्यानेकवाक्यान्वयेन दीपकच्छायापत्त्या कारकदीपकं प्रथमसमुच्चयप्रतिद्वन्द्वीदम् ॥ ११६ ॥

(अ०चं०)-क्रमिकेति । क्रमिकाणामर्थोत्क्रियाणामेककारकगतानां गुम्फो निबन्धः कारकदीपकं नामालङ्कारः । तदुक्तम्-"सैव क्रियासु बह्वीषु कारकस्येति दीपकम् ।" इति । सैव सकृद्वृत्तिः । पश्यति सार्थम् । पृच्छति मार्गम् । निद्रातीति । हे अब्धिकन्ये प्रभूणामुद्यतदण्डैर्द्वारि अधिकृतैर्द्वारपालैरित्यसकृद्वारितानत एव दीनानस्मान्सरसीरुहरुचीनां परमपरिचितैरपाङ्गैः

कटाक्षैः पश्येत्यन्वयः । इति किम् । प्रभुर्निद्रातीत्यादि । अन्तः अन्तःपुरे । अक्षैः पाशैर्दीव्यति क्रीडति । भूयः पुनः । छायासादृश्यं मुख्यदीपकस्य पूर्वोक्तप्रकारेण सम्भवादिति भावः । प्रतिद्वन्द्वि विपरीतम् ॥११६॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां कारकदीपकालङ्कारः ॥ ५६ ॥

(चन्द्रा०)–समाधिः कार्यसौकर्यं कारणान्तरसन्निधेः ।
उत्कण्ठिता च तरुणी जगामास्तं च भानुमान् ॥ ११७ ॥

(कुवल०)-यथा वा-मानमस्या निराकर्तुं पादयोर्मे पतिष्यतः ।
उपकाराय दिष्ट्यैतदुदीर्णं घनगर्जितम् ॥

केनचिदारिप्सितस्य कार्यस्य कारणान्तरसन्निधानाद्यत्सौकर्यं तत्सम्यगाधानात्समाधिः । द्वितीयसमुच्चयप्रतिद्वन्द्वी अयं समाधिः । तत्र बहूनां प्रत्येकं समर्थानां खलेकपोतिकान्यायेन युगपत्कार्यसाधनत्वेनावतारः । अत्र त्वेकेन कार्ये समारिप्सितेऽन्यस्य काकतालीयन्यायेनापतितस्य तत्सौकर्याधायकत्वमात्रम् । अत्रोदाहरणमुत्कण्ठितेति । उत्कण्ठैव प्रियाभिसरणे पुष्कलं कारणं नान्धकारागममपेक्षते "अत्यारूढो हि नारीणामकालज्ञो मनोभवः । "इति न्यायात् दैवादापतता त्वन्धकारेण तत्सौकर्यमात्रं कृतमिति । एवं द्वितीयोदाहरणेऽपि योज्यम् ॥ ११७ ॥

(अ० चं०)-समाधिरिति । कारणान्तरसन्निधेर्वशात् कार्यस्य सुकरत्वं समाधिरलङ्कारः । उत्कण्ठिता नायकसमीपं गन्तुम् । मानमिति । मानं निराकर्तुमस्याः पादयोः पतिष्यतो ममोपकाराय दिष्ट्या भाग्येनेदं घनगर्जितमुदीर्णमुद्गतमित्यन्वयः । समुच्चये कारणानां तुल्यकक्षत्वमिह तु तद्विपरीतमतुल्यकक्षत्वमिति प्रतिद्वन्द्वित्वं तत्रेत्यादिना दर्शितम् ॥ ११७ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां समाध्यलङ्कारः ॥ ५७ ॥

(चन्द्रा०)–प्रत्यनीकं बलवतः शत्रोः पक्षे पराक्रमः ।
जैत्रनेत्रानुगौ कर्णावुत्पलाभ्यामधःकृतौ ॥ ११८ ॥

(कुव०)–यथा वा–

मम रूपकीर्तिमहरद्भुवि यस्तदनु प्रविष्टहृदयेयमिति ।
त्वयि मत्सरादिव निरस्तदयः सुतरां क्षिणोति खलु तां मदनः ॥

एवं बलवति प्रतिपक्षे प्रतिकर्तुमशक्तस्य तदीयबाधनं प्रत्यनीकमिति कैमुतिकन्यायेन फलति।

यथा–मधुव्रतौघः कुपितः स्वकीय-
मधुप्रपापद्मनिमीलनेन ।
बिम्बं समाक्रम्य बलात्सुधांशोः
कलङ्कमङ्के ध्रुवमातनोति ॥ ११८ ॥

(अ० चं०)–बलवतः शत्रोः पक्षे पक्षान्तःपातिनि तदीये यः पराक्रमस्तत्प्रत्यनीकं नामालङ्कारः । अनीकप्रतिनिधिरूपत्वात् । जैत्रेति । उत्पलाभ्यां स्वजयकारिनेत्रानुसारिणौ कर्णावधःकृतौ तिरस्कृतौ । अयत्नजतया तदुपरि स्थितत्वादधस्तात्कृतौ चेति श्लेषः । ममेति । भुवि भूलोके मम रूपख्यातिं यो हृतवान् सोऽस्मिन्ननुप्रविष्टमनुरक्तं हृदयं यस्याः तस्या अनुप्रविष्टं हृदयं यस्यां वा तादृशीयमिति त्वयि मत्सरादिव खलु निश्चितं निरस्तदयो मदनस्तां क्षिणोति क्षीणां करोतीत्यन्वयः । अत्र मत्सरादिवेति हेत्वंशे उत्प्रेक्षांशत्वेऽपि तद्धेतुकप्रतिपक्षसम्बन्धिबाधनं प्रत्यनीकालङ्कारस्य विविक्तो विषय इति बोध्यम् । अत एव मम्मटभट्टैरपि “ त्वं विनिर्जितमनोभवरूपः सा च सुन्दर भवत्यनुरक्ता । पञ्चभिर्युगपदेव शरैस्तां तापयत्यनुशयादिव कामः ॥ ” इत्युदाहृतम् । एवं च हेतूत्प्रेक्षयैव गतार्थत्वान्नेदमलङ्कारान्तरं भवितुमर्हतीति कस्यचिद्वचनमनादेयम् । कैमुतिकेति । तत्सम्बन्धिबाधनापेक्षया साक्षात्तद्बाधने विरोधादिति भावः । मध्विति । भ्रमरौघः स्वकीयमधुप्रपारूपस्य पद्मस्य निमीलनेन कुपितः सन् सुधांशोर्बिम्बं बलात्समाक्रम्य तस्याङ्के मध्यभागे कलङ्कं ध्रुवमातनोतीत्यन्वयः ॥ ११८ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां प्रत्यनीकालङ्कारः ॥ ५८ ॥

(चन्द्रा०)–कैमुत्येनार्थसंसिद्धिः काव्यार्थापत्तिरिष्यते ।
स जितस्त्वन्मुखेनेन्दुः का वार्ता सरसीरुहाम् ॥११९॥

(कुव०)–अत्र स इत्यनेन पद्मानि येन जितानि इति विवक्षितं तथा च सोऽपि येन जितस्तेन पद्मानि जितानीति किमु व-

कव्यमिति दण्डापूपिकान्यायेन पद्मरूपस्यार्थस्य संसिद्धिः काव्यार्थापत्तिः । तान्त्रिकाभिमतार्थापत्तिव्यावर्तनाय काव्येति विशेषणम् ॥

यथा वा—अधरोयमधीराक्ष्या बन्धुजीवप्रभाहरः ।
अन्यजीवप्रभां हन्त हरतीति किमद्भुतम् ॥
स्वकीयं हृदयं भित्त्वा निर्गतौ यौ पयोधरौ ।
हृदयस्यान्यदीयस्य भेदने का कृपा तयोः॥११९॥

(अ०च०)—कैमुत्येनेति । कैमुत्यन्यायेनेत्यर्थः । काव्येऽलङ्काररूपार्थापत्तिः । काव्यार्थापत्तिः । दण्डापूपिकेति । दण्डाकर्षणे तदवलम्बिनामपूपानामाकर्षणं यथाऽर्थसिद्धं तद्वदित्यर्थः । व्यावर्तनायेति । व्यावारणायेत्यर्थः । अधरोयमिति । बन्धुजीव बन्धूकपुष्पं तत्प्रभाहरो बन्धुभूतानां जीवानां प्रभाहरश्च यस्तेषतल्लक्षणमयुक्तम् । कैमुतिकन्यायस्य न्यूनार्थविषयत्वेनाधिकार्थापत्तावव्याप्तेः । यथा "तवाग्रे यदि दारिद्र्यं स्थितं भूप द्विजन्मनाम् । शनैः सवितुरप्यग्रे तमः स्थास्यत्यसंशयम् ॥" अत्र शनैःशब्दमहिम्ना राजाग्रे दारिद्र्यस्थित्यपेक्षया सूर्याग्रे तमोऽवस्थानं दुःशकमेवेत्ययगतमपि न्यायसाम्यादापद्यते । ननु कैमुतिकन्यायेनेति केनचिदुक्तं तन्नेदं वक्तव्यम् । केनचिदर्थेन तुल्यन्यायत्वादर्थान्तरस्यापत्तिरर्थापत्तिरिति तदुक्तलक्षणमयुक्तम् । क्वा वार्ता सरसीरुहामित्यादिकैमुत्यन्यायाविषयार्थापत्तावव्याप्तेः । कैमुतिकन्यायस्य न्यूनार्थविषयत्वेन तुल्यन्यायत्वाभावादापादनाप्रतीतेश्चेति । न चात्र कैमुत्यन्यायतामात्रं न त्वलङ्कारत्वमिति युक्तम्, अलङ्कारतत्त्वाभियुक्तानां प्राचीनानां शून्यहृदयतापा अपापमेरेण सम्भावयितुमशक्यत्वात् । लोकव्यवहारेपि कैमुत्यन्यायस्य चमत्कारित्वानुभवेन तेनैव न्यायेन तस्यालङ्कारतासिद्धेश्च । इत्थं च त्वदुक्तार्थापत्त्युदाहरणे वक्ष्यमाणः सम्भावनालङ्कारो योऽन्यैर्यदर्थोक्तौ च कल्पनमिति यद्यर्थातिशयोक्तित्वेनोक्तः यद्यर्थातिशयोक्तावापाद्यापादकयोर्विपरीतार्थविश्रान्तत्वम्, इह त्वापादकस्य सिद्धत्वमापाद्यस्य सम्भाव्यमानत्वमिति वैचित्र्यं तु तदवान्तरभेदतायाः साधकं न तु तद्बहिर्भूततायाः इति न तत्राव्याप्तिशङ्कापीत्यलं विस्तरेण ॥ ११९ ॥

इत्यलंकारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायामर्थापत्त्यलङ्कारः ॥ ५९ ॥

(चन्द्रा०)—समर्थनीयस्यार्थस्य काव्यलिङ्गं समर्थनम् ।
जितोऽसि मन्दकन्दर्प मच्चित्तेऽस्ति त्रिलोचनः ॥१२०॥

(कुव०)-अत्र कन्दर्पजयोपन्यासो दुष्करविषयत्वात्समर्थनसापेक्षः। तस्य मच्चित्तेऽस्ति त्रिलोचन इति स्वान्तःकरणे शिवसन्निधानप्रदर्शनेन समर्थनं काव्यलिङ्गम्। व्याप्तिधर्मतासापेक्षनैयायिकलिङ्गव्यावर्तनाय काव्यविशेषणम्। इदं वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गम्, पदार्थहेतुकं यथा-

भस्मोद्धूलन भद्रमस्तु भवते रुद्राक्षमाले शुभं
हा सोपानपरम्परे गिरिसुताकान्तालयालङ्कृते।
अद्याराधनतोषितेन विभुना युष्मत्सपर्यासुखा-
लोकोच्छेदिनि मोक्षनामनि महामोहे निलीयामहे ॥

अत्र मोक्षस्य महामोहत्वमप्रसिद्धमिति तत्समर्थने सुखालोकोच्छेदिनीति पदार्थो हेतुः। क्वचित्पदार्थवाक्यार्थौ परस्परसापेक्षौ हेतुभावं भजतः।

यथा वा-चिकुरप्रकरा जयन्ति ते
विदुषी मूर्द्धनि यान्बिभर्ति सा।
पशुनाप्यपुरस्कृतेन त-
त्तुलनामिच्छतु चामरेण कः ॥

अत्र चामरस्य दमयन्तीकुन्तलभारसाम्याभावे विदुषी मूर्द्धनि यान्बिभर्त्ति सेति वाक्यार्थः। पशुनाप्यपुरस्कृतेनेति पदार्थश्चेत्युभयं मिलितं हेतुः, क्वचित्समर्थनीयार्थसमर्थनार्थे वाक्यार्थे पदार्थो हेतुः ॥

(भ०घं०)-समर्थनीयस्येति। समर्थनापेक्षस्यार्थस्य समर्थनं काव्यलिङ्गमलङ्कारः। अर्थान्तरन्यासवारणाय समर्थनापेक्षस्येति। यदा त्वर्थान्तरन्यासप्रकरणे वक्ष्यमाणरीत्या सामान्यविशेषभावातिरिक्तत्वं निवेश्यते तदा नोपादेयमेवैतदिति बोध्यम्। दुष्करविषयत्वात् दुष्करविषयकत्वात् समर्थनापेक्षस्येत्यनन्तरमर्थस्येति शेषः। नैयायिकेति नैयायिकाभिमतलिङ्गस्य लक्ष्यतावारणायेत्यर्थः। भस्मोद्धूलनेति सम्बोधनम्। शुभमस्त्विति शेषः। गिरिसुताकान्तस्य शिवस्यालयः प्रासादस्तदलङ्कारभूते सोपानपङ्क्ते इत्यपि सम्बोधनम्। विभुना प्रभुणा शिवेन। युष्माकं या सपर्या पूजा तत्सुखस्याऽऽलोकः प्रकाशस्तदुच्छेदके निलीयामहे। प्रयामेत्यर्थः।

चिकुरेति। चिकुरप्रकराः केशपाशाः। विदुषी पण्डिता। सा दमयन्ती। अपुरस्कृतेनानादृतेन पुरोभागेऽनिहितेन च। पदार्थश्चानेकपदार्थश्च॥

(कुव०)-वपुःप्रादुर्भावादनुमितमिदं जन्मनि पुरा
पुरारे न कापि क्वचिदपि भवन्तं प्रणतवान्।
नमन्मुक्तः सम्प्रत्यहमतनुरग्रेऽप्यनतिमा-
नितीश क्षन्तव्यं तदिदमपराधद्वयमपि॥

अत्र तावदपराधद्वयं समर्थनीयम्। अस्पष्टार्थत्वात्। तत्समर्थनं च पूर्वापरजन्मनोरनमनाभ्यां वाक्यार्थभूताभ्यां क्रियते। अत्र द्वितीयवाक्यार्थे तनुत्वमेकपदार्थो हेतुः। अत्रापि सम्प्रति नमन्मुक्त इति वाक्यार्थोऽनेकपदार्थो वा हेतुः। क्वचित्परस्परविरुद्धयोः समर्थनीययोरुभयोः क्रमादुभौ हेतुभावं भजतः॥

(अ०चं०)-वपुरिति। पुरा पूर्वस्मिन्कापि जन्मनि क्वचिदपि क्षणे भवन्तं न प्रणतवान्। इतीदं वपुषः शरीरस्य प्रादुर्भावादनुमितम्। सम्प्रति नमन्नति कुर्वन्मुक्तः। अतनुरशरीरः। अहमग्रेऽप्यनतिमान्नतिरहितः। समर्थनीयं हेतुकथनेनोपपादनीयम्। अस्पष्टार्थत्वादस्पष्टहेतुकत्वात्। अनानमनयोर्वाक्यार्थयोर्मध्ये द्वितीयवाक्यार्थे अग्रेऽप्यनतिमानिति वाक्यार्थे। अत्राप्यतनुत्वेऽपि। नमन्मुक्त इत्यस्य वाक्यत्वादाह-अनेकपदार्थो वेति॥

(कुव०)-असोढा तत्कालोल्लसदसहभावस्य तपसः
कथानां विस्रम्भेष्वथ च रसिकः शैलदुहितुः।
प्रमोदं वो दिश्यात्कपटबटुवेषापनयने
त्वराशैथिल्याभ्यां युगपदभियुक्तः स्मरहरः॥

अत्र शिवस्य युगपत्कृत्रिमब्रह्मचर्यवेषापनयनत्वरातदनुवर्तनेच्छयोर्विरुद्धयोः क्रमाद्गिरिजातीव्रतपसोऽसहिष्णुत्वं तत्संलापकौतुकं चेत्युभावार्थौ हेतुत्वेन निबद्धौ। क्वचित्परस्परविरुद्धयोरुभयोः समर्थनीययोरेक एव हेतुः। यथा-जीयादम्बुधितनयाधररसमास्वादयन्मुरारिरयम्।
अम्बुधिमथनक्लेशं कलयन्विफलं च सफलं च॥

अत्र विफलत्वसफलत्वकलनयोरुभयोर्विरुद्धयोरेकए-

वाम्बुधितनयाधररसास्वादो हेतुः । इदं काव्यलिङ्गं हेत्वलङ्कार इति केचिद्व्याजह्रुः ॥

अ०चं०)—अक्षोढेति । तपस्यन्तीमुमां प्रति वटुवेषेणागतस्य हरस्य वर्णनम्। कपटेन यो वटोर्ब्रह्मचारिणो वेषस्तस्यापनयने त्यागे त्वराशैथिल्याभ्यां युगपदभियुक्त आक्रान्तः । त्वराशैथिल्यहेतुगर्भं क्रमेण विशेषणद्वयमाह । तत्काले उल्लसन्प्रादुर्भवन्सद्भावो दुःसहत्वमर्यादीर्या यस्य तादृशस्य तपसः अक्षोढा सहनासमर्थः शैलकन्यायाः कथानां विस्रम्भेषु विश्वासेषु रसिकश्चेति । ब्रह्मचर्यं ब्रह्मचारिवेषः । जीयादिति । अम्बुधेस्तनयाया लक्ष्म्या अधररसमास्वादयन्नयं मुरारिर्जीयात्सर्वोत्कर्षेण वर्तताम् । कीदृशः । समुद्रमन्थनक्लेशमेवंविधाङ्गनालाभात्सफलं कलयन् जानन् एतदधरमाधुर्यं स्वयमृतस्य वैयर्थ्याद्धिफलं च कल्पयन्नित्यर्थः ॥

(कुव०)—हे गोदावरि देवि तावकतटोद्देशे कलिङ्गः कविर्वाग्देवीं बहुदेशदर्शनसखीं त्यक्त्वा विरक्तिं गतः ।
एनामर्णवमध्यसुप्तमुरभिन्नाभीसरोजासनं
ब्रह्माणं गमय क्षितौ कथमसावेकाकिनी स्थास्यति ॥

इत्यत्र ब्रह्मणः प्रापणं कथं गोदावर्या कर्तव्यमित्यसम्भावनीयार्थोपपादकस्यार्णवमध्येत्यादितद्विशेषणस्य न्यसनं श्लेषाख्यो गुण इति "श्लेषो विघटमानार्थघटककार्यस्यवर्णनमि"तिश्लेषलक्षणमिति च जयदेवेनोक्तम्।वस्तुतस्त्वत्रापि पदार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमेव तद्भेदकाभावात्।

६१ ननु साभिप्रायपदार्थवाक्यार्थविन्यसनरूपात्परिकरात्काव्यलिङ्गस्य किं भेदकम् । उच्यते। परिकरे पदार्थवाक्यार्थबलात्प्रतीयमानार्थौ वाच्योपस्कारकतां भजतः। काव्यलिङ्गे तु पदार्थवाक्यार्थावेव हेतुभावं भजतः। ननु यद्यपि सुखावलोकोच्छेदिनीत्यादिपदार्थहेतुककाव्यलिङ्गोदाहरणेऽप्यनतिमानित्यादिवाक्यार्थहेतुककाव्यलिङ्गोदाहरणे च पदार्थवाक्यार्थावेव हेतुभावं भजतस्तथापि पशुनाप्यपुरस्कृतेनेति पदार्थहेतुकोदाहरणे मच्चित्तेऽस्ति त्रिलोचन इति वाक्यार्थहेतुकोदाहरणे च प्रतीयमानार्थस्यापि

हेतुकोटचनुप्रवेशो दृश्यते। पशुनेति ह्यविवेकित्वाभिप्रायगर्भम्। विदुषीत्यस्य प्रतिनिर्देश्यत्वात्रिलोचन इति च कन्दर्पदाहकतृतीयलोचनत्वाभिप्रायगर्भं कन्दर्पजयोपयोगित्वात्तस्य। सत्यम्। तथापि न तयोः परिकर एव किं तु तदुत्थापितं काव्यलिङ्गमपि॥

(अ०चं०)-हे गोदावरीत्यत्रार्णवमध्येत्यादिमद्यविशेषणस्य न्यसनं श्लेषाख्यो गुण इति जयदेवेनोक्तमित्यन्वयः। साधकतटोद्देशे त्वदीयतीरभूमौ कोलिङ्गाख्यः कविर्बहूनां देशानां दर्शने सहचारिणीम्। विरक्तिं मुक्तिम्। एतां सरस्वतीं ब्रह्माणं प्रति गमय नयेति सम्बन्धः। कीदृशं अर्णवमध्ये सुप्तो यो सुरभित्पुरारिस्तन्नाभिकमलस्थम्। श्लेषोऽविघटमानेत्यत्राकारप्रश्लेषः। अविघटमानस्यानुपपद्यमानस्यार्थस्य घटक उपपादको योऽर्थस्तस्य वर्णनं श्लेषाख्यो गुण इत्यर्थः। पदार्थहेतुकं समस्तपदार्थहेतुकम्। पदार्थवाक्यार्थेति द्वन्द्वः। प्रतीयमानोर्थो व्यङ्ग्योर्थः। प्रतिनिर्देश्यत्वादिति। निर्दिश्यते उच्चार्यत इति निर्देशः शब्दः तेन विपरीतार्थशब्दत्वादित्यर्थः। तस्य तादृशतृतीयलोचनत्वस्य। तथा चोभयत्र परिकरालङ्कारस्तत्त्वात्काव्यलिङ्गोदाहरणत्वमनुपपन्नमिति भावः। तयोः पशुनेत्याद्युक्तोदाहरणयोः। तदुत्थापितं परिकरोपपादितम्। व्यङ्ग्यस्य हेतुकोटचवेशानुप्रवेशादिति भावः॥

(कुव०)-प्रतीयमानाविवेकविशिष्टेन पशुनाप्यपुरस्कृतत्वस्यानेकपदार्थस्य प्रतीयमानकन्दर्पदाहकतृतीयलोचनविशिष्टस्य शिवस्य चित्ते सन्निधानस्य च वाक्यार्थस्य वाच्यस्यैव हेतुभावात्। न हि तयोर्वाच्ययोर्हेतुभावे ताभ्यां प्रतीयमानं मध्ये किञ्चिद्द्वारमस्ति। यथा सर्वाशुचिनिधानस्येत्यादिपदार्थपरिकरोदाहरणे सर्वाशुचिनिधानस्येत्यादिनानेकपदार्थेन प्रतीयमानं शरीरस्यासंरक्षणीयत्वम्। तथा च वाक्यार्थपरिकरोदाहरणे पर्यायोक्तविधया तत्तद्वाक्यार्थेन प्रतीयमानं नाहं व्यास इत्यादि। तस्मात्पशुनेत्यत्र त्रिलोचन इत्यत्र च प्रतीयमानं वाच्यस्यैव पदार्थस्य वाक्यार्थस्य च हेतुभावोपपादकतया काव्यलिङ्गस्याङ्गमेव। यथा "यस्त्वन्नेत्रसमानकान्ति सलिले मग्नं तदिन्दीवरम्" इत्यनेकवाक्यार्थहेतुककाव्य-

लिङ्गोदाहरणे त्वन्नेत्रसमानकान्तीत्यादिकानि इन्दीवरशशिहंसविशेषणानि तेषां वाक्यार्थानां हेतुभावोपपादकानीति तत्र वाक्यार्थहेतुककाव्यलिङ्गे (पदार्थहेतुककाव्यलिङ्गे) पदार्थहेतुकाव्यलिङ्गमङ्गमिति न तयोः काव्यलिङ्गोदाहरणत्वे काचिदनुपपत्तिः ॥ १२० ॥

(अ०चं०)–एतदेव विवृणोति–प्रतीयमानेति। वाच्यस्यैवेत्येवकारसूचितं व्यङ्ग्याद्वारकत्वं न क्षीत्यादिना विवृतम्। तदयमर्थः यदि। पश्वादिपदव्यङ्ग्यं केशपाशसाम्याभावादेरर्थस्य साक्षादुपपादकं स्यात्तदात्र परिकर एव स्यान्न काव्यलिङ्गम्। न त्वेवमस्ति पशुपदमतीताविवेकित्वमात्रेण साम्याभावस्योपपादनासम्भवात्। किं तु तद्विशिष्टपशुपुरस्कृततयाभाव एव साक्षादुपपादक इति तत्कोटिनिविष्टं व्यङ्ग्यं काव्यलिङ्गरूपस्य तस्याङ्गमेव। व्यङ्ग्यान्तरं तु नोक्तकाव्यलिङ्गगम्यमर्थोपपादकमस्तीति निराबाधमेव काव्यलिङ्गमिति। ननु स्वयमन्योपपादकस्य काव्यलिङ्गस्याप्युपपादकं क्व दृष्टमित्याशङ्क्योदाहरति– यस्त्वन्नेति। यवामसीपालङ्कारे प्रागुदाहृतम्। अनेकवाक्यार्थहेतुकेति। पूर्वपादत्रयवाक्यार्थत्रयस्य चतुर्थपादार्थे हेतुत्वमिति ज्ञेयम्। हेतुभावोपपादकानीति। इन्दीवरस्य नेत्रसमानकान्तित्वं विना पटादेरिव तद्दर्शनस्य दैवगतकान्तासादृश्यविनोदासहिष्णुत्वे हेतुत्वासम्भवादिति भावः। समाहितमर्थमुपसंहरति। इतीति। तयोः पशुनापीति मांश्चित्तेऽस्तीत्येतयोः ॥ १२० ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां काव्यलिङ्गालङ्कारः ॥ ६० ॥

(चन्द्रा०)–उक्तिरर्थान्तरन्यासः स्यात्सामान्यविशेषयोः।
हनूमानब्धिमतरद्दुष्करं किं महात्मनाम् ॥ १२१ ॥
गुणवद्वस्तुसंसर्गाद्याति स्वल्पोऽपि गौरवम् ॥
पुष्पमालानुसङ्गेन सूत्रं शिरसि धार्यते ॥ १२२ ॥

(कुव०)–सामान्यविशेषयोर्द्वयोरप्युक्तिरर्थान्तरन्यासस्तयोश्चैकं प्रस्तुतमन्यदप्रस्तुतं भवति ततश्च विशेषे प्रस्तुते तेन सहाप्रस्तुतसामान्यरूपस्य, सामान्ये प्रस्तुते तेन सहाप्रस्तुतविशेषरूपस्यार्थान्तरस्य न्यसनमर्थान्तरन्यास इत्युक्तं भवति। तत्राद्यस्य ...

तीयस्य द्वितीयश्लोकः । नन्वयं काव्यलिङ्गान्नातिरिच्यते । तथा हि । उदाहरणद्वयेऽप्यप्रस्तुतयोः सामान्यविशेषयोरुक्तिः प्रस्तुतयोर्विशेषसामान्ययोः कथमुपकरोतीति विवेक्तव्यम् । न हि सर्वथैव प्रस्तुतानन्वय्यप्रस्तुताभिधानं युज्यते । न तावदप्रस्तुतप्रशंसायामिव प्रस्तुतव्यञ्जकतया प्रस्तुतयोरपि विशेषसामान्ययोः स्वशब्दोपात्तत्वाअप्यनुमानालङ्कार इव प्रस्तुतप्रतीतिजनकतया तद्वदिह व्याप्तिपक्षधर्मताद्यभावात् । नापि दृष्टान्तालङ्कार इव उपमानतया ।

"विस्रब्धघातदोषः स्ववधाय खलस्य कोपकरः ।
नवतरुभङ्गध्वनिरिव हरिनिद्रातस्करः करिणः ॥"

इत्यादिषु सामान्ये विशेषस्योपमानत्वदर्शनेऽपि विशेषे सामान्यस्य क्वचिदपि तददर्शनात् । उपमानतया तदन्वये सामंजस्याप्रतीतेश्च । तस्मात्प्रस्तुतसमर्थकतयैवाप्रस्तुतस्योपयोग इहापि वक्तव्यः । ततश्च वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमेवात्रापि स्यान्न त्वलङ्कारान्तरस्यावकाश इति चेत् ॥ अत्र केचित्समर्थनसापेक्षस्यार्थस्य समर्थने काव्यलिङ्गं निरपेक्षस्यापि प्रतीतिवैभवात्समर्थनेऽर्थान्तरन्यासः ॥

(अ०चं०)–प्रस्तुतव्यञ्जकतयेति । अप्रस्तुताभिधानं युज्यत इत्यनुपज्यते । एवमग्रेऽपि । विस्रब्धेति । खलस्य विश्वस्तघातरूपो दोषः स्वस्यैव वधाय भवति यतो वीराणां कोपकारकः । सिंहनिद्रापहारी नवतरुभङ्गजन्यध्वनिः करिणो वधाय यथेत्यर्थः । तददर्शनादुपमानत्वादर्शनात् । ननु महापुरुषाकृतिरिव गम्भीरेयमस्याकृतिरित्यादौ सामान्यस्याप्युपमानता दृष्टेत्यरुचेराह–उपमानेति । इत्याद्यभावात्तात्पर्याभावाच्चोपमानतयाऽन्वयस्य सामञ्जस्येनाप्रतीतिरित्यर्थः । इहापीत्यादिना काव्यलिङ्गसमुच्चयः । प्रतीतिवैभवात्प्रतीतिदार्ढ्यरूपप्रयोजनवशात् । प्रयोजनस्यापि हेतुत्वविवक्षया पञ्चमी ॥

न हि यत्त्वन्नेत्रसमानकान्तीत्यादिकाव्यलिङ्गोदाहरणेष्विव

" अथोपगूढे शरदा शशाङ्के
प्रावृड्ययौ शान्ततडित्कटाक्षा ।
कासां न सौभाग्यगुणोऽङ्गनानां
नष्टः परिभ्रष्टपयोधराणाम् ॥
दिवाकराद्रक्षति यो गुहासु
लीनं दिवाभीतमिवान्धकारम् ।
क्षुद्रेऽपि नूनं शरणं प्रपन्ने
ममत्वमुच्चैः शिरसामतीव ॥ "

इत्याद्यर्थान्तरन्यासोदाहरणेषु प्रस्तुतस्य समर्थनापेक्षत्वमस्तीति । वस्तुतस्तु मायोवादोऽयम् । अर्थान्तरन्यासेपि हि विशेषस्य सामान्येन समर्थनानपेक्षत्वेऽपि सामान्यं विशेषेण समर्थनमपेक्षत एव निर्विशेषं न सामान्यमिति न्यायेन "बहूनामप्यसाराणां संयोगः कार्यसाधकः ।" इत्यादि सामान्यस्य " तृणैरारभ्यते रज्जुस्तया नागोऽपि बध्यते । " इत्यादि सम्प्रतिपन्नविशेषावतरणं विना बुद्धौ प्रतिष्ठितत्वासम्भवात् ॥

अ० च०)-उक्तवैलक्षण्यमुदाहरणनिष्ठतया दर्शयति- नहीत्यादिना । इत्यादिवाक्यलिङ्गोदाहरणेष्विव । अथेत्याद्यर्थान्तरन्यासोदाहरणेषु प्रस्तुतस्य समर्थनार्थित्वं नह्यस्तीति सम्बन्धः । शरदा शशाङ्के उपगूढे आलिङ्गिते सति । अथानन्तरम् । शान्तास्तडिद्रूपाः कटाक्षा यस्याः सा प्रावृड् ययौ गतवती । उक्तं विशेषरूपमर्थं सामान्यरूपेणार्थान्तरेण समर्थयति । परिभ्रष्टपयोधराणां कासामङ्गनानां सौभाग्यगुणो न नष्ट इति । पयोधराः कुचा मेघाश्च । दिवाकरादिति । कुमारसम्भवे हिमालयवर्णनम् । यो हिमालयः । ममत्वं मदीयताबुद्धिः । शिरो मस्तकं शिखरं च । समर्थनार्थित्वं समर्थनापेक्षत्वम् । अयमर्थान्तरन्यासे समर्थनानपेक्षत्वरूपः । सामान्यस्येत्यस्य बुद्धौ प्रतिष्ठितत्वसम्भवादित्यनेनान्वयः ॥

(कुव०)-न च तत्र सामान्यस्य कासां न सौभाग्यगुणोऽङ्गनानामित्यादिविशेषसमर्थनार्थसामान्यस्यैव लोकसम्प्रतिपन्नतया विशेषावतरणं विनैव बुद्धौ प्रतिष्ठितत्वं सम्भ-

वतीति श्लोके तन्न्यसनं नापेक्षितमस्तीति वाच्यम् । सामान्यस्य सर्वत्र लोकसम्प्रतिपन्नत्वनियमाभावात् । न हि यो यो धूमवान् स सोऽग्निमानिति व्याप्तिरूपसामान्यस्य लोकसंप्रतिपन्नतया यथा महानस इति तद्विशेषरूपदृष्टान्तानुपादानसम्भवमात्रेणाप्रसिद्धव्याप्तिरूपसामान्योपन्यासेऽपि तद्विशेषरूपदृष्टान्तोपन्यासनैरपेक्ष्यं सम्भवति। न चैवं सामान्येन विशेषसमर्थनस्थलेऽपि क्वचित्तस्य सामान्यस्य लोकप्रसिद्धत्वाभावेन तस्य शुद्धावारोहाय पुनर्विशेषान्तरस्य न्यासप्रसङ्ग इति वाच्यम्।इष्टापत्तेः। अत्रैव विषये विकस्वरालङ्कारस्यानुपदमेव दर्शयिष्यमाणत्वात्। किं च काव्यलिङ्गे न सर्वत्र समर्थनसापेक्षत्वनियमः। चिकुरप्रकरा जयन्ति ते इत्यत्र तदुभावादुपमानवस्तुषु वर्णनीयसाम्याभावेन निन्दायाः कविकुलक्षुण्णत्वेनाऽत्र समर्थनापेक्षाविरहात् । न हि " तदास्यदास्येऽपि गतोऽधिकारितां न शारदः पार्वणशर्वरीश्वरः " इत्यादिषु समर्थनं दृश्यते ।

न विषेण न शस्त्रेण नाग्निना न च मृत्युना।
अप्रतीकारपारुष्याः स्त्रीभिरेव स्त्रियः कृताः॥

इत्यादिकाव्यलिङ्गविषयेषु समर्थनापेक्षाविरहेऽप्यप्रतीकारपारुष्या इत्यादिना समर्थनदर्शनाच्च । न हि तत्र स्त्रीणां विषादिनिर्मितत्वाभावप्रतिपादनसमर्थनसापेक्षं प्रसिद्धत्वात् । तस्मादुभयतो व्यभिचारात्समर्थनापेक्षसमर्थने काव्यलिङ्गं तन्निरपेक्षसमर्थनेऽर्थान्तरन्यास इति न विभागः किं तु समर्थ्यसमर्थकयोःसामान्यविशेषसम्बन्धेऽर्थान्तरन्यासस्तदितरसम्बन्धे काव्यलिङ्गमित्येव व्यवस्थावधारणीया । प्रपञ्चश्चित्रमीमांसायां द्रष्टव्यः ।

(अ०चं०)–सम्प्रतिपन्नेति । पनृश्रोतृसम्मतेत्यर्थः । विशेषावतरणं विशेषायगमम् । तत्र बहूनामिपादो सामान्यस्येति विशेषायतरणं विनैव पुष्टो

प्रतिष्ठितत्वं सम्भवतीत्यभिप्रायेणान्वितम् । तन्न्यसनं तृणैरित्यादिविशेषन्यसनम् । नन्वेवमप्यर्थान्तरन्यासे क्वचिदेव समर्थनापेक्षा, काव्यलिङ्गे तु सर्वत्र सेत्यस्तु भेद इत्याशङ्क्याह–किञ्चेति । कविकुलक्षुण्णत्वेन कविसमूहाभ्यस्तत्वेन । तदास्यदास्ये नलमुखदास्ये पर्वणि पूर्णिमायां भवः पार्वणः शर्वरीश्वरश्चन्द्रः । न विषेणेत्यादेः स्त्रियः कृता इत्यनेनान्वयोऽपि तु स्त्रीभिरेव । यतः प्रतीकाररहितं पारुष्यं क्रौर्यं यासां तथाभूताः । उभयतोऽन्वयव्यतिरेकाभ्याम् । समर्थनापेक्षायामपि तदास्यदास्येऽपीत्यादौ तदभावात् । न विषेणेत्यादावपेक्षाविरहेऽपि समर्थनसत्त्वात् ।

कुव०)–एवमप्रकृतेन प्रकृतसमर्थनमुदाहृतम् । प्रकृतेनाप्रकृतसमर्थनं यथा–

> यदुच्यते पार्वति पापवृत्तये
> न रूपमित्यव्यभिचारि तद्वचः ।
> तथा हि ते शीलमुदारदर्शने
> तपस्विनामप्युपदेशतां गतम् ॥

यथा वा–दानं ददत्यपि जलैः सहसाधिरूढे
> को विद्यमानगतिरासितुमुत्सहेत ।
> यद्दन्तिनः कटकटाहतटान्मिमङ्क्षो-
> र्मङ्क्षूदपाति परितः पटलैरलीनाम् ॥ १२१ ॥ १२२ ॥

च०)–अप्रकृतेनेति । आद्ये महात्मनां सर्वङ्कुलत्वेनाप्रकृतेन सामान्येन हनुमद्विधतरणस्य प्रकृतविशेषस्य समर्थनं द्वितीये पुष्पमालासूत्रवृत्तान्तेनाप्रकृतेन विशेषरूपेण प्रकृतस्य गुणवत्सङ्गप्रयुक्तपूज्यत्वस्य सामान्यरूपस्य समर्थनमित्यर्थः । यदुच्यत इति । हे पार्वति रूपमाकृतिसौन्दर्यं पापवृत्तये दुष्टाचरणाय न भवति यत्राकृतिस्तत्र गुणा वसन्तीति न्यायादीति यदुच्यते तद्वचनमव्यभिचारि यथार्थम् । तथाहि उदारं रमणीयं दर्शनं यस्यास्तथाभूते पार्वति तव शीलमाचरणं तपस्विनामप्युपदेशरूपतां प्राप्तमिति प्रकृतेन विशेषेणाप्रकृतस्य सामान्यस्य समर्थनम् । दानमिति । दानं वितरणं मदजलं च । जलैर्दकैर्जडैश्च । लडयोरभेदात् । अधिरूढे आक्रान्ते सति । विद्यमानगतिः सगतिको बुद्धिमांश्च क आसितुं स्थातुमुत्सहेत शक्नुयात् । यस्मान्मिमङ्क्षोर्मज्जनं कर्तुमिच्छोर्दन्तिनो गजस्य कटो गण्ड एव कटाहस्तस्य तटादग्रादलीनां पटलैः समूहैः परितो मङ्क्षु शीघ्रमुदपाति उत्पतितमित्यन्वयः । अत्रापि पूर्वार्द्धोक्तमप्रकृतसामान्यमुत्तरार्द्धोक्तेन प्रकृतेन विशेषेण समर्थितम् ॥ १२१ ॥ १२२ ॥

[illegible] ॥ ६१ ॥

(चन्द्रा०)–यस्मिन्विशेषसामान्यविशेषाः स विकस्वरः ।
स न जिग्ये महान्तो हि दुर्द्धर्षाः सागरा इव ॥ १२३ ॥

(कुवल०)–यत्र कस्यचिद्विशेषस्य समर्थनार्थं सामान्यं विन्यस्य तत्प्रसिद्धावप्यपरितुष्यता कविना तत्समर्थनाय पुनर्विशेषान्तरमुपमानरीत्यार्थान्तरन्यासविधया वा विन्यस्यते तत्र विकस्वरालङ्कारः । उत्तरार्द्धं यथा कथंचिदुदाहरणम् । इदं तु व्यक्तमुदाहरणम् ।

अनन्तरत्नप्रभवस्य यस्य
हिमं न सौभाग्यविलोपि जातम् ।
एको हि दोषो गुणसन्निपाते
निमज्जतीन्दोः किरणेष्विवाङ्कः ॥

इदमुपमानरीत्या विशेषान्तरस्य न्यसने उदाहरणम् ।
अर्थान्तरन्यासविधया यथा–

कर्णारुन्तुदमन्तरेण रणितं गाहस्व काक स्वयं
माकन्दं मकरन्दशालिनमिह त्वां मन्महे कोकिलम् ।
न्यानि स्थलवैभवेन कतिचिद्वस्तूनि कस्तूरिकां
नेपालक्षितिपालभालपतितां पङ्केन शङ्केत कः ॥
मालिन्यमञ्जशशिनोर्मधुलिट्कलङ्कौ
धत्तो मुखे तु तव हृत्तिलकाञ्जनाभाम् ।
दोषावितः क्वचन मेलनतो गुणत्व
मकुर्गुणौ हि वचसि भ्रमविप्रलम्भौ ॥ १२३ ॥

(अ०च०) यस्मिन्निति । यस्मिन्काव्ये इत्यर्थात् । निबध्यत इति शेष । समर्थ्यसमर्थकभावापन्नत्वं तु न लक्षणे निवेशनीयम् । तादृशेन चमत्काराभावेन चमत्कारित्वविशेषणमवश्यवक्तव्यमेवानतिप्रसङ्गात् । एवमर्थान्तरन्यासलक्षणेऽपि बोध्यम् । स नेति । स प्रकृतो राजा न जिग्ये न जितोऽर्थात्परैरिति शेष प्रकृत । तत्समर्थन महान्तो हि दुर्धर्षा अनाक्रमणीया इति सामान्येन तस्यापि सागरा इवेति विशेषोपमयेति ज्ञेयम् । प्रसिद्धेरल्पत्वात्तत्रापरितोषो बोध्य । यथा घर्षोश्चिदिति महतामनाक्रमणीयत्वस्या-

त्रिमसिद्धत्वेन तत्समर्थनापेक्षाभावाच्चन्द्रलोकगतमेतत्र समञ्जसमिति भावः । इदं वक्ष्यमाणम् । व्यक्तमिति । गुणसमुदाये एकस्य दोषस्यानाकलनमनतिप्रसिद्धतया समर्थनापेक्षमिन्दोरित्यादि विशेषेण समर्थ्यत इत्यतः स्फुटमित्यर्थः । कर्णेति । हे काक कर्णयोररुन्तुदं पीडाजनकं रणितं शब्दितमन्तरेण विना स्वयं मकरन्दः पुष्परसस्तच्छालिनं माकन्दमाम्रवृक्षं गाहस्व आश्रय इहाम्रतरौ त्वां वयं कोकिलं मन्महे जानीमहे । यतः स्थलविभवेन स्थानमाहात्म्येन कतिचिद्वस्तूनि धन्यानि भवन्तीति सामान्येन पूर्वोक्तविशेषसमर्थनम् । अत्रापि तदाकाङ्क्षायां विशेषरूपमर्थान्तरं न्यस्यति । नेपालभूमिपालस्य भाले पतिते पङ्के कस्तूरिका को.. न शङ्कतापि तु सर्व इति । मालिन्यमिति । मधुलिड् भ्रमरः कलङ्कश्चैतावब्जशशिनोर्मालिन्यं धत्तः कुरुतः तव मुखे तु दृक् च तिलकाञ्जनं च तयोराभां शोभां धत्त इत्यनुषज्यते । अञ्जनाभे इति पाठे द्वितीयाद्विवचनम् । उक्तमर्थं सामान्येन समर्थयति । दोषावपि कचित् मेलनतो मिथो मिलनात् गुणत्वमितः प्राप्नुत इति । कथमेतत्तत्राह । हि यतः वञ्चकवचसि । भ्रमविप्रलम्भौ भ्रान्तिप्रतारणे गुणौ भवतः । घटवति घटाभावं निर्णीय परप्रतारणाय घटोऽस्तीति प्रयुक्ते वाक्ये भ्रमाजनकत्वात्तयोर्गुणत्वमिति भावः ॥ १२३ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां विकस्वरालङ्कारः ॥ ६२ ॥

(चन्द्रा०)–प्रौढोक्तिरुत्कर्षाहेतौ तद्धेतुत्वप्रकल्पनम् ।
कचाः कलिन्दजातीरतमालस्तोममेचकाः ॥ १२४ ॥

(कुव०)–कार्यातिशयाहेतौ तद्धेतुत्वप्रकल्पनं प्रौढोक्तिः। यथा तमालगतनैल्यातिशयाहेतौ यमुनातटरोहणे तद्धेतुत्वप्रकल्पनम् ।

यथा वा–कल्पतरुकामदोग्धीचिन्तामणिधनदशङ्खानाम् ।
रचितो रजोभरपयस्तेजःश्वासान्तराम्बरैरेषः ॥

अत्र कल्पवृक्षाद्येकैकवितरणातिशायिवर्णनीयराजवितरणातिशयाहेतौ कल्पवृक्षपरागादिरूपपञ्चनिर्मितत्वे तद्धेतुत्वप्रकल्पनं प्रौढोक्तिः ॥ १२४ ॥

(अ०चं०)–प्रौढोक्तिरिति । उत्कर्षस्याहेतावुत्कर्षहेतुत्वकल्पनं प्रौढोक्तिः । कलिन्दजा यमुना । स्तोमः समूहः । मेचकाः श्यामाः । रोहणे उद्भवे । यथेति । एष राजा कल्पवृक्षादीनां क्रमेण रजोभरादिभिः पञ्चभी रचि-

त इत्यन्वय । धनदः कुबेरः । शंखो निधिविशेषः । रजोभरः परागसमूहः । पयो दुग्धम् । भासः प्रसिद्धः । अन्तराम्बर शंखाभ्यन्तरमाकाशम् । अतिशायीत्यग्रिमवितरणेनान्वितम् । अहेतौ पश्चनिर्भिवरवे इति सामानाधिकरण्येनान्वयः ॥ १२४ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां प्रौढोक्त्यलङ्कारः ॥ ६३ ॥

(चन्द्रा०)–सम्भावना यदीत्थं स्यादित्यूहोऽन्यस्य सिद्धये।
यदि शेषो भवेद्वक्ता कथिताः स्युर्गुणास्तव ॥ १२५ ॥

यथा वा–

कस्तूरिकामृगाणामण्डाद्गन्धगुणमखिलमादाय ।
यदि पुनरहं विधिः स्यां खलजिह्वायां निवेशयिष्यामि॥

यद्यर्थोक्तौ च कल्पनमतिशयोक्तिभेद इति काव्यप्रकाशकारः ॥ २२५ ॥

(अ०च०)–सम्भावनेति । ऊहस्तर्कः । कस्तूरिकेति । अहं यदि सृष्टिकर्ता स्यां तदा । कस्तूरिकामृगाणामण्डादखिल गन्धरूप गुणमादाय खलजिह्वायां निवेशयिष्यामीत्यन्वयः ॥ १२५ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां सम्भावनालङ्कारः ॥ ६४ ॥

(चं०)–किञ्चिन्मिथ्यात्वसिद्ध्यर्थं मिथ्यार्थान्तरकल्पनम् ।
मिथ्याध्यवसितिर्वेश्यां वशयेत्खस्रजं वहन् ॥ १२६॥

(कुव०)–अत्र वेश्यावशीकरणस्यात्यन्तासम्भावितत्वसिद्धये गगनकुसुममालिकाधारणरूपार्थान्तरकल्पनं मिथ्याध्यवसितिः॥ यथा वा–

अस्य क्षोणिपतेः परार्द्धपरया लक्षीकृताः सङ्ख्यया
प्रज्ञाचक्षुरवेक्ष्यमाणबधिरश्राव्याः किलाकीर्तयः ।
गीयन्ते स्वरमष्टमं कलयता जातेन वन्ध्योदरान्मूकानां प्रकरेण कूर्मरमणीदुग्धोदधे रोधसि ॥

अत्राद्योदाहरणे निदर्शनागर्भं द्वितीयं तु शुद्धम् । असम्बन्धे सम्बन्धरूपातिशयोक्तितो मिथ्याध्यवसितेः कि-

क्विन्मिथ्यात्वसिद्ध्यर्थं मिथ्यार्थान्तरकल्पनात्मना वि च्छित्तिविशेषेण भेदः ॥ १२६ ॥

(अ०चं०)-किञ्चिदिति । कस्यचिदर्थस्य मिथ्यात्वसिद्ध्यर्थं मिथ्याभूतार्थान्तरकल्पनं मिथ्याध्यवसितिरलङ्कारः । वेश्यामित्युदाहरणम् । खस्रजं गगनमालाम् । अत्र खपुष्पमालाधारणमिव वेश्यावशीकरणमिति निदर्शनापि बोध्या । अस्येति । परार्द्धपरया परार्द्धसंख्यामतिक्रान्तया । लक्षीकृता उपलक्षिताः । मज्ञाचक्षुषा अन्धेनावेक्ष्यमाणाश्च ता बधिरश्चाप्याधेति कर्मधारयः । कल्पयता कुर्वता । मकरेण समूहेन । कूर्मरमणी कच्छपी । रोधसि तीरे । मिथ्याध्यवसितेरित्यस्य भेद इत्यत्रान्वयः । कल्पनाविच्छित्तिविशेषेण कल्पनाप्रयुक्तविच्छित्तिविशेषेण । कल्पनात्मनेति पाठे कल्पनास्वरूपेणेत्यर्थः । उपधेःप्रसङ्करेऽप्युपाधेरसङ्करात् । विच्छित्तिविशेषेणेति च तस्यैव विशेषणम् । विच्छित्तेर्विशेषो यस्मादिति, विच्छित्तिं विशेषयति व्यावर्तयतीति वा व्युत्पत्तेः । एतेन प्रौढोक्त्यैव गतार्थतामाचक्षाणा निरस्ता वेदितव्याः । न च मिथ्याध्यवसितेरलङ्कारान्तरत्वे " हरिश्चन्द्रेण सञ्जप्ताः प्रगीता धर्मसूनुना । खेलन्ति निगमोत्सङ्गे मार्कण्डे गुणास्तव ॥ " इत्यादौ हरिश्चन्द्रादिसम्बन्धाद्गुणानां सत्यतामतीतेः । सत्याध्यवसितिरपि तथा स्यादिति वाच्यम् । सत्यताप्रतीत्यर्थं कस्याप्यर्थस्य कविप्रतिभाकल्पितत्वाभावेन शब्दमात्रेणालङ्कारताया असम्भवात् । कविप्रतिभामात्रकल्पिता अर्थाः । काव्ये अलङ्कारपदास्पदमिति विषमालङ्कारप्रकरणे स्वयमेवाभिधानादित्यलं विस्तरेण ॥ १५६ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां मिथ्याध्यवसित्यलङ्कारः ॥ ६५ ॥

(चन्द्रा०)-वर्ण्ये स्याद्वर्ण्यवृत्तान्तप्रतिबिम्बस्य वर्णनम् ।
ललितं निर्गते नीरे सेतुमेषा चिकीर्षति ॥ १२७ ॥

(कुव०)-प्रस्तुते धर्मिणि यो वर्णनीयो वृत्तान्तस्तमवर्णयित्वा तत्रैव तत्प्रतिबिम्बरूपस्य कस्यचिदप्रस्तुतवृत्तान्तस्य वर्णनं ललितम् । यथाकथञ्चिद्दाक्षिण्यसमागततत्कालोपेक्षितप्रतिनिवृत्तनायिकान्तरासक्तनायकानयनार्थं सखीं प्रेषयितुकामां नायिकामुद्दिश्य सख्या वचनेन तद्व्यापारप्रतिबिम्बभूतजलगतसेतुबन्धवर्णनम् । नेयमप्रस्तुतप्रशंसा प्रस्तुतधर्मिकत्वात्, नापि समासोक्तिःप्रस्तुत-

वृत्तान्ते वर्ण्यमाने विशेषणसाधारण्येन सारूप्येण वाऽप्रस्तुतवृत्तान्तस्फूर्त्यभावात्, अप्रस्तुतवृत्तान्तादेव सरूपादिह प्रस्तुतवृत्तान्तस्य गम्यत्वात्, नापि निदर्शना प्रस्तुताप्रस्तुतवृत्तान्तयोः शब्दोपात्तयोरैक्यसमारोप एव तस्याः समुन्मेषात्। यदि विषयविषयिणोः शब्दोपात्तयोः प्रवर्तमान एवालङ्कारो विषयिमात्रोपादानेऽपि स्यात्तदा रूपकमेव भेदेऽप्यभेदरूपाया अतिशयोक्तेरपि विषयमाक्रामेत्। ननु तर्ह्यत्र प्रस्तुतनायकादिनिगरणेन तत्र शब्दोपात्ताप्रस्तुतनीराद्यभेदाध्यवसाय इति भेदे अभेदरूपातिशयोक्तिरस्तु। एवं तर्हि सारूप्यनिबन्धना अप्रस्तुतप्रशंसाविषयेऽपि सैवातिशयोक्तिः स्यात्।

१०[चं०)–प्रस्तुत इति। ललितमिति लक्ष्यनिर्देशः। निर्गत इत्युदाहरणम्। दाक्षिण्येत्यादिक्तप्रत्ययान्तत्वतुष्टयं नायकविशेषणम्। दाक्षिण्यमनुरोधशीलत्वम्। तद्वयापारेति। सर्वविशेषणरूपनायिकाव्यापारस्वरूपेत्यर्थः। सारूप्यं चात्र नैरर्थक्यम्। कल्पमालङ्कारेष्वन्तर्भावमाशङ्क्य निराकरोति–नेयमित्यादिना। प्रस्तुताप्रस्तुतेति। तथा च प्रकृतेऽप्रस्तुतवृत्तान्तस्यैवोपादानान्निदर्शना न युक्तेति भावः। ननूभयोः शब्दोपात्तत्व इवाप्रस्तुतमात्रस्य तत्त्वेऽपि निदर्शनाऽस्त्वित्याशङ्क्याह–यदीति। प्रतिबन्द्या तात्पर्यपरिहरति–तर्हि सारूप्येति। "एकः कृती शकुन्तेषु योऽन्यं शक्रान्न याचते।" इत्यादावित्यर्थः॥

[कुव०)–अप्रस्तुतधर्मिकत्वान्न भवतीति चेत्। तत्राप्यप्रस्तुतधर्मिवाचकपदस्यापि प्रसिद्धातिशयोक्त्युदाहरणेष्विव प्रस्तुतधर्मिलक्षकत्वसम्भवात्। नन्वप्रस्तुतप्रशंसायां सरूपादप्रस्तुतवाक्यार्थात्प्रस्तुतवाक्यार्थोऽवगम्यते न त्वतिशयोक्ताविव विषयवाचकैस्तत्तत्पदैर्विषया लक्ष्यन्त इति भेद इति चेत्तर्हि इहापि प्रस्तुतगतादप्रस्तुतवृत्तान्तरूपाद्वाक्यार्थात्तद्गतप्रस्तुतवृत्तान्तरूपो वाक्यार्थोऽवगम्यत इत्येवातिशयोक्तितो भेदोऽस्तु। वस्तुतस्तु–

"मोरपत्नीरसनाविपर्ययविधिस्तत्कर्णयोश्चापलं

दृष्टिः सा मदविस्मृतस्वपरदिक्किं भूयसोक्तेन वा । पूर्वं निश्चितवानसि भ्रमर हे यद्वारणोऽद्याप्यसा-वन्तःशून्यकरो निषेव्यत इति भ्रातः क एष ग्रहः ॥'

इत्याद्यप्रस्तुतप्रशंसोदाहरणे प्रथमप्रतीतादप्रस्तुतवाक्यार्थात् प्रस्तुतवाक्यार्थोऽवगम्यत इत्येतन्न घटते । अप्रस्तुते वारणस्य भ्रमरासेव्यत्वे कर्णचापलमात्रस्य भ्रमरनिराकरणहेतुत्वसम्भवेऽपि 'रसनाविपर्ययान्तःशून्यकरत्वयोर्हेतुत्वासम्भवेन मदस्य प्रत्युत तत्सेव्यत्व एव हेतुत्वेन च रसनाविपर्ययादीनां तत्र हेतुत्वान्वयार्थं वारणपदस्य दुष्प्रभुरूपविषयक्रोडीकारेणैव प्रवृत्तेर्वक्तव्यत्वात् । एवं सत्यपि यद्यप्रस्तुतसम्बोधनादिविच्छित्तिविशेषात्तत्राप्रस्तुतप्रशंसाया अतिशयोक्तितो भेदो घटते, तदात्रापि प्रस्तुतं धर्मिणं स्वपदेन निर्दिश्य तत्राप्रस्तुतवर्णनारूपस्य विच्छित्तिविशेषस्य सद्भावात्ततो भेदः सुतरां घटते ॥

अ०च०)-अप्रस्तुतेति । अप्रस्तुतस्य शकुन्तादेस्तत्र वर्णनीयत्वादतिशयोक्तिस्थले च वापी कापीत्यादौ वापीत्यादिना प्रस्तुतनाभ्यादेर्ग्रहणात्तथातिशयोक्तिस्तत्रापादयितुं शक्येति भावः । अप्रसिद्धोऽयं हेतुरित्याह-तथेति । प्रसिद्धेति । वापी कापीत्यादिसर्वसम्मतेत्यर्थः । तद्वतेति । प्रस्तुतगतेत्यर्थः । अप्रस्तुतप्रशंसायां क्वचित्प्रस्तुतयोरभेदाध्यवसानमप्यप्रस्तुतवाक्यार्थप्रतीतिकाले दृश्यते। ललिते तु न क्वापीति सुतरामतिशयोक्तितो भेद इत्याह-सोऽपूर्वं इत्यादिना । रसनाविपर्ययः अभिशापात्कारिणां जिह्वापरिवृत्तिः । पूर्वं विपरीताभिधानं च कर्णचापलं प्रसिद्धं पिशुनमतापेक्षं च । मदः प्रसिद्धः गर्वश्च । तेन विस्मृता स्वपरयोर्दिग्भागं आसाजात विभागश्च यया सा दृष्टिः वारणो गजो वारकश्च । शून्यः सरन्ध्रो धनरहितश्च । करः शुण्डा हस्तश्च । ग्रह आग्रहः । कुतो न घटते तत्राह-अप्रस्तुत इति । एतच्च भ्रमरासेव्यत्वहेत्यस्य विशेषणम् । भ्रमरनिरासकरणस्येति च कर्णचापलमात्रस्येत्यस्य क्रोडीकारः । स्वार्थेन सममभेदाध्यवसायः । अप्रस्तुतसम्बोधनादीनि । आदिनासारूप्यनिबन्धनमप्रस्तुतवाक्यार्थावगतिपरिग्रहः अत्रापि ललितालङ्कारेऽपि वर्णनारूपस्येति । चमत्कारिताऽऽपाया विच्छित्तेस्तद्वच्छेदकवर्णनारूपायामित्यभिप्रायः ॥

(कुव०)–"पश्य नीलोत्पलद्वन्द्वान्निस्सरन्ति", "वापी कापि स्फुरति गगने तत्परं सूक्ष्मपद्या" इत्यादिषु तु प्रस्तुतस्य कस्यचिद्धर्मिणः स्ववाचकेनानिर्दिष्टत्वादतिशयोक्तिरेवैतेन जलगतसेतुबन्धवर्णनादिष्वसम्बन्धे सम्बन्धातिशयोक्तिरस्त्विति शङ्कापि निरस्ता। तथा सति कस्त्वम्भोः कथयामीत्यादावपि तत्प्रसङ्गात्सारूप्यनिबन्धनप्रस्तुतवाक्यार्थावगतिरूपविच्छित्तिविशेषालङ्कारान्तरकल्पनं त्विहापि तुल्यम्। तस्मात्सर्वालङ्कारविलक्षणमिदं ललितम्।

यथा वा–क्व सूर्यप्रभवो वंशः क्व चाल्पविषया मतिः।
तितीर्षुर्दुस्तरं मोहादुडुपेनास्मि सागरम्॥

अत्रापि निदर्शनाभ्रान्तिर्न कार्या। अल्पविषयया मत्या सूर्यवंशं वर्णयितुमिच्छुरहमिति प्रस्तुतवृत्तान्तानुपन्यासात्तत्प्रतिबिम्बभूतस्य उडुपेन सागरं तितीर्षुरस्मीत्यप्रस्तुतवृत्तान्तस्य वर्णनेनादौ विषमालङ्कारविन्यसनेन चकेवलं तत्र तात्पर्यस्य गम्यमानत्वात्।

यथा वा–अनायि देशः कतमस्त्वयाद्य
वसन्तमुक्तस्य दशां वनस्य।
त्वदाप्तसङ्केततया कृतार्था
श्रव्यापि नानेन जनेन संज्ञा॥

अत्र कतमो देशस्त्वया परित्यक्तः इति प्रस्तुतार्थमनुपन्यस्य वसन्तमुक्तस्य वनस्य दशामनायीति तत्प्रतिबिम्बभूतार्थमात्रोपन्यासाल्ललितालङ्कारः॥ १२७॥

(अल्प०)–कस्यचिन्नेत्रद्वन्द्वादेः। स्ववाचकेन नेत्रादिपदेन। अनिर्दिष्टतयादर्शितपादितत्वात्। अतिशयोक्तिरस्त्विति। अतिशयोक्तिरेवास्त्वितिपर्यः। तत्प्रसङ्गात् सम्बन्धयोरसम्बन्धेऽपि सम्बन्धवर्णनादतिशयोक्तिमात्रप्रसङ्गात्। अलङ्कारान्तरं कस्त्वमित्यादावप्रस्तुतप्रशंसाप्रवृत्ते तु ललितमिति। तत्प्रतिबिम्बेति। प्रस्तुतार्थप्रतिबिम्बरूपस्याप्रस्तुतार्थस्येत्यर्थः। आदौ पूर्वार्द्धे। विषमेति। स्वमतिविषयपदार्थयोरत्यन्तानन्तरूपत्वरूपे-

स्यर्थः । तात्पर्यस्य तादृशमविकरणकसूर्यवंशावर्णनेच्छाभिप्रायस्य । अनायीति । नलं प्रति दमयन्त्या उक्तिः । हे नल अयं त्वया कतमो देशो वसन्तमुक्तस्य वनस्य दशामनायि प्रापितः । त्वयि मासद्वे सत्यया कृतार्था संज्ञा नामाप्यनेन मद्भक्षणेन जनेन न श्राव्या न श्रवणादौ अपि तु श्राव्यैवेति । अत्र च तादृशवनदशारूपस्याप्रस्तुतार्थस्य प्रस्तुते देशे कथनात्प्रस्तुतवृत्तान्तस्योक्तरूपस्य प्रतीतिः । न चात्र वारणेन्द्रलीलामितिवत्पदार्थनिदर्शना युक्तेति वाच्यम् । तत्र पूर्वार्द्धेन प्रकृतवृत्तान्तोपादानेन सादृश्यपर्यवसानरूपनिदर्शनासत्त्वेऽप्यत्र तदनुपादानेन तदव्यङ्ग्यताप्रयुक्तावच्छित्तिविशेषवत्त्वेन ललितालङ्कारस्यैवोचितत्वात् । एतेन दशापदलक्षितनिःश्रीकत्वरूपकार्यद्वारेण कारणस्य राजकर्तृकयागधर्मावस्याभिधानात्पर्यायोक्तमित्यपि निरस्तम् । उपधेयसङ्करेऽप्युपाधेरसङ्करात्चेति सङ्क्षेपः ॥ १२७ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां ललितप्रकरणम्॥ ६६ ॥

(चन्द्रा०)—उत्कण्ठितार्थसंसिद्धिर्विना यत्नं प्रहर्षणम् ।
तामेव ध्यायते तस्मै निसृष्टा सैव दूतिका ॥ १२८ ॥

(कुव०)—उत्कण्ठा इच्छाविशेषः

"सर्वेन्द्रियसुखास्वादो यत्रास्तीत्यभिमन्यते ।
तत्प्राप्तीच्छां ससङ्कल्पामुत्कण्ठां कवयो विदुः॥"

इत्युक्तलक्षणात्तद्विषयस्यार्थस्य तदुपायसम्पादनयत्नं विना सिद्धिः प्रहर्षणम् । उदाहरणं स्पष्टम् । यथा वा—

मेघैर्मेदुरमम्बरं वनभुवः श्यामास्तमालद्रुमै-
र्नक्तं भीरुरयं त्वमेव तदिमं राधे गृहं प्रापय ।
इत्थं नन्दनिदेशतश्चलितयोः प्रत्यध्वकुञ्जद्रुमं
राधामाधवयोर्जयन्ति यमुनाकूले रहःकेलयः ॥

अत्र राधामाधवयोः परस्परमुत्कण्ठितत्वं प्रसिद्धतरमिति च ग्रन्थकारेण निबद्धमित्यत्रोदाहरणे लक्षणानुगतिः ॥ १२८ ॥

(अ०चं०)—दूतिकामिवेत्यर्थः । निसृष्टा प्रेषिता । ससङ्कल्पां मनोरथसहिताम् । मेघैरिति । मेदुरं तुन्दिलं नक्तं रात्रिरस्तीति शेषः । नन्दनिदेश-

तो नन्दस्याज्ञावशात् । प्रत्यध्वकुञ्जद्रुममध्वसम्बन्धिकुञ्जद्रुमं द्रुमं प्रति । ग्रन्थकारेण गीतगोविन्दकृता ॥ १२८ ॥

(चन्द्रा०)—वाञ्छितादधिकार्थस्य संसिद्धिश्च प्रहर्षणम् ।
दीपमुद्द्योजयेद्यावत्तावदभ्युदितो रविः ॥ १२९ ॥

(कुव०)-स्पष्टम् । यथा वा—

चातकास्त्रिचतुरान्पयःकणा-
न्याचते जलधरं पिपासया ।
सोऽपि पूरयति विश्वमम्भसा
हन्त हन्त महतामुदारता ॥ १२९ ॥

(अ०चं०)-चातक इति । यत्तु चातकस्य त्रिचतुरकणमात्रार्थितया जलदवार्तैकेनाम्भसा विश्वपूरणेन हर्षाधिक्याभावादयुक्तमुदाहरणमिति तत्तुच्छम् । हेत्वसिद्धेः । न हि क्षुदुपशमाय तत्पर्याप्तान्नमात्रार्थिनस्तदधिकान्नलाभे हर्षाधिक्यं नास्तीति वक्तुं शक्यते । तदानीमुपयोगाभावेऽपि स्वस्यैव कालान्तरे तदुपयोगसत्त्वात् । न च चातकस्य जलसङ्ग्रहानुपयोगाद्वैषम्यं शङ्कनीयम् । चातकवृत्तान्तस्याप्रस्तुततया तद्व्यङ्ग्ये प्रस्तुतदातृयाचकवृत्तान्ते काव्यस्य पर्यवसानादिति ॥ १२९ ॥

(चन्द्रा०)—यत्नादुपायसिद्ध्यर्थात्साक्षाल्लाभः फलस्य च ।
निध्यञ्जनौषधीमूलं खनता साधितो निधिः ॥ १३० ॥

(कुव०)-फलोपायसिद्ध्यर्थाद्यत्नान्मध्ये उपायसिद्धिमनपेक्ष्य साक्षात्फलस्यैव लाभोऽपि प्रहर्षणम् । यथा निध्यञ्जनसिद्ध्यर्थं मूलिकां खनतस्तत्रैव निधेर्लाभः । यथा वा—

उच्चित्य प्रथममधःस्थितं मृगाक्षी
पुष्पौघं श्रितविटपं ग्रहीतुकामा ।
आरोढुं पदमदधादशोकयष्टा-
वामूलं पुनरपि तेन पुष्पिताऽभूत् ॥

अत्र पुष्पग्रहणोपायभूतारोहणसिद्ध्यर्थात्पदनिधाना-त्तत्रैव पुष्पग्रहणलाभः ॥ १३० ॥

(अ०चं०)-तृतीयं प्रभेदमाह—यत्नादिति । प्रहर्षणमित्यनुवर्तते । निध्यञ्जनेति । निधिदर्शनसाधनं यदञ्जनं तत्साधनौषधीमूलमित्यर्थः । साधितो

लब्धः । उल्लिख्येति । अधःस्थितं वृक्षस्याधो देशे स्थितम् । अवस्थितमिति पाठे समीपाशोकयष्टाववस्थितमित्यर्थः।श्रिता आश्रिता विटपाः शाखा येनेति पुष्पौघविशेषणम् । अदधादाहितवती । यष्टिः स्कन्धः । तेन पादघातेन । पुनरप्यामूलं पुष्पिताभूदयमशोकयष्टिः । अत्र च तदसाध्यकयत्नात्तल्लाभ इति प्रकारत्रयसाधारणं सामान्यलक्षणं बोध्यम् ॥ १२० ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां प्रहर्षणालङ्कारप्रकरणम् ॥ ६७ ॥

(चं०)–इष्यमाणविरुद्धार्थसम्प्राप्तिस्तु विषादनम् ।
दीपमुद्योजयेद्यावन्निर्वाणस्तावदेव सः ॥ १२१ ॥

(कुव०)–यथा वा–

रात्रिर्गमिष्यति भविष्यति सुप्रभातं
भास्वानुदेष्यति हसिष्यति पङ्कजश्रीः ।
इत्थं विचिन्तयति कोशगते द्विरेफे
हा हन्त हन्त नलिनीं गज उज्जहार ॥ १०१ ॥

(अ०चं०)–इष्यमाणविरोधी योऽर्थस्तत्सम्प्राप्तिर्विषादनमलङ्कारः । उद्योजयेदुद्दीप्तं कुर्यात् । उद्योजयेद्यावदित्यनेन सदिच्छामात्रं न तु तत्करणमिति विषमाद्भेदः । एवमग्रिमोदाहरणेऽपीच्छामात्रं न त्विष्टोपपत्त्यनुकूलाचरणमिति ॥ १२१ ॥

इत्यलंकारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां विषादनप्रकरणम् ॥ ६८ ॥

(चं०)–एकस्य गुणदोषाभ्यामुल्लासोऽन्यस्य तौ यदि ।
अपि मां पावयेत्साध्वी स्नात्वेतीच्छति जाह्नवी ॥ १२२ ॥
काठिन्यं कुचयोः स्रष्टुं वाञ्छन्त्यः पादपद्मयोः ।
निन्दन्ति च विधातारं त्वद्धाटीष्वरियोषितः ॥ १२३ ॥
तद्भाग्यं धनस्यैव यन्नाश्रयति सज्जनम् ।
लाभोऽयमेव भूपालसेवकानां न चेद्वधः ॥ १२० ॥

(कुव०)–यत्र कस्यचिद्गुणेनान्यस्य गुणो दोषेण दोषो गुणेन दोषो दोषेण गुणो वा वर्ण्यते स उल्लासः ॥ द्वितीयार्धमाद्यस्योदाहरणम् । तत्र पतिव्रतामहिमगुणेन तदीयस्नानतो गङ्गायाः पावनत्वगुणो वर्णितः । द्वितीयश्लोके

द्वितीयस्योदाहरणम् । तत्र राज्ञो धाटीषु वने पलायमानानामरातियोषितां पादयोर्धावनपरिपन्थिमार्दवदोषेण तयोः काठिन्यमसृष्ट्वा व्यर्थं कुचयोस्तत्सृष्टवतो धातुर्निन्द्यत्वदोषो वर्णितः । तृतीयश्लोकस्तृतीयचतुर्थयोरुदाहरणम् । तत्र सज्जनमहिमगुणेन घनस्य तदनाश्रयणं दोषत्वेन राज्ञः क्रौर्यदोषेण तत्सेवकानां वधं विना विनिर्गमनं गुणत्वेन वर्णितम् ॥

(०च०)—एकस्येति । एकस्य गुणदोषाभ्यामन्यस्य तौ गुणदोषौ यदि भवतस्तदोल्लासालङ्कार । अपीति । अपि सम्भावनायाम् । साध्वी पतिव्रता स्नात्वा मां पावयदिति जाह्नवी इच्छतीत्यन्वय । तव धाटीषु पुष्पपात्रासु कुचयो सृष्ट काठिन्य पादपद्मयोर्वाञ्छन्त्योरियोषितो विधातारं निन्दन्तीत्यन्वय । स्रष्टुमिति पाठे कुचयो काठिन्य पादयो स्रष्टुमिच्छन्त्य इत्यन्वय । लाभोऽयमिति । भूपालसेवकानामयमेव लाभो यदि वधो न भवतीत्यन्वय ॥

(कुव०)—अनेनैव क्रमेणोदाहरणान्तराणि ।

> यदयं रथसङ्क्षोभादंसेनांसो निपीडितः ।
> एकः कृती मदङ्गेषु शेषमङ्गं भुवो भरः ॥

अत्र नायिकासौन्दर्यगुणेन तदंसनिपीडितस्य स्वांसस्य कृतित्वगुणो वर्णितः ॥

> लोकानन्दन चन्दनद्रुम सखे नास्मिन्वने स्थीयतां
> दुर्वंशैः परुषैरसारहृदयैराक्रान्तमेतद्वनम् ।
> ते ह्यन्योन्यनिघर्षजातदहनज्वालावलीसङ्कुला
> न स्वान्येव कुलानि केवलमहो सर्वं दहेयुर्वनम् ॥

अत्र वेणूनां परस्परसङ्घर्षणसञ्जातदहनसङ्कुलत्वदोषेण वननाशरूपदोषो वर्णितः ।

> दानार्थिनो मधुकरा यदि कर्णतालै-
> र्दूरीकृताः करिवरेण मदान्धबुद्ध्या ।
> तस्यैव गण्डयुगमण्डनहानिरेषा
> भृङ्गाः पुनर्विकचपद्मवने चरन्ति ॥

अत्र भ्रमराणामलङ्करणत्वगुणेन गजस्य तत्प्रतिक्षेपो दोषत्वेन वर्णितः ।

आघ्रातं परिचुम्बितं परिमुहुर्लीढं पुनश्चर्वितं
त्यक्तं वा भुवि नीरसेन मनसा तत्र व्यथां मा कृथाः ।
हे सद्रत्न तवैव देव कुशलं यद्वानरेणादरा-
दन्तःसारविलोकनव्यसनिना चूर्णीकृतं नाश्मना ॥

अत्र वानरस्य चापलदोषेण रत्नस्य चूर्णनाभावो गुणत्वेन वर्णितः । अत्र प्रथमचतुर्थयोरुल्लासोऽन्वर्थः । मध्यमयोश्छत्रिन्यायेन लाक्षणिकः ॥ १३४ ॥

(अ०चं०)—पद्यमिति । रथस्य संक्षोभाच्चलनाद्यदुपमंसोऽसेनार्याद्दयिताया निपीडितः स दृष्टो ममाङ्गेषु मध्ये स एवैकः कृती कुशलः । अवशिष्टमङ्ग भूमेर्भारमित्यर्थः । दुर्यशोदुष्टवेणुभिर्दुग्धुकैर्धेत्यादिः श्लेषो बोध्यः । धननाशरूपो धनसम्बन्धिनाशरूपः । वनस्येति युक्ततरः पाठः । तत्प्रतिक्षेपो भ्रमरनिरासो गजस्य दोषत्वेनेति सम्बन्धः । आघ्रातमिति । मुहुः परिलीढमास्वादितम् । नीरसेन मनसा । करणभूतेन । वानरेण । कर्त्रा । तत्र तस्मिन्स्थाने । विचारणव्यसनिना विचारणतत्परेण । अश्मना पाषाणेन । प्रथमचतुर्थयोर्गुणेन गुणदोषेण वा गुण इति भेदयोः । उल्लास उल्लासशब्दः । अन्वर्थ इति । उत्कटोल्लासः सुखं यत्रेत्यर्थानुगत इत्यर्थः । छत्रिन्यायेनेति । केषुचिच्छत्रसम्बन्धाच्छत्र्यच्छत्रिसंसमुदाये छत्रिणो यान्तीतिवदित्यर्थः ॥ १३२ ॥ १३३ ॥ १३४ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायामुल्लासालङ्कारः ॥ ६९ ॥

(चन्द्रा०)—ताभ्यां तौ यदि न स्यातामवज्ञालङ्कृतिस्तु सा ।
स्वल्पमेवाम्बु लभते प्रस्थं प्राप्यापि सागरम् ।
मीलन्ति यदि पद्मानि का हानिरमृतद्युतेः ॥ १३५ ॥

(कुव०)—ताभ्यां गुणदोषाभ्याम् । तौ गुणदोषौ । अत्र कस्यचिद्गुणेनान्यस्य गुणालाभे द्वितीयार्द्धमुदाहरणम् । दोषेण दोषस्याभावे तृतीयार्द्धम् ।

यथा—मदुक्तिश्चेदन्तर्मदयति सुधीभूय सुधियः
किमस्या नाम स्यादरसपुरुषानादरभरैः ।

यथा यूनस्तद्वत्परमरमणीयापि रमणी
कुमाराणामन्तःकरणहरणं नैव कुरुते ॥
त्वं चेत्सञ्चरसे वृषेण लघुता का नाम दिग्दन्तिनां
व्यालैः कङ्कणभूषणानि कुरुषे हानिर्न हेम्नामपि ।
मूर्द्धन्यं कुरुषे सितांशुमयशः किन्नाम लोकत्रयी-
दीपस्याम्बुजबान्धवस्य जगतामीशोऽसि किं ब्रूमहे ॥
अत्राद्ये कवितारमणीगुणाभ्यामरसबालकयोर्हृदयो-
ल्लासरूपगुणाभावो वर्णितः । द्वितीये परमेश्वरानङ्गीकर-
णदोषेण दिग्गजादीनां लघुतादिदोषाभावो वर्णितः १३५

अ०चं०)–प्रस्थं प्रस्थपरिमाणपात्रम् । मदुक्तिरिति । ममोक्तिः कविता । सुधियोन्तःकरणं सुधीभूयामृतीभूय चेन्मदयति तोषयति तदाऽस्या मदुक्तेः अरसानां नीरसानां पुरुषाणामनादरसमूहैः किं नाम स्यान्न किञ्चिदित्यर्थः । क्वचिदुक्तेति पाठः । परमरमणीयापि । केव । रमणी स्त्री यूनस्तरुणस्य यथान्तःकरणहरणं कुरुते न तद्वत्कुमाराणां बालानामित्यन्वयः । त्वं चेदिति । शिवं प्रति कस्यापि कवेरुक्तिः । जडांशुं चन्द्रं पक्षे जडांशुम् । अम्बुजबान्धवः सूर्यः । तदुल्लासरूपगुणाभाव उल्लासरूपस्य गुणस्याभावः ॥ १३५ ॥

इत्यलंकारचन्द्रिकायां ध्रुवत्यानन्दटीकायामवज्ञाप्रकरणम् ॥ ७० ॥

(चं०)–दोषस्याभ्यर्थनाऽनुज्ञा तत्रैव गुणदर्शनात् ।
विपदः सन्तु नः शश्वद्यासु सङ्कीर्त्यते हरिः ॥ १२६ ॥

यथा वा–मय्येव जीर्णतां यातु यत्त्वयोपकृतं हरे ।
नरः प्रत्युपकारार्थी विपत्तिमभिकाङ्क्षति ॥
इयं हनुमन्तं प्रति राघवस्योक्तिः । अत्र प्रत्युपकारा-
भावो दोषस्तदभ्युपगमे हेतुर्गुणो विपत्त्याकाङ्क्षाया
अप्रसक्तिः । सा च व्यतिरेकमुखप्रवृत्तेन सामान्येन विशे-
षसमर्थनरूपेणार्थान्तरन्यासेन दर्शिता । यथा वा–
व्रजेम भवदन्तिकं प्रकृतिमेत्य पैशाचिकीं
किमित्यमरसम्पदः प्रमथनाथ नाथामहे ।

अत्र भ्रमराणामलङ्करणत्वगुणेन गजस्य तत्प्रतिक्षेपो दोषत्वेन वर्णितः।

आघ्रातं परिचुम्बितं परिमुहुर्लीढं पुनश्चर्वितं
त्यक्तं वा भुवि नीरसेन मनसा तत्र व्यथां मा कृथाः।
हे सद्रत्न तवैव देव कुशलं यद्वानरेणादरा-
दन्तःसारविलोकनव्यसनिना चूर्णीकृतं नाश्मना॥

अत्र वानरस्य चापलदोषेण रत्नस्य चूर्णनाभावो गुणत्वेन वर्णितः। अत्र प्रथमचतुर्थयोरुल्लासोन्वर्थः। मध्यमयोश्छत्रिन्यायेन लाक्षणिकः॥ १३४॥

(अ०चं०)—यद्यपमिति। रयस्य संक्षोभाच्चलनाद्यदपमंसोऽस्तेनार्यादिवाधा तिपीडितः स स्पृष्टो ममाङ्गेषु मध्ये स एवैकः कृती कुशलः। अवशिष्टमङ्गं भूमेर्भारमित्यर्थः। दुर्वंशोदुष्टवेणुभिर्दुष्कुलैश्चेत्यादिः श्लेषो बोध्यः। धननाशरूपो धनसम्बन्धिनाशरूपः। वनस्येति युक्ततरः पाठः। तत्प्रतिक्षेपो भ्रमरनिरासो गजस्य दोषत्वेनेति सम्बन्धः। आघ्रातमिति। मुहुः परिलीढमास्वादितम्। नीरसेन मनसा। करणभूतेन। वानरेण। कर्त्रा। तत्र तस्मिन्सति। विचारणव्यसनिना विचारणतत्परेण। अश्मना पाषाणेन। प्रथमचतुर्थयोर्गुणेन गुणदोषेण वा गुण इति भेदयोः। उल्लास उल्लासशब्दः। अन्वर्थ इति। उत्कर्षोल्लासः सुखं यत्रेत्यर्थानुगत इत्यर्थः। छत्रिन्यायेनेति। येषुचिच्छत्रसम्बन्धाच्छत्र्यच्छत्रिसंमुदाये छत्रिणो यान्तीतिवदित्यर्थः॥ १३२॥ १३३॥ १३४॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायामुल्लासालङ्कारः॥ ६९॥

(चन्द्रा०)—ताभ्यां तौ यदि न स्यातामवज्ञालङ्कृतिस्तु सा।
स्वल्पमेवाम्बु लभते प्रस्थं प्राप्यापि सागरम्।
मीलन्ति यदि पद्मानि का हानिरमृतद्युतेः॥ १३५॥

(कुव०)—ताभ्यां गुणदोषाभ्याम्। तौ गुणदोषौ। अत्र कस्यचिद्गुणेनान्यस्य गुणालाभे द्वितीयार्द्धमुदाहरणम्। दोषेण दोषस्याभासो तृतीयार्द्धम्।

यथा—मदुक्तिश्चेदन्तर्मदयति सुधीभूय सुधियः
किमस्या नाम स्यादरसपुरुषानादरभरैः।

यथा यूनस्तद्वत्परमरमणीयापि रमणी
कुमाराणामन्तःकरणहरणं नैव कुरुते ॥
त्वं चेत्सञ्चरसे वृषेण लघुता का नाम दिग्दन्तिनां
व्यालैः कङ्कणभूषणानि कुरुषे हानिर्न हेम्नामपि ।
मूर्द्धन्यं कुरुषे सितांशुमयशः किन्नाम लोकत्रयी-
दीपस्याम्बुजबान्धवस्य जगतामीशोऽसि किं ब्रूमहे ॥

अत्राद्ये कवितारमणीगुणाभ्यामरसबालकयोर्हृदयोल्लासरूपगुणाभावो वर्णितः। द्वितीये परमेश्वरानङ्गीकरणदोषेण दिग्गजादीनां लघुतादिदोषाभावो वर्णितः १२५

(०चं०)–प्रस्थं प्रस्थपरिमाणपात्रम् । मदुक्तिरिति । ममोक्तिः कविता । सुधियोन्तःकरणं सुधीभूयामृतीभूय चेन्मदयति तोषयति तदाऽस्या मदुक्तेः अरसानां नीरसानां पुरुषाणामनादरसमूहैः किं नाम स्यात्र किञ्चिदित्यर्थः । क्वचिदलसेति पाठः । परमरमणीयापि । क्षेव । रमणी स्त्री यूनस्तरुणस्य यथान्तःकरणहरणं कुरुते न तद्वत्कुमाराणां बालानामित्यन्वयः । त्वं चेदिति । शिवं प्रति कस्यापि कवेरुक्तिः । जडांशु चन्द्रं पक्षे जडांशुम् । अम्बुजबान्धवः सूर्यः । उल्लासरूपगुणाभाव उल्लासरूपस्य गुणस्याभावः ॥ १२५ ॥

इत्यलंकारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायामवज्ञाप्रकरणम् ॥ ७० ॥

चं०)–दोषस्याभ्यर्थनाऽनुज्ञा तत्रैव गुणदर्शनात् ।
विपदः सन्तु नः शश्वद्यासु सङ्कीर्त्यते हरिः ॥ १२६ ॥

यथा वा–मय्येव जीर्णतां यातु यत्त्वयोपकृतं हरे ।
नरः प्रत्युपकारार्थी विपत्तिमभिकाङ्क्षति ॥

इयं हनुमन्तं प्रति राघवस्योक्तिः । अत्र प्रत्युपकाराभावो दोषस्तदभ्युपगमे हेतुर्गुणो विपत्त्याकाङ्क्षाया अप्रसक्तिः । सा च व्यतिरेकमुखप्रवृत्तेन सामान्येन विशेषसमर्थनरूपेणार्थान्तरन्यासेन दर्शिता । यथा वा–
व्रजेम भवदन्तिकं प्रकृतिमेत्य पैशाचिकीं
किमि

अत्र भ्रमराणामलङ्करणत्वगुणेन गजस्य तत्प्रतिक्षेपो दोषत्वेन वर्णितः ।

आघ्रातं परिचुम्बितं परिमुहुर्लीढं पुनश्चर्वितं
त्यक्तं वा भुवि नीरसेन मनसा तत्र व्यथां मा कृथाः ।
हे सद्रत्न तवैव देव कुशलं यद्वानरेणादरा-
दन्तःसारविलोकनव्यसनिना चूर्णीकृतं नाश्मना ॥

अत्र वानरस्य चापलदोषेण रत्नस्य चूर्णनाभावो गुणत्वेन वर्णितः । अत्र प्रथमचतुर्थयोरुल्लासोऽन्वर्थः । मध्यमयोश्छत्रिन्यायेन लाक्षणिकः ॥ १३४ ॥

(अ०चं०)–पद्ममिति । रथस्य संक्षोभाच्चलनाद्धृदयमंसोऽस्तेमार्याद्दयिताया निपीडितः स दृष्टो ममाङ्गेषु मध्ये स एवैकः कृती कुशलः । अवशिष्टमङ्गं भूमेर्भारमित्यर्थः । दुर्वंशैर्दुष्टवेणुभिर्दुष्कुलैश्चेत्यादिः श्लेषो बोध्यः । वननाशरूपो वनसम्बन्धिनाशरूपः । घनस्येति युक्ततरः पाठः । तत्प्रतिक्षेपो भ्रमरनिरासो गजस्य दोषत्वेनेति सम्बन्धः । आघ्रातमिति । मुहुः परिलीढमास्वादितम् । नीरसेन मनसा । करणभूतेन । वानरेण । कर्त्रा । तत्र तस्मिन्भुवि । विचारणव्यसनिना विचारणतत्परेण । अश्मना पाषाणेन । प्रथमचतुर्थयोर्गुणेन गुणदोषेण वा गुण इति भेदयोः । उल्लास उल्लासशब्दः । अन्वर्थ इति । उत्कटोल्लासः सुखं यत्रेत्यर्थानुगत इत्यर्थः । छत्रिन्यायेनेति । केषुचिच्छत्रसम्बन्धाच्छत्र्यच्छत्रिसमुदाये छत्रिणो यान्तीतिवदित्यर्थः ॥ १३२ ॥ १३३ ॥ १३४ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायामुल्लासालङ्कारः ॥ ६९॥

(चन्द्रा०)–ताभ्यां तौ यदि न स्यातामवज्ञालङ्कृतिस्तु सा ।
स्वल्पमेवाम्बु लभते प्रस्थं प्राप्यापि सागरम् ।
मीलन्ति यदि पद्मानि का हानिरमृतद्युतेः ॥ १३५ ॥

(कुव०)–ताभ्यां गुणदोषाभ्याम् । तौ गुणदोषौ । अत्र कस्यचिद्गुणेनान्यस्य गुणालाभे द्वितीयार्द्धमुदाहरणम् । दोषेण दोषस्याभावो तृतीयार्द्धम् ।

यथा–मदुक्तिश्चेदन्तर्मदयति सुधीभूय सुधियः
किमस्या नाम स्यादरसपुरुषानादरभरैः ।

(अ०च०)-लेश इति लक्ष्यनिर्देशः । भवत्तीति सतिसप्तम्यन्तम् । शुक
निन्दाया निन्दाव्याजेन स्तुतौ चेत्यन्वयः । सैन्व इति । सच्चरितस
दयो वृद्धिमत्तद्व्यसनिनस्तत्पराः प्रादुर्भवद्यन्नेण स्वेच्छाचरणनिरो
येषां ते । सर्वत्रैव विषये । दुःखमिति क्रियाविशेषणम् । अव्युत्पन्नमति
निपुणमतिः । सता समीचीनेन कृतेनाचरणेन प्राकृतो नीचः ॥

(कुव०)-दण्डी त्वत्रोदाजहार-

" युवैषं गुणवान्राजा योग्यस्ते पतिरूर्जितः ।
रणोत्सवे मनः सक्तं यस्य कामोत्सवादपि ॥
चपलो निर्दयश्चासौ जनः किं तेन मे सखि ।
आगःप्रमार्जनायैव चाटवो येन शिक्षिताः ॥ "

अत्राद्यश्लोके राज्ञो वीर्योत्कर्षस्तुतिःकन्याया निरन्त
सम्भोगनिर्विवर्तिषया दोषत्वेन प्रतिभासतामित्यभिप्रे
विदग्धया सख्या राजप्रकोपपरिजिहीर्षया स एव दो
गुणत्वेन वर्णितः । उत्तरश्लोके सखीभिरुपदिष्टं मानं क
मशक्तयापि तदग्रतो मानपरिग्रहानुगुण्यं प्रतिज्ञाय त
निर्वाहमाशङ्कमानया सखीनामुपहासं परिजिहीर्षन्त्य
नायिकया नायकस्य चाटुकारितागुण एव दोषत्वेन वर्णि
तः । न चाद्यश्लोके स्तुतिर्निन्दापर्यवसायिनी द्वितीयश्लो
निन्दास्तुतिपर्यवसायिनीति व्याजस्तुतिराशङ्कनीया
राजप्रकोपादिपरिहारार्थमिह निन्दास्तुत्योरन्यार्
दितया लेशत एवोद्घाटनेन ततो विशेषादिति । वस्तुत
स्त्विह व्याजस्तुतिसद्भावोऽपि न दोषः । नह्येतावता ले
शमात्रस्य व्याजस्तुत्यन्तर्भावः प्रसज्जते । तदसङ्कीर्णयोर
पि लेशोदाहरणयोर्दर्शितत्वात् । नापि व्याजस्तुतिमा
त्रस्य लेशान्तर्भावः प्रसज्जते । भिन्नविषयव्याजस्तुत्युदा
हरणेषु " कस्त्वं वानर रामराजभवने लेखार्थसंवाहको

भवद्भवनदेहलीविकटतुण्डदण्डाहति-
त्रुटन्मुकुटकोटिभिर्मघवदादिभिर्भूयते ॥ १३६ ॥

(अ०च०)–दोषस्येति । अभ्यर्थना इच्छा । तत्रैव दोष एवं । अनुशेति लक्ष्यनिर्देशः । शश्वन्निरन्तरं सद्भिर्न्यतं इत्यत्रैवान्वयः । मर्यैवेति । जीर्णतां प्रत्युपकाराक्षमताम् । हरिशब्दो वानरार्थः । व्यतिरेकमुखेति । वैधर्म्यमुखेत्यर्थः । अस्य न्यायान्तरन्यासेनेत्यनेनान्वयः । दर्शितेति । वैधर्म्यैर्विपर्यये प्रत्युपकारानभिलाषी विपत्तिं नाकाङ्क्षतीत्यर्थपर्यवसानादिति भावः । व्रजेमेति । हे प्रमथनाथ हर पैशाचिकीं पिशाचसम्बन्धिनीं प्रकृतिं पिशाचतामेत्य प्राप्य भवतोऽन्तिकं समीपदेशं भजेम । अमरसम्पत्तिं किमिति प्रार्थयामहे । यतो मघवदादिभिरिन्द्रप्रमुखैरपि भवद्भवनदेहलीषु विकटतुण्डस्य वक्रतुण्डस्य दण्डाघाते स्फुटन्मुकुटाग्रैर्भूयत इत्यन्वयः ॥ १३६ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायाकुवलयानन्दटीकायामनुज्ञाप्रकरणम् ॥ ७१ ॥

(चं०)–लेशः स्याद्दोषगुणयोर्गुणदोषत्वकल्पनम् ।

अखिलेषु विहङ्गेषु हन्त स्वच्छन्दचारिषु ॥
शुक पञ्जरबन्धस्ते मधुराणां गिरां फलम् ॥ १३७ ॥

(कुव०)–दोषस्य गुणत्वकल्पनं गुणस्य दोषत्वकल्पनं च लेशः । उदाहरणं राज्ञोऽभिमते विदुषि पुत्रे चिरं राजधान्यां प्रवसति तद्दर्शनोत्कण्ठितस्य गृहे स्थितस्य पितुर्वचनमप्रस्तुतप्रशंसारूपम् । तत्र प्रथमार्द्धे इतरविहगानामवक्तृत्वदोषस्य स्वच्छन्दचरणानुकूलतया गुणत्वं कल्पितम् द्वितीयार्द्धे मधुरभाषित्वस्य गुणस्य पञ्जरबन्धहेतुतया दोषत्वं कल्पितम् । न चात्र व्याजस्तुतिराशङ्कनीया । नह्यत्र विहगान्तराणां स्तुतिव्याजेन निन्दायां शुकस्य निन्दाव्याजेन स्तुतौ च तात्पर्यम् । किंतु पुत्रदर्शनोत्कण्ठितस्य दोषगुणयोर्गुणदोषत्वाभिमान एवात्र श्लोके निबद्धः ।

यथा वा–

अन्तःस्वैरितोदयव्यसनिनः प्रादुर्भवद्यन्त्रणाः
सर्वत्रैव जनापवादचकिता जीवन्ति दुःखं सदा ।
अव्युत्पन्नमतिः कृतेन न सता नैवासता व्याकुलो
युक्तायुक्तविवेकशून्यहृदयो धन्यो जनः प्राकृतः ॥

(अ०चं०)-लेश इति लक्ष्यनिर्देशः । प्रवसतीति सतिसप्तम्यन्तम् । शुकस्य निन्दाया निन्दाव्याजेन स्तुतौ चेत्यन्वयः । संन्त इति । सच्चरितस्योदये वृद्धिस्तद्व्यसनिनस्तत्पराः प्रादुर्भवद्यन्त्रणं स्वेच्छाचरणनिरोधो येषां ते । सर्वत्रैव विषये । दुःखमिति क्रियाविशेषणम् । अव्युत्पन्नमतिरनिपुणमतिः । सता समीचीनेन कृतेनाचरणेन प्राकृतो नीचः ॥

(कुव०)-दण्डी त्वत्रोदाजहार-

" युवैष गुणवान्राजा योग्यस्ते पतिरूर्जितः ।
रणोत्सवे मनः सक्तं यस्य कामोत्सवादपि ॥
चपलो निर्दयश्चासौ जनः किं तेन मे सखि ।
आगःप्रमार्जनायैव चाटवो येन शिक्षिताः ॥ "

अत्राद्यश्लोके राज्ञो वीर्योत्कर्षस्तुतिःकन्याया निरन्तरसम्भोगाभिलाषिण्या दोषत्वेन प्रतिभासतामित्यभिप्रेत्य वैदग्ध्यवत्या सख्या राजप्रकोपपरिजिहीर्षया स एव दोषो गुणत्वेन वर्णितः । उत्तरश्लोके सखीभिरुपदिष्टं मानं कर्तुमशक्तयापि तद्मतो मानपरिग्रहानुगुण्यं प्रतिज्ञाय तद्निर्वाहमाशङ्कमानया सखीनामुपहासं परिजिहीर्षन्त्या नायिकया नायकस्य चाटुकारितागुण एव दोषत्वेन वर्णितः ।न चाद्यश्लोके स्तुतिर्निन्दापर्यवसायिनी द्वितीयश्लोके निन्दास्तुतिपर्यवसायिनीति व्याजस्तुतिराशङ्कनीया । राजप्रकोपादिपरिहारार्थमिह निन्दास्तुत्योरन्याविदितया लेशत एवोद्घाटनेन ततो विशेषादिति। वस्तुतस्त्विह व्याजस्तुतिसद्भावोऽपि न दोषः । नह्येतावता लेशमात्रस्य व्याजस्तुत्यन्तर्भावः प्रसज्यते । तदसङ्कीर्णयोरपि लेशोदाहरणयोर्दर्शितत्वात् । नापि व्याजस्तुतिमात्रस्य लेशान्तर्भावः प्रसज्यते । भिन्नविषयव्याजस्तुत्युदाहरणेषु " कस्त्वं वानर रामराजभवने लेखार्थसंवाहको "

इत्यादिषु दोषगुणीकरणस्य गुणदोषीकरणस्य चाभावात्। तत्रान्यगुणदोषाभ्यामन्यत्र गुणदोषयोः प्रतीतेः

(अ०चं०)–युवैष इति वरार्थिनीं कन्यकां प्रति सखीवचनम्। चपल 'इत्या
दि च नायिकायाः सखीं प्रति। उत्सेकः इति पाठेऽप्युत्कर्ष एवार्थः। कन्
या दोषत्वेन भासतामित्यन्वयः। निर्वर्तितुमिच्छा निर्विवर्तिषा तद्रूपदो
षेणेत्यर्थः। निर्विधित्सोरिति पाठे राज्ञो विशेषणम्। कुतस्तर्हि गुणत्वेन भा
नं तत्राह–राजभयोपेति। अन्येनाविदित यथा स्यादिति क्रियाविशेषणं
लेशत एवेति। तदुक्तं दण्डिनैव। "लेशमेके विदुर्निन्दां स्तुतिं वा ले
शतः कृताम्" इति। लेशमात्रस्येति कृत्स्नार्थकम्। उदाहरणयोरपि विद्धेति
त्याद्योः। भिन्नविषयेति। अन्यनिन्दयाऽन्यस्य स्तुतिरन्यस्तुत्याऽन्यनिन्दे
त्यादिरूपेत्यर्थः।

(कुव०)–विषयैक्येऽपि

" इन्दोर्लक्ष्म त्रिपुरजयिनः कण्ठमूलं मुरारि-
दिङ्नागानां मदजलमपीभाञ्जि गण्डस्थलानि।
अद्याप्युर्वीवलयतिलक श्यामलिम्नानुलिप्ता-
न्याभासन्ते वद धवलितं किं यशोभिस्त्वदीयैः ॥ "

इत्याद्युदाहरणेषु लेशास्पर्शनात्। तत्र हीन्दुलक्ष्मादीनां धवलीकरणाभावदोष एव गुणत्वेन न पर्यवस्यति किं तु परिसङ्ख्यारूपेण ततोऽन्यत्सर्वं धवलितमित्यन्यो गुणः प्रतीयते। क्वचिद्व्याजस्तुत्युदाहरणे गुणदोषीकरणसत्त्वेऽपि स्तुतेर्विषयान्तरमपि दृश्यते।

यथा–सर्वदा सर्वदोऽसीति मिथ्या संस्तूयते बुधैः।
नारयो लेभिरे पृष्ठं न वक्षः परयोषितः॥

अत्र हि वाच्यया निन्दया परिसङ्ख्यारूपेण ततोऽन्यत्सर्वमर्थिनामभिमतं दीनारादि दीयते इति स्तुत्यन्तरमपि प्रतीयते। एवं च येषूदाहरणेषु कस्ते शौर्यमदो योद्धुमित्यादिषु गुणदोषादिषु गुणदोषीकरणादिकमेव व्याजस्तुतिरूपतयाऽवतिष्ठते, तत्र लेशव्याजस्तुत्योः सङ्करोऽस्तु। इत्थमेव हि व्याजस्तुत्यप्रस्तुतप्रशंसयोरपि प्राक्सङ्करो वर्णितः॥ १३७॥

(अ०चं०)–ननु तथाप्येकविषयव्याजस्तुतिर्न लेशाद्भिद्यतेत्याशङ्क्याह-विष-यैक्येऽपीति । लेशास्पर्शनादित्यग्रेतनेनान्वयः । इन्दोरिति । हे उर्वीवलयतिलकरूप राजन् त्वदीयैर्यशोभिः किं धवलितं वद्द यतोऽद्यापि इन्दुल-क्ष्मादीनि श्यामलिम्ना श्यामवर्णेनानुल्लिखान्याभासन्ते इत्यन्वयः । लक्ष्म-लाञ्छनं दिङ्नागानां दिग्गजानां मदजलमेव मषी तद्राजि तद्युक्तानि । परिसङ्ख्ययेति । एतान्येव श्यामानीत्येवंरूपेत्यर्थः । विषयान्तरं दोषी-कृताद्भिन्न गुणरूपमालम्बनम् । सर्वदेति । अरयः पृष्ठमर्थोऽतेव न लेभिरेऽ-भावतन्तः पलायनाभावात् । दीनारः परिमाणविशेषपरिच्छिन्ना सुवर्ण-मुद्रा । एवं च लेशव्याजस्तुत्योरसङ्कीर्णविषयत्वे च गुणदोषीकरणा-दिधर्मित्यादिपदेन दोषगुणीकरणसंभवः । येष्विस्युपक्रमात्तस्मिन्नेति पाठो युक्ततरः । अन्यत्रापि युक्त एव । इदमोऽपि यच्छब्दार्थपरामर्शकत्वात् ॥ १३७ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां लेशालङ्कारः ॥ ७२ ॥

(मू०)–सूच्यार्थसूचनं मुद्रा प्रकृतार्थपरैः पदैः ।
नितम्बगुर्वी तरुणी दृग्युग्मविपुला च सा ॥ १३८ ॥

(वि०)–अत्र नायिकावर्णनपरेण युग्मविपुलापदेनास्यानुष्टुभो युग्मविपुलानामत्वरूपसूच्यार्थसूचनं मुद्रा । यद्यप्यत्र ग्रन्थे वृत्तनाम्नो नास्ति सूचनीयत्वं तथाप्यस्योत्तरार्द्धस्य लक्ष्यलक्षणयुक्तच्छन्दःशास्त्रमध्यपातित्वेन तस्य सूचनीयत्वमस्तीति तदभिप्रायेण लक्षणं योज्यम् । एवं नवरत्नमालायां तत्तद्रत्ननामनिवेशेन तत्तद्रागकजातिसूचनम् । नक्षत्रमालायामश्व्यादिदेवतानामाभिर्नक्षत्रसूचनमित्यादावप्ययमेवालंकारः । एवं नाटकेषु वक्ष्यमाणार्थसूचनेष्वपि ।

(अ०चं०)–सूच्यार्थस्येति । सूचनीयस्यार्थस्येत्यर्थः । मुद्रेति लक्ष्यनिर्देशः । दृग्युग्मं विपुलं यस्याः सा । अत्र ग्रन्थे अस्मिन्नलङ्कारग्रन्थे । रत्नमालाशब्देन भगवत्स्तुतिपद्यावलीविशेष उच्यते । रत्ननामनिवेशेन प्रकृतार्थपररत्नवाचिपदघटनेन । तत्तद्रागकजातिसूचनं तत्तन्नामप्रवृत्तिनिमित्तरत्नजातिसूचनम् । नक्षत्रमालाशब्दार्थोऽपि पूर्वोक्त एव । अश्व्यादिदेवतानामभिर्नक्षत्राणां तद्देवत्यानां सूचनं बोध्यम् । वक्ष्यमाणेति । यथा अनर्घराघवे "यान्ति न्यायप्रवृत्तस्य तिर्यञ्चोऽपि सहायताम् । अपन्थानं तु गच्छन्तं सोदरोऽपि विमुञ्चति ॥" इति सूत्रधारवचनेन वक्ष्यमाणरामरावणवृत्तान्तसूचनमिति बोध्यम् ॥ १३८ ॥

चं०)–क्रमिकं प्रकृतार्थानां न्यासं रत्नावलीं विदुः ।
चतुरास्यः पतिर्लक्ष्म्याः सर्वज्ञस्त्वं महीपते ॥ १३९ ॥

कुव०)–अत्र चतुरास्यादिपदैर्वर्णनीयस्य ब्रह्मविष्णुरुद्रात्मता प्रतीयत इति प्रसिद्धसहपाठानां क्रमेण निवेशनं रत्नावली । यथा वा–

रत्याताप्रियलाञ्छने कठिनतावासे रसालिङ्गिते
प्रह्लादैकरसे क्रमादुपचिते भूभृद्गुरुत्वापहे ।
कोकस्पर्द्धिनि भोगभाजि जनितानङ्गे खलीनोन्मुखे
भाति श्रीरमणावतारदशकं बाले भवत्याः स्तने ॥

यथा वा–लीलाब्जानां नयनयुगलद्राघिमा दत्तपत्रः
कुम्भावेतौ कुचपरिकरः पूर्वपक्षी चकार ।
भ्रूविश्रान्तिर्मदनधनुषो विभ्रमानन्ववादी-
द्वक्त्रज्योत्स्ना शशधररुचं दूषयामास यस्याः ॥

अत्र पत्रदानपूर्वपक्षोपन्यासानुवाददूषणोद्भावनानि बुधजनप्रसिद्धक्रमेण न्यस्तानि । प्रसिद्धसहपाठानां प्रसिद्धक्रमानुसरणेऽप्ययमेवालंकारः ।

यथा वा–यस्य वह्निमयो हृदयेषु जलमयो लोचनपुटेषु मारुतमयः श्वसितेषु क्षमामयोऽङ्गेष्वाकाशमयः स्वान्तेषु पञ्चमहाभूतमयो मूर्त इवादृश्यत निहतप्रतिसामन्तान्तःपुरेषु प्रतापः ।

एवमष्टलोकपालनवग्रहादीनां प्रसिद्धसहपाठानां यथा कथञ्चित्प्रकृतोपमानोपरञ्जकतादिप्रकारेण निवेशने रत्नावल्यलङ्कारः । प्रकृतान्वयं विना क्रमिकतत्तन्नाम्ना श्लेषभङ्ग्या निवेशने क्रमप्रसिद्धरहितानां प्रसिद्धसहपाठानां नवरत्नादीनां निवेशनेऽप्ययमेवालङ्कारः॥१३

(अ०चं०)–क्रमिकमिति । प्रकृतार्थानां क्रमिकं प्रसिद्धक्रमानुसारि न्यसनं प्रतिपादनं रत्नावल्यलङ्कारः । प्रकृतत्वं च यथाकथञ्चित्प्रकृतसम्बन्धित्वं बोध्यम् । चतुरेति । चतुरमास्यं यस्य स चतुर्मुखश्च । रत्या-

मेति । हे बाले भवत्याः स्तने श्रीरमणस्य विष्णोरवतारदशकं भातीत्यन्वयः । कीदृशे । रत्तावाप्तं प्राप्तं प्रियस्य लाञ्छनं चिह्नं नखक्षताङ्गरागादिकं येन तथाभूते । कठिनताया आवासे स्थानभूते । रसेनालिङ्गिते । भक्तताह्लादकरखे तत्परे । क्रमाद्बदरामलकादिपरिमाणलाभेनोपचिते प्रवृद्धे । भूभृतां पर्वतानां गुरुत्वमपहन्ति नाशयति तादृशे ततोऽपि महत्त्वात् । चक्रवाकस्पर्द्धाशीले तत्सदृशत्वात् । भोगः सुखं शरीरं वा तद्भाजि । जनितमदने । खेष्विन्द्रियेषु लीना आसक्ता उन्मुदा यस्मिन् तादृशे । एतैरेव विशेषणैरवतारदशकरूपत्वापि स्तनस्य बोध्या । तद्यथा रत्या प्राप्तः प्रियः कामस्तस्य लाञ्छनं मत्स्यस्वरूपे । कठिनताया आवासे कूर्मे । रसया पृथिव्या स्वोद्धरणकाल आलिङ्गिते वराहे । भक्ताह्लादे एको रसः प्रीतिर्यस्य तस्मिन्नृसिंहे । क्रमः पादविक्षेपस्तदनुसारेणोपचिते प्रवृद्धे वामने । भूभृतां राज्ञां गौरवनाशके भार्गवे । कोकस्पर्धिनि सीतावियोगातुरतया चक्रवाकशापदे रामे । भोगः फणा तद्भाजि शेषावतारे बलभद्रे । जनितमनङ्गमङ्गस्य शरीरस्य विरुद्धं मौनभोगत्यागसमाधिप्रभृति येन तस्मिन् बुद्धे । खलीनमश्वस्य वल्गा तदुन्मुखे कल्किनीति क्रमानुसरणेपीति । तथा च प्रसिद्धसहपाठानामर्थानां न्यसनं रत्नावलीति सामान्यलक्षणम् । सक्रमाक्रमत्वे तत्प्रभेदावितिभावः । यस्येति । यस्य प्रतापः निहतानां प्रतिपक्षभूतानामन्तःपुरेषु पञ्चमहाभूतमयो भूतं इवादृश्यतेत्यन्वयः । पञ्चमहाभूतमयत्वमेव विशेषणैर्दर्शयति । वह्निमय इत्यादि । अङ्गेषु क्षामामयः पृथ्वीमयः पीडाभरसहिष्णुत्वात् । स्वान्तेऽन्तःकरणेषु आकाशमयः तेषां शून्यताश्रयत्वात् । यथायथाखिलेत्यस्य प्रपञ्चनं-प्रकृतोपमालेत्यादि । उपमान चोपरञ्जकं चोपमानोपरञ्जके तयोर्भावस्तत्ता प्रकृतं प्रत्युपमानता उपरञ्जकता चेत्यर्थः । उपरञ्जकता चारोप्यमाणता । तदुक्तम् । "उपरञ्जकतामेति विषयी रूपकं सदा" इति । तत्रोपमानता दधिरिव प्रविविदिषतोपजायमानोऽस्य इत्यादिवत् । उपरञ्जकता तु यतुस्य इत्याद्युदाहरणे वह्निमय इत्यादिप्रतापवर्णने च स्पष्टेति । प्रकृतान्वयं विनेति । "मित्रचन्द्रमुखी बाला लोहिताधरपल्लवा" इत्यादावितिभावः । क्रमिकेत्युपलक्षणम् । तदभावेऽपि । "सुवर्णा जघनेनैषा सद्वर्णा मन्दगामिनी" इत्यादावप्ययमलङ्कार इति बोध्यम् ॥ १३९ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां वृषदयानन्दटीकायां रत्नावल्यलङ्कारः ॥ ७४ ॥

(चं०)—तद्गुणः स्वगुणत्यागादन्यदीयगुणग्रहः ।
पद्मरागायते नासामौक्तिकं तेऽधरत्विषा ॥ १४० ॥

(कुव०)-वीर त्वद्रिपुरमणी परिधातुं पल्लवानि संस्पृश्य । न हरति वनभुवि निजकररुहरुचिखचितानि पाण्डुपत्रधिया ॥ १४० ॥

(अलं०)-तद्गुण इति । स्वगुणत्यागादनन्तरमन्यदीयगुणग्रहणं तद्गुणालङ्कारः । पद्मेति । तव नासामौक्तिकमधरकान्त्या पद्मरागवदाचरतीत्यर्थः । वीरेति । हे वीर त्वदरिकामिनी वनभुवि परिधानं कर्तुं पल्लवानि करेण संस्पृश्य पाण्डुपत्रबुद्ध्या न हरति न गृह्णाति । कीदृशानि । निजकररुहाणां नखानां रुच्या श्वेतकान्त्या खचितानि व्याप्तानीत्यर्थः ॥ १४० ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां तद्गुणालङ्कारः ॥ ७५ ॥

(च०)-पुनः स्वगुणसम्प्राप्तिः पूर्वरूपमुदाहृतम् ।
हरकण्ठांशुलिप्तोऽपि शेषस्त्वद्यशसा सितः ॥ १४१ ॥

(कुव०)-विभिन्नवर्णा गरुडाग्रजेन
सूर्यस्य रथ्याः परितः स्फुरन्त्या ।
रत्नैः पुनर्यत्र रुचा रुचं स्वा-
मानिन्यिरे वंशकरीरनीलैः ॥
अयमेव तद्गुण इति केचिद्व्याजह्रुः ॥ १४१ ॥

(अलं०)-पुनरिति । स्वगुणत्यागानन्तरं पुनः स्वगुणप्राप्तिः पूर्वरूपमलङ्कारः । हरेति । नीलोऽपीति युक्तः पाठः । विभिन्नेति । माघे रैवतकगिरिवर्णनम् । गरुडाग्रजेनारुणेन विभिन्नवर्णा मिश्रितवर्णाः सूर्यस्य रथ्या अश्वा यत्र गिरौ वंशाङ्कुरवन्नीलै रत्नैः परितः स्फुरन्त्या रुचा स्वां रुचं नीलद्युतिमानिन्यिरे आनीतवन्तः । रुचा विभिन्नवर्णा इति वान्वयः । केचिदित्यस्वरसबीजं तु अश्वरागापत्त इत्युदाहरणे तद्गुणालङ्कारो न स्यात् । न चेष्टापत्तिः । अनुभवसिद्धचमत्कारस्य निरालम्बनत्वापत्तेरित्यूहनीयम् । अथ वायं तद्गुण एवेत्येवकारक्रमभङ्गेन काव्यप्रकाशकारादिमतोपन्यासपरत्वेन व्याख्येयम् । तैरत्र तद्गुणस्योदाहृतत्वात् । अत्र हि पूर्वमश्वानामरुणगुणत्वमनन्तरं वंशकरीरनीलैः रत्नैरेषां तद्गुणत्वमिति तद्गुणद्वयमिति तेषामभिमतम् ॥ १४१ ॥

(च०)-पूर्वावस्थानुवृत्तिश्च विकृते सति वस्तुनि ।
दीपे निर्वापितेऽप्यासीत्काञ्चीरत्नैर्महन्महः ॥ १४२ ॥

कुव०)–लक्षणे चकारात्पूर्वरूपमिति लक्ष्यवाचकपदानुवृत्तिः

यथा वा–

द्वारं खड्गिभिराश्रितं बहिरपि प्रस्विन्नगण्डैर्गजैरन्तः
कञ्चुकिभिः स्फुरन्मणिधरैरध्यासिता भूमयः।
आक्रान्तं महिषीभिरेव शयनं त्वद्विद्विषां मन्दिरे
राजन्सैव चिरन्तनप्रणयिनी शून्येऽपि राज्यस्थितिः ॥

अ०चं०)–वस्तुनि विकृते विगते सत्यपि पूर्वावस्थाया अनुवृत्तिरपि पूर्वरूपमलङ्कारः । महः प्रकाशः । द्वारमिति । हे राजन् तव विद्विषां मन्दिरे शून्येऽपि चिरन्तनः प्रणयो यस्याः सैव राज्यस्य स्थितिर्मर्यादा । भस्तीति शेषः । यतो द्वारं खड्गिभिर्गण्डकाख्यपशुभिरेव खड्गधारिभिरावृतम् । बहिरपि भूमयो मदप्रस्विन्नगण्डैर्गजैरध्यासिताः । अन्तःपुरभूमयो विलसन्मणिधारिभिः कञ्चुकिभिः सर्पैरेव सौविदल्लैरध्यासिताः।शयनं तल्पं महिषीभिर्वनितामिरेव महिषस्त्रीभिराक्रान्तमित्यन्वयः ॥ १४२ ॥

इत्यलंकारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां पूर्वरूपालङ्कारः ॥ ७६ ॥

चं०)–सङ्गतान्यगुणानङ्गीकारमाहुरतद्गुणम् ।
चिरंरागिणि मच्चित्ते निहितोऽपि न रज्जसि ॥ १४३ ॥

कुव०)–यथा वा–

गण्डाभोगे विहरति मदैः पिच्छिले दिग्गजानां
वैरिस्त्रीणां नयनकमलेष्वञ्जनानि प्रमार्ष्टि ।
यद्यप्येषा हिमकरकराद्वैतसौवस्तिकी ते
कीर्तिर्दिक्षु स्फुरति तदपि श्रीनृसिंह क्षितीन्द्र ॥

ननु चान्यगुणेनान्यत्र गुणोदयानुदयरूपाभ्यामुल्लासावज्ञालङ्काराभ्यां तद्गुणातद्गुणयोः को भेदः।उच्यते।उल्लासावज्ञालक्षणयोर्गुणशब्दो दोषप्रतिपक्षवाची। अन्यगुणेनान्यत्रगुणोदयतदनुदयौ च न तस्यैव गुणस्य सङ्क्रमणासङ्क्रमणे किं तु सद्रूपदेशेन सदसच्छिष्ययोर्ज्ञानोत्पत्त्यनुत्पत्तिवत्तद्गुणजन्यत्वेन सम्भावितयोर्गुणान्तरयोरुत्पत्त्यनुत्पत्ती । तद्गुणातद्गुणयोः पुनर्गुणशब्दो रूपरसगन्धादिगुणवाची । तत्रान्यदीयगुणग्रहणाग्रहणे च रक्तस्फटिकवस्त्रमालिन्यादिन्यायेनान्यदीयगुणेनैवानुरञ्जनानुर-

(कुव०)–वीर त्वद्रिपुरमणी परिधातुं पल्लवानि संस्पृश्य । न हरति वनभुवि निजकररुहरुचिखचितानि पाण्डुपुत्रधिया ॥ १४० ॥

(अ०चं०)–तद्गुण इति । स्वगुणत्यागादनन्तरमन्यदीयगुणग्रहणं तद्गुणालङ्कारः । पद्मेति । तव नासामौक्तिकमधरकान्त्या पद्मरागवदाचरतीत्यर्थः । वीरेति । हे वीर त्वद्रिपुकामिनी वनभुवि परिधानं कर्तुं पल्लवानि करेण संस्पृश्य पाण्डुपुत्रबुद्ध्या न हरति न गृह्णाति । कीदृशानि । निजकररुहाणां नखानां रुच्या श्वेतकान्त्या खचितानि व्याप्तानीत्यर्थः ॥ १४० ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां तद्गुणालङ्कारः ॥ ७५ ॥

(चं०)–पुनः स्वगुणसंप्राप्तिः पूर्वरूपमुदाहृतम् ।
हरकण्ठांशुलिप्तोऽपि शेषस्त्वद्यशसा सितः ॥ १४१ ॥

(कुव०)–विभिन्नवर्णा गरुडाग्रजेन
सूर्यस्य रथ्याः परितः स्फुरन्त्या ।
रत्नैः पुनर्यत्र रुचा रुचं स्वा-
मानिन्यिरे वंशकरीरनीलैः ॥
अयमेव तद्गुण इति केचिद्व्यवजह्रुः ॥ १४१ ॥

(अ०चं०)–पुनरिति । स्वगुणत्यागादनन्तरं पुनः स्वगुणप्राप्तिः पूर्वरूपमलङ्कारः । हरेति । नीलोऽपीति युक्तः पाठः । विभिन्नेति । माघे रैवतकगिरिवर्णनम् । गरुडाग्रजेनारुणेन विभिन्नवर्णा मिश्रितवर्णाः सूर्यस्य रथ्या अश्वा यत्र गिरौ वंशाङ्कुरवन्नीलैः रत्नैः परितः स्फुरन्त्या रुचा स्वां रुचं नीलद्युतिमानिन्यिरे आनीतवन्तः । रुचा विभिन्नवर्णा इति वाऽन्वयः । केचिदित्यस्वरसबीजं तु पद्मरागायत इत्युदाहरणे तद्गुणालङ्कारो न स्यात् । न चेष्टापत्तिः । अनुभवसिद्धचमत्कारस्य निरालम्बनतापत्तेरित्यूहनीयम् । अथ वाऽयं तद्गुण एवेत्येवकारक्रमभङ्गेन काव्यप्रकाशकारादिमतोपन्यासपरत्वेन व्याख्येयम् । तैरत्र तद्गुणस्योदाहृतत्वात् । अत्र हि पूर्वमश्वानामरुणगुणत्वमनन्तरं रैवतकरत्नैरुभयेषां तद्गुणत्वमिति तद्गुणद्वयमिति तेषामभिमतम् ॥ १४१ ॥

(चं०)–पूर्वावस्थानुवृत्तिश्च विकृते सति वस्तुनि ।
दीपे निर्वापितेऽप्यासीत्काञ्चीरत्नैर्महन्महः ॥ १४२ ॥

(कुव०)–यथा वा–

मल्लिकामाल्यभारिण्यः सर्वाङ्गीणार्द्रचन्दनाः ।
क्षौमवत्यो न लक्ष्यन्ते ज्योत्स्नायामभिसारिकाः ॥

अत्राद्ये चरणालक्तकरसयोररुणिमगुणसाम्याद्भेदानध्यवसायः। द्वितीयोदाहरणे चन्द्रिकाभिसारिकाणां धवलिमगुणसाम्याद्भेदानध्यवसायः ॥ १४५ ॥

(०चं०)–मीलितमिति लक्ष्यनिर्देशः । रस इति । स्वभावलोहिते चरणे लाक्षाया रसो नालक्षि न ज्ञातः। मल्लिकेति। क्षौम दुकूल तद्धारिण्यः॥१४५॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां मीलितालङ्कारः ॥ ७९ ॥

चन्द्रा०)–सामान्यं यदि सादृश्याद्विशेषो नैव लक्ष्यते ।
पद्माकरप्रविष्टानां मुखं नालक्षि सुभ्रुवाम् ॥

(कुव०)–यथा वा–

रत्नस्तम्भेषु सङ्क्रान्तैः प्रतिबिम्बशतैर्वृतः ।
लङ्केश्वरः सभामध्ये न ज्ञातो वालिसूनुना ॥

मीलितालङ्कारे एकेनापरस्य भिन्नस्वरूपानवभासरूपं मीलनं क्रियते। सामान्यालङ्कारे तु भिन्नस्वरूपावभासेऽपि व्यावर्तकविशेषो नोपलक्ष्यत इति भेदः। मीलितोदाहरणे हिरण्यादेर्वस्त्वन्तरत्वेनागन्तुकं यावकादि न भासते। सामान्योदाहरणे तु पद्मानां मुखानां च व्यक्त्यन्तरतया भानमस्त्येव। यथा रावणदेहस्य तत्प्रतिबिम्बानां च, किं त्विदं पद्ममिदं मुखमयं बिम्बोऽयं प्रतिबिम्ब इति विशेषः परं नोपलक्ष्यते। अत एव भेदातिरोधानान्मीलितं तदतिरोधानेऽपि साम्येन व्यावर्तकानवभासे सामान्यमित्युभयोरप्यन्वर्थता । केचित्तु वस्तुद्वयस्य लक्षणसाम्यात्तयोः केनचिद्बलीयसा तदन्यस्य स्वरूपतिरोधाने मीलितं, स्वरूपप्रतीतावपि गुणसाम्याद्भेदातिरोधाने सामान्यम् ।
[illegible]

ऽने विवक्षिते। तथैव चोदाहरणानि दर्शितानि। यद्यप्यवज्ञालङ्कृतिरतद्गुणश्च विशेषोक्तिविशेषावेव। "कार्या न निर्विशेषोक्तिः सति पुष्कलकारणे।" इति तत्सामान्यलक्षणाक्रान्तत्वात्। तथाप्युल्लासतद्गुणप्रतिद्वन्द्विना विशेषाकारेणालङ्कारान्तरतया परिगणिताविति ध्येयम् ॥ १४३ ॥

(अ०चं०)—सङ्गतेति । सङ्गतः स्वसम्बद्धो योऽन्यः पदार्थस्तद्गुणानङ्गीकारमतद्गुणालङ्कारमाहुः । चिरमिति । रागिण्यनुरागिणि माञ्जिष्ठादिरञ्जनद्रव्ययुक्ते च । निहितोऽपि त्वं न रञ्जसि रक्तोऽनुरागयुक्तश्च न भवसीति श्लिष्टम् । गण्डेति । हे श्रीमन्नृसिंहाख्यभूपते एषा तव कीर्तिर्मदैः पिच्छिले पङ्किले दिग्गजानां गण्डप्रदेशे यद्यपि विहरति तथा वैरिस्त्रीणां नयनकमलेषु स्थितान्यञ्जनानि प्रमार्ष्टि प्रोञ्छति तदपि तथापि दिक्षु हिमकरस्य चन्द्रस्य परिकरणादेव तस्य सौवस्तिकी स्वस्तीत्याहेत्यर्थे "तदाहेति माशब्दादिभ्यष्ठग्घाच्यः" इत्यनेन ठक् प्रत्ययः । तामवदर्शीति यावत् । स्फुरति प्रकाशत इत्यर्थः। विशेषाकारेणेति । प्राग्लक्षितविशेषरूपेणेत्यर्थः ॥ १४३ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायामतद्गुणालङ्कारः ॥ ७७ ॥

(चं०)—प्राक्सिद्धस्वगुणोत्कर्षोऽनुगुणः परसन्निधेः ।
नीलोत्पलानि दधते कटाक्षैरतिनीलताम् ॥ १४४ ॥

(कुव०)—यथा—

कपिरपि च कापिशायनमदमत्तो वृश्चिकेन सन्दष्टः ।
अपि च पिशाचग्रस्तः किं ब्रूमो वैकृतं तस्य ॥

अत्र कपित्वजात्या स्वतः सिद्धस्य वैकृतस्य मद्यादिभिरुत्कर्षः ॥ १४४ ॥

(अ०च०)—प्रागिति । परसन्निधिवशात्पूर्वसिद्धस्य स्वगुणस्योत्कर्षोऽनुगुणो नामालङ्कारः । नीलोत्पलानि कर्णावतंसीकृतानि । कापिशायनं मद्यम् ॥ १४४ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायामनुगुणः ॥ ७८ ॥

(चं०)—मीलितं यदि सादृश्याद्भेद एव न लक्ष्यते ।
रसो नालक्षि लाक्षायाश्चरणे सहजारुणे ॥ १४५ ॥

साहश्यादित्यादिपूर्वोक्तचन्द्रालोककृन्मत इत्यर्थ । स्वरूपतिरोधानेऽपाङ्गतरङ्ग इत्यादिस्वरूपतिरोधानस्थले । अलङ्कारान्तरेणेत्यादि । स्वरूपतो ज्ञायमाने साहश्याद्भेदाग्रहण मीलितमित्यङ्गीकारे प्रथम पक्ष । साहश्याद्भेदाग्रहणमित्येतावन्मात्रमीलितलक्षणाङ्गीकारेण द्वितीय इति भाव. १४६॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकाया कुवलयानन्दटीकायां सामान्यालङ्कार ॥ ८० ॥

चन्द्रा०)–भेदवैशिष्टचयोः स्फूर्तावुन्मीलितविशेषकौ ।
हिमाद्रिं त्वद्यशोमग्नं सुराः शीतेन जानते ।
लक्षितान्युदिते चन्द्रे पद्मानि च मुखानि च ॥ १४७ ॥

कुव०)–मीलितन्यायेन भेदानध्यवसाये प्राप्ते कुतोऽपि हेतोर्भेदस्फूर्तौ मीलितप्रतिद्वन्द्व्युन्मीलितम् । यथा सामान्यरीत्या विशेषास्फुरणे प्राप्ते कुतश्चित्कारणाद्विशेषस्फूर्तौ तत्प्रतिद्वन्द्वी विशेषकः । क्रमेणोदाहरणद्वयम् । तद्गुणरीत्यापि भेदानध्यवसायप्राप्तावुन्मीलितं दृश्यते ।
यथा–नृत्यद्भर्गाट्टहासप्रसरसहचरैस्तावकीनैर्यशोभिर्धावल्यं नीयमाने त्रिजगति परितः श्रीनृसिंहक्षितीन्द्र।
नैष्टग्यद्येष नाभीकमलपरिमलप्रौढिमासादयिष्यद्देवानां
नाभविष्यत्कथमपि कमलाकामुकस्यावबोधः ॥
काकः कृष्णः पिकः कृष्णः को भेदः पिककाकयोः ।
वसन्तसमये प्राप्ते काकः काकः पिकः पिकः ॥
इदं विशेषकस्योदाहरणम् । अत्र द्वितीयकाकपिकशब्दौ काकत्वेन ज्ञातः पिकत्वेन ज्ञात इत्यर्थान्तरसङ्क्रमितवाच्यौ ॥

यथा वा–वाराणसीवासवतां जनानां
साधारणे शङ्करलाञ्छनेऽपि ।
पार्थप्रहारव्रणमुत्तमाङ्गं
प्राचीनमीशं प्रकटीकरोति ॥ १४७ ॥

विलासभरमन्थरा गतिरतीव कान्तं मुखम्।
इति स्फुरितमङ्गके मृगदृशां स्वतो लीलया
तदत्र न मदोदयः कृतपदोऽपि संलक्ष्यते॥

इत्यत्र मीलितालङ्कारः। अत्र हि दृक्तारल्यादीनां नारीवपुषः सहजधर्मत्वान्मदोदयकार्यत्वाच्च तदुभयसाधारण्यादुत्कृष्टतारल्यादियोगिना वपुषा मदोदयस्य स्वरूपमेव तिरोधीयते। लिङ्गसाधारण्येन तज्ज्ञानोपायाभावात्। मल्लिकामालभारिण्य इत्यादिषु तु सामान्यालङ्कार इत्याहुः। तन्मते पद्माकरप्रविष्टानामित्यादौ भेदाध्यवसायेऽपि व्यावर्तकास्फुरणेनालङ्कारान्तरेण भाव्यम्। सामान्यालङ्कारान्तरान्तरभेदेन वा/पूर्वस्मिन्मते स्वरूपतिरोधानेऽलङ्कारान्तरेण भाव्यं मीलितावान्तरभेदेन वा॥४६॥

(अ०चं०)—सामान्यमिति लक्ष्यनिर्देशः। विशेषो व्यावर्तकधर्मः। पद्मानामाकरः। स्वस्तम्भेष्विति। शालिसूनुनाङ्केन एकेन चरणज्योत्स्नादिना। अपरस्य लाक्षारसाऽभिसारिकादेः। भिन्नस्वरूपेति। मुखपद्मादेर्भिन्नस्य स्वरूपस्यावभासेऽपीत्यर्थः। उक्तमेवार्थमुदाहरणारूढतया विशदयति—मीलितोदाहरणे हीत्यादिना। वस्त्वन्तरत्वेन भासत इत्यन्वयः। सामतिबिम्बानां च व्यक्त्यन्तरतया भानमस्त्येवेत्यनुषङ्गः। केचिदित्यस्याहुरित्यग्रिमेणान्वयः। केचित्प्रकाशकारादयः। तदुक्तम्—"समेन लक्ष्मणा वस्तु वस्तुना यन्निगूह्यते। निजेनागन्तुना वापि तन्मीलितमिति स्मृतम्॥" इति। तयोर्मध्ये पूर्वं चेत्यस्येत्यत्र मीलितालङ्कार इत्यग्रेतनेनान्वयः। अपाङ्गेति। अपाङ्गौ तरलौ ययोस्ते। तरलाः सायकौश्चारणात् यस्याः वक्रोक्तिगर्भा वर्णा यासु ताः गिरो वाक्यरूपाः। इति प्रकारेण मृगदृशामङ्गके लीलया स्वतः स्वभावात्स्फुरितं प्रकटीभूतं तत्तस्मादत्राङ्गके कृतपदः कृतस्थितिरिति। भेदाध्यवसायेऽपीति। मुखपद्मयोर्भेदावभासेऽपीत्यर्थः। व्यावर्तकास्फुरणेन हेतुना। अलङ्कारान्तरेणेति। स्वरूपातिरोधानेन मीलितासम्भवाद्भेदातिरोधानेन च सामान्यस्याप्यसम्भवादिति भावः। सामान्येति। तथा च गुणसाम्याद्विशेषाग्रह इति सामान्यालङ्कारसामान्यलक्षणम्। विशेषाग्रहश्च क्वचिद्भेदे गृह्यमाणे क्वचिदगृह्यमाण इत्यवान्तरभेदान्तरगतिरत्र तन्मते स्यादिति भावः। अवान्तरभेदेन वेत्यनन्तरं भाव्यमित्यनुषज्यते। पूर्वस्मिन्निति। मीलितं यदि

कुशलं तस्या जीवति कुशलं पृच्छामि जीवतीत्युक्तम्
पुनरपि तदेव कथयसि मृतां तु कथयामि या श्वसिति

ईर्ष्यामानानन्तरमनुतप्ताया नायिकायाः सखीमागतां प्रति तस्याः कुशलमिति नायकस्य प्रश्नः। जीवतीति सख्या उत्तरम्। जीवत्याः कुतः कुशलमिति तदभिप्रायः। अन्यत्पृष्टमन्यदुत्तरमिति नायकस्य पुनः कुशलं पृच्छामीति प्रश्नः। पृष्टस्योत्तरमुक्तमित्यभिप्रायेण जीवतीत्युक्तमिति सख्या वचनम्। सखीवचनस्याभिप्रायोद्घाटनार्थं पुनरपि तदेव कथयसीति नायकस्याक्षेपः। मृतां तु कथयामि या श्वसितीति स्वाभिप्रायोद्घाटनार्थम्। सति मरणे खलु तस्याः कुशलं भवति मदागमसमयेऽपि श्वासेषु सञ्चरत्सु कथं मृतां कथयेयमित्यभिप्रायः।

(अ०च०)–किञ्चिदिति। किञ्चिदभिप्रायसहितं गूढमुत्तरमुत्तरं नामाऽलङ्कारः। वेतसी वेतसलता। प्लवेन तरितुं योग्या सुतरा। ग्राम इति। प्रस्तरमार्गः पाषाणपङ्क्तौ पाषाणतुल्ये च। 'प्रायो बाहुल्यतुल्ययो' इति कोशात् किञ्चिदास्तरणादिकं समागममतिबन्धकं च। पयोधरो मेघः स्तनश्च कश्चिदुपगमिष्यति हास्यतीत्येतादृशमित्यादिरूपम्। उक्तैव एतत्प्रश्नो येन। ज्ञातहास्योत्तरस्य। ईर्ष्यामानेति। ईर्ष्याहेतुकमानेर्यया अनुतप्ताया पश्चात्तापयुताया ॥ १४८ ॥

(चं०)–प्रश्नोत्तरान्तराभिन्नमुत्तरं चित्रमुच्यते।
के दारपोषणरताः के खेटाः किं चलं वयः ॥ १४९ ॥

(कुव०)–अत्र केदारपोषणरता इति प्रश्नाभिन्नमुत्तरं के खेटाः किं चलमिति प्रश्नद्वयस्य वय इत्येकमुत्तरम्। उदाहरणान्तराणि विदग्धमुखमण्डने द्रष्टव्यानि ॥ १४९ ॥

(अ०चं०)–प्रश्नोत्तरेति। प्रश्नश्च उत्तरान्तरं च प्रश्नोत्तरान्तरे ताभ्यामभिन्नमुत्तरं चित्रमित्युच्यत इत्यर्थः। केदारेति। दाराणां पोषणे रताः के इति प्रश्नः केदारस्य क्षेत्रस्य पोषणे रता इति तदेवोत्तरम्। के खेटाः खे आकाशे अटन्तीति प्रश्नस्य यदुत्तरं वयः पक्षिण इति तथा चलमिति प्रश्नस्य यदुत्तरं वयस्तारुण्यादीनि तेनाभिन्नम् १४९

(अ०चं०)–भेदेति । वैशिष्ट्यं वैजात्यम् । उन्मीलितं विशेषकश्च क्रमेणालङ्कारौ । मग्नं भेदाग्रहात्तदन्तर्गतम् । लक्षितानीति । संकुचितत्वादिति भावः सामान्यरीत्या सामान्यालङ्कारन्यायेन । एवं च "वेत्रत्वचा तुल्यरुचां वधूनां कर्णाग्रतो गण्डतलागतानि । भृङ्गाः सहेलं यदि नापतिष्यन्कोऽवेदयिष्यन्नवचम्पकानि ॥" इत्यपि विशेषकोदाहरणं बोध्यम् । यत्त्वनुमानालङ्कारेणैव गतार्थत्वान्नानयोरलङ्कारान्तरत्वमिति । तदयुक्तम् । उदाहृतस्थले भेदविशेषस्फूर्त्योर्विशेषदर्शनहेतुकप्रत्यक्षरूपत्वात् । अथापि स्वकपोलकल्पितपरिभाषयाऽनुमानालङ्कारतां ब्रूषे तथापि सादृश्यमहिम्ना प्रागनवगतयोर्भेदवैजात्ययोः स्फुरणात्मना विशेषाकारेण मीलितसामान्यप्रतिद्वन्द्विना युक्तमेवालङ्कारान्तरत्वम् । अतद्गुणावज्ञयोरिव विशेषोक्त्यलङ्कारादिरप्येवं विस्तरेण । नृत्यदिति । नृत्यं कुर्वतो भर्गस्य हरस्य योऽट्टहासस्तत्प्रसरस्य समूहस्य विस्तारस्य वा सहचरैः सदृशैरित्यर्थः । ईदृक्कीर्तिसञ्चुम्बक एष कमलाकामुको नाभिकमलपरिमलस्य मौढिं समृद्धिं यदि नासादयिष्यन्नाधारयिष्यदित्यन्वयः । यत्तु तद्गुणस्यात्र निर्बाधकत्वात्कथं तत्प्रतिद्वन्द्वित्वमुन्मीलितस्येति तदनुक्तोपालम्भरूपत्वादुपेक्ष्यम् । तद्गुणेन भेदानध्यवसायमात्रस्योक्तत्वात् । वाराणसीति । तृतीयलोचनादिचिह्ने साधारणेऽपि सतीत्यन्वयः । पार्थोऽर्जुनस्तेन कृतो यः प्रहारस्तेन व्रणो यत्र तादृशमुत्तमाङ्गं शिरः । पूर्वत्र स्वाभाविकगुणसाम्यमिह त्वागन्तुकगुणसाम्यमिति भेदः ॥ १४७ ॥

इत्यलंकारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायामुन्मीलितविशेषकालङ्कारौ ८१।८२

(चं०)–किञ्चिदाकूतसहितं स्याद्गूढोत्तरमुत्तरम् ।
यत्रासौ वेतसी पान्थ तत्रेयं सुतरा सरित् ॥ १४८ ॥

(कुव०)–सरित्तरणमार्गं पृच्छन्तं प्रति तं कामयमानाया उत्तरमिदम् । वेतसीकुञ्जे स्वाच्छन्द्यमित्याकूतगर्भम् ।

यथा वा–ग्रामेऽस्मिन्प्रस्तरप्राये न किंचित्पान्थ विद्यते ।
पयोधरोन्नतिं दृष्ट्वा वस्तुमिच्छसि चेद्वस ॥

आस्तरणादिकमर्थयमानं पान्थं प्रत्युक्तिरियम् स्तनोन्नतिं दृष्ट्वा रन्तुमिच्छसि चेद्वस । अविदग्धजनप्रायेऽस्मिन्ग्रामे कश्चिदवगमिष्यतीत्येतादृशं प्रतिबन्धकं किंचिदपि नास्तीति हृदयम् । इदमुन्नेयप्रश्नोदाहरणम् । निबद्धप्रश्नोत्तरं यथा–

(चं०)–व्याजोक्तिरन्यहेतूक्त्या यदाकारस्य गोपनम् ।
सखि पश्य गृहारामपरागैरस्मि धूसरा ॥ १६२ ॥

(कुव०)–अत्र चौर्यरतकृतसङ्केतभूपृष्ठलुण्ठनलग्नधूलिजालस्य गोपनम् ।

यथा वा–कस्य वा न भवेद्रोषः प्रियायाः सव्रणेऽधरे ।
सभृङ्गं पद्ममाघ्रासीर्वारितापि मयाऽधुना ॥

उपपतिना खण्डिताधराया नायिकायाः सकाशमागच्छन्तं प्रियमपश्यन्त्येव सख्या नायिकां प्रति हितोपदेशव्याजेन तं प्रति नायिकापराधगोपनम् । छेकापह्नुतेरस्याश्चायं विशेषः । तस्यां वचनस्यान्यथानयनेनापह्नवः । अस्यामाकारस्य हेत्वन्तरवर्णनेन गोपनमिति । लक्षणे लक्ष्यनाम्नि चोक्तिग्रहणमाकारस्य गोपनार्थं हेत्वन्तरप्रत्यायकव्यापारमात्रोपलक्षणम् ।

(अ०चं०)–व्याजोक्तिरिति लक्ष्यनिर्देशः । चौर्यरते कृतं यत्सङ्केतभूतभूमिपृष्ठलुण्ठनमित्यन्वयः । उपपतिना जारेण । तस्यां छेकापह्नुतौ ॥

(कुव०)–ततश्च "आयान्तमालोक्य हरिं प्रतोल्या-
मालयाः पुरस्तादनुरागमेका ।
रोमाञ्चकम्पादिभिरुच्यमानं
भामा जुगूह प्रणमन्त्यथैनम् ॥

इत्यत्रापि व्याजोक्तिरेव । तत्र ह्यनुरागकृतस्य रोमाञ्चाद्याकारस्य भक्तिरूपहेत्वन्तरप्रत्यायकेन प्रणामेन गोपनं कृतम् । सूक्ष्मपिहितालङ्कारयोरपि चोदितग्रहणमुक्तिसाधारणव्यापारमात्रोपलक्षणम् । ततश्च ।

नलिनीदले बलाका मरकतपात्रे इव दृश्यते शुक्तिः ।
इति मम सङ्केतभुवि ज्ञात्वा भावं तदाब्रवीदालीम् ॥

इत्यादिष्वपि सूक्ष्मालङ्कारः प्रसरति । अत्र श्लोके तावत्किमावयोः संकेतस्थानं भविष्यतीति प्रश्नाशयं ज्ञात्वा

(चं०)–सूक्ष्मं पराशयाभिज्ञेतरसाकूतचेष्टितम् ।
मयि पश्यति सा केशैः सीमन्तमणिमावृणोत् ॥१५०॥

(कुव०)–कामुकस्यावलोकनेन सङ्केतकालप्रश्नभावं ज्ञातवत्याश्चेष्टेयम् । अस्तङ्गते सूर्ये सङ्केतकाल इत्याकूतम् ।

यथा वा–सङ्केतकालमनसं विटं ज्ञात्वा विदग्धया ।
आसीन्नेत्रार्पिताकूतं लीलापद्मं निमीलितम् ॥१५०॥

(अ०चं०)–सूक्ष्ममिति । पराशयाभिज्ञस्येतरस्मिन्परविषये साभिप्रायं चेष्टितं सूक्ष्मालङ्कारः । पराशयाभिज्ञश्चासावितरश्च तस्य साकूतचेष्टितमर्थात्परविषय इति चार्थः। सङ्केतेति। सङ्केतकाले मनो यस्य सञ्जिज्ञासुमिति यावत्। विटं जारं नेत्राभ्यामर्पितमाकूतं यस्मिन्। तादृशं लीलासम्बन्धि पद्मं नेत्रेत्यादि क्रियाविशेषणं वा ॥ १५० ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां सूक्ष्मालङ्कारः ॥ ८४ ॥

(चन्द्रा०)–पिहितं परवृत्तान्तज्ञातुः साकूतचेष्टितम् ।
प्रिये गृहागते प्रातः कान्ता तल्पमकल्पयत् ॥१५१॥

(कुव०)–रात्रौ सपत्नीगृहे जागरणेन श्रान्तोऽसीति तल्पकल्पनाकूतम् ।

यथा वा–वक्त्रस्यन्दिस्वेदबिन्दुप्रबन्धै-
र्दृष्ट्वा भिन्नं कुङ्कुमं कापि कण्ठे ।
पुंस्त्वं तन्व्या व्यञ्जयन्ती वयस्या
स्मित्वा पाणौ खड्गलेखां लिलेख ॥

अत्र स्वेदानुमितपुरुषायितं पुरुषोचितखड्गलेखनेन प्रकाशितम् ॥ १५१ ॥

(अ०चं०)–पिहितमिति लक्ष्यनिर्देशः । तल्पं शयनम् । वक्त्रेति । वक्त्रे प्रस्यन्दिनां स्वेदबिन्दूनां प्रबन्धैर्धाराभिः कण्ठे भिन्नं लग्नं कुङ्कुमं दृष्ट्वा कापि वयस्या सखी स्मित्वा स्मितं कृत्वा पुंस्त्वं व्यञ्जयन्ती सती तन्व्याः पाणौ खड्गलेखां लिलेखेत्यन्वयः । सूक्ष्मालङ्कारे पराभिप्रायमवगत्य साकूतचेष्टितेनोत्तरसमर्पणम् । पिहितालङ्कारे तु गूढं परवृत्तान्तं ज्ञात्वा साकूतचेष्टया तत्प्रकाशनमिति भेदो बोध्यः ॥ १५१ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां पिहितालङ्कारः ॥ ८५ ॥

चन्द्रा०)–गूढोक्तिरन्योद्देश्यं चेद्यदन्यं प्रति कथ्यते ।
वृषापेहि परक्षेत्रादायाति क्षेत्ररक्षकः ॥ १५३ ॥

कुव०)–यं प्रति किंचिद्वक्तव्यं तत्तटस्थैर्माज्ञासीदिति तदेव तदन्यं कंचित्प्रति श्लेषेणोच्यते चेत्सा गूढोक्तिः । वृषेत्याद्युदाहरणम् । परकलत्रं भुञ्जानं कामुकं प्रति वक्तव्यं परक्षेत्रे सस्यानि भक्षयन्तं कंचिदुक्षाणं समीपे चरन्तं निर्दिश्य कथ्यते । नेयमप्रस्तुतप्रशंसा । कार्यकारणादिव्यङ्ग्यत्वाभावात् । नापि श्लेषमात्रमप्रकृतार्थस्य प्रकृतार्थान्वयित्वेनाविवक्षितत्वात् । तस्य केवलमितरवञ्चनार्थं निर्दिष्टतया विच्छित्तिविशेषसद्भावात् । यथा वा–

नाथो मे विपणिं गतो न गणयत्येषा सपत्नी च मां
त्यक्त्वा मामिह पुष्पिणीति गुरवः प्राप्ता गृहाभ्यन्तरम् ।
शय्यामात्रसहायिनीं परिजनः श्रान्तो न मां सेवते
स्वामिन्नागमलालनीय रजनीं लक्ष्मीपते रक्ष माम् ॥

अत्र लक्ष्मीपतिनाम्नो जारस्यागमनं प्रार्थयमानायास्तटस्थवञ्चनाय भगवन्तं प्रत्याक्रोशस्य प्रत्यायनम् १५३

चन्द्रा०)–गूढोक्तिरिति । यदन्योद्देश्यकं वाक्यं तत्तदन्यं प्रति कथ्यते चेद्गूढोक्तिरलङ्कारः । क्षेत्र सस्यादेः कलत्रं च । अपेहि दूरीभव । अविवक्षितत्वादिति । अयम्भावः । प्रकृताप्रकृतश्लेषेऽस्तावुदयमारूढ इत्यादावप्रकृतार्थस्य प्रकृतार्थोपमानतयान्वयः स्वीक्रियते । सर्वथैव प्रकृतासम्बद्धस्याप्रकृतार्थस्य कथनेऽसम्बन्धार्थाभिधायकत्वापत्तेरतः प्रकृतेऽपि श्लेषयादिनाऽप्रकृतस्य प्रकृतसम्बन्धो वाच्यः स च न सम्भवति विवक्षाविरहादिति–कुतस्तर्हि अप्रकृतार्थकथन तत्राह । तस्येति । अप्रकृतार्थस्येत्यर्थः । ननु तादृशविवक्षाविरहेऽपि नानार्थविन्याससमात्रेणास्तु श्लेष एवेत्याशङ्क्याह–विच्छित्तिविशेषेति । तथा च श्लेषसत्त्वेऽपि विच्छित्तिविशेषाद्गूढोक्तित्वमप्यङ्गीकार्यमित्याशयः । अत एव श्लेषमात्रमिति तन्मात्रनिराकरणमेवोपक्रान्तं न तु श्लेषनिराकरणमिति । नाथ इति । विपणिः पण्यवीथिका । पुष्पिणी रजस्वला । आगमेन वेदेन लालनीयः स्तुत्य आगमनेन लालनीयश्च । रजनीं व्याप्येति अत्यन्तसंयोगे द्वितीया ॥१५३॥
इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां गूढोक्त्यलङ्कारः ॥ ८७ ॥

कामुके तदभिज्ञया विदग्धया तदा सखीं प्रति सांकूतमुक्तमिति सूक्ष्मालंकारो भवति। यतोत्र बलाकाया मरकतपात्रप्रतिष्ठितशुक्त्युपमया तस्या निश्चलत्वेनाश्वस्तत्वं तेन तस्य प्रदेशस्य निर्जनत्वं तेन तदेवावयोः संकेतस्थानमिति कामुकं प्रति सूचनं लक्ष्यते। न चात्र ध्वनिराशंकनीयः। दूरे व्यज्यमानस्यापि संकेतस्थानप्रश्नोत्तरस्य स्वोक्त्यैवाविष्कृतत्वात्। एवं पिहितालंकारेप्युदाहार्यम्। इदं चान्यदवधेयम्। यत्रासौ वेतसी पान्थेत्यादिषु गूढोत्तरसूक्ष्मपिहितव्याजोक्त्युदाहरणेषु भावो न स्वोक्त्याविष्कृतः, किन्तु वस्तुसौन्दर्यबलादुत्तरयोद्धव्यविशेषविशेषितात्मम्यः। तत्रैव वस्तुतो नालंकारत्वं, ध्वनिभावास्पदत्वात्। प्राचीनैः स्वोक्त्याविष्करणे सत्यलंकारास्पदतास्तीत्युदाहृतत्वादस्माभिरप्युदाहृतानि। शक्यं हि "यत्रासौ वेतसी पान्थ तत्रेयं सुतरा सरित्। इति पृच्छन्तमध्वानं कामिन्याह ससूचनम्॥" इत्याद्यर्थान्तरकल्पनया भावाविष्करणमित्यतः प्राक् येषु लिखितोदाहरणेषु 'संकेतकालमनसं पुंस्त्वे तन्व्या व्यञ्जयन्ती भामाजुगूहेति भावाविष्करणमस्ति तेष्वेव तत्तदलंकार इति॥ १५२॥

अ०च०)–आयान्तमिति। प्रतोल्यां रथ्यायाम्। यदा काचिद्ग्रामात् पतिना सहागता: पुरस्ताद्दोलाधिरूढाभिः स्त्रीभिरनुभार्यैर्दृश्यमानमनुरागमेव हृदि प्रणमन्ती सती जुगूह गोपितवतीत्यन्वयः। लक्ष्यते ज्ञाप्यते। एवमिति। सूक्ष्मालङ्कारबुद्धिरूपस्योपपादनमित्यर्थः। उदाहार्यमिति। यथा यत्रस्यन्दीति पद्यमेव आर्द्रे मार्गे सम्भित साद मन्द सुगन्धि रारामस्य पथापि नाथमिथुनपाठनिर्मोगे नाथमिथुनया प्रथमगमनान्ति बोध्यम्। वस्तुसौन्दर्यबला यत्तौ निगूढभावरूपवस्तुसौन्दर्यमित्यर्थः। ध्वनिभावास्पदत्वात्तत्राभावात्। उपसंहरति। अत इति। येष्विति। एषु भावाविष्करणमस्तीत्यनेनान्वयः॥ १५२॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां व्याजोक्त्यलङ्कारः॥ ८६॥

(चन्द्र०)—गूढोक्तिरन्योद्देश्यं चेद्यदन्यं प्रति कथ्यते ।
वृषापेहि परक्षेत्रादायाति क्षेत्ररक्षकः ॥ १५३ ॥

(कुव०)—यं प्रति किंचिद्वक्तव्यं तत्तटस्थैर्माज्ञायीति तदेव तदन्यं कंचित्प्रति श्लेषेणोच्यते चेत्सा गूढोक्तिः । वृषेत्याद्युदाहरणम् । परकलत्रं भुञ्जानं कामुकं प्रति वक्तव्यं परक्षेत्रे सस्यानि भक्षयन्तं कंचिदुक्षाणं समीपे चरन्तं निर्दिश्य कथ्यते । नेयमप्रस्तुतप्रशंसा । कार्यकारणादिव्यङ्ग्यत्वाभावात् । नापि श्लेषमात्रमप्रकृतार्थस्य प्रकृतार्थान्वयित्वेनाविवक्षितत्वात् । तस्य केवलमितरवञ्चनार्थं निर्दिष्टतया विच्छित्तिविशेषसद्भावात् । यथा वा—

नाथो मे विपणिं गतो न गणयत्येषा सपत्नी च मां
त्यक्त्वा मामिह पुष्पिणीति गुरवः माता गृहाभ्यन्तरम् ।
शय्यामात्रसहायिनीं परिजनः श्रान्तो न मां सेवते
स्वामिन्नागमलालनीय रजनीं लक्ष्मीपते रक्ष माम् ॥

अत्र लक्ष्मीपतिनाम्नो जारस्यागमनं प्रार्थयमानायास्तटस्थवञ्चनाय भगवन्तं प्रत्याक्रोशस्य प्रत्यायनम् १५३

(अ०चं०)—गूढोक्तिरिति । यदन्योद्देश्यकं वाक्यं तत्तदन्यं प्रति कथ्यते चेद्गूढोक्तिरलङ्कारः । क्षेत्रं सस्यादेः कलत्रं च । अपेहि दूरीभव । अविवक्षितत्वादिति । अयम्भावः । प्रकृताप्रकृतश्लेषेऽस्त्युदयमारूढ इत्यादावप्रकृतार्थस्य प्रकृतार्थोपमानतयान्वयः स्वीक्रियते । सर्वथैव प्रकृतासम्बद्धस्याप्रकृतार्थस्य कथनेऽसम्बन्धार्थाभिधायकत्वापत्तेरतः प्रकृतेऽपि श्लेषवादिनाऽप्रकृतस्य प्रकृतसम्बन्धो वाच्यः स च न सम्भवति विवक्षाविरहादिति—कुतस्तर्हि अप्रकृतार्थकथनं तत्राह । तस्येति । अप्रकृतार्थस्येत्यर्थः । ननु तादृशविवक्षाविरहेऽपि नानार्थविन्यासमात्रेणास्तु श्लेष एवेत्याशङ्क्याह—विच्छित्तिविशेषेति । तथा च श्लेषसत्त्वेऽपि विच्छित्तिविशेषाद्गूढोक्तिरवश्यमङ्गीकार्येत्याशयः । अत एव श्लेषमात्रमिति तन्मात्रनिराकरणमेवोपक्रान्तं न तु श्लेषनिराकरणमिति । नाथ इति । विपणिः पण्यवीथिका । पुष्पिणी रजस्वला । आगमेन वेदेन लालनीयः स्तुत्य आगमनेन लालनीयश्च । रजनीं व्याप्यैव अत्यन्तसंयोगे द्वितीया ॥१५३॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां गूढोक्त्यलङ्कारः ॥ ८७ ॥

(चं०)–विवृतोक्तिः श्लिष्टगुप्तं कविनाऽऽविष्कृतं यदि । वृषापेहि परक्षेत्रादिति वक्ति ससूचनम् ॥ १५४ ॥

(कुव०)–श्लिष्टगुप्तं वस्तु यथा कथञ्चित्कविनाऽऽविष्कृतं चे द्विवृतोक्तिः । वृषापेहीत्युदाहरणे पूर्ववद्गुप्तं वस्तु ससूचन मिति कविनाविष्कृतम् । यथा वा–

वत्से मा गा विषादं श्वसनमुरुजवं सन्त्यजोर्ध्वप्रवृत्तं
कम्पः को वा गुरुस्ते किमिह बलभिदा जृम्भितेनात्र याहि ।
प्रत्याख्यानं सुराणामिति भयशमनच्छद्मना कारयित्वा
यस्मै लक्ष्मीमदाद्वः स दहतु दुरितं मन्थमुग्धः पयोधिः ॥

इदं परवञ्चनाय गुप्ताविष्करणम् । त्रपागुप्ताविष्करणं यथा–

दृष्ट्या केशव गोपरागहृतया किञ्चिन्न दृष्टं मया
तेनेह स्खलितास्मि नाथ पतितां किन्नाम नालम्बसे ।
एकस्त्वं विषमेषु खिन्नमनसां सर्वाबलानां गति-
र्गोप्यैवं गदितः सलेशमवताद्गोष्ठे हरिर्वश्चिरम् ॥

अत्र कृष्णस्य पुरतो विषमे परिस्खलनमभिहितवत्या- स्तं कामयमानाया गोपिकाया वचने विषमपथिस्खलन- पतनत्राणसम्प्रार्थनरूपेण झटिति प्रतीयमानेनार्थेन गुप्तं विवक्षितमर्थान्तरं सलेशं ससूचनमित्यनेनाविष्कृतम् । एवं नैषधादिषु चेतो नलं कामयते मदीयमिति दमयन्ती- वाक्यादिकमप्युदाहरणम् । इदं शब्दशक्तिक्रोडीकृतगुप्ता- विष्करणम् । अर्थशक्तिमूलगुप्तार्थाविष्करणं यथा–

गच्छाम्यच्युत दर्शनेन भवतः किं तृप्तिरुत्पद्यते
किं चैवं विजनस्थयोर्हतजनः सम्भावयत्यन्यथा ।
इत्यामन्त्रणभङ्गिसूचितवृथाऽवस्थानखेदालसा-
माश्लिष्यन्पुलकोत्कराञ्चिततनुर्गोपीं हरिः पातु वः ॥

अत्र गच्छाम्यच्युतेत्यामन्त्रणेन त्वया रन्तुं कामेच्छया स्थितं तत्र लब्धमित्यर्थशक्तिलभ्यं वस्तु तृतीयपादेना-

।वष्कृतम् । सवमतत्कावानबद्धवक्तृगुप्ताविष्करणाद
हरणम् ।

[०चं०)–श्लिष्टगुप्तमिति । श्लिष्टेत्युपलक्षणम् । अर्थशक्तिमूलगुप्तस्यापि च्छाम्यच्युतेत्यादौ सद्भावात्।वत्से इति। वत्से लक्ष्मि विषादं खेदं हर उद्धवं महावेगमूर्ध्वं प्रवृत्तं श्वसनं श्वासं पवनं च सन्त्यज, कं जलं तीति तथा वरुणः कम्पश्च शुक्रमहान् बृहस्पतिश्च बलं मत्सिद्धं तद्विदा ना केन बलाख्यदैत्यनाशकेनेन्द्रेण च अत्र श्रीकृष्णसान्निधौ याहि इति प्रका भयनिवारणव्याजेन सुराणां प्रत्याख्यानं वर्जनं कारयित्वा मन्थो मन्थनं दुग्धः पयोधिः यस्मै लक्ष्मीमदात्स वो दुरितं दहत्वित्यन्वयः। परेति। पर श्रुनाय गुप्तस्य आविष्करणमित्यर्थः । त्रपेति । लज्जया गुप्तस्येत्यर्थे दृष्टयेति । गोपे त्वयि यो राग आसक्तिस्तद्वशयाऽपहृतया गवां परागै लिभिर्यान्तया च । गोपेति सम्बोधनं वा । किञ्चित्समविषमं युक्तायुक्तं इह त्वयि भूमौ च पशुभावः पतिता तां पतनं प्राप्तां च । विषमेषुः प शरस्तेन खिन्नमनसां विषमेषु सङ्कटेषु खिन्नमनसां च । अबलानां स्त्री बलरहितानां च सकेतुं सत्सूचनं गोष्ठं गोस्थानम् । चेतोनलमिति लङ्घ्नं न क्षयते गच्छतीत्यर्थे नहं कामयते इच्छतीत्यर्थो गुप्तस्तदाविष्क रणं च हीणा हृष्टा चेत्यनेनेति बोध्यम् । शब्दशक्तीति शब्दश्लेषवशे त्यर्थः । क्रोडीकृतः सङ्गृहीतः । गच्छामीति । अच्युत मद्विषये अस्पृ सेति गुप्तोऽर्थः । चिरकालं त्वद्दर्शनेनापि न तृप्तिरित्यर्थेन दर्शनेन न तिरपि तु सम्भोगेनेत्यर्थो गुप्तः । विजनस्थयोरेकान्तगतयोः । इतश्चार जनश्च अन्यथा त्वयर्थ अस्थिताविति सम्भावयति । तेन द्वयोरप्रीतिर्जाते वृथैवात्मानं वञ्चयाव इति गुप्तार्थः । आमन्त्रणस्याच्युतेत्यादेर्भङ्ग्या रच नया सूचितो यो वृथावस्थानखेदस्तेनालसाम् । कविनिबद्धेति । कवि निबद्धेन वक्त्रा गुप्तस्येत्यर्थः ॥

कुव०)–कविगुप्ताविष्करणं यथा–

सुभ्रु त्वं कुपितेत्यपास्तमशनं त्यक्ताः कथा योषितां
दूरादेव विवर्जिताः सुरभयः स्रग्गन्धधूपादयः ।
कोपं रागिणि मुञ्च मय्यवनते दृष्टे प्रसीदाधुना
सत्यं त्वद्विरहाद्भवन्ति दयिते सर्वा ममान्धा दिशः ॥

अत्र तावदीर्ष्यामानकलुषितदयिताप्रसादनव्यापार विधिः प्रतीयते । दृष्टिरोगार्त्तस्य दृष्टिप्रत्याक्रोशो विव क्षितार्थः स च दृष्टे इत्यस्य पदस्य कुतोच्चारणेन सम्बुद्धि

रूपतामवगमय्याविष्कृतः कविनिबद्धवक्तृगुप्तं परवञ्चन कविगुप्तं स्वप्रौढिकथनार्थमिति भेदः ॥ १९४ ॥

(अ०चं०)-सुभ्रु त्वमिति। शोभनभ्रूर्दयिता दृष्टिश्च तयोः सम्बोधनम् । कं रोषो विकारश्च । रागिण्यनुरागिणीति । अवनते नम्रे इति च मयीत्य विशेषणम् । पक्षे रागिणि रक्तिमशालिनि नम्रे इति दृक्सम्बोधनम् । दृष्टे इत्यपि । उच्चारणेनेति । स्वरविशेषसहकृतोच्चारणेनेत्यर्थः ॥ १९४

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां विवृतोक्त्यलङ्कारः ॥ ८८ ॥

(चं०)-युक्तिः पराभिसन्धानं क्रियया मर्मगुप्तये ॥ त्वामालिखन्ती दृष्टान्यं धनुः पौष्पं करेऽलिखत् १९९

(कुव०)-अत्र पुष्पचापलेखनक्रियया मन्मथो मया लिखि इति भ्रान्त्युत्पादनेन स्वानुरागरूपमर्मगोपनाय परवञ्च विवक्षितम् । यथा वा-

दम्पत्योर्निशि जल्पतोर्गृहशुकेनाकर्णितं यद्वच-
स्तत्प्रातर्गुरुसन्निधौ निगदतस्तस्यातिमात्रं वधूः ।
कर्णालम्बितपद्मरागशकलं विन्यस्य चञ्चूपुटे
व्रीडार्ता विदधाति दाडिमफलव्याजेन वाग्बन्धनम् ॥

अत्र शुकवाङ्मुद्रणया तन्मुखेन स्वकीयरहस्यवचन शुश्रूषुजनवञ्चनं कृतम् । व्याजोक्तावाकारगोपनं युक्तं तदन्यगोपनमिति भेदः । यद्वा व्याजोक्तावुक्त्या गोपन मिह तु क्रियया गोपनमिति भेदः । एवं च आयान्तमा लोक्य हरिं प्रतोल्यामिति श्लोकेऽपि युक्तिरेव ॥ १९९ ॥

(अ०चं०)-युक्तिरिति । स्वस्य मर्मगोपनाय क्रियया परस्यातिसन्धान वञ्चनं सा युक्तिरलङ्कारः । त्वामिति । नायकं प्रति दूतीवचनम् । पुष्प स्येदं पौष्पम् । दम्पत्योरिति । तस्य शुकस्य अतिमात्रमत्यर्थं निगदत इति सम्बन्धः । फलशब्दो बीजपरः । गोपनीयविषयभेदस्य विच्छित्तिभेदाम- योजकत्वादाह-यद्वेति । नन्वेवं सत्यायान्तमालोक्येत्यादौ व्याजोक्तिरे- वेति प्रागुक्तं विरुध्येतेत्याशङ्क्याह-एवं चेति । यद्वेति पक्षाङ्गीकारे चे- त्यर्थः । एवं च पूर्वग्रन्थ आद्यपक्षाभिप्रायेणेति भावः ॥ १९९ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां युक्त्यलङ्कारः ॥ ८९ ॥

न्द्रा०)–लोकप्रवादानुकृतिर्लोकोक्तिरिति भण्यते ।
सहस्व कतिचिन्मासान्मीलयित्वा विलोचने ॥ १५६ ॥

न०)–अत्र लोचने मीलयित्वेति लोकवादानुकृतिः ।
वा–मदीये वरदराजस्तवे–

नामैव ते वरद वाञ्छितदातृभावं
व्याख्यात्यतो न वहसे वरदानमुद्राम् ।
विश्वप्रसिद्धतरविप्रकुलप्रसूते-
र्यज्ञोपवीतवहनं हि न खल्वपेक्ष्यम् ॥
अत्रोत्तरार्द्धे लोकवादानुकारः ॥ १५६ ॥

चं०)–लोकेति । अनुकृतिरनुकरणम् । सहस्वेति । अर्थोद्दिष्टं मासानभि-
प्रेत्यर्थः । नामैवेति । हे वरद तव नामैव वाञ्छितदातृत्वमाख्याति क-
थयत्यतस्त्वं वरदानमुद्रां इतरदेववत्यत्र धारयसि । यतो विश्वप्रसिद्धतरे
प्रकुले प्रसूतिरुत्पत्तिर्यस्य तादृशस्येत्यर्थः ॥ १५६ ॥

अलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां लोकोक्त्यलङ्कारः ॥ ९० ॥

न्द्रा०)–छेकोक्तिर्यदि लोकोक्तेः स्यादर्थान्तरगर्भिता ।
भुजङ्ग एव जानीते भुजङ्गचरणं सखे ॥ १५७ ॥

ं०)–केनचित्कस्यचिद्वृत्तान्तं पृष्टस्य समीपस्थमन्यं नि-
र्दिश्यायमेव तस्य वृत्तान्तं जानातीत्युक्तवतोऽयमहेः पा-
दानहिरेव जानातीति लोकवादानुकारः । अत्र स चायं
च लोकाविदिते धनार्जनादिव्यापारे सहचारिणाविति वि-
दितविषयतया लोकोक्त्यनुवादस्य प्रयोजने स्थिते रह-
स्येऽप्यनङ्गव्यापारे तस्याऽयं सहचर इति मर्मोद्घाटन-
मपि तेन गर्भीकृतम् । यथा वा–

मलयमरुतां व्राता याता विकासितमल्लिका-
परिमलभरो भग्नो ग्रीष्मस्त्वमुत्सहसे यदि ।
घन घटय तं त्वं निःस्नेहं य एव निवर्तने
प्रभवति गवां किं नश्छिन्नं स एव धनञ्जयः ॥

अत्र धनलिप्सया प्रोषिताङ्गनासखीवचने य एव गवां

निवर्तने प्रभवति स एव धनञ्जय इत्यान्ध्रजातिप्रसिद्धलोकवादानुकारः । अत्रातिसौन्दर्यशालिनीमिमामपहाय धनलिप्सया प्रस्थितो रसानभिज्ञत्वाद्गोप्राय एव । तस्य निवर्तकस्तु धनस्य जेता धनेनाकृष्टस्य तद्विमुखीकरणेन प्रत्याक्षेपकत्वादित्यर्थान्तरमपि गर्भितम् ॥ १५७ ॥

(अ०चं०)–छेकोक्तिरिति लक्ष्यनिर्देशः । अर्थान्तरव्यञ्जकता । समीपस्थं यद्वृत्तान्तः पृष्टस्तंतत्समीपस्थम् । स चायं चेति । पृच्छ्यमानवृत्तान्तस्तत्समीपस्थश्चेत्यर्थः । तेन लोकोक्त्यनुवादेन । मल्लयेति । व्राताः समूहाः । याता गताः । विकासिनां मल्लिकाकुसुमानां परिमलस्य भरो यस्मिन् तादृशो ग्रीष्मो भग्नो नष्टः । हे धन त्वं यद्युत्सहसे उत्साहवान् भवसि तदा तं निःस्नेहं नायकं पटप्राञ्जया संयोजय । गवां निवर्त्तने परापहृतानां व्यावर्तने य एव प्रभवति स एव धनंजयोऽर्जुन इत्यन्वयः। लिप्सया प्रोषितस्य याङ्गना तत्सखीवचन इति सम्बन्धः। आन्ध्रस्तैलङ्गः । इमां मत्सखीम् । गोमायो गोतुल्यः ॥ १५७ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां छेकोक्त्यलङ्कारः ॥ ९१ ॥

(चं०)–वक्रोक्तिः श्लेषकाकुभ्यामपरार्थप्रकल्पनम् ।
मुञ्च मानं दिनं प्रातं नेह नन्दी हरान्तिके ॥ १५८ ॥

(कुव०)–अत्र मानं मुञ्च प्रयाता रात्रिरित्याशयेनोक्तायां वाचि नन्दिनं प्राप्तं मामुञ्चेत्यर्थान्तरं श्लेषेण परिकल्पितम् ।
यथा वा–अहो केनेदृशी बुद्धिर्दारुणा तव निर्मिता ।
त्रिगुणा श्रूयते बुद्धिर्न तु दारुमयी क्वचित् ॥
इदमविकृतश्लेषोक्तेरुदाहरणम् । विकृतश्लेषवक्रोक्तेर्यथा–
भविची रम्भोरु त्रिदशवदनग्लानिरधुना
स ते रामः स्थाता न युधि पुरतो लक्ष्मणसखः ।
इयं यास्य त्युच्चैर्विपदमधुना वानरचमू-
र्लघिष्ठेदं षष्ठाक्षरपरविलोपात्पठ पुनः ॥
सर्वमिदं शब्दश्लेषमूलाया वक्रोक्तेरुदाहरणम् । अर्थश्लेषमूलाया वक्रोक्तेर्यथा–

(चं०)–स्वभावोक्तिः स्वभावस्य जात्यादिस्थस्य वर्णनम्।
कुरङ्गैरुत्तरङ्गाक्षैः स्तब्धकर्णैरुदीक्ष्यते ॥ १५९ ॥

(कुव०)–यथा वा–तौ सम्मुखमचालितौ सविधे गुरूणां
मार्गप्रधानरभसस्खलितावधानौ ।
पार्श्वोपसर्पणमुभावपि भिन्नदिक्कं
कृत्वा मुहुर्मुहुरुपासरतां सलज्जम्॥१५९॥

(अ०चं०)–स्वभावोक्तिरिति लक्ष्यनिर्देशः । जात्यादिस्थस्य जात्यादिसम्बन्धिनः । आदिपदेन क्रियादिपरिग्रहः । उत्तरङ्गाणि तरङ्गायमाणान्यक्षीणि येषां तैः । तावितीति । तौ सकान्तौ वधूवरौ गुरूणां सविधे अन्योन्याभिमुखं प्रचलितौ परस्परस्य मार्गप्रदाने यो रभसो वेगस्तेन स्खलितं भ्रष्टमवधानं सावधानत्वं ययोस्तादृशावुभावपि भिन्नदिक्कं वामदक्षिणरूपदिक्सम्बन्धि परस्परपार्श्वभागोपसर्पणं मुहुर्मुहुः कृत्वा सलज्जं यथा स्यात्तथोपसरतां उपसर्पणं चक्रतुरित्यर्थः । पूर्वोदाहरणे कुरङ्गजातिस्वभाववर्णनमत्र सलज्जक्रियास्वभाववर्णनमिति भेदः ॥ १५९ ॥
इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां स्वभावोक्त्यलङ्कारः ॥ ९३ ॥

(चं०)–भाविकं भूतभाव्यर्थसाक्षात्कारस्य वर्णनम्।
अहं विलोकयेऽद्यापि युद्ध्यन्तेऽत्र सुराऽसुराः॥१६०॥

(कुव०)–स्थानभीषणोद्भावनपरमिदम् । यथा वा–
अद्यापि तिष्ठति दृशोरिदमुत्तरीयं
धर्तुं पुरः स्तनतटात्पतितं प्रवृत्ते ।
वाचं निशम्य नयनं नयनं ममेति
किञ्चित्तदा यदकरोत्स्मितमायताक्षी॥ १६० ॥

(अ०चं०)–भाविकमिति लक्ष्यनिर्देशः । अद्यापीति । मम नयनं नयनमिति तस्या वाचं निशम्य स्तनतटात्पतितमुत्तरीयं धर्तुं पुरः प्रवृत्ते मयि सति तदा आयताक्षी यत्किञ्चित्स्मितमकरोत् । इदमद्यापि मम दृशोः पुरस्तिष्ठतीत्यन्वयः । अत्र नयनपदेन स्ववाचकत्वरूपशक्यसम्बन्धेन नेत्रपदं लक्ष्यते तस्माच्च वस्त्रप्रतीतिः । किं वा स्ववाच्यवाच्यत्वरूपशक्यसम्बन्धेन वस्त्रमेव लक्षयतीति वचोबाणैरित्यादिवल्लक्षितलक्षणा वा बोध्या । 'नेत्रं पथि गुणे वस्त्रे' इति विश्वः ॥ १६० ॥
इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां भाविकालङ्कारः ॥ ९४ ॥

(चन्द्रा०)–उदात्तमृद्धेश्चरितं श्लाघ्यं चान्योपलक्षणम् ।
सानौ यस्याऽभवद्युद्धं तद्धूर्जटिकिरीटिनोः ॥ १६१ ॥

(कुव०)–इदं श्लाघ्यचरितस्यान्याङ्गत्वे उदाहरणम् । ऋद्ध्युदाहरणं यथा–

रत्नस्तम्भेषु सङ्क्रान्तैः प्रतिबिम्बशतैर्वृतः ।
ज्ञातो लंकेश्वरः कृच्छ्रादाञ्जनेयेन तत्त्वतः ॥ १६१ ॥

(अ०चं०)–उदात्तमिति । ऋद्धेः समृद्धेश्चरितमुदात्तमलङ्कारः । तथा श्लाघ्यं चरितम् । अन्यस्योपलक्षणमङ्गं चेत्तदपि तथा । सानौ शिखरे यस्य पर्वतस्य । किरीटी अर्जुनः कृच्छ्रात्कष्टात् । आञ्जनेयेन हनूमता ॥१६१ ॥
इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायामुदात्तालङ्कारः ॥ ९५ ॥

(चं०)–अत्युक्तिरद्भुतातथ्यशौर्यौदार्यादिवर्णनम् ।
त्वयि दातरि राजेन्द्र याचकाः कल्पशाखिनः ॥ १६२ ॥

(कुव०)–इयमौदार्यात्युक्तिः । शौर्यात्युक्तिर्यथा–

राजन्सप्ताप्यकूपारास्त्वत्प्रतापाग्निशोषिताः ।
पुनस्त्वद्वैरिवनिताबाष्पपूरेण पूरिताः ॥

सम्पदत्युक्तावुदात्तालङ्कारः । शौर्यात्युक्तावत्युक्त्यलङ्कार इति भेदमाहुः ।

अनयोरनवद्याङ्गि स्तनयोर्जृम्भमाणयोः ।
अवकाशो न पर्याप्तस्तव बाहुलतान्तरे ॥
अल्पं निर्मितमाकाशमनालोच्यैव वेधसा ।
इदमेवंविधं भावि भवत्याः स्तनमण्डलम् ॥

इति सदसदुक्तितारतम्येनातिशयात्युक्त्योर्भेदः १६२॥

(अ०चं०)–अत्युक्तिरिति लक्षणनिर्देशः । अद्भुतं च तदतथ्यं मिथ्यारूपम् । अकूपाराः समुद्राः । आहुरिति । स्वमते तु सत्यत्वासत्यत्वाभ्यां भेद इति भावः । अतथ्ये अद्भुतस्य विशेषणस्य फलं दर्शयति–

(चं०)–स्वभावोक्तिः स्वभावस्य जात्यादिस्थस्य वर्णनम्
कुरङ्गैरुत्तरङ्गाक्षैः स्तब्धकर्णैरुदीक्ष्यते ॥ १५९ ॥

(कुव०)–यथा वा–तौ सम्मुखप्रचालितौ सविधे गुरूणां
मार्गप्रदानरभसस्खलितावधानौ।
पार्श्वोपसर्पणमुभावपि भिन्नदिक्कं
कृत्वा मुहुर्मुहुरुपासरतां सलज्जम्॥१५९

(अ०चं०)–स्वभावोक्तिरिति लक्ष्यनिर्देशः। जात्यादिस्थस्य जात्या सम्बन्धिनः। आदिपदेन क्रियादिपरिग्रहः। उत्तरङ्गाणि तरङ्गायमाण न्यक्षीणि येषां तैः। ताविति। तौ प्रकान्तौ वधूवरौ गुरूणां सवि अन्योन्याभिमुखं प्रचालितौ परस्परस्य मार्गप्रदाने यो रभसो वेगस्ते स्खलितं भ्रष्टमवधानं सावधानत्वं ययोस्तादृशावुभावपि भिन्नदिकं व प्रदक्षिणरूपदिक्सम्बन्धि परस्परपार्श्वभागोपसर्पणं मुहुर्मुहुः कृत्वा सल ज्जं यथा स्यात्तथोपसरतां उपसर्पणं चक्रतुरित्यर्थः। पूर्वोदाहरणे कुर ङ्गजातिस्वभाववर्णनमत्र सलज्जक्रियास्वभाववर्णनमिति भेदः ॥ १५९
इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां स्वभावोक्त्यलङ्कारः ॥ ९३ ॥

(चं०)–भाविकं भूतभाव्यार्थसाक्षात्कारस्य वर्णनम्।
अहं विलोकयेऽद्यापि युद्ध्यन्तेऽत्र सुराऽसुराः॥१६०॥

(कुव०)–स्थानभीषणोद्भावनपरमिदम्। यथा वा–
अद्यापि तिष्ठति दृशोरिदमुत्तरीयं
धर्तुं पुरः स्तनतटात्पतितं प्रवृत्ते।
वाचं निशम्य नयनं नयनं ममेति
किञ्चित्तदा यदकरोत्स्मितमायताक्षी॥ १६० ॥

(अ०चं०)–भाविकमिति लक्ष्यनिर्देशः। अद्यापीति। मम नयनं नयनमिति तस्या वाचं निशम्य स्तनतटात्पतितमुत्तरीयं धर्तुं पुरः प्रवृत्ते मयि सति तदा आयताक्षी यत्किञ्चित्स्मितमकरोत्। इदमद्यापि मम दृशोः पुरस्तिष्ठतीत्यन्वयः। अत्र नयनपदेन स्ववाच्यस्वरूपदास्यसम्बन्धेन नेत्रपदं लक्ष्यते तस्माच्च वस्त्रप्रतीतिः। किं वा स्ववाच्यपाण्डुत्वरूपसादृश्यसम्बन्धेन वस्त्रमेव लक्षयतीति वचोवाणैरित्यादिवल्लक्षितलक्षणा वा बोध्या। 'नेत्रं पथि गुणे वस्त्रे' इति विश्वः॥ १६० ॥
इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां भाविकालङ्कारः ॥ ९४ ॥

(चन्द्रा०)–उदात्तमृद्धेश्चरितं श्लाघ्यं चान्योपलक्षणम् ।
सानौ यस्याऽभवद्युद्धं तद्धूर्जटिकिरीटिनोः ॥ १६१ ॥

(कुव०)–इदं श्लाघ्यचरितस्यान्याङ्गत्वे उदाहरणम् । ऋद्ध्युदाहरणं यथा–

रत्नस्तम्भेषु सङ्क्रान्तैः प्रतिबिम्बशतैर्वृतः ।
ज्ञातो लंकेश्वरः कृच्छ्रादाञ्जनेयेन तत्वतः ॥ १६१ ॥

(अ०च०)–उदात्तमिति । ऋद्धेः समृद्धेश्चरितमुदात्तमलङ्कारः । तथा श्लाघ्यचरितम् । अन्यस्योपलक्षणमङ्गं चेत्तदपि तथा । सानौ शिखरे यस्य पर्वतस्य । किरीटी अर्जुनः कृच्छ्रात्कष्टात् । आञ्जनेयेन हनूमता ॥१६१ ॥
इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायामुदात्तालङ्कारः ॥ ९५ ॥

(चं०)–अत्युक्तिरद्भुतातिथ्यशौर्यौदार्यादिवर्णनम् ।
त्वयि दातरि राजेन्द्र याचकाः कल्पशाखिनः ॥ १६२ ॥

(कुव०)–इयमौदार्यात्युक्तिः । शौर्यात्युक्तिर्यथा–

राजन्सप्ताप्यकूपारास्त्वत्प्रतापाग्निशोषिताः ।
पुनस्त्वद्वैरिवनिताबाष्पपूरेण पूरिताः ॥

सम्पदत्युक्तावुदात्तालङ्कारः । शौर्यात्युक्तावत्युक्त्यलङ्कार इति भेदमाहुः ।

अनयोरनवद्याङ्गि स्तनयोर्जृम्भमाणयोः ।
अवकाशो न पर्याप्तस्तव बाहुलतान्तरे ॥
अल्पं निर्मितमाकाशमनालोच्येव वेधसा ।
इदमेवंविधं भावि भवत्याः स्तनमण्डलम् ॥

इति सदसद्वाक्तितारतम्येनातिशयात्युक्त्योर्भेदः १६२॥

(अ०च०)–अत्युक्तिरितीति लक्ष्यनिर्देशः । अद्भुतं च तदतथ्यं मिथ्यारूपम् । अकूपारा समुद्राः । आहुरिति । स्वमते तु तथ्यातथ्यत्वाभ्यां भेद इति भावः । अतथ्ये अद्भुतस्य विशेषणस्य कृत्यं दर्शयति–अनयोरित्यादि ।

मुदाहृतम् । असदुक्तितारतम्येनेति । अनयोरित्यत्रासदुक्तिमात्रम् । अल्पमिति पद्ये त्वत्यन्तासदुक्तिरिति तारतम्येनेत्यर्थः । तथा चाद्भुतेति विशेषणादत्यन्तातथ्यरूपत्वलाभान्नातिशयोक्तावतिव्याप्तिरिति भावः । अत एवानयोरिति पद्यानन्तरं दण्डिनोक्तम् । "इति सम्भाव्यमेवैतद्विशेषाख्यानसंस्कृतम्" इति । एवम् "लोकातीत इवात्यर्थमध्यारोप्य विवक्षितः । योऽर्थस्तेनातितुष्यन्ति विदग्धा नेतरे यथा ॥" इत्युक्त्वा 'अल्पं निर्मितमि' त्यादुदाहृत्य इयमत्युक्तिरित्युक्तमिति च ॥ १६२ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायामत्युक्त्यलङ्कारः ॥ ९६ ॥

चं०)–निरुक्तिर्योगतो नाम्नामन्यार्थत्वप्रकल्पनम् ।
ईदृशैश्चरितैर्जाने सत्यं दोषाकरो भवान् ॥ १६३ ॥

कुव०)–यथा वा–पुरा कवीनां गणनाप्रसङ्गे
कनिष्ठिकाधिष्ठितकालिदासा ।
अद्यापि तत्तुल्यकवेरभावा-
दनामिका सार्थवती बभूव ॥ १६३ ॥

अ०चं०)–निरुक्तिरिति लक्ष्यम् । योगवशान्नाम्नामर्थविशेषाभिधायिनामर्थान्तरोपवर्णनमिति लक्षणम् । ईदृशैरिति । चन्द्रं प्रति विरहिण्या उक्तिः । ईदृशैर्जनसन्तापनरूपैः दोषाया रात्रेः कर्ता दोषाणामाकरश्च । पुरेति । कनिष्ठिकाङ्गुलिविशेषः । अधिष्ठितः कालिदासो यस्यां साङ्गुलिविशेषरूपा । अर्थवती, न विद्यते कविनाम यस्यां सेत्यन्वर्थनामवती ॥ १६३ ॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां निरुक्त्यलङ्कारः ॥ ९७ ॥

चं०)–प्रतिषेधः प्रसिद्धस्य निषेधस्यानुकीर्तनम् ।
न द्यूतमेतत्कितवक्रीडनं निशितैः शरैः ॥ १६४ ॥

कुव०)–निर्ज्ञातो निषेधः स्वतोऽनुपयुक्तत्वादर्थान्तरं गर्भीकरोति । तेन चारुतान्वितोऽयं प्रतिषेधनामालङ्कारः । उदाहरणं युद्धरङ्गे प्रत्यवतिष्ठमानं शाकुनिकं प्रति विदग्धवचनम् । तत्र युद्धस्याक्षद्यूतत्वाभावो निर्ज्ञात एव कीर्त्यमानस्तत्रैव तव प्रागल्भ्यं न युद्धे व्युत्पत्तिप्रहोऽस्तीत्युपहासं गर्भीकरोति तच्च कितवेनाविष्कृतम् ।

ा वा–न विषेण न शस्त्रेण नाग्निना न च मृत्युना ।
अप्रतीकारपारुष्याः स्त्रीभिरेव स्त्रियः कृताः ।

अत्र स्त्रीणां विषादिनिमित्तत्वाभावः प्रसिद्ध एव की- मानस्तासां विषाद्यतिशायि क्रौर्यमिति । अमुमर्थं कीकरोतीति स चाप्रतीकारपारुष्या इति प्रतीकार- ा विषादिभ्यस्तासां विशेषं दर्शयता विशेषणेना स्कृतः ॥ १६४ ॥

)–कितवो द्यूतकृत् । 'धूर्तोऽक्षदेवी कितवः' इत्यमरः । ननु प्रसिद्धा दृस्यांचमत्कारित्वात्कथमलङ्कारत्वमत आह । निर्ज्ञात इत्यादि । शाकु ाकैर्दीव्यतीति शाकुनिकः । आविष्कृतमिति ध्वनित्वशङ्कानिवार । एवमग्रेऽपि ॥ १६४ ॥

ालङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां प्रतिषेधालङ्कारः ॥ ९८ ॥

)–सिद्धस्यैव विधानं यत्तदाहुर्विध्यलङ्कृतिम् ।
पञ्चमोदञ्चने काले कोकिलः कोकिलो भवेत् ॥१६५॥

)–निर्ज्ञातविधानमनुपयुक्तिबाधितं सदर्थान्तरगर्भी- त्वेन चारुतरमिति तं विधिनामानमलङ्कारमाहुः । उ- हरणे कोकिलस्य कोकिलत्वविधानमनुपयुक्तं सदति धुरपञ्चमध्वनिशालितया सकलजनहृद्यत्वं गर्भीकरोति च पञ्चमोदञ्चने इति कालविशेषणेनाविष्कृतम् ।

था वा–हे हस्त दक्षिण मृतस्य शिशोर्द्विजस्य
जीवातवे विसृज शूद्रमुनौ कृपाणम् ।
रामस्य गात्रमसि निर्भरगर्भखिन्न-
सीताप्रवासनपटोः करुणा कुतस्ते ॥

अत्र रामस्य स्वहस्तं प्रति रामस्य गात्रमसीति वच- मनुपयुक्तं सद्रामस्येत्यनेन स्वस्यात्यन्तनिष्करुणत्वं र्भीकरोति । तच्च निर्भरेत्यादिविशेषणेनाविष्कृतम् । य- प्यनयोर्विधिनिषेधयोरुदाहरणेषु व्यङ्ग्यान्यर्थान्तर-

सङ्क्रमितवाच्यरूपाणि तथापि न ध्वनिभावास्पदानि। स्वोक्त्यैव व्यङ्ग्यविशेषाविष्करणात्। व्यङ्ग्याविष्करणे चालङ्कारत्वमेवेति प्राक्प्रस्तुताङ्कुरप्रकरणे व्यवस्थितत्वात्। पूर्वं बाधितौ प्रतिषेधौ आक्षेपभेदत्वेनोक्तौ। इह तु प्रसिद्धौ विधिप्रतिषेधौ तत्प्रतिद्वन्द्विनावलङ्कारत्वेन वर्णिताविति भेदः॥ १६५॥

अ०च०)–पञ्चमस्य स्वरविशेषस्योद्ग्रथनमाविष्करणं यत्र तादृशे काले कोकिलः कोकिलो मधुरध्वनिरभवादित्यर्थः। द्वितीयकोकिलपदस्यानुपयुक्तार्थत्वेनार्थान्तरे सङ्क्रमितत्वात्। सकलजनहृद्यत्वप्रतीतिश्च प्रयोजनम्। एवं च शालिस्यैत्यनन्तरं लक्षितयेति शेषो बोध्यः। पूर्वपद्ध्वनिर्वाशङ्कानिवारणाय तच्चरयाद्युक्तम्। हे हस्तेति। शूद्रतपस्याजनिताधर्मवशादपूर्णायुषि द्विजबालके मृते तद्वधोद्यतस्य रामस्य स्वहस्तं प्रतीयमुक्तिः। जीवातवे जीवनाय। शूद्र एव तपश्चरणान्मुनिरिव मुनिस्तस्मिन्कृपाणं खड्गं विसृज निक्षिप यतो रामस्याकरुणस्य गात्रं शरीरमसि। निर्भरमतिशयेन गर्भखिन्नायाः सीतायाः प्रवासन निर्वासन तत्र पटोर्दक्षस्येत्यर्थः। अत्र रामपदं पद्य रणत्वरूपार्थान्तरसङ्क्रामितम्। तदतिशयो व्यङ्ग्यः। सञ्चारयन्त मित्यनेनोक्तः। ध्वनिभावास्पदानि ध्वनिप्रयोजकानि। व्यवस्थितत्वादिति। "शब्दार्थशक्त्याऽऽक्षिप्तोऽपि व्यङ्ग्योऽर्थः कविना पुनः। यत्राविष्क्रियते स्वोक्त्या सान्यैवालङ्कृतिर्ध्वनेः॥" इति ध्वनिकारवचनेन निर्णीतत्वादित्यर्थः। उक्ताविति "निषेधाभासमाक्षेपं बुधाः केचन मन्वते। आक्षेपोऽन्यो विधौ व्यक्ते निषेधे च तिरोहिते॥" इत्येताभ्यां नाहं दूती, गच्छ गच्छसीत्युदाहरणयोः प्रतिपादिताविर्यर्थः। प्रसिद्धत्वादबाधितमविद्वन्द्विरयम्॥१६५

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां विध्यलङ्कारः॥ ९९॥

चन्द्रा०)–हेतोर्हेतुमता सार्द्धं वर्णनं हेतुरुच्यते।
असावुदेति शीतांशुर्मानच्छेदाय सुभ्रुवाम्॥ १६६॥

कुव०)–यथा वा–एष ते विद्रुमच्छायो मरुमार्ग इवाधरः।
कस्य नो तनुते तन्वि पिपासाकुलितं मनः॥
माने नेच्छति वारयत्युपशमे क्ष्मामालिखन्त्यां ह्रियां
स्वातन्त्र्ये परिवृत्य तिष्ठति करौ व्याधूय धैर्ये गते।

तृष्णे त्वामनुबध्नता फलमियत्प्राप्तं जनेनामुना
यत्स्पृष्टो न पदा स एव चरणौ स्प्रष्टुं न सम्मन्यते ॥
इत्युदाहरणम् ॥ १६६ ॥

(अ०चं०)–हेतोरिति । हेतुमता कार्येण । मानच्छेदः । कार्यम् । एष इति । विद्रुमच्छायः प्रवालकान्तिर्विगततरुच्छायश्च मरुर्निर्जलदेशः । माने इति । माने नेच्छति अनिच्छति सति । एवमुपशमे वारयति सति । ह्रियां लज्जायां क्ष्मां भूमिमालिखन्त्याम् । भूम्युल्लेखनस्य तदनुभावत्वात् । स्वातन्त्र्ये च परिवृत्य पराङ्मुखीभूय तिष्ठति सति, धैर्ये करौ व्याधूय मम नानुमतमिति सूचनाय हस्तधूननं कृत्वा गते सति हे तृष्णे त्वामनुसरतामुना जनेनैतावत्फलं प्राप्तं यत्पादेनापि यो न स्पृष्टः स एव चरणौ स्वीयौ स्प्रष्टुं न सम्यक् मन्यते अनुजानातीत्यन्वयः । अत्र तृष्णारूपहेतुतत्कार्ययोः स्पष्टमभिधानम् ॥ १६६ ॥

(चं०)–हेतुहेतुमतोरैक्यं हेतुं केचित्प्रचक्षते ।
लक्ष्मीविलासा विदुषां कटाक्षा वेङ्कटप्रभोः ॥१६७॥

(कुव०)–अत्र कार्यावश्यंभावतच्छैघ्र्यादिप्रत्यायनार्थः कार्यकारणभेदव्यपदेशः ॥ यथा वा–

आयुर्दानमहोत्सवस्य विनतक्षोणीभृतां मूर्तिमा-
न्विश्वासो नयनोत्सवो मृगदृशां कीर्तेः प्रकाशः परः ।
आनन्दः कलिताकृतिः सुमनसां वीरश्रियो जीवितं
धर्मस्यैष निकेतनं विजयते वीरः कलिङ्गेश्वरः ॥
अत्र दानमहोत्सवायुष्करत्वादिनाऽध्यवसिते राज्ञि तदायुष्ट्वादिव्यपदेशः ॥ १६७ ॥

(अ०चं०)–भेदान्तरमाह–हेतुहेतुमतोरिति । केचिदुद्भटप्रभृतयः । तदुक्तम् । "हेतुमता सह हेतोरभिधानमभेदतो हेतुः" इति । लक्ष्मीति । कटाक्षा विदुषां लक्ष्मीविलासा इत्यन्वयः । अत्र विलासहेतोर्विलासाभिन्नत्वेनाभिधानम् । एवंविधलक्षणायाः प्रयोजनमाह–अत्रेति । कार्यावश्यंभावश्च तच्छैघ्र्यं चेति विग्रहः । आदिना अपथ्याशनं रोग इत्यादौ कार्यगतोपादेयत्वानुपादेयत्वादिसंग्रहः । आयुरिति । वीरः कलिङ्गेश्वरः कलिङ्गदेशाधिपो विजयत इत्यन्वयः । कीदृशः । दानरूपस्य महोत्स-

सङ्क्रमितवाच्यरूपाणि तथापि न ध्वनिभावास्पदानि स्वोक्त्यैव व्यङ्ग्यविशेषाविष्करणात्। व्यङ्ग्याविष्करणे चालङ्कारत्वमेवेति प्राक्प्रस्तुताङ्कुरप्रकरणे व्यवस्थितत्वात्। पूर्वं बाधितौ प्रतिषेधौ आक्षेपभेदत्वेनोक्तौ। इह तु प्रसिद्धौ विधिप्रतिषेधौ तत्प्रतिद्वन्द्विनावलङ्कारत्वेन वर्णिताविति भेदः ॥ १६५ ॥

(अ०चं०)–पञ्चमस्य स्वरविशेषस्योद्ध्वनमाविष्करणं यत्र तादृशे काले कोकिलः कोकिलो मधुरध्वनिरभवदित्यर्थः। द्वितीयकोकिलपदस्यानुपयुक्तार्थत्वेनार्थान्तरे सङ्क्रमितत्वात्। सकलजनहृद्यत्वप्रतीतिश्च प्रयोजनम्। एवं च शालितयेत्यनन्तरं लक्षितयेति शेषो बोध्यः। पूर्ववद्ध्वनित्वाशङ्कानिवारणाय तथेत्याद्युक्तम्। हे हस्तेति। शूद्रतपस्याजनिताधर्मवशादपूर्णायुषि द्विजबालके मृते तद्वधोद्यतस्य रामस्य स्वहस्तं प्रतीयमुक्तिः। जीवातवे जीवनाय। शूद्र एव तपश्चरणान्मुनिरिव मुनिस्तस्मिन्कृपाणं खड्गं विसृज निक्षिप यतो रामस्याकरुणस्य गात्रं शरीरमसि। निर्भरमतिशयेन गर्भखिन्नायाः सीतायाः प्रवासन निर्वासनं तव पटोर्दक्षस्येत्यर्थः। अत्र रामपदं करुणरहितरूपार्थान्तरसङ्क्रमितम्। तदतिशयो व्यङ्ग्यः। स्वोक्त्यैवेत्यनेनोक्तः। ध्वनिभावास्पदानि ध्वनिप्रयोजकानि। व्यवस्थितत्वादिति। "शब्दार्थशक्त्याऽऽक्षिप्तोऽपि व्यङ्ग्योऽर्थः कविना पुनः। यत्राविष्क्रियते स्वोक्त्या सान्यैवालङ्कृतिर्ध्वनेः॥" इति ध्वनिकारवचनेन निर्णीतत्वादित्यर्थः। उक्ताविति "निषेधाभासमाक्षेपं बुधाः केचन मन्वते। आक्षेपोऽन्यो विधौ व्यक्ते निषेधे च तिरोहिते॥" इत्येताभ्यां नाहं दूती, गच्छ गच्छसीत्युदाहरणयोः प्रतिपादिताविति अर्थः। प्रसिद्धत्वाद्बाधितप्रतिद्वन्द्विनावित्यर्थः॥ १६५

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां विध्यलङ्कारः ॥ ९९ ॥

(चन्द्रा०)–हेतोर्हेतुमता सार्धं वर्णनं हेतुरुच्यते।
असावुदेति शीतांशुर्मानच्छेदाय सुभ्रुवाम् ॥ १६६ ॥

(कुव०)–यथा वा–एष ते विद्रुमच्छायो मरुमार्ग इवाधरः।
कस्य नो तनुते तन्वि पिपासाकुलितं मनः ॥

माने नेच्छति वारयत्युपशमे क्ष्मामालिखन्त्यां ह्रियां
स्वातन्त्र्ये परिवृत्य तिष्ठति करौ व्याधूय धैर्यं गते।

लाभादिजन्या चित्तवृत्तिः शोकः प्रसिद्धः । आदिपदेन क्रोधोत्साहभयजुगुप्साविस्मयनिर्वेदाख्यानां षण्णां परिग्रहः । विशेषपदेन च रत्यादेः स्थायित्वप्रयोजकं परिपुष्टत्वं कान्ताविषयत्वमितरानङ्गत्वं च विवक्षितम् । तदुक्तम्—" रत्यादेश्चेन्निरङ्गः स्याद्देवादिविषयोऽथ वा । अन्याङ्गभावभाग्वा स्यान्न तदा स्थायिशब्दभाक् " इति स्थायिन एव चाभिव्यक्तरसत्वम् । यदाहु—" कारणान्यथ कार्याणि सहकारीणि यानि च । रत्यादेः स्थायिनो लोके तानि चेन्नाट्यकाव्ययोः ॥ विभावा अनुभावास्तत्कथ्यन्ते व्यभिचारिणः । व्यक्तः स तैर्विभावाद्यैः स्थायीभावो रसः स्मृतः ॥ " इति । अभिव्यक्तानां च रत्यादीनां रसरूपाणां क्रमाच्छृङ्गारस्य करुणरौद्रवीरभयानकबीभत्साद्भुतशान्तरूपविशेषसंज्ञा बोध्याः । निर्वेदादिरिति । " निर्वेदग्लानिशङ्काख्यास्तथासूयामदश्रमाः । आलस्यं चैव दैन्यं च चिन्ता मोहः स्मृतिर्धृतिः । व्रीडा चपलता हर्ष आवेगो जडता तथा । गर्वो विषाद औत्सुक्यं निद्रा विस्मृतिरेव च । स्वप्नो विबोधोऽमर्षश्चाप्यवहित्थमथोग्रता । मतिर्व्याधिस्तथोन्मादस्तथा मरणमेव च । त्रासश्चैव वितर्कश्च विज्ञेया व्यभिचारिणः । त्रयस्त्रिंशदमी भावाः समाख्यातास्तु नामतः ॥" इति भरतेनोक्ताः । लज्जादिना विकारगोपनमवहित्थाख्यो भावः । देवतेत्याद्यपरिपुष्टत्वादेरुपलक्षणम् । रतिरिति चापुष्टहासादेः ॥

(कुव०)–अनौचित्येन प्रवृत्तौ रसो भावश्च रसाभासो भावाभासश्चेत्युच्यते स यत्रापरस्याङ्गं तदूर्जस्वित् । भावस्य प्रशाम्यदवस्था भावशान्तिः।तस्याः पराङ्गत्वे समाहितम् भावस्योद्गमावस्था भावोदयः । द्वयोर्विरुद्धयोर्भावयोः परस्परस्पर्धा भावसन्धिः।बहूनां भावानां पूर्वपूर्वोपमर्देनोत्पत्तिर्भावशबलता।एतेषां निरतराङ्गत्वे भावोदयादयस्त्रयोऽलङ्काराः । तत्र रसवदुदाहरणम्–

मुनिर्जयति योगीन्द्रो महात्मा कुम्भसम्भवः ।
येनैकचुलके दृष्टौ दिव्यौ तौ मत्स्यकच्छपौ ॥

अत्र मुनिविषयरतिरूपस्य भावस्याद्भुतरसोऽङ्गम् ।

यथा वा–अयं स रसनोत्कर्षी पीनस्तनविमर्दनः ।

क्षोणीभृतां राज्ञां कलिताकृतिर्धृताकारः । वीरश्रियो वीरलक्ष्म्या निकेतनं स्थानम् ॥ १६७ ॥

इति श्रीमत्पदवाक्यप्रमाणाभिज्ञतत्सदुपाख्यभट्टविठ्ठलसूरिवरात्मजश्रीरामचन्द्रसूरिसूनुना वैद्यनाथेन कृतायामलङ्कारचन्द्रिकाख्यायां कुवलयानन्दटीकायां हेत्वलङ्कारप्रकरणं सम्पूर्णम् ॥ १०० ॥

(चं०)—इत्थं शतमलङ्कारा लक्षयित्वा निदर्शिताः ॥
प्राचामाधुनिकानां च मतान्यालोच्य सर्वतः ॥ १६८ ॥
रसभावतदाभासभावशान्तिनिबन्धनाः ॥
चत्वारो रसवत्प्रेय ऊर्जस्विच्च समाहितम् ॥ १६९ ॥
भावस्य चोदयः सन्धिः शबलत्वमिति त्रयः ॥
अष्टौ प्रमाणालङ्काराः प्रत्यक्षप्रमुखाः क्रमात् ॥
एवं पञ्चदशान्यानप्यलङ्कारान्विदुर्बुधाः ॥ १७० ॥

(कुव०)—तत्र विभावानुभावव्यभिचारिभिर्व्यञ्जितो रतिहासशोकादिभिश्चित्तवृत्तिविशेषो रसः । स यत्र परस्याङ्गं भवति तत्र रसवदलंकारः । विभावानुभावाभ्यामभिव्यञ्जितो निर्वेदादिव्यभिचारित्रयस्त्रिंशद्भेदो देवतागुरुशिष्यद्विजपुत्रादावभिव्यज्यमाना रतिश्च भावः । स यत्रापरस्याङ्गं स प्रेयोऽलंकारः ॥

(च०चं०)—भावस्येति । निर्वेदादिव्यभिचारिभावस्येत्यर्थः । प्रत्यक्षप्रमुखाः प्रत्यक्षाद्याः । ते च प्रत्यक्षानुमानोपमानशब्दार्थापत्त्यनुपलब्धिसम्भवैतिह्याख्याः । विभावेत्यादि । रत्यादेरालम्बनोद्दीपनरूपाणि नायिकाचन्द्रोदयादीनि [कारणानि काव्ये वर्ण्यमानानि विभावयन्तीति व्युत्पत्त्या विभावपदेनाभिधीयन्ते । कार्याणि च कटाक्षरोमाञ्चादीनि । तथाविधान्येवानु पश्चाद्भवन्तीति व्युत्पत्त्यानुभावपदेन । एवमेव कार्याणां रत्यादिनोत्पादने कर्तव्ये सहकारिभूतान्युत्कण्ठादीनि च व्यभिचारिपदेन विशेषाद्भितः समन्ततो ये स्थायिनं चारयन्तीति व्युत्पत्तेः । एवं रतिरासक्त्यनुरागादिपर्यायवाच्यान्तःकरणवृत्तिः । विप्रलम्भदीपकादिचेष्टादर्शनजन्या । चित्तस्य विकासरूपा प्रतिर्हासः ।

नाभ्यूरुजघनस्पर्शी नीवीविस्रंसनः करः ॥

अत्र करुणस्य शृङ्गारोऽङ्गम् ॥

(अ०चं०)-अनौचित्येनेति । एतच्चोदाहरणे दर्शयिष्यामः । मुनिरिति । कुम्भसम्भवोऽगस्त्यः । एकचुलकेन समुद्रे पीयमाने तदन्तर्गतयोरवताररूपयोर्मत्स्यकूर्मयोर्दर्शनेन गम्योऽद्भुतरसो मुनिप्रभावातिशयपर्यवसन्नतया तद्विषयरतिपोषकत्वात्तदङ्गमिति भावः । अयमिति । भूरिश्रवसश्छिन्नं हस्तमालोक्य तद्वधूनामुक्तिः । स पूर्वानुभूतोऽयं करः यः काञ्चीसमाकर्षणशीलः । नीवी वसनग्रन्थिस्तस्या विस्रंसनो मोचक इति स्मर्यमाणया शृङ्गारावस्थया करुणरसपरिपोषः ।

(कुवल०)-प्रेयोऽलङ्कार एव भावालङ्कार उच्यते । स यथा-

कदा वाराणस्याममरतटिनीरोधसि वस-
न्वसानः कौपीनं शिरसि निदधानोऽञ्जलिपुटम् ।
अये गौरीनाथ त्रिपुरहर शम्भो त्रिनयन
प्रसीदेत्याक्रोशन्निमिषमिव नेष्यामि दिवसान् ॥

अत्र शान्तिरसस्य कदेतिपदसूचितचिन्ताख्यो व्यभिचारिभावोऽङ्गम् । यथा वा-

अत्युच्चाः परितः स्फुरन्ति गिरयः स्फारास्तथाम्भोधय-
स्तानेतानपि बिभ्रती किमपि न श्रान्तासि तुभ्यं नमः ।
आश्चर्येण मुहुर्मुहुः स्तुतिमिति प्रस्तौमि यावद्भुव-
स्तावद्बिभ्रदिमां स्मृतस्तव भुजो वाचस्ततो मुद्रिताः ॥

अत्र प्रभुविषयरतिभावस्य वसुमतीविषयरतभावोऽङ्गम्

(अ०चं०)-कदेति । निमिषमिव दिवसान्कदा नेष्यामीत्यन्वयः । कीदृशः । काश्यां गङ्गातीरे वसन् । अयेइत्यादेरिति क्रोशन्नित्यनेनान्वयः । अत्युच्चा इति । स्फाराः विस्तीर्णाः । प्रस्तौमि प्रसञ्जयामि । भुवः पृथिव्या इमां भुवं बिभ्रद्धारयमाणः ॥

(कुव०)-ऊर्जस्विद्यथा-

त्वत्प्रत्यर्थिवसुन्धरेशतरुणीः सन्त्रासतः सत्वरं
यान्तीर्वीक्ष्य विलुण्ठितुं सरभसं याताः किराता घने ।

तिष्ठन्ति स्तिमिताः प्ररूढपुलकास्ते विस्मृतोपक्रमा-
स्तासामुत्तरलैः स्तनैरतितरां लोलैरपाङ्गैरपि ॥

अत्र प्रभुविषयरतिभावस्य शृङ्गाररसाभासोऽङ्गम् ।

यथा वा—त्वयि लोचनगोचरं गते
सफलं जन्म नृसिंह भूपते।
अजनिष्ट ममेति सादरं
युधि विज्ञापयति द्विषां गणः ॥

अत्र कवेः प्रभुविषयस्य रतिभावस्य तद्विषयद्विषद्गणरतिरूपो भावाभासोऽङ्गम्।

समाहितं यथा—

पश्यामः किमियं प्रपद्यत इति स्थैर्यं मयालम्बितं
किं मां नालपतीत्ययं खलु शठः कोपस्तयाप्याश्रितः।
इत्यन्योन्यविलक्ष्यदृष्टिचतुरे तस्मिन्नवस्थान्तरे
सव्याजं हसितं मया धृतिहरो मुक्तस्तु बाष्पस्तया ॥

अत्र शृङ्गारस्य कोपशान्तिरङ्गम् ॥

(अ०च०) त्वत्प्रत्यर्थीति। हे वीर त्वन्नामश्रुतौ भयाद्वने सत्वरं गच्छतीस्तव प्रत्यर्थिनः शत्रवो वसुन्धरेशा भूपास्तथा तरुणीर्विलुण्ठितुं याताः किराता भिल्लाः तासां तरुणीनामुत्तरलैरतिचपलैः स्तनैरतितरामतिशयेन लोलैश्चञ्चलैरपाङ्गैर्नेत्रप्रान्तैश्च ते स्तिमिताः स्तब्धाः प्रोद्गतरोमाञ्चा विस्मृत उपक्रमो लुण्ठनरूपो यैस्तादृशास्तिष्ठन्तीत्यन्वयः । अत्र शृङ्गारस्यानुरक्तपरवनिताविषयत्वादनौचित्येन प्रवृत्तिरित्याभासरूपत्वम् । त्वयीति । अजनिष्ट अभूत् युधि संग्रामे । तद्विषयेति । प्रभुविषया द्विषद्गणस्य या रतिस्तद्रूप इत्यर्थः । अत्र शत्रुविषयकत्वरूपानौचित्येन प्रवर्तितत्वाद्भावस्याभासत्वम् । पश्याम इति । नायकस्य स्वमित्रं प्रति नायिकावृत्तान्तोक्तिः । मयि तूष्णीभूते किमियं प्रपद्यते कुरुते तत्पश्याम इत्यभिप्राये मया स्थैर्यं मौनरूपमालम्बितमङ्गीकृतम्। पश्याम इति बहुवचनं सर्वात्मनाभिप्रायम् । अथ तयाप्ययं धूर्तः शठो मां किमिति नालपति भाषते इति कोप आश्रितः । इत्यन्योन्यं परस्परं विलक्ष्या लक्ष्यरहिता या दृष्टिस्तत्र चतुरे। सव्याजं निमित्तान्तरेण हसितम् ॥

(कुव०)-भावोदयो यथा-

तदद्य विश्रम्य दयालुरेधि मे
दिनं निनीषामि भवद्विलोकिनी ।
अदर्शि पादेन विलिख्य पत्रिणा
तवैव रूपेण समः स मत्प्रियः ॥

अत्र नलं प्रति दमयन्त्या औत्सुक्यरूपभावस्योदयः शृङ्गाररसस्याङ्गम् ।

भावसन्धिर्यथा-

एकाभूत्कुसुमायुधेषुधिरिव प्रव्यक्तपुङ्खावली
जेतुर्मङ्गलपालिकेव पुलकैरन्या कपोलस्थली ।
लोलाक्षीं क्षणमात्रभाविविरहक्लेशासहां पश्यतो
द्रागाकर्णयतश्च वीर भवतः प्रौढाहवाडम्बरम् ॥

अत्र रमणीप्रेमरणौत्सुक्ययोः सन्धिः प्रभुविषयभावस्याङ्गम् ।

भावशबलं यथा-

क्वाकार्यं शशलक्ष्मणः क्व च कुलं भूयोऽपि दृश्येत सा
दोषाणां प्रशमाय नः श्रुतमहो कोपेऽपि कान्तं मुखम् ।
किं वक्ष्यन्त्यपकल्मषाः कृतधियः स्वप्नेऽपि सा दुर्लभा
चेतः स्वास्थ्यमुपैहि कः खलु युवा धन्योऽधरं धास्यति ॥

अत्र वितर्कौत्सुक्यमतिस्मरणशंकादैन्यधृतिचिन्तानां शबलता विप्रलम्भशृङ्गारस्याङ्गम् ॥

अ०च०)-तदिति । एधि भव । निनीषामि नेतुमिच्छामि । पत्रस्तवैव रूपेण समः स मत्प्रियो नलः पत्रिणा हंसेन पादेन विलिख्य अदर्शि दर्शितः । एकेति । हे वीर क्षणमात्रेण युद्धप्रस्थानाद्भावी यो विरहक्लेशस्तदसहिष्णुं लोलाक्षीं दयितां पश्यतस्तथा प्रौढसङ्ग्रामाडम्बरमाकर्णयतश्च भवतः एका कपोलस्थली द्राक् शीघ्रं पुलकैः कुसुमायुधस्य मदनस्येषुधिस्तूणीर इव प्रव्यक्ता पुङ्खावली शरपुङ्खपङ्क्तिर्यस्य तथाभूताऽभूत् । अन्या द्वितीया जेतुर्जयशीलस्य मङ्गलपालिका मङ्गलरूपा पालिका या कुन्तफलादिनिर्मिता उभयपार्श्वस्थस्तम्भसूक्ष्मादिषु यस्या मार्गपार्श्वेऽपि प्रसिद्धा

तद्वदभूदित्यर्थः । अत्र प्रेमपदोक्ताया रतेरपरिपुष्टत्वाद्भावरूपत्वं बोध्यम् । ह्यकार्यमिति । शुक्रकन्यां देवयानीं दृष्टवतो राज्ञो ययातेरियमुक्तिः । अकार्यं ब्राह्मणकन्याऽऽसक्तिः । शशलाञ्छनस्य चन्द्रस्य कुलं सोमवंशः । अयं वितर्कः । तदुपमर्देन भूयोऽपीत्यौत्सुक्यम् । एवमग्रेऽपि । श्रुतं शास्त्रश्रवणमिति मतिः । अहो कोपेऽपीति स्मरणम् । अपगतकल्मषाः कृते सुकृते धीर्येषां ते किं वदिष्यन्तीति शङ्का । स्वप्नेऽपीति दैन्यम् । हे चेतः स्वास्थ्यमुपेहीति धैर्यम् । कः खलु धन्यो युवा तरुण्योऽधरं धास्यति पास्यतीति चिन्ता । विप्रलम्भो वियोग इति पर्यायौ ॥

कुव०)–प्रमाणालंकारे प्रत्यक्षं यथा–

क्रान्तकान्तवदनप्रतिबिम्बे
　　भग्नबालसहकारसुगन्धौ ॥
स्वादुनि प्रणदितालिनि शीते
　　निर्ववार मधुनीन्द्रियवर्गः ।

यथा वा–किं तावत्सरसि सरोजमेतदारा-
　　दाहोस्विन्मुखमवभासते युवत्याः ।
संशय्य क्षणमिति निश्चिकाय कश्चि-
　　द्विब्बोकैर्बकसहवासिनां परोक्षैः ॥

पूर्वत्र प्रत्यक्षमात्रमत्र तु विशेषदर्शनजन्यसंशयोत्तरप्रत्यक्षमिति भेदः ॥

अ०चं०)–क्रान्तेति । इन्द्रियाणां वर्गः समूहः । मधुनि मद्ये निर्ववार निर्वृतिं प्राप । कथंभूते । सङ्क्रान्तप्रियमुखप्रतिबिम्बे । भग्नकोमलाम्रपल्लवसुगन्धौ स्वादुनि आस्वाद्ये प्रकृष्टनादयुक्तभ्रमरयुते शीतस्पर्शे चेति । अत्रेन्द्रियवृत्त्या तज्जन्यप्रत्यक्षमलङ्कारः । किमिति । आराद्दूरे । इति क्षणं सन्दिह्य कश्चिद्बकसहवासिनां कमलानां परोक्षैरदृश्यैर्विब्बोकैः 'मानाप्रियकथालापे विब्बोकोऽनादरक्रिया' इत्येतल्लक्षणैर्हावविशेषैर्मुखमिति निश्चिकाय निर्णीतवान् । इति प्रत्यक्षम् ॥ ८ ॥

कुव०)–अनुमानं यथा–

यथा रन्ध्रं व्योम्नश्चलजलदधूमः स्थगयति
　　स्फुलिङ्गानां रूपं दधति च यथा कीटमणयः
यथा विद्युज्ज्वालोल्लसितपरिपिङ्गाश्च ककुभ-

यथा वा–

यत्रैता लहरीचलाचलदृशो व्यापारयन्ति भ्रुवौ
यत्तत्रैव पतन्ति सन्ततममी मर्मस्पृशो मार्गणाः।
तच्चक्रीकृतचापपुङ्खितशरप्रेङ्खत्करः क्रोधनो
धावत्यग्रत एव शासनधरः सत्यं तदासां स्मरः॥

पूर्वं रूपकसङ्कीर्णमिदमतिशयोक्तिसङ्कीर्णमिति भेदः।

(अ०चं०)–यथेति। यथाशब्दा अनुमानार्थाः। 'यथाशब्दस्तु निर्दिष्टस्तु-ल्ययोगानुमानयोः।' इति विश्वकोशात्। तथा च चपलजलदरूपो धूमो व्योम्न आकाशस्य रन्ध्रमवकाशं यस्मात्स्थगयति तस्माच्च कीटमणयः खद्योताः स्फुलिङ्गानां रूपं दधति धारयन्ति। यस्माच्च विद्युद्रूपाभिर्ज्वालाभिरुल्लसिताः प्रकाशीभूताः परितः पिङ्गवर्णाश्च ककुभो दिशस्तस्मात्पथिकरूपाणां तरूणां खण्डे समूहे स्मरलक्षणो दवाग्निर्लग्न इति मन्ये इत्यन्वयः। प्रयोगस्तु पथिकतरुखण्डं स्मरदावानलवत् व्योमव्यापिजलदधूमवत्त्वादित्यादिर्बोध्यः। यत्रैता इति। लहरीवच्चलाश्चञ्चला दृशो यासां ता एताः कामिन्यो यत्र जने भ्रूलतां व्यापारयन्ति प्रेरयन्ति तत्रैव भ्रूसंज्ञाविषय एव यद्यस्मादमी मर्मस्पर्शिनो बाणाः सन्ततं पतन्ति तत्तस्मान्मण्डलीकृते चापे पुङ्खिता योजितपुङ्खा ये शरास्तेषु प्रेङ्खं(?)क्षपलौ करौ यस्य तादृशः क्रोधनः स्मरः शासनमाज्ञा तद्धारक आसामग्रतो धावतीति सत्यमित्यन्वयः। अतिशयोक्तीति। मार्गणत्वेन दृशामध्यवसानादिति भावः। प्रयोगस्तु एताश्चक्रीकृतचापं सदा पुरोधावदाज्ञाकरमदनकाः मर्मभेदिबाणपाताश्रयभ्रूसंज्ञास्थानकत्वादिति बोध्यः॥

(कुव०)–शुद्धानुमानं यथा–

विलीयमानैर्विहगैर्निमीलद्भिश्च पङ्कजैः।
विकसन्त्या च मालत्या गतोऽस्तं ज्ञायते रविः॥

यथा वा–

सौमित्रे ननु सेव्यतां तरुतलं चण्डांशुरुज्जृम्भते
चण्डांशोर्निशि का कथा रघुपते चन्द्रोऽयमुन्मीलति।
वत्सैतद्विदितं कथं नु भवता धत्ते कुरङ्गं यतः
क्वासि प्रेयसि हा कुरङ्गनयने चन्द्रानने जानकि॥

(अ०चं०)–एव निलीयमानैरित्यत्रापि। अयं कालः सूर्यास्तमयवान् पक्षिनिलीयमानताद्याश्रयत्वादिति। रविरस्तगमनवान् साहचर्यात्संबन्ध-

त्वादिति वा प्रयोगो ज्ञेयः । सौमित्रे इति । विरहातुरस्य रामस्य लक्ष्मण प्रत्युक्तिः । अत्राप्ययं चन्द्रः कुरङ्गधारित्वादिति प्रयोगः । इत्यनुमानम् ॥९

(कुव०)–उपमानं यथा–

तां रोहिणीं विजानीहि ज्योतिषामत्र मण्डले ।
यस्तन्वि तारकान्यासः शकटाकारमाश्रितः ॥

अत्र मन्मथमिवातिसुन्दरं
दानवारिमिव दिव्यतेजसम् ।
शैलराजमिव धैर्यशालिनं
वेद्मि वेङ्कटपतिं महीपतिम् ॥

पूर्वोदाहरणे उपमानभूतमातिदेशवाक्यं दर्शितम् अत्रातिदेशवाक्यार्थसादृश्यप्रत्यक्षरूपमुपमानं फलेन सह दर्शितमिति विशेषः ।

(अ०चं०)–तामिति । तारकाणां न्यासः सन्निवेशः शकटरूपाकारं संस्थानमाश्रितस्तां रोहिणीं विजानीहीत्यतिदेशवाक्यार्थज्ञानमिहोपमानम् । इय शकटाकारनक्षत्रव्यक्तिः रोहिणीपदवाच्येत्युपमितिं प्रतिकरणत्वात् । अत्रेति । अत्र एषु राजसु मध्ये मन्मथमिवातिसुन्दरं महीपतिं वेङ्कटपतिसंज्ञं वेद्मीत्याद्यन्वयः । दानवारिर्विष्णुः शैलराजं हरं धैर्यशालिनं भवनशासकत्वात् । प्रत्यक्षरूपमिति । सादृश्यविशिष्टपिण्डप्रत्यक्षस्यापि फलायोगव्यवच्छिन्नत्वेन कारणत्वादिति भावः । फलेन उपमितिरूपेण इत्युपमानम् ॥ १० ॥

(कुव०)–शब्दप्रमाणं यथा–

विवृण्वता दोषमपि च्युतात्मना
त्वयैकमीशं प्रति साधु भाषितम् ।
यमामनन्त्यात्मभुवोऽपि कारणं
कथं स लक्ष्यप्रभवो भविष्यति ॥

अत्र शिवः परमेष्ठिनोऽपि कारणमित्यत्र श्रुतिरूपं शब्दप्रमाणमुपन्यस्तम् । एवं श्रुतिपुराणागमलौकिकवाक्यरूपाण्यपि शब्दप्रमाणान्युदाहरणीयानि ।

तत्र स्मृतिर्यथा—बलात्कुरुत पापानि सन्तु तान्यकृतानि वः
सर्वान्बलकृतानर्थानकृतान्मनुरब्रवीत् ॥

पूर्वं श्रुतिरभिमतार्थे प्रमाणत्वेनोपन्यस्ता। इह तु स्मृतिरनभिमतार्थे तद्दूषणपरेण प्रमाणतया नीतेति भेदः आचारात्मतुष्ट्योरपि मीमांसकोक्तधर्मप्रमाणयोर्वेदशब्दानुमापकतया शब्दप्रमाण एवान्तर्भावः। तत्राचारप्रमाणं यथा—

महाजनाचारपरम्परेदृशी
स्वनाम नामाददते न साधवः।
अतोऽभिधातुं न तदुत्सहे पुन-
र्जनः किलाचारमुचं विगायति॥

आत्मतुष्टिप्रमाणं यथा—असंशयं क्षत्रपरिग्रहक्षमा
यदार्यमस्यामभिलाषि मे मनः।
सतां हि सन्देहपदेषु वस्तुषु
प्रमाणमन्तःकरणस्य वृत्तयः॥

अत्र दुष्यन्तेनात्मतुष्ट्या शकुन्तलापरिग्रहस्य धर्म्यत्वं श्रुत्यनुमतमनुगीयते। एवं श्रुतिलिङ्गादिकमपि मीमांसोक्तं प्रमाणं सम्भवदिहोदाहर्तव्यम्।

अ०च०)—विवृण्वतेति। कुमारसम्भवे बटुवेषं हरं प्रति पार्वत्या इयमुक्तिः। परदोषं प्रकाशयतापि स्खलितान्तःकरणेन त्वया इमं महादेवं प्रति एकमलक्ष्यजन्मत्वं साधूक्तम्। यतो यमीशमात्मभुवो ब्रह्मणोऽपि कारणमामनन्ति वेदाः। स कथं लक्ष्यः प्रभव उत्पत्तिस्थानं यस्य तादृग्भविष्यतीत्यन्वयः। विवक्षतेति क्वचित्पाठो वक्तुमिच्छतेति तदर्थः। बलादिति। नास्तिकोक्तिरियम्। हे जनाः पापानि बलात्कुरुत तानि च पापानि वो युष्माकमकृतान्येव भवन्तु। यतो बलात्कारेण कृतान्सर्वानर्थान्मनुरकृतानब्रवीदित्यन्वयः। तद्दूषणपरेण सर्वाभिमतार्थदूषणपरेण। आत्मनस्तुष्टिः प्रीतिर्वैकल्पिके विषये "गर्भाष्टमेऽष्टमे वाब्दे ब्राह्मणस्योपनायनम्।" इत्यादौ प्रमाणमित्युक्तम्। महाजनेति। दमयन्तीं प्रति नलस्योक्तिः। नामधेयकं नाददते न गृह्णन्ति आचारमुचमाचारत्यागिनं विगायति निन्दति।

असंशयमिति। क्षत्रेण क्षत्रियेण परिग्रहे क्षमा योग्या यत आर्यं श्रेष्ठं मम मनो यस्यां शकुन्तलायामभिलाषशीलम्। पदेषु विषयेषु॥

(कुव०)–तत्र श्रुतिर्यथा–

त्वं हि नाम्नैव वरदो नाधत्से वरमुद्रिकाम्।
न हि श्रुतिप्रसिद्धार्थे लिङ्गमाद्रियते बुधैः॥

अत्र करिगिरीश्वरस्य वरद इत्यभिधानश्रुत्या सर्वाभिलषितदातृत्वं समर्थितम्।

लिङ्गं यथा–विदितं वो यथा स्वार्था न मे काश्चित्प्रवृत्तयः।
ननु मूर्तिभिरष्टाभिरित्थंभूतोऽस्मि सूचितः॥

अत्र शिवस्य श्रुतिप्रसिद्धसर्वोपकारकपृथिव्याद्यष्टमूर्तिपरिग्रहलिङ्गेन तत्प्रवृत्तीनां लोकानुग्रहैकप्रयोजनत्वं समर्थितम्। लिङ्गस्य मूलभूतवेदानुमापकतया वैदिकशब्दप्रमाण एवान्तर्भावः। एवं लौकिकलिङ्गानामपि लौकिकशब्दोन्नायकतया लौकिकशब्दप्रमाण एवान्तर्भावः। अतः।

लोलद्भ्रूलतया विपक्षदिगुपन्यासे विधूतं शिर-
स्तद्वृत्तान्तपरीक्षणे कृतनमस्कारो विलक्ष्यस्थितः।
ईषत्ताम्रकपोलकान्तिनि मुखे दृष्ट्या नतः पादयो-
रुत्सृष्टो गुरुसन्निधावपि विधिर्द्वाभ्यां न कालोचितः॥

इत्यादि चेष्टारूपं प्रमाणान्तरं नाशङ्कनीयम्। क्वचिच्छब्दप्रमाणकल्पनया चमत्कारो यथा–

किमसुभिर्ग्लपितैर्जड मन्यसे
मयि निमज्जतु भीमसुतामनः।
मम किल श्रुतिमाह तदर्थिकां
नलमुखेन्दुपरां विबुधस्मरः॥

अत्र म्रियमाणानां मनश्चन्द्रं प्रविशतीत्येतदर्थिकायाः श्रुतेर्नलमुखचन्द्रविषयत्वे कल्पिते तथा व्याख्यातृस्मरवाक्यं प्रमाणतयोपन्यस्तम्।

(अ०चं०)–त्वं हीति । वरमुद्रिकां वरमुद्रां नाधत्से न धास्यसि । श्रुतिर्वरदसंज्ञारूपा लिङ्गं गमकम् । पक्षे श्रुत्या तृतीयादिरूपया प्रकर्षेण शीघ्रसिद्धेऽर्थे अङ्गाङ्गिभावे सति लिङ्गमर्थप्रकाशनसामर्थ्यरूपमाद्रियते । यथैन्द्र्या गार्हपत्यमुपतिष्ठत इति श्रुत्या गार्हपत्योपस्थाने विनियुक्तस्य मन्त्रस्येन्द्रप्रकाशनसामर्थ्यरूपेण लिङ्गेनेन्द्रोपस्थाने विनियोगो नाद्रियते इत्यर्थः । करिगिरीश्वरः कालहस्तीश्वरः । विदितमिति । इत्थंभूतः परार्थैकदृष्टिकः । अत इत्यस्य चेष्टारूपं प्रमाणान्तरं माशङ्कनीयमित्यग्रेतनेनान्वयः । लोलदिति । गुरूणां सन्निधावपि द्वाभ्यां नायकाभ्यां समयोचितो विधिर्नोल्लङ्घितः । यथा लोलद्भ्रूलतया नायिकया विपक्षस्य सपत्न्यादेर्दिशा उपन्यासे तत्सकाशादागतोऽसीति सूचने कृते नायकेन नेति सूचनाय शिरो विधूतं सञ्चालितम् । ततस्तद्वृत्तान्तपरीक्षणे नायिकया कृते सुरपकृतनमस्कारो विलक्ष्य एव स्थितः । तत ईषत्ताम्रा कपोलकान्तिर्यस्य तादृशे नायिकाया मुखे कोपातिशयाक्रान्ते सति तत्पादयोर्दृष्टिपातेनैवानतः प्रणत इति । किमसुभिरिति । व्याख्यातं प्राक् । तथेति । नलमुखचन्द्रविषयत्वव्याख्यातुः स्मरस्येत्यर्थः । तत्त्वासिद्धत्वात्कल्पितमिति भावः । इति शब्दः ॥ ११ ॥

(कुव०)–अर्थापत्तिर्यथा–

निर्णेतुं शक्यमस्तीति मध्यं तव नितम्बिनि ।
अन्यथा नोपपद्येत पयोधरभरस्थितिः ॥

यथा वा–व्यक्तं बलीयान्यदि हेतुरागमा-
दपूरयत्सा जलधिं न जाह्नवी ।
गङ्गौघनिर्भर्त्सितशम्भुकन्धरा-
सुवर्णमर्णः कथमन्यथा स्यात् ॥

अनुपलब्धिर्यथा–

स्फुटमसदवलग्नं तन्वि निश्चिन्वते ते
तदनुपलभमानास्तर्कयन्तोऽपि लोकाः ।
कुचगिरिवरयुग्मं यद्विनाधारमास्ते
तदिह मकरकेतोरिन्द्रजालं प्रतीमः ॥

सम्भवो यथा–

अभूतपूर्वं मम भावि किं वा
सर्वं सहे मे सहजं हि दुःखम् ।

किं तु त्वदग्रे शरणागतानां
पराभवो नाथ न तेऽनुरूपः ॥

यथा वा–

ये नाम केचिदिह नः प्रथयन्त्यवज्ञां
जानन्ति ते किमपि तान्प्रति नैष यत्नः ।
उत्पत्स्यतेऽस्ति मम कोऽपि समानधर्मा
कालो ह्ययं निरवधिर्विपुला च पृथ्वी ॥

(अ० चं०)–निर्णेतुमिति । अस्तीति निर्णेतुं शक्यमित्यन्वयः । व्यक्तमिति हेतुस्तर्कः । यदि व्यक्तं प्रकटं बलीयान् तदा सा जाह्नवी जलधिं नापूरयत् । अन्यथा पूरणे सति अर्णः समुद्रस्य जलं गङ्गौघैर्निर्भर्त्सितं तिरस्कृतं सच्छम्भुकण्ठसमानवर्णं नीलं कथं स्यादित्यन्वयः । इत्यर्थापत्तिः ॥ १२ ॥ स्फुटमिति । हे तन्वि तर्कयन्तस्तर्कशीला अपि लोकास्तवावलग्नमनुपलभमाना अपश्यन्तस्तवावलग्नं मध्यमसदिति स्फुटमेव निश्चिन्वते । कुचपर्वतश्रेष्ठयुग्मत्वेनाध्यवसितं स्तनद्वन्द्वमाधारं विना यदास्ते तदिवह मकरध्वजस्येन्द्रजालं मायाचरितं प्रतीम इत्यन्वयः । इत्यनुपलब्धिः ॥ १३ ॥ अभूतेति । ईश्वरं प्रति भक्तस्योक्तिः । पूर्वमभूतमभूतपूर्वं तादृशं मम किं वा आपि न किञ्चित्सर्वं शीतातपादि द्वन्द्वं सहे । हि यतो मम सहजमेव दुःखमस्ति किंतु हे नाथ ते तव शरणागतानां भक्तानां त्वदग्रे पराभवो नानुरूपो नोचित इत्यन्वयः । अथवा तव नानुरूप इत्यन्वयः । अत्र दुःखादेः सम्भवाख्यप्रमाणसिद्धस्य कथनम् । ये नामेति भवभूतेरुक्तिः । नामेति कुत्सने । 'नाम प्राकाश्यसम्भाव्यक्रोधोपगमकुत्सने' इत्यमरः । किमपीति । काकुर्न किमपीत्यर्थः । एष काव्यनिर्माणरूपः । मम कोऽपि समानधर्मा सदृशो य उत्पत्स्यते अस्ति वा तं प्रति यत्नः । हि यस्मान्निरवधिरयं कालः पृथ्वी च विपुलेति क्रमेण योज्यम् । अत्र कालो ह्ययमित्यादिना सोपपत्तिकं सम्भवाख्यप्रमाणमुपदर्शितम् ।

(कुव०)–यथा वा–

स्नातः पान्थ कुतो भवान्नगरतो वार्ता नवा वर्तते,
बाढं ब्रूहि युवा पयोदसमये त्यक्त्वा प्रियां जीवति ।
सत्यं जीवति जीवतीति कथिता वार्ता मयापि श्रुता,
विस्तीर्णा पृथिवी जनोऽपि विविधः किं किं न सम्भाव्यते।

(अ०चं०)—त्वं हीति । वरमुद्रिकां वरमुद्रां नाधत्से न धास्यसि । श्रुतिर्वरदसंज्ञारूपा लिङ्गं गमकम् । पक्षे श्रुत्या तृतीयादिरूपया प्रकर्षेण शीघ्रसिद्धेऽर्थे अङ्गाङ्गीभावे सति लिङ्गमर्थप्रकाशनसामर्थ्यरूपमाद्रियते। यथैन्द्र्या गार्हपत्यमुपतिष्ठत इति श्रुत्या गार्हपत्योपस्थाने विनियुक्तस्य मन्त्रस्येन्द्रप्रकाशनसामर्थ्यरूपेण लिङ्गेनेन्द्रोपस्थाने विनियोगो नाद्रियते इत्यर्थः । फेरिगिरीश्वरः कालहस्तीश्वरः । विदितमिति । इत्थंभूतः परार्थैकवृत्तिकः । अत्र इत्थंस्य चेष्टारूपं प्रमाणान्तरं नाशङ्कनीयमित्यग्रेतनेनान्वयः। लोलदिति । गुरूणां सन्निधावपि ताभ्यां नायकाभ्यां समयोचितो विधिर्नोल्लङ्घितः । यथा लोलद्भ्रूलतया नायिकया विपक्षस्य सपत्न्यादेर्दिशा उपन्यासे तत्सकाशादागतोऽसीति सूचने कृते नायकेन नेति सूचनाय शिरो विधूतं सञ्चालितम् । ततस्तद्वृत्तान्तपरीक्षणे नायिकया कृते सत्यकृतनमस्कारो विलक्ष्य एव स्थितः । अत्र ईषत्ताम्रा कपोलकान्तिर्यस्य तादृशे नायिकाया मुखे कोपातिशयाज्जाते सति तत्पादयोर्दृष्टिपातेनैवानतः प्रणत इति । किमसुभिरिति । व्याख्यातं प्राक् । पैथेति । नलमुखचन्द्रविषयतद्व्याख्यातुः स्मरस्येत्यर्थः । तच्चासिद्धस्याधारकल्पितमिति भावः । इति शब्दः ॥ ११ ॥

(कुव०)—अर्थापत्तिर्यथा—

निर्णेतुं शक्यमस्तीति मध्यं तव नितम्बिनि ।
अन्यथा नोपपद्येत पयोधरभरस्थितिः ॥

यथा वा—व्यक्तं बलीयान्यदि हेतुरागमा-
दपूरयत्सा जलधिं न जाह्नवी ।
गङ्गौघनिर्भर्त्सितशम्भुकन्धरा-
सुवर्णमर्णः कथमन्यथा स्यात् ॥

अनुपलब्धिर्यथा—

स्फुटमसदवलग्नं तन्वि निश्चिन्वते ते
तदनुपलभमानास्तर्कयन्तोऽपि लोकाः ।
कुचगिरिवरयुग्मं यद्विनाधारमास्ते
तदिह मकरकेतोरिन्द्रजालं प्रतीमः ॥

सम्भवो यथा—

अभूतपूर्वं मम भावि किं वा
सर्वं सहे मे सहजं हि दुःखम् ।

अत्राद्योदाहरणे अभूतपूर्वं मम भावि किं वेति सम्भवप्रमाणसिद्धार्थो दर्शितः। द्वितीयोदाहरणे सम्भवोपपादकं कालानन्त्यादिकमपि दर्शितम्। तृतीयोदाहरणे तु सम्भवोऽपि कण्ठोक्त इति भेदः।

ऐतिह्यं यथा–कल्याणी बत गाथेयं लौकिकी प्रतिभाति मे।
एति जीवन्तमानन्दो नरं वर्षशतादपि॥

अत्र लौकिकी गाथेयमित्यनिर्दिष्टप्रवक्तृकप्रवादपारंपर्यरूपता दर्शिता॥

(अ०चं०)–भ्रातरिति। पथिकं प्रति ग्रामस्थस्य प्रश्नः। कुत इत्यनन्तरमागत इति शेषः। नगरादित्युत्तरम्। वार्तेति पुनः पूर्वस्य प्रश्नः। बाढमित्युत्तरमङ्गीकारे। अस्तीत्यर्थः। ब्रूहीति पूर्वस्योक्तिः। पुत्रेत्यादि पान्थवचनम्। सत्यं जीवतीति पुनः पूर्वस्य प्रश्नः। जीवतीत्यादि सर्वं पान्थवचनम्। इति सम्भवः। अनिर्दिष्टप्रवक्तृकेति। अनिर्दिष्टो विशेषतोऽनुक्तः प्रवक्ता यस्येत्यर्थः। एवं चैतदेवैतिह्यलक्षणमिति दर्शितम्॥

इत्यलङ्कारचन्द्रिकायां कुवलयानन्दटीकायां प्रमाणालङ्कारप्रकरणम्॥१५॥

(कुव०)–अथैतेषामलङ्काराणां यथासम्भवं क्वचिन्मेलने लौकिकालङ्काराणां मेलन इव चारुत्वातिशयोपलम्भान्नरसिंहन्यायेन पृथगलङ्कारावस्थितौ तन्निर्णयः क्रियते। तत्र तिलतण्डुलन्यायेन स्फुटावगम्यभेदालङ्कारमेलने संसृष्टिः। स साङ्गाङ्गिभावेन समप्राधान्येन सन्देहेन एकवाचकानुप्रवेशेन चतुर्विधः। एवं नृसिंहाकाराः पञ्चालङ्काराः।

(अ०चं०)–यथासम्भवमिति। संसृष्टिसङ्कराभ्यां द्वयोस्तदधिकानां वेति यथासम्भवमित्यर्थः। स्फुटेति। स्फुटमवगम्यमानो भेदो येषामिति विग्रहः। एकस्मिन्वाचकेऽनुप्रवेशोऽवस्थितिः। एतत्सर्वमुदाहरणे व्यक्तीभविष्यति॥

(कुव०)–तत्र संसृष्टिर्यथा–

कुसुमसौरभलोभपरिभ्रम-
द्भ्रमरसम्भ्रमसम्भृतशोभया

चलितया विदधे कलमेखला-
कलकलोऽलकलोलदृशान्यया ॥

अत्र शब्दालङ्कारानुप्रासयमकयोः संसृष्टिः ।

लिम्पतीव तमोऽङ्गानि वर्षतीवाञ्जनं नभः ।
असत्पुरुषसेवेव दृष्टिर्निष्फलतां गता ॥

अत्रोत्प्रेक्षयोरुपमायाश्चेत्यर्थालङ्काराणां संसृष्टिः ।

आनन्दमन्थरपुरन्दरमुक्तमाल्यं
मौलौ हठेन निहितं महिषासुरस्य ।
पादाम्बुजं भवतु मे विजयाय मञ्जु-
मञ्जीरसिञ्जितमनोहरमम्बिकायाः ॥

अत्र शब्दार्थालङ्कारयोरनुप्रासोपमयोः संसृष्टिः ।

(भ०चं०)–कुसुमेति । माघे ऋतुवर्णने पद्यमिदम् । अन्यया कयापि चलितया चलितया कलस्वरो मेखलायाः काञ्च्याः कलकलः कोलाहलो विदधे । किम्भूतया । कुसुमसौरभलोभेन परिभ्रमतां भ्रमराणां सम्भ्रमेण त्वरातिशयेन सम्भृता सम्पादिता शोभा यस्यास्तया अलकेषु लोला चञ्चला दृग्यस्यास्तथाभूतयेति । आनन्देति । आनन्देन मन्थरं यथा स्यात्तथा । पुरन्दरेणेन्द्रेण मुक्तमर्पितं माल्यं यत्र तादृशं महिषासुरस्य मौलौ मस्तके हठेन निहितं मञ्जु मनोज्ञं मञ्जीरस्य नूपुरस्य सिञ्जितं रणितं यत्र तादृशमनोरममम्बिकायाः पादाम्बुजमम्बुजसदृशं चरणं नोऽस्माकं विजयाय भवत्वित्यन्वयः । अत्र पादाम्बुजमित्युपमितसमास एव न तु मयूरव्यंसकादिवत्पाद एवाम्बुजमिति । तथा सत्यम्बुजसाधर्म्ये मञ्जीरसिञ्जितान्वयायोगादित्युपमैव न रूपकमिति ज्ञेयम् । इति संसृष्टिः ॥

(कुव०)–अङ्गाङ्गिभावसङ्करो यथा–

तलेष्ववेपन्त महीरुहाणां
छायास्तदा मारुतकम्पितानाम् ।
शशाङ्कसिंहेन तमोगजानां
लूनाकृतीनामिव गात्रखण्डाः ॥

अत्र शशाङ्कसिंहेनेति तमोगजानामिति च रूपकम् । यद्यप्यत्र शशाङ्क एव सिंहस्तमांस्येव गजा इति मयूर-

व्यंसकादिसमासाश्रयणेन रूपकवच्छशाङ्कः सिंह इव त मांसि गजा इवेत्युपमितसमासाश्रयणेनोपमापि व शक्या। तथापि लूनाकृतीनामिति विशेषणानुगुण्याद्र पकसिद्धिः। तस्य हि विशेषणस्य प्रधानेन सहान्वये भाव्यं न तु गुणेन "गुणानां च परार्थत्वादसम्बन्धः समत्वा दि"ति न्यायादुपमितसमासाश्रयणे तस्य पूर्वपदार्थप्रधान त्वाच्छशाङ्कस्य तमसां च प्राधान्यं भवेत्। तत्र न विशे षेण-मुख्यार्थान्वयस्वारस्यमस्ति। स्वरूपनाशरूपोपचारि ताकृतिलवनकर्तृत्वकर्मत्वान्वयसम्भवेऽपि मुख्यार्थान्व यस्वारस्यमेवादरणीयम्।

(अ०चं०)-तलेष्विति। तदा मारुतकम्पितानां महीरुहाणां तलेषु छाय श्वेपन्त कम्पमाना आसन्। तत्रोत्प्रेक्षते। शशाङ्करूपेण सिंहेन छिन्नाकृ तीनां तमोलक्षणगजानां शरीरखण्डा इवेति। गुणानां चेति सार्तीयाधिक रणसूत्रम्। अस्यार्थः। गुणानां गुणभूतानां पदार्थानां परार्थत्वान्मुख्यप्र धानार्थत्वात्परस्परमसम्बन्धः। कुतः। समत्वादप्रधानत्वसाम्यादिति यथा भाष्यकारमते पावमानेष्टीनामाधानस्य चाहवनीयाद्यर्थत्वात्परस्पर माङ्गाङ्गीभावसंबन्धः। यथा वार्तिककारमतेऽग्निसमिन्धनार्थानां मन्त्रविशेष रूपाणां निविदां सामिधेनीनां चेति संक्षेपः। एतदधिकरणपूर्वपक्षसिद्धा न्तौ प्रकृतानुपयोगान्न दर्शितौ॥ स्वरूपनाशेति। स्वरूपनाशरूपमुपच रितं गौणं यदाकृतिलवनमित्यर्थः॥

(कुव०)-स्वरूपनाशक्रोडीकरणप्रवृत्तया लक्षणामूलाति शयोक्त्या रूपकसिद्धिः। तच्च रूपकमुत्प्रेक्षाया अङ्गं तदुत्थापकत्वात्। रूपकाभावे हि छायाश्छूनगात्रखण्डा इवावेपन्तेत्येतावदुक्तावुपमैव सिद्ध्येत्। वेपनादिसा धर्म्यात्र छायानां सद्यःकृतगात्रखण्डतादात्म्यसम्भाव नारूपोत्प्रेक्षा। ननु शशाङ्केन लूनाकृतीनां तमसां गात्र खण्डा इवावेपन्तेत्येतावदुक्तावपि सिद्ध्यत्युत्प्रेक्षा। तादा त्म्यसम्भावनोपयुक्तलूनाकृतित्वरूपाधिकविशेषणोपा दानात्। सत्यम्। तथोक्तावाकृतिलवनादिधर्मरूपकार्य-

समारोपनिर्मिता शशाङ्कतमसोर्दम्पतीव्यवहारहन्तव्यचेतनवृत्तान्तसमारोपरूपा समासोक्तिरपेक्षणीया। एवमुक्तौ रूपकमिति विशेषः। एवमत्रातिशयोक्तिरूपकोत्प्रेक्षाणामङ्गाङ्गीभावेन सङ्करः।

(अ०च०)–नन्वेवमपि तमोंशेऽस्य विशेषणस्यान्वयात्कथं रूपकसिद्धिरित्याशङ्क्याह–स्वरूपेति। क्रोडीकारेण निगरणेन। लक्षणामूलेति। साध्यवसानलक्षणामूलेत्यर्थः। तथा च तमोंशे उपचारेणान्वय इति भावः। न चैवमुपमाङ्गीकारेऽपि किं बाधकमिति वाच्यम्। तदङ्गीकारे प्रधानान्वय्युपचाराश्रयणापत्तेः। तदपेक्षयाऽप्रधाने तमोंशे तदङ्गीकारेण रूपकस्यौचित्यादिति। न छायानामिति। सिद्ध्येदित्यनुवर्तते। उत्प्रेक्षा सिद्ध्येदित्यन्वयः। इवशब्दस्य सादृश्ये प्रसिद्धतरत्वेनासति तात्पर्यग्राहके सम्भावनाबोधकत्वासम्भवादिति भावः। रूपकं विनाप्युत्प्रेक्षां तात्पर्यग्राहकमस्तीति शङ्कते–नन्विति। एवमुक्तौ तमोगजानामित्युक्तौ तथा च साधकान्तरस्य साधकान्तराद्रूपकत्वाद्रूपकस्योत्प्रेक्षाङ्गत्वमविकृतमिति भावः॥

(कु०व०)–समप्राधान्यसङ्करो यथा–

अवतु नः सवितुस्तुरगावली
समतिलङ्घिततुङ्गपयोधरा।
स्फुरितमध्यगतारुणनायका
मरकतैकलतेव नभःश्रियः॥

अत्र पयोधरादिशब्दश्लेषमूलातिशयोक्त्याङ्गभूतयोत्थाप्यमानैव सवितृतुरगावल्यां मरकतैकावलीतादात्म्योत्प्रेक्षा। नभोलक्ष्म्यां नायिकाव्यवहारसमारोपरूपसमासोक्तिगर्भैवोत्थाप्यते। पयोधरश्लेषस्योभयोपकारकत्वात्। तत उत्प्रेक्षासमासोक्त्योरेकः कालः परस्परापेक्षया चारुत्वमुन्मेषश्चोभयोस्तुल्य इति विनिगमनाविरहात्समप्राधान्यम्।

यथा वा–

अङ्गुलीभिरिव केशसञ्चयं
सन्निगृह्य तिमिरं मरीचिभिः।

कुड्मलीकृतसरोजलोचनं
चुम्बतीव रजनीमुखं शशी ॥

अत्राङ्गुलीभिरिति वाक्योक्तोपमया तत्प्रायपाठान्मुख्यकुड्मलीकरणलिङ्गानुगुण्याच्चोपमितसमासाश्रयणेन लब्धया सरोजलोचनमिति समासोक्तोपमयाङ्गभूतयोत्थाप्यमानैव शशिकर्तृकनिशामुखचुम्बनोत्प्रेक्षा निशाशशिनोर्दाम्पत्यव्यवहारसमारोपरूपसमासोक्तिगर्भैवोत्थाप्यते । उपमयोरुभयत्रोत्थापकत्वाविशेषात्समासोक्तिगर्भतां विनाचुम्बनोत्प्रेक्षाया निरालम्बनत्वाच्च । ततश्चात्राप्युत्प्रेक्षासमासोक्त्योरेककालयोः समप्राधान्यम् ॥

अ०चं०)-अवस्थितेति । सवितुः सूर्यस्य तुरगावली अश्वपङ्क्तिर्नोऽस्मानवतु । केव । नभःश्रियो गगनलक्ष्म्याः मरकतमणीनामेकलता एकावलीवेत्युत्प्रेक्षा । सूर्यतुरङ्गाणां हरितवर्णत्वात् । कथंभूता । सम्यगतिलङ्घितास्तुङ्गा उच्चाः पयोधरा मेघा यया एकावलीपक्षे पयोधरौ स्तनौ । तथा स्फुरितो दीप्तिमान् । मध्यगतोऽरुणरूपो नायको नेता सारथिर्यस्याः सा । पक्षे अरुण आरक्तो नायको हारमध्यमणिः । 'नायको नेतरि श्रेष्ठे हारमध्यमणावपि' इति विश्वः । अतिशयोक्त्या मेघानां स्तनत्वेनाध्यवसानरूपया । गर्भैवेत्यनेन तिलतण्डुलन्यायेन स्फुटावगम्यमानभेदायाः संसृष्टेः सकाशाद्वैलक्षण्यं दर्शितम् । एवमत्रेति । एकस्य चमत्कृतिजनने परापेक्षत्वादङ्गाङ्गीभावमाशंक्याह—परस्परेति । अंगुलीभिरिति । शशी अंगुलीभिरिव मरीचिभिः केशसञ्चयमिव तिमिरं सन्निगृह्य कुड्मलीकृतसरोजलोचनं । लोचनमिव सरोजं यत्र तादृशं रजनीमुखं चुम्बतीत्यन्वयः । तत्प्रायेति । उपमाबहुले सन्दर्भे पाठादित्यर्थः । मुख्येति । मुख्यार्थरूपं यत्कुड्मलीकरणरूपं लिङ्गं पुष्पासाधारणधर्मस्तस्यानुकूल्यादित्यर्थः । उत्थापकत्वाविशेषात्वादङ्गत्वाविशेषात् ॥

कुव०)-यद्यप्यत्रोपमाभ्यां शशिनिशागतावेव धर्मौ समर्थ्येते न तु शशिनायकयोश्च साधारणधर्मौ । साधारणधर्मसमर्पणं चोत्प्रेक्षासमासोक्त्योरपेक्षितम् । उत्प्रेक्षायाः प्रकृताप्रकृतसाधारणगुणक्रियानिमित्तसापेक्षत्वात्समासोक्तेर्विशेषणसाम्यमूलकत्वाच्च । तथापि वाक्योक्तोपमायामिवकारस्य मरीचिभिरिवेत्यन्वयान्तरमभ्युपगम्य-

न्वयभेदलब्धप्रकृताप्रकृतयोरेकैकविषयस्यार्थद्वयस्य समासोक्त्युपमायां सरोजसदृशं लोचनमिति समासान्तरमभ्युपगम्य समासभेदलब्धार्थद्वयस्य चाभेदाध्यवसायेन साधारण्यं सम्पाद्य तयोरुत्प्रेक्षासमासोक्त्योरङ्गता निर्वाह्या ॥

(अ०चं०)—चन्द्रस्य चुम्बनोत्प्रेक्षायां दाम्पत्यव्यवहारसमारोपात्मकसमासोक्तौ चापेक्षितस्य नायकसाधर्म्यस्योक्तोपमाभ्यामसमर्पणात्कथं तयोस्तदङ्गत्वमिति शङ्कते—यद्यपीति । मरीचिभिरित्येति । मरीचिभिरिवाङ्गुलीभिस्तिमिरमिव केशसञ्चयमित्येवरूपमित्यर्थः । एकैकविषयस्यार्थद्वयस्याभेदाध्यवसायेनेत्यन्वयः । तयोर्वाक्यसमासोक्तोपमयोः ॥

(कुव०)—यद्वा इह प्रकृतकोटिगतानां मरीचितिमिरसरोजानामप्रकृतकोटिगतानां चाङ्गुलीकेशसञ्चयलोचनानां च तनुदीर्घावरणत्वनीलनीरन्ध्रत्वकान्तिमत्त्वादिना दृशानां प्रातिस्विकरूपेण भेदवदनुगतसादृश्यप्रयोजकरूपेणाभेदोऽप्यस्ति स चात्र विवक्षित एव भेदाभेदोभयप्रधानोपमेत्यालङ्कारिकसिद्धान्तात् । तत्र च प्रयोजकांशनिष्कर्षन्यायेनाभेदगर्भतांशोपजीवनेन साधारण्ये सम्पाद्य प्रधानभूतोत्प्रेक्षा समासोक्त्यङ्गतानिर्वाह्या । न हि प्रकाशशीतापनयनशक्तिमतः सौरतेजसः शीतापनयनशक्तिमात्रेण शीताद्युपयोगिता न दृष्टा ॥

भेदांशस्यानुपयोगात्कथं तस्या उत्प्रेक्षानुपयोगित्वमित्याशङ्क्य परिहरति- नहीति । *प्रकाशश्च शीतापनयनं चेति द्वन्द्वः । शीतालुः शीतार्तः "शी- तोष्णतृप्रेभ्यस्तदसहने"* इति धातुः ।

(कुव०)-एवमनभ्युपगमे च

" पाण्ड्योऽयमंसार्पितलम्बहारः
कॢप्ताङ्गरागो हरिचन्दनेन
आभाति बालातपरक्तसानुः
सनिर्झरोद्गार इवाद्रिराजः ॥"

इत्याद्युपमापि न निर्वहेत । न ह्यत्राद्रिराजपाण्ड्ययो- रुपमानोपमेययोरनुगतः साधारणधर्मो निर्दिष्टः । एकत्र बालातपनिर्झरावन्यत्र हरिचन्दनहाराविति धर्मभेदात् । तस्मात्तत्रातपहरिचन्दनयोर्निर्झरहारयोश्च सदृशयोरभे- दांशोपजीवनमेव गतिः ।

" पिनष्टीव तरङ्गाग्रैः समुद्रः फेनचन्दनम् ।
तदादाय करैरिन्दुर्लिम्पतीव दिगङ्गनाः ॥"

इत्यत्रोत्प्रेक्षयोः कालभेदेऽपि समप्राधान्यम् । अन्यो- न्यनिरपेक्षवाक्यद्वयोपात्तत्वात् । तदादायेति फेनचन्दन- रूपकमात्रोपजीवनेन पूर्वोत्प्रेक्षानपेक्षणात् । न चैवं लि- म्पतीव तमोङ्गानीतिवदुत्प्रेक्षाद्वयस्य संसृष्टिरेवेयमिति वाच्यम् । लौकिकसिद्धपेषणलेपनपौर्वापर्यच्छायानुकारि- णोत्प्रेक्षाद्वयपौर्वापर्येण चारुतातिशयसमुन्मेषतः संसृ- ष्टिवैषम्यात् । तस्माद्दर्शादिवदेकफलसाधनतया समप्रधा- नमिदमुत्प्रेक्षाद्वयम् । एवं समप्रधानसङ्करोऽपि व्याख्यातः ॥

(अ०चं०)-उक्तसिद्धान्तस्य निर्युक्तिकत्वेनाश्रद्धेयत्वमाशङ्कमानं प्रत्याह- एवमिति । पाण्ड्योऽयमिति । पाण्ड्यनामाऽयं नृपः अद्रिराज इवाभा- ति । कथंभूतः । अंसयोरर्पितो लम्बो हारो येन सः । तथा हरिचन्दनेन रक्तचन्दनेन कॢप्तः कृत अङ्गरागोऽनुलेपनं येन तथाभूतः । अद्रिराजः कीदृक् । बालातपेन रक्तानि सानूनि प्रस्थानि यस्य सः । तथा निर्झरस्योद्गारेणोद्ग- मेन सहितः । पिनष्टीति । व्याख्यातं प्राक् । पौर्वापर्येणेति । तथा च

चमत्कारप्रयोजकपौर्वापर्यघटकत्वेन भेदानवभासात्संसृष्टिवैलक्षण्यमिति भावः। दर्शादिवद्दर्शपौर्णमासादिवत्। अयं च भिन्नकालीनयोरपि समप्राधान्ये दृष्टान्तः। फलं तत्र स्वर्गः। अत्र तु चमत्कृतिविशेषः।

(कुव०)–सन्देहसङ्करो यथा–

शशिनमुपगतेयं कौमुदी मेघमुक्तं
जलनिधिमनुरूपं जह्नुकन्यावतीर्णा।
इति समगुणयोगप्रीतयस्तत्र पौराः
श्रवणकटु नृपाणामेकवाक्यं विवव्रुः॥

अत्र इयमिति सर्वनाम्ना यद्यजं वृतवतीन्दुमती विशिष्टरूपेण निर्दिश्यते तदा बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नधर्मविशिष्टयोः सदृशयोरैक्यारोपरूपा निदर्शना। यदि तेन सा स्वरूपेणैव निर्दिश्यते बिम्बभूतो धर्मस्तु पूर्वमस्तावात्समगुणयोगप्रीतये इति पौरविशेषणाच्चावगम्यते तत्र प्रस्तुते धर्मिणि तद्वृत्तान्तप्रतिबिम्बभूताप्रस्तुतवृत्तान्तारोपरूपं ललितमित्यनध्यवसायात्सन्देहः॥

(अ०चं०)–शशिनमिति। अत्र अजस्येन्दुमत्याः स्वयंवरे समगुणयोरजेन्दुमत्योर्योगेन प्रीतिर्येषां ते पौरा नागरिका नृपाणामन्येषां श्रवणयोः कटु पीडाकरमिति पूर्वार्द्धरूपमेव वाक्य विवव्रुरुच्चारयामासुरित्यन्वयः। तेन सर्वनाम्ना सा इन्दुमती बिम्बभूतो धर्मः। अजकर्मक वरणम्। तत्र तस्मिन्पक्षे॥

(कुव०)–त्रिलोकीन्दुः साक्षादमृतरसवापी यदि भवेत्कलङ्कैस्तत्यो यदि च विकचेन्दीवरवनम्।
ततः स्नानक्रीडाजनितजडभावैरवयवैः
कदाचिन्मुञ्चेयं मदनशिखिपीडापरिभवम्॥

अत्र यद्येतावत्साधनं सम्पद्येत तदा तापः शाम्यतीत्यर्थे कविसंरम्भश्चेत्तदैतदुपात्तसिद्ध्यर्थमूह इति सम्भावनालङ्कारः। एतावत्साधनं कदापि नसम्भवत्येवातस्तापशान्तिरपि गगनकुसुमकल्पेत्यर्थे कविसंरम्भश्चेदुपात्तमि-

ध्यात्वाभिदर्शनिध्यायान्तरकल्पनारूपा मिथ्याध्यवं-
सितिरित्युभयथासम्भवात्सन्देहः ।

एवम्—"सिक्तं स्फटिककुम्भान्तःस्थितिश्वेतीकृतैर्जलैः ।
मौक्तिकं चेल्लतां सूते तत्पुष्पैस्ते समं यशः ॥"

इत्यादिष्वपि सम्भावनामिथ्याध्यवसितिसन्देहसङ्करो द्रष्टव्यः ॥

(अ०च०)-विलीयेति । अग्निसंयोगेन घृतादिवत्केनापि हेतुना विलीनतां प्राप्येत्यर्थः । विकच विकसितम् । जडभावः शैत्यम् । मदन एव शिखी वह्निः । सत्म्भस्तात्पर्यम् । सिक्तामिति । स्फटिककुम्भान्तःस्थित्या श्वेतीकृतैर्जलैः सिक्त मौक्तिकमित्यन्वयः ॥

(कुव०)-मुखेन गरलं मुञ्चन्मूले वसति चेत्फणी ।
फलसन्दोहगुरुणा तरुणा किं प्रयोजनम् ॥

अत्र महोरगवृत्तान्ते वर्ण्यमाने राजद्वाररूढखलवृत्तान्तोऽपि प्रतीयते । तत्र किं वस्तुतस्तथाभूतोरगवृत्तान्त एव प्रस्तुतोऽप्रस्तुतः खलवृत्तान्तस्ततः प्रतीयत इति समासोक्तिः । यद्वा प्रस्तुतखलवृत्तान्तप्रत्यायनायाप्रस्तुतमहोरगवृत्तान्तकीर्तनमप्रस्तुतप्रशंसा । यद्वा वर्ण्यमानमहोरगवृत्तान्तकीर्तनेन समीपस्थितखलमर्मोद्घाटनं क्रियत इति उभयस्यापि प्रस्तुतत्वात्प्रस्तुताङ्कुर इति सन्देहः । एकवाचकानुप्रवेशसङ्करस्तु शब्दार्थालङ्कारयोरेवेति लक्षयित्वा काव्यप्रकाशकार उदाजहार ॥

स्पष्टोच्छ्वसत्किरणकेसरसूर्यबिम्ब-
विस्तीर्णकर्णिकमथो दिवसारविन्दम् ।
श्लिष्टाष्टदिग्दलकलापमुखावतार-
बद्धान्धकारमधुपावलि सञ्चुकोच ॥

अत्रैकपदानुप्रविष्टौ रूपकानुप्रासौ यत्रैकस्मिन् श्लोके

अभेदेन शब्दार्थालङ्कारयोः स्थितिस्तत्र तयोः संसृष्टिरिह
...कारस्तु
...र इति । अ

प्रवेशो वाच्ययोरेवालङ्कारयोः स्वारसिको वाच्यप्रतियोगिकत्वाद्वाचकस्येति मत्वाऽर्थालङ्कारयोरप्येकवाचकानुप्रवेशसङ्करमुदाजहार।

(अ०चं०)-मुखेनेति। सन्दोहः समूहः। लक्षयितेति। स्फुटमेकत्र विषये शब्दार्थालङ्कृतिद्वयमिति सूत्रेणेत्यर्थः। स्पष्टेति। अथो अनन्तरं दिवसरूपमरविन्दं कमलं सञ्चुकोच सङ्कोचमगमत्। कीदृक्। स्पष्टमुल्लसन्त उल्लसन्तः किरणा एव केसराणि यस्यास्तथाभूता सूर्यबिम्बरूपा विस्तीर्णा कर्णिका वराटो यस्य तत्। श्लिष्टाः प्रकाशाभावेन परस्परं मिलिता अष्ट दिश एव दलानां कलापस्तन्मुखेनावतारो यस्यास्तादृशी यद्वा अन्धकाररूपा मधुपावलिर्येन तथाभूतमित्यर्थः। पदभेदेनेति। "सो णत्थि एत्थ गामे जो एअं महमहंतलाअण्णम्। तरुणाणंहिअअलूडि परिसप्पन्ति णिवारेइ" "स नास्त्यत्र ग्रामे य एतां स्फुरल्लावण्यां तरुणानां हृदयलुण्ठनीं परिसर्पन्तीं निवारयति" इति संस्कृतम्। अत्र पूर्वार्द्धेऽनुप्रासस्तृतीयपादे रूपकमिति तयोः संसृष्टिः। वाच्यप्रतियोगिकत्वादिति। वाच्यं प्रतियोगि प्रतिसम्बन्धि यस्य तद्वाच्यप्रतियोगिकं तत्त्वादित्यर्थः। एवं च काव्यावाच्यस्यानुप्रासादेः शब्दालङ्कारस्य तदनुप्रवेशो न वाचकानुप्रवेश इति वक्तुं युक्तमिति भावः॥

(कुव०)-सत्पुष्करद्योतितरङ्गशोभि-
न्यमन्दमारब्धमृदङ्गवाद्ये।
उद्यानवापीपयसीव यस्या-
मेणीदृशो नाट्यगृहे रमन्ते॥

अत्र नाट्यगृहवापीपयसोः सत्पुष्करेत्यादिविशेषणं शब्दसाम्यं श्लेषः, अमन्दमारब्धेत्यादिविशेषणेऽर्थसाम्यमुपमा, तदुभयमेकस्मिन्निवशब्देऽनुप्रविष्टमिति तदपि न मन्यामहे। सत्पुष्करेत्यादिविशेषणेऽपि श्लेषभित्तिकाभेदाध्यवसायरूपातिशयोक्तिलभ्यस्य धर्मसाम्यस्यैव तन्नेवशब्दप्रतिपाद्यतया शब्दसाम्यस्य तदप्रतिपाद्यत्वात्।

श्लेषभित्तिकाभेदाध्यवसायेन धर्मसाम्यतानङ्गीकारे। "अ-ह्नो रागवती सन्ध्या जहाति स्वयमम्बरम्" इत्यादिश्लिष्टविशेषणसमासोक्त्युदाहरणे विशेषणसाम्यभावेन समासोक्त्यभावप्रसङ्गात। शब्दसाम्यस्यैव शब्दप्रतिपाद्यत्वेऽपि तस्योपमावाचकत्वस्यैव मास्त्व श्लेषवाचकत्वाभावाच्च। शब्दतोऽर्थतो वा कविसम्मतसाम्यप्रतिपादने सर्वविधेष्वुपमालङ्कारस्वीकारात्।

अन्यथा—"यथा प्रह्लादनाच्चन्द्रः प्रतापात्तपनो यथा।
तथैव सोऽभूदन्वर्थो राजा प्रकृतिरञ्जनात्॥"

इत्यत्राप्युपमा न स्यात्। न ह्यत्रान्वर्थनामरूपशब्दसाम्यं विना किञ्चिदर्थसाम्यं कविविवक्षितमस्ति। तस्माद्यत्रैकस्मिन्नर्थे प्रतिपाद्यमाने अलंकारद्वयप्रतीतिस्तत्र तयोरलंकारयोरेकवाचकानुप्रवेशः॥

अ०चं०)—सत्पुष्करेति। यस्यां नगर्यामेणीदृश उद्यानसम्बन्धिवापीपयसीव नाट्यगृहे रमन्ते क्रीडन्ति। कीदृशैः। समीचीनैः पुष्करैः कमलैः क्षोभिनो ये तरङ्गास्तत्क्षोभावति। गृहपक्षे समीचीनैः पुष्करैर्वाद्यभाण्डमुखैर्घोतितो यो रङ्गो नृत्यभूमिस्तत्क्षोभिनीत्यर्थः। 'पुष्करं करिहस्ताग्रे वाद्यभाण्डमुखे जले। व्योम्नि खड्गफले पद्मे' इत्यमरः। श्लेषभित्तिकेति। श्लेषो भित्तिरिव भित्तिर्मूलं यस्येत्यर्थः। रागवतीति। रागोऽनुरागो रक्तिमा च। अम्बरमाकाशं वस्त्रं च। इत्थं विशेषणसाम्याप्रभेदाध्यवसायापेक्षणेऽपि सत्पुष्करेत्यादौ शब्दसाम्यमात्रेणाप्युपमोपपत्तेर्न तदपेक्षेत्यत आह—शब्देति। शब्दतोऽर्थतो वेति। शब्दप्रयुक्तमर्थप्रयुक्तं वा यत्कविसम्मतं साम्यं तत्प्रतिपादन इत्यर्थः। सर्वविधे सर्वप्रकारे। यथेति। "चदि आह्लादने" इति धात्वनुसाराच्चन्द्रपदमन्वर्थम्। अन्वर्थोऽन्वर्थनामा। तस्मान्मतद्वयस्याप्ययुक्तत्वात्॥

कुव०)—विधुकरपरिरम्भादात्तनिष्पन्दपूर्णैः
शशिदृषदुपकॢप्तैरालवालैस्तरूणाम्।

विफलितजलसेकप्रक्रियागौरवेण
व्यरचि स हतचित्तस्तत्र भैमीवनेन ॥

अत्र हि प्रतिपाद्यमानोर्थसमृद्धिमद्वस्तुवर्णनमुदात्तमिति लक्षणानुसाराद्दुदात्तालंकाररूपः असम्बन्धे सम्बन्धकथनमतिशयोक्तिरिति लक्षणादतिशयोक्तिश्च। न च सर्वत्रोदात्तस्यासम्बन्धे सम्बन्धवाचनरूपत्वं निर्णीतमिति न विविक्तालंकारद्वयलक्षणसमावेशोऽस्तीति वाच्यम्। दिव्यलोकगतसम्पत्समृद्धिवर्णनादिष्वतिशयास्पृष्टस्योदात्तस्य शौर्यौदार्यदारिद्यादिविषयवर्णनेषूदात्तास्पृष्टाया अतिशयोक्तेश्च परस्परविविक्ततया विश्रान्तेः। तयोश्चेहार्थवशसम्पन्नसमावेशयोर्नाङ्गाङ्गिभावः। एकेनापरस्यानुत्थापनात्स्वातन्त्र्यपारतन्त्र्यविशेषादर्शनाच्च । नापि समप्राधान्यम्। यैः शब्दैरिह सम्बन्धि वस्तु प्रतिपाद्यते तैरेव तस्यैव वस्तुनो सम्बन्धे सम्बन्धरूपस्य प्रतिपाद्यमानतया भिन्नप्रतिपादकशब्दव्यवस्थितार्थभेदाभावात्। नापि सन्देहसंकरः। एकालंकारकोट्यां तदन्यालंकारकोटिप्रतिक्षेपाभावात् । तस्मादिहोदात्तातिशयोक्त्योरेकवाचकानुप्रवेशलक्षणः संकरः।

अ०चं०)-विप्रुकरेति । स हसस्तत्र भैमीवनेन दमयन्त्या वनेन हतचित्तो व्यरचि कृतः। पथभूतेन। चन्द्रकिरणाश्लेषादात्तैर्द्रवीकृतैर्निस्यन्दैः पूर्णैश्चन्द्रकान्तपाटीस्तरुणामालवालैर्विफलीकृतजलसेचप्रकारकरूपगौरवेणेत्यर्थः। शब्दव्यवस्थितेति। शब्दप्रयुक्तेत्यर्थः। तथा च समप्राधान्यमर्थभेदविषयमिति भावः। प्रतिक्षेप्यते निषार्यते वोऽसन्तरमनेनेति प्रतिक्षेपो विरोधः॥

कु०च०)-क्वचित्संकराणामपि संकरो दृश्यते ॥ यथा-

मुक्ताः केलिविसूत्रहारगलिताः सम्मार्जनीभिर्हृताः
प्रातः प्राङ्गणसीम्नि मन्थरचलद्वालाङ्घ्रिलाक्षारुणाः।
दूराद्दाडिमबीजशंकितधियः कर्षन्ति केलीशुका-
स्त्वद्विद्वद्भवनेषु भोजनृपतेस्तत्त्यागलीलायितम्॥

अत्र तावद्विदुषां सम्पत्समृद्धिवर्णनमुदात्तालंकारस्त-न्मूलको बालाङ्घ्रिलाक्षारुणा इत्यत्र तद्गुणालंकारस्तत्रैव वक्ष्यमाणभ्रान्त्युपपादकः। पदार्थहेतुककाव्यलिङ्गालंका-रश्चेति तयोरेकवाचकानुप्रवेशसंकरस्तन्मूलः शंकितधि-य इत्यत्र भ्रान्तिमदलंकारस्ताभ्यां चोदात्तालंकार-श्चारुतां नीत इति तयोश्च तस्य चाङ्गाङ्गिभावसं-करः। एवं विद्वद्गेहवैभवस्य हेतुमतो राज्ञो वितरणवि-लासस्य हेतोश्चाभेदकथनं हेत्वलङ्कारः। स च राज्ञो वित-रणविलासस्य निरतिशयोत्कर्षाभिव्यक्तिपर्यवसायी। ए-तावन्मात्रे कविसंरम्भश्चेदुक्तरूपोदात्तालङ्कारपरिष्कृते हे-त्वलङ्कारे विश्रान्तिः। कीदृशी सम्पदिति प्रश्नोत्तरतया निरतिशयैश्वर्यवितरणरूपा प्रस्तुतकार्यमुखेन तदीयस-म्पदुत्कर्षप्रशंसने कविसंरम्भश्चेत्कार्यनिबन्धनाप्रस्तुतप्र-शंसालङ्कारे विश्रान्तिः। कार्यस्यापि वर्णनीयत्वेन प्रस्तुत-त्वाभिप्राये तु प्रस्तुताङ्कुरे विश्रान्तिः। अत्र विशेषानध्य-वसायात्सन्देहसङ्करः। किञ्च विद्वद्गृहवैभववर्णनस्यास-म्बन्धे सम्बन्धकथनरूपतयाऽतिशयोक्तिरुदात्तालङ्कारेण सहैकवाचकानुप्रवेशसङ्करः। निरतिशयवितरणोत्कर्षप-र्यवसायिनो हेत्वलङ्कारस्यात्यद्भुततादर्थ्यौदार्यवर्णनात्मि-कयात्युक्तया सहैकवाचकानुप्रवेशसङ्करः। तन्मूलकतया-प्रस्तुतप्रशंसालङ्कारस्य प्रस्तुताङ्कुरस्य वा राजसम्पत्स-

मृद्धिवर्णनात्मकोदात्तालङ्कारेण सहैकवाचकानुप्रवेशसङ्करः। वाचकशब्दस्य प्रतिपादकमात्रपरतया व्यञ्जकसाधारण्यादेषां च त्रयाणामेकवाचकानुप्रवेशसङ्कराणां समप्राधान्यसङ्करः। न ह्येतेषां परस्परमन्यत्राङ्गत्वमस्ति ॥

(अ०चं०)-मुक्ता इति। विदुषां मंदिरेषु भवनेषु केलौ सुरतक्रीडायां विच्छिन्नघनाद्धारात् पतिताः सम्मार्जनीभिरपसारिताः प्रातःकालेऽङ्गणसीमान्ते मन्दं चलतां बालानां चरणलाक्षारसेनारुणा मुक्ताः दूराद्दाडिमबीजशङ्कितधियः क्रीडाशुका यत्कर्षन्त्याकर्षन्ति तद्भोजनृपतेस्त्यागस्य दानस्य लीलायितमित्यन्वयः। सत्रैव बालाङ्घ्रिलाक्षारुणा इत्यत्रैव। वक्ष्यमाणेति। शङ्कितधिय इति वक्ष्यमाणेत्यर्थः। तयोस्तद्गुणकाव्यलिङ्गयोः तन्मूलः सङ्करमूलः। ताभ्यां सङ्करभ्रान्तिमद्भ्याम्। तयोः सङ्करभ्रान्तिमतोः। तस्य उदात्तस्य हेतुमतः कार्यस्य अभेदकथनं त्यागलीलायितस्य कार्यमिति वक्तव्ये तदेव त्यागलीलायितमित्यभेदकथनम्। तदीयेति। राजकीयेत्यर्थः। भतस्यौदार्येति। असत्यौदार्येत्यर्थः। तन्मूलकस्येति। वितरणोत्कर्षपर्यवसायिहेत्वलङ्कारमूलकस्येत्यर्थः। ननु राजसम्पत्समृद्धेर्व्यञ्जनागम्यत्वेनावाच्यत्वात्कथं तद्वर्णनात्मकोदात्तालङ्कारेण सहैकवाचकानुप्रवेशकथनमित्याशङ्कायामाह-वाचकशब्दस्येति। त्रयाणामिति। एक उदात्तातिशयोक्त्योरपरो हेतुस्तुत्योरन्यो व्यङ्ग्योदात्ताप्रस्तुतप्रशंसाप्रस्तुताङ्कुरान्यतरयोरित्येवं त्रयाणां परस्परमित्यर्थः ॥

(कुव०)-उदात्तादिमात्रस्यैव हेत्वलङ्कारादिचारुतापादकत्वेनातिशयोक्तिसङ्करस्याङ्गतयाऽनपेक्षणात्। एवमत्र श्लोके चतुर्णामपि सङ्कराणां यथायोग्यं सङ्करः। एवमन्यत्राप्युदाहरणान्तराण्यूह्यानि ॥

(अ०चं०)-उदात्तालङ्कारस्य हेत्वलङ्काराङ्गतायाः पूर्वमुक्तत्वादुदात्तातिशयोक्तिसङ्करस्यापि तदङ्गत्वमिति शङ्कां निरस्यति-उदात्तादिमात्रस्यैवेति। उदात्तादीत्यादिपदेन हेत्वलङ्कारपरिग्रहः। हेत्वलङ्कारादीत्यादिपदेन चाप्रस्तुतप्रशंसापरिग्रहः। तत्रापि निरतिशयैश्वर्यवितरणोत्कर्षपर्यवसायिनो हेत्वलङ्कारस्यैव तादृशवितरणरूपकार्यपरिष्कारद्वारा तद्रूपाप्रस्तुतराजसम्पदुत्कर्षप्रशंसारूपायामप्रस्तुतप्रशंसायामङ्गत्वं न त्वद्भुतातथ्यवर्णनारूपा-

न्युक्तिसङ्करस्यापेक्षेति भावः । यथायोग्यमिति । तथाहि उदात्ततद्गुणयोरङ्गाङ्गिभावसङ्करस्य भ्रान्तिमदुदात्तयोरङ्गाङ्गिभावसङ्करस्य चाङ्गाङ्गिभावसङ्करः । तथा भ्रान्तिमदुदात्तयोरङ्गाङ्गिभावसङ्करस्योदात्ताङ्गत्वङ्कारादिसन्देहसङ्करस्य चाङ्गाङ्गिभावेन सङ्कर इति भिरूहनीयम् ॥

(कुव०)-अमुं कुवलयानन्दमकरोदप्पदीक्षितः ।
नियोगाद्वेङ्कटपतेर्निरुपाधिकृपानिधेः ॥ १६९
चन्द्रालोको विजयतां शरदागमसम्भवः ।
हृद्यः कुवलयानन्दो यत्प्रसादादभूदयम् ॥

इति श्रीमदद्वैतविद्याचार्यश्रीमद्द्विजकुलजलधिकौस्तुभ-
श्रीरङ्गराजाध्वरीन्द्रवरदसूनोरप्पदीक्षितस्य
कृतिः कुवलयानन्दः समाप्तः ॥

(अ०चं०)-स्वकीर्त्यनुवृत्तये ग्रन्थनाम स्वनाम चोपनिबध्नन् ग्रन्थपूर्तिं दर्शयति-अमुमिति । स्वग्रन्थस्य प्रामाणिकत्वं सूचयितुमाह-चन्द्रालोकः शरदागमसंज्ञकश्चन्द्रालोकमूलभूतो ग्रन्थः । शरत्कालागमनेन चन्द्रालोक इव श्लेषः । तस्माच्च कुवलयानन्दः स्वग्रन्थोऽभूत् । कुवलयस्य इन्दस्यानन्द इति च श्लेष इति शिवमास्ताम् ।

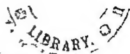
विद्वद्वृन्दमहामान्यरामचन्द्रात्मजन्मना ।
विदुषा वैद्यनाथेन कृताऽलङ्कारचन्द्रिका ॥ १ ॥
एनां कुवलयानन्दप्रकाशनविशारदाम् ।
विदाङ्कुर्वन्तु विद्वांसः काव्यतत्त्वविदां वराः ॥ २ ॥
असौ कुवलयानन्दश्चन्द्रालोकोत्थितोऽपि सन् ।
प्रतिष्ठां लभते नैव विनाऽलङ्कारचन्द्रिकाम् ॥ ३ ॥

इति श्रीपदवाक्यप्रमाणज्ञतत्सद्रामभट्टात्मजवैद्यनाथकृताऽलङ्कारचन्द्रिकाख्या कुवलयानन्दटीका सम्पूर्णा ॥

समाप्तोऽयं सालंकारचन्द्रिकः कुवलयानन्दः ।

पुस्तक मिलनेका ठिकाना-
खेमराज श्रीकृष्णदास,
"श्रीवेङ्कटेश्वर" छापखाना-मुंबई.

व्याकरणग्रंथाः।

कौमुदी अष्टाध्यायी, गणपा०, धातुपा०. लिंगा-		
नपा० और सूत्रसूचीस० अक्षर मोटा	४-०	०-१२
कौमुदी अतिउत्तम और बारीक टैपमें छप रहीहै	२-०	०-४
यी, गणपाठ, धातुपाठ, लिंगानुशा०	१-०	०-२
द्धांतकौमुदीटिप्पणसहितजिल्द मो० अ०	०-१२	०-२
द्धांतकौमुदी टिप्पणसहित ग्लेज छोटा अ०	०-४	०-१
चन्द्रिका सुबोधिनीटीका और तत्त्वदीपिकासह स-		
दर जिल्द	४-०	०-८
कौमुदी तत्त्वबोधिनीटीकासहित जिल्द काशीका	७-०	०-८
चन्द्रिका उत्तरार्द्ध सुबोधिनी और तत्त्वदीपिकासह	२-०	०-४
चन्द्रिका सटीक पूर्वार्द्ध सुबोधिनी और तत्त्वदी-		
पिकासहित	३-०	०-४
धिनी कौमुदीके पृष्ठांक सह छपती है		
छपके तैयार है	३-०	०-६
शब्याकरणका षड्लिंगविभाग	०-६	०-॥
गः अव्ययार्थभागः प्रयोगविधिसंग्रहः (कारक-		
द्धितादिक) क्रियाकलापः आख्यातचन्द्रिका धातु-		
: श्लोकयोजनिकोपायः	१-४	०-२
भागः	०-५	०-॥
वभाग	०-३	०-॥
धिः	०-२	०-॥
समासतद्धितादिक क्रियाकलाप. आख्यातचन्द्रिका		
भेदः श्लोकयोजनिकोपायः	०-६	०-१
तु वल्प्याकर नियमोंके साथ उदाहरण	०-४	०-॥
तसटीक प्रसादटीका	०-१२	०-२
तमूल पूर्वार्द्ध जिल्द टाईपका	०-८	०-१
त तीनोंवृत्ति	०-१२	०-२
त चन्द्रकीर्तिटीकासह परमोत्तम	१-४	०-२